

การเดินทางด้วยจิต

แปลจากเรื่อง

THE MIND TRAVELLERS

by

Brad Steiger

แปลโดย

ศิริ ยุทธสาร

ผู้แปลเรื่อง

“โลกทิพย์”

ภาค ๑-๒-๓-๔

* มโนปุพฺพคฺมา ธมฺมา *

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน

ISBN 974-7387-29-8

หนังสือ	การเดินทางด้วยจิต
ผู้เขียน	ศิริ พุทธศุภร์ (แปล)
พิมพ์ครั้งที่ ๓	กรกฎาคม ๒๕๓๘
จำนวนพิมพ์	๓,๐๐๐ เล่ม
เจ้าของ	สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน
ผู้อำนวยการ	ศรีเพ็ญ จัตตะศรี
ผู้จัดการ	ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์
บรรณาธิการ	รังษี สุทนต์
ออกแบบปก	สำนักคั่นคว่ำทางวิญญาน
จัดรูปเล่ม	นภาพร สุทนต์
พิมพ์ที่	โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถ. สามเสน บางลำพู กทม. ๑๐๒๐๐ โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕
จัดจำหน่าย	สายส่งสุภาพใจ ๑๔/๓๔๙-๓๕๐ หมู่ ๑๐ ถนนพระราม ๒ กทม. ๑๐๑๕๐ โทร. ๔๑๕-๖๗๙๗, ๔๑๖-๗๗๔๔ โทรสาร. ๔๑๖-๗๗๔๔
	สงวนลิขสิทธิ์

การเดินทางด้วยจิต

(THE MIND TRAVELLERS)

แปลโดย

ศิริ พุทธศุภกร์

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่	๑	พ.ศ. ๒๕๑๕
พิมพ์ครั้งที่	๒	พ.ศ. (ไม่มีหลักฐาน)
พิมพ์ครั้งที่	๓	พ.ศ. ๒๕๓๘

คำปรารภ

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๓

หนังสือเรื่อง “การเดินทางด้วยจิต” เล่มนี้ สำนัก
ค้นคว้าทางวิญญาณ ได้จัดพิมพ์ไปแล้ว ๒ ครั้ง บัดนี้
หนังสือเล่มนี้ขาดคราวเกือบไม่มีติดสำนัก ฯ มีอยู่ก็เป็น
ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ พิมพ์ครั้งที่ ๒
จำไม่ได้ว่า พ.ศ. ไหน จึงไม่ทราบข้อมูลในการจัดพิมพ์
ครั้งล่าสุด รายละเอียดต่าง ๆ มีอยู่ในคำชี้แจงของผู้จัด
พิมพ์ คืออาจารย์พร รัตนสุวรรณ และในคำชี้แจงของ
ผู้แปล คืออาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ผู้แปลเรื่อง “โลกทิพย์
ภาค ๑-๒-๓-๔” และเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่อง

(๒)

หนังสือเรื่องนี้ แม้ว่าผู้เขียนจะเป็นชาวต่างชาติ แต่เรื่องราวก็คล้ายกับหลักการบางอย่างในพระพุทธศาสนา เช่น **มโนมยิทธิ** คือฤทธิ์ทางใจ สามารถนิรมิตกายอื่น นอกจากกายนี้ได้เหมือนงูออกจากคราบ เป็นคุณวิเศษ ข้อที่ ๒ ในวิชา ๘ ประการ ดั่งนั้นท่านผู้อ่านจึงสอบถามต้องการหาไปศึกษาอยู่เนือง ๆ ทางสำนักคัมภีร์ทางวิญญานพิจารณาเห็นสมควรจัดพิมพ์ขึ้นเผยแพร่เพื่อสนองความต้องการของท่านผู้สนใจอีกครั้งหนึ่ง เป็นการ จัดพิมพ์เผยแพร่อย่างกว้างขวาง

สำนักคัมภีร์ทางวิญญาน

กรกฎาคม ๒๕๓๘

คำชี้แจง

ของผู้จัดพิมพ์

การเดินทางด้วยจิต คำนี้แปลมาจากคำในภาษาอังกฤษว่า The Mind Travellers อันที่จริงคำนี้ตรงกับคำในพระพุทธศาสนาว่า **มโนมยิทธิ** คนที่ได้มโนมยิทธิก็คือ ผู้ที่สามารถจะสร้างกายทิพย์ขึ้นมาได้ในทันที เป็นกายทิพย์ที่มีความสมบูรณ์เหมือนกายเนื้อทุกประการ แต่ก็มีคุณสมบัติตรงที่กายทิพย์นั้นสามารถไปไหนมาไหนได้อย่างรวดเร็วเท่ากับใจนึก และสามารถที่จะผ่านเครื่องกั้นได้ทุกอย่าง เมื่อไปพบเห็นสิ่งใดหรือได้ยินใครเขาพูดว่าอย่างไร ก็จะมีผลเท่ากับไปเห็นหรือไปได้ยิน ด้วยตา

และด้วยหูของกายเนื้อ และสามารถที่จะจดจำเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี คนที่ได้มโนมยทิ ก็คือผู้ที่สามารถเป็นโอปปาติกะได้ ในขณะที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ และผู้ที่จะสามารถทำได้แบบนี้ ตามหลักในคัมภีร์พระพุทธศาสนา จะต้องสามารถเข้าสมาธิได้ถึงฌานชั้นที่ ๔ ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้นำมาเขียนไว้แล้วในหนังสือเรื่อง **ผีและเทวดามีจริง** และเนื่องจากความรู้ในเรื่องนี้ทางตะวันตกยังไม่มี ถึงแม้จะรู้จักบ้างก็กระต่อนกระแต่น ไม่ได้รู้อย่างลึกซึ้ง และละเอียดถี่ถ้วน โดยเฉพาะคือยังไม่เข้าใจว่า ตัวเราคือกายเนื้อนี้เป็นผลที่เกิดมาจากวิญญาน และจากวิบากของเราเอง ฉะนั้นในเมื่อไม่เข้าใจหลักอันนี้ ก็ไม่อาจที่จะเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งถึงชีวิตหลังจากตาย ไม่อาจที่จะเข้าใจได้ว่า ทำไมคนบางคนจึงสามารถมีกายของตัวเองไปปรากฏที่นั่นที่นี้ได้ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ยังไม่ตาย และยังจับหลักไม่ได้ว่าทำไมบุคคลบางคนจึงมีปรากฏการณ์เช่นนั้นได้

อนึ่ง การที่ร่างกายซึ่งก็เป็นกายทิพย์ไปปรากฏที่นั่นที่นี้ได้ สามารถท่องเที่ยวไปดุสิ่งต่าง ๆ ได้ หรือไป

สำรวจเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ ปรากฏการณ์เหล่านี้เขาได้รวบรวมมาจากบุคคลต่าง ๆ เป็นอันมาก แต่ก็ไม่อาจที่จะเข้าใจได้ว่า เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น และการที่ใช้คำว่า The Mind Travellers ซึ่งตามศัพท์แปลว่า ผู้เดินทางด้วยจิตนั้น ก็เพราะเข้าใจว่า การที่ร่างกายไปปรากฏที่นั่นที่นี้ได้นั้น เป็นการไปด้วยอำนาจของจิต ซึ่งความเข้าใจที่ว่านี้ไม่ผิด แต่ก็ไม่เข้าใจเหตุผลโดยละเอียด ไม่สามารถที่จะนำมาเปรียบเทียบกับ การไปด้วยกายเนื้อ ซึ่งอันที่จริงมันก็มีหลักการอย่างเดียวกัน กล่าวคือ การที่กายเนื้อเคลื่อนไหวได้ เดินไปไหนมาไหนได้ ก็ด้วยอำนาจจิตที่บังคับร่างกาย โดยอาศัยสมองและประสาทต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการบังคับ เพราะฉะนั้น เราจะเห็นได้ว่าอยู่ในหลักอันเดียวกัน แต่ที่มันต่างกันก็คือ กายเนื้อเป็นกายหยาบ และไม่ใช่ว่าเป็นกายที่เกิดจากจิตโดยตรง เพราะกายเนื้อจะเกิดขึ้นมาได้ต้องอาศัยพ่อแม่ อาศัยการผสมพันธุ์ อาศัยอาหาร อาศัยน้ำ อาศัยอากาศ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นของที่มีน้ำหนัก ไม่เหมือนกับ กายทิพย์ ซึ่งเกิดจากจิตโดยตรง เพราะฉะนั้น การไปไหนมาไหนจึงผิดกันมาก

แต่อย่างไรก็ดี เรื่องราวต่าง ๆ ที่ท่านผู้เขียนได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มนี้ นับว่าเป็นเอกสารที่มีค่ามาก อย่างน้อยก็เป็นการชี้ให้เห็นว่า เรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ในพระพุทธศาสนา ซึ่งชาวพุทธโดยทั่วไปไม่ค่อยจะยอมรับว่า เป็นเรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงทำได้ ตลอดทั้งพระอรหันต์ทั้งหลาย หรือแม้จะไม่ใช่พระอรหันต์ก็ตาม แต่ในเมื่อมีสมาธิสูงแล้ว ก็สามารถทำอย่างนี้ได้ทุกคนนั้น บัดนี้ฝรั่งเขาได้ทำการค้นคว้า และรับรองแล้วว่า เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ เรื่องอย่างนี้ทางสถาบันการศึกษาชั้นสูงในเมืองไทย ควรจะได้มีการศึกษาค้นคว้า ทำการวิจัยกันอย่างกว้างขวาง แต่กลับปรากฏว่าไม่เคยมีสถาบันการศึกษาชั้นสูงแห่งใด แม้จะเป็นมหาวิทยาลัยของพระพุทธศาสนา ก็ยังไม่สนใจที่จะกระทำการค้นคว้าในนามของสถาบัน ถ้าหากจะมีใครสนใจค้นคว้าก็เป็นเรื่องส่วนตัว เพราะยังไม่เคยปรากฏว่ามีองค์การหรือสถาบันแห่งใดให้ทุนทำการค้นคว้าในเรื่องนี้เลย แต่แล้วในดินแดนตะวันตกซึ่งไม่ใช่ดินแดนของพระพุทธศาสนา กลับปรากฏว่ามีนักศึกษาระดับสูงได้ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่องอย่างนี้ โดยได้รับทุนจากสถาบันและทำในนามของสถาบัน *คนไทยโดยทั่วไปจะรู้สึกละเอียดใจกันบ้างหรือไม่ ? ข้าพเจ้าไม่ทราบ*

แต่ก็คิดว่า คนทั่วไปคงจะยังไม่รู้สึกกัน แต่ก็หวังว่า เมื่อท่านได้อ่านเรื่องการค้นคว้าของเขา ในเรื่องนี้แล้วคงจะตื่นตัวกันบ้างกระมัง และคงจะสำนึกได้ว่าพระพุทธศาสนาได้ตั้งมั่นอยู่ในผืนแผ่นดินไทยมาเป็นเวลาช้านานแล้ว คนไทยเกือบทั้งชาตินับถือพระพุทธศาสนา เราทั้งหลายควรจะได้อสนใจต่อการค้นคว้าในเรื่องนี้กันบ้าง เพื่อที่จะหาทางให้พระพุทธศาสนาเป็นที่พึ่งแก่สัตว์โลกได้จริง ๆ ชาวพุทธส่วนมากสนใจแต่จะทำบุญด้วยการบริจาคเงินสร้างโบสถ์ สร้างโรงเรียน สร้างศาลา สร้างกุฏิอะไรทำนองนี้ คิดสร้างแต่วัตถุ เราได้ทำอย่างนี้กันมานานแล้ว และแม้ในปัจจุบันคนทั้งหลายก็สนใจกันแต่จะสร้างพระบูชา หรือพระเครื่องราง โดยวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ก็เพื่อต้องการจะให้คนทั้งหลายมาบูชาด้วยเงิน เพื่อนำรายได้จากการนี้ไปสร้างวัตถุ โดยไม่ได้พิจารณากันอย่างลึกซึ้งว่าผลที่ได้รับแท้ ๆ คืออะไร และอะไรที่เราควรจะรีบด่วนช่วยกันส่งเสริมเรื่องอย่างนี้ไม่ค้อยจะได้คิดกัน

พร รัตนสุวรรณ

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ๔๗/๒ ถนนสามเสน

บางลำพู กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๒๔๖-๒๐๒๕

(เข้าตกรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย)

คำชี้แจง

ของผู้แปล

ผู้แปลใคร่ขอชี้แจงข้อความบางประการกับท่านผู้อ่าน
ดังต่อไปนี้

๑. โลกทิพย์, เอสเทลล์ โรเบิร์ตส์, การเดินทาง
ด้วยจิต ทั้ง ๓ เรื่องมีลักษณะและเนื้อหาต่างกันไปคน
ละแนว คือ :-

ก) โลกทิพย์ เป็นหนังสือสำหรับผู้ที่มีความ
เชื่อในเรื่องสวรรค์นรกมาบ้างแล้ว เป็นแนวเทศนาโวหาร
กลาย ๆ ผู้ที่คิดว่าตนเองเป็นนักปราชญ์ และปัญญาชน

ส่วนมากคงจะไม่สามารถรับเชื่อได้นัก จึงเป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับผู้ฟังเสียงของมโนธรรมภายใน โดยไม่แยแสต่อการเย้ยหยันของสังคม

ข) **เอสเทลด์ โรเบิร์ตส์** มีหลักฐานอ้างอิงประกอบบ้างพอสมควร เพราะมีการอ้างรูปถ่าย และพยานด้วย อาจทำให้เกิดแง่คิดได้บ้างสำหรับผู้ที่ยังมีความสงสัย ด้วยความบริสุทธิ์ใจ แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการทรงวิญญูณ ซึ่งยังเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจสำหรับผู้ที่ชอบตำหนิ ในเรื่องผีปศาจโดยไม่เลือกหน้า

ค) **การเดินทางด้วยจิต** ซึ่งข้าพเจ้าแปลจากฉบับภาษาอังกฤษชื่อ *The Mind Travellers* นี้ ค่อนข้างจะเป็นเรื่องที่ทันสมัยกว่าเรื่องอื่น ๆ เพราะมีคำรับรองของนักค้นคว้าที่มีชื่อเสียงหลายท่านด้วยกัน และบางเรื่องก็เป็นการค้นคว้าอย่างมีหลักฐาน ถึงแม้ว่าจะมีบางเรื่องใช้นามแฝงของบุคคลในท้องเรื่องอยู่บ้างก็ตาม การใช้ นามแฝงในเรื่องที่เกี่ยวกับวิญญูณหรือเรื่องลึกลับนี้ ดูจะเป็นของธรรมดาอยู่ไม่น้อย ทั้งในประเทศไทยสมัยปัจจุบันและประเทศตะวันตก ทั้งนี้เพราะความกลัวจะถูกล

กล่าวหาว่าเป็นคนหลง “งมงาย” โดยที่ถือกันเป็นแพชชั่นว่าผู้ที่เป็นปัญญาชนหรือชาวพุทธที่แท้จริง จะเชื่อเรื่องโลกหน้าหรือผีสามเทวดาไม่ได้ เพราะจะเป็น “ความงมงาย” ข้าพเจ้าไม่เถียงว่าเรื่องและบุคคลผู้เหลวไหลมีอยู่จริง แต่การที่จะดำกราดไปเสียทั้งหมดนั้น ไม่ใช่วิสัยของชาวพุทธหรือปัญญาชนเลย กล่าวอีกนัยหนึ่ง เรื่องเช่นนี้ไม่ควรที่จะใช้หลักเอกังสพยากรณ์ คือดำกราดหรือชมตะโดยไม่มีเงื่อนไข แต่เป็นเรื่องที่เราควรจะต้องถือหลักวิภาษวาทิ คือแยกแยะประเด็นและกรณีออกพิจารณาเป็นราย ๆ ไป หลัก ๒ ประการคือเอกังสพยากรณ์ และวิภาษวาทินี้เป็นหลัก ๒ ใน ๔ ประการที่พระพุทธเจ้าทรงใช้พิจารณาตอบปัญหาต่าง ๆ

๒. จุดประสงค์ของการเปลี่ยนเพื่อเผยแพร่นี้ ก็เพื่อต้องการให้ท่านผู้อ่าน ที่ไม่สามารถอ่านต้นฉบับเดิมได้ทราบว่ ในประเทศทางตะวันตก หรือที่เราเรียกว่าเมืองฝรั่งนั้นก็มีเรื่องทำนองนี้อยู่ไม่น้อย และก็มีผู้ที่เชื่อและฝึกหัดในเรื่องนี้อยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ทั้งในหมู่คนสามัญ และคนที่มีการศึกษาส่วนหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่ได้

หมายความว่า ผู้ที่เป็นนักปราชญ์ทางตะวันตกทุกคน ยอมรับเชื่อในเรื่องเหล่านี้ แต่ข้าพเจ้าหมายความว่า อย่างน้อยก็มีจำนวนหนึ่งที่ศึกษาค้นคว้า และรับเชื่อ เรื่องเช่นนี้ไว้ โดยไม่ด่ากราบไปหมด คือไม่เหมือนกับวงการนักปราชญ์ผู้สะดุ้งกลัวต่อ “ความม่งมาย” เหมือนดั่งกับกาที่สะดุ้งกลัวต่อธนูของนายพรานฉะนั้น

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ ไม่ได้มีความมุ่งหมายว่าจะให้คนไทยบูชาฝรั่ง แต่ก็ต้องการให้ปัญญาชนคนไทยที่เคยอ้างว่าฝรั่งผู้เจริญแล้วเขาไม่ยอมรับเชื่อเรื่องนี้นั้น ได้ใช้ความยับยั้งในการกล่าวเช่นนั้นเสียบ้าง ความจริงหลักวิชา และแนวทางปฏิบัติตลอดจนถึงผู้ที่สามารถปฏิบัติได้ ก็มีอยู่ในเมืองไทยพอสมควร คืออย่างน้อยก็พอ ๆ กันกับผู้ที่หลอกลวงมหาชนเพื่อหาประโยชน์ส่วนตัว ดังนั้นการชี้แจงให้ประชาชนผู้มีใจกว้างและเป็นกลาง ได้ทราบถึงหลักวิชา และแนวทางปฏิบัติที่แท้จริง จึงได้เป็นจุดมุ่งหมายของสำนักฯ ตลอดมา ทางสำนักฯ นี้อาจบกพร่องและน้อยหน้าผู้อื่นในการแสดงปาฏิหาริย์ตื่นเต้น

ต่าง ๆ แต่ก็ได้พยายามไม่น้อยกว่าผู้อื่น ในอันที่จะส่งเสริมหลักการในแนวทาง “วิรัชชวาทิ” หรือ Analysing Method ชี้แจงแยกแยะให้ประชาชนเข้าใจถูกต้องทาง โดยไม่ได้หมายความว่าสำนัก ๆ นี้จะเป็นสำนัก ๆ ที่วิเศษและถูกต้องแต่เพียงแห่งเดียวในประเทศไทย

๓. ในการแปลเรื่องนี้ ก็เป็นทำนองเดียวกับชุดอื่น ๆ ที่แล้วมา คือข้าพเจ้าแปลชนิดเป็นห่วงประชาชนทั่วไปที่ไม่ใช่นักปราชญ์ แต่ไม่ได้ห่วงท่านนักปราชญ์หรือนักวิชาการทั้งหลายเลย เพราะข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านเหล่านั้นอาจจะหาอ่านจากต้นฉบับเองได้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเรื่องนี้มีการอธิบายในทำนองหลักวิชาอยู่มากกว่า ๒ ชุดที่แล้วมา แม้บางตอนจะได้พยายามให้ง่ายอย่างที่สุดแล้ว ก็ยังอาจมีหลักการบางอย่างซึ่งยากที่เราจะสามารถเข้าใจได้หลงเหลืออยู่บ้าง เพราะความคิดและลักษณะจิตใจของฝรั่ง ย่อมไม่เหมือนกับของเราคนไทยเสมอไป และในบางกรณีผู้แปลก็อาจตีความหมายเพี้ยน หรือผิดไปโดยความไม่รู้เท่าถึงการณ์ และไม่ได้สงสัยหรือเฉลียวใจเลยก็ได้ เพราะผู้แปลเองก็มีความรู้จักดี และห่างไกลกับผู้แต่งเรื่องนี้มาก

๔. ศัพท์ที่เกี่ยวกับทางวิญญาณของฝรั่งมีหลายคำที่ใช้สับสนปนเปกัน ยากที่จะแยกกันออกได้โดยเด็ดขาด เช่น soul, spirit, mind, consciousness เป็นต้น บางครั้งผู้แปลเองก็ไม่เข้าใจแจ่มแจ้งดีนัก เพราะไม่เคยได้เป็นผู้นับถือศาสนาคริสต์มาก่อน ดังนั้นความบกพร่องในด้านนี้จึงคงจะต้องมีอยู่บ้างมากกว่า ๒ ชุดที่แล้วมา ในปัจจุบันก็ยังหาผู้ที่เชี่ยวชาญในศาสนาคริสต์ ที่เชี่ยวชาญในภาษาไทยด้วย ที่สามารถมาช่วยงานในด้านนี้ด้วย ก็ยังไม่ได้ ผู้อ่านที่ต้องการความถูกต้องแน่นอนในเรื่องศัพท์ ข้าพเจ้าต้องขอแนะนำให้อ่านจากต้นฉบับด้วยตนเอง ส่วนบุคคลทั่วไปที่ต้องการรู้แต่เพียงข้อเท็จจริงว่า ในเมืองฝรั่งเขามีการค้นคว้ากันแค่ไหน มีเรื่องอะไรน่าสนใจบ้างเช่นนี้ ย่อมสามารถจะได้รับประโยชน์จากฉบับแปลนี้ได้ตามสมควร

๕. เช่นเดียวกับชุด เอสเทลด์ โรเบิร์ตส์ ในหนังสือเล่มนี้ก็มีคำยากที่เกินความสามารถของข้าพเจ้า และของดิกชันนารีที่มีอยู่แล้ว หลายแห่งด้วยกัน ในการแก้ความขัดข้องนี้ ข้าพเจ้าก็ได้อาศัย **คุณศรีเพ็ญ ัจจุทะศรี** ช่วยเรียนถามโอปปาติกะที่เคยเป็นโยคี ชาว

อเมริกันมาก่อน ซึ่งท่านก็ได้กรุณาให้ความเห็น และ
 คำแปลมาเช่นเคย และเช่นเดียวกับหนังสือแปลชุด
 ก่อน ๆ ข้าพเจ้าขอมอบลิขสิทธิ์ในการจัดพิมพ์ ให้แก่
 สำนักคั่นคว่ำทางวิญญานเป็นผู้จัดพิมพ์แต่ผู้เดียวตลอดไป

๖. ต้นฉบับเดิมของหนังสือเรื่องนี้ คือเรื่อง The
 Mind Travellers ได้รับความเอื้อเฟื้อแนะนำและให้ยืม
 มาโดย คุณอุทิศต์ ทินกร ณ อยุธยา ผู้ซึ่งยังได้ช่วย
 แปลหนังสือเรื่อง “ลัทธิวิญญานศาสตร์” (Spiritualism)
 ให้อีกด้วย เรื่องนี้ได้นำลงในหนังสือ “วิญญาน” เป็น
 ตอน ๆ เป็นลำดับมา และคงจะได้พิมพ์ขึ้นเป็นเล่มในเมื่อ
 คุณอุทิศต์ ทินกร ณ อยุธยา ได้แปลเสร็จเรียบร้อยแล้ว

๗. หากหนังสือแปลเล่มนี้สามารถจะทำให้ท่าน
 ได้ใช้ความคิดทบทวน และหันมาศึกษาและปฏิบัติเกี่ยว
 กับเทวดาและเรื่องสวรรค์นรก ตลอดจนถึงเรื่องวิบาก
 ของกรรม อันให้ผลสืบภพชาติต่อไปได้บ้าง ผู้แปลก็จะ
 ถือว่าได้อานิสงส์และได้รับผลสมความมุ่งหมายแล้ว ส่วน
 เรื่องอิทธิปาฏิหาริย์อันตื่นเด่นต่าง ๆ นั้น นับว่าเป็นเรื่อง
 ที่มีความสำคัญเป็นอันดับรองลงไปสำหรับผู้ที่เชื่ออย่าง
 สนิทใจในผลของกรรมแล้ว เพราะอันที่จริง สำนักคั่นคว่ำ

ทางวิญญูณถือหลักอยู่เสมอว่า “ปาฏิหาริย์ที่เป็นยอดแห่งปาฏิหาริย์ทั้งปวงนั้น ก็คือการทำอัคคีเสตออกจากใจนั่นเอง”

๘. เพื่อเป็นเครื่องทดแทนหรือแก้ช้อกล่าวหาของผู้ที่อ้างว่า สำนักคันคว้าทางวิญญูณเห่อและอ้างแต่วาตะของฝรั่ง ผู้แปลใคร่ขออ้างวาตะของคนไทยคนสำคัญผู้หนึ่ง ซึ่งในปัจจุบันมีลูกศิษย์ที่เป็นฝรั่งมาศึกษาและปฏิบัติอยู่กับท่านอย่างมั่นคงและเคร่งครัดเป็นจำนวนไม่น้อย (ทั้งนี้เพราะไม่ต้องการอ้างของตนเอง เพื่อสนับสนุนตนเอง) ท่านผู้นั้นได้กล่าวไว้อย่างน่าฟังดังต่อไปนี้ คือ

“ความสงสัยว่าตายแล้วสูญนี้ เป็นข้าศึกประเภทที่ตัตรอนบ่อนทำลายความดีในปัจจุบัน และความหวังในอนาคตของตัว ให้ขาดสูญลงอย่างหาขึ้นต่อกันไม่ได้ แต่สิ่งที่จะพอกพูนตัวของมันให้เจริญยิ่งขึ้น จนหาช่องทางหายใจไม่ได้ นั่น คือความทุกข์ทรมานในทุกภพทุกชาติ เพราะสาเหตุคำว่าตายแล้วสูญนี้ เป็นผู้กั้นกทางดีและเปิดทางชั่ว”

(๑๖)

“การประมาทว่ากรรมเป็นของไม่สำคัญ (คือไม่มีผลไปถึงชาติหน้า) ก็เท่ากับประมาทตัวเองว่า เป็นคนไม่มีสาระสำคัญใด ๆ ภายในตัวนั่นเอง”

จากหนังสือเรื่อง **“เพื่อใจที่ได้ทุกข”** หน้า ๓๘ และ ๔๐ โดยท่านอาจารย์ พระมหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาด อุดรธานี. ผู้แต่งเรื่อง **“ประวัติท่านอาจารย์มั่น ภูริทัตโต”** ฯลฯ

ศิริ พุทธศุภร์

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕

สารบาณ

		หน้า
บทที่ ๑	การเดินทางด้วยจิต	๑
บทที่ ๒	กายทิพย	๑๕
บทที่ ๓	การถอดกายทิพยโดยอุบัติเหตุ	๓๔
บทที่ ๔	การถอดกายทิพยในระหว่างที่ได้รับ ความเจ็บปวดอย่างรุนแรง	๖๒
บทที่ ๕	การถอดจิตในระหว่างป่วยไข้	๘๒
บทที่ ๖	การถอดจิตในระหว่างที่รับการ ผ่าตัด	๑๐๑
บทที่ ๗	การถอดกายทิพยในขณะที่ถึงแก่ ความตาย	๑๑๕

บทที่ ๘	การถอดจิตไปในระหว่างนอนหลับ	๑๓๗
บทที่ ๙	การถอดกายทิพย์ออกไป ด้วยความตั้งใจ	๑๖๓
บทที่ ๑๐	รูปจำลองหรือกายแฝด	๑๗๙
บทที่ ๑๑	การปรากฏตัวอยู่ในที่ ๒ แห่งได้ใน เวลาเดียวกันและการที่กายสามารถ จะไปปรากฏตัว ในที่ห่างไกลได้โดย ฉับพลันเช่นเดียวกับจิต	๒๐๐
บทที่ ๑๒	การพบกับวิญญาณของ ผู้ที่ตายไปแล้ว	๒๒๒
บทที่ ๑๓	การเดินทางของวิญญาณ	๒๔๒
บทที่ ๑๔	อาจารย์เทพผู้พิทักษ์และ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ	๒๗๒
บทที่ ๑๕	การลากลับมาบ้านแบบพิสดาร ของทหารสองราย	๒๙๔

บทที่ ๑๖	การถอดกายทิพย์โดยอาศัย ยากระตุ้นประสาท	๓๐๔
บทที่ ๑๗	การทดลองเกี่ยวกับการถอดจิต โดยอาศัยการสะกดจิต	๓๒๓
บทที่ ๑๘	ทัศนนิมิตสมัยเก่า	๓๔๔
บทที่ ๑๙	อันตรายของการถอดจิต	๓๘๕
บทที่ ๒๐	วิทยาศาสตร์กับวิญญาณ	๔๐๔

บทที่ ๑

การเดินทางด้วยจิต

ในสมัยปัจจุบัน พวกฮิปปีนิยมใช้ยากระตุ้นประสาทที่เรียกว่า แอล เอส ดี เพื่อเป็นเครื่องทำให้เขาสามารถเดินทางไปไหนมาไหนได้ด้วยจิตโดยไม่ต้องใช้ร่างกาย และสามารถไปเห็นภาพที่สวยงาม และเขากล่าวว่า ได้มีสติปัญญาได้เห็นสิ่งทั้งหลายกว้างขวางขึ้น ยิ่งกว่าการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง ๕ ที่เราใช้อยู่ตามปกติ

แต่ว่า แพทย์ที่ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับยากระตุ้นประสาท หรือว่ายาเสพติดทั่วไปให้ความเห็นว่า การใช้ยากระตุ้นประสาทเพื่อทำให้เกิดการเดินทางด้วยจิต คือ

การเห็นภาพต่าง ๆ คล้าย ๆ กับเดินทางด้วยกายนั้น เป็นการทำอันตรายให้เกิดขึ้นแก่ดวงจิตอย่างมากมาย และ บางครั้งอาจจะทำให้จิตใจวิปริตไปก็ได้ หลังจากที่ได้อธิบาย กระตุ้นประสาท ทำให้เกิดการเดินทางโดยมโนภาพ ดังที่กล่าวมาแล้ว บรรดาแพทย์หลายท่านได้กล่าวว่า การที่เราใช้ยากระตุ้นประสาทดังกล่าวนั้น อาจจะไปทำลาย เซลล์ประสาทก็ได้ และเมื่อเป็นเช่นนั้นก็อาจทำให้บุคคล ผู้ใช้นั้นได้รับความพิการในทางสมอง ซึ่งอาจจะเป็นมรดก ตกทอดเป็นกรรมพันธุ์ไปถึงลูกหลานก็ได้ เพราะฉะนั้น ด้วยเหตุดังกล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า การที่จะเดินทางด้วย จิตหรือว่าขยายการรับรู้ของเราให้นอกเหนือไปจากประสาท สัมผัสทั้งห้า โดยวิธีใช้ยากระตุ้นนั้นไม่ใช่เรื่องจะพึงทำ เสมอไป

แต่ก็มีบุคคลที่มีความสามารถพิเศษบางคนสามารถ จะเดินทางด้วยจิต ดังกล่าวมาแล้วนั้นได้ โดยไม่ต้องใช้ ยากระตุ้นประสาทอย่างใด ๆ เลย บุคคลประเภทดังกล่าว มานี้มีความสามารถชนิดที่เรียกว่าถอดจิตออกไปเที่ยว นอก ร่างกาย ซึ่งบางครั้งก็สามารถท่องเที่ยวออกไปได้ไกล

นับเป็นจำนวนหลายพันไมล์ และเมื่อกลับมาสู่ร่างกายแล้ว ก็สามารถจดจำประสบการณ์ที่ได้พบผ่านมาแล้วนั้นได้ บางคนก็มีความสามารถข้ามพ้นสิ่งที่เรียกว่า กาลและอวกาศ และสามารถเดินทางไปในภพหรือภูมิแห่งความเป็นอยู่อื่น ๆ ได้โดยไม่มีเครื่องขัดขวางอย่างใด ซึ่งบางครั้งเขากล่าวว่าอาจจะได้ไปมีชีวิตอยู่ในอีกมิติหนึ่งก็ได้ บุคคลประเภทที่มีความสามารถพิเศษดังกล่าวมานี้ มีจำนวนนับไม่ถ้วน ปรากฏว่าบางครั้งก็ได้ไปปรากฏตัวในที่ไกล ทำให้เพื่อนหรือญาติพี่น้องเห็นตัวเขาได้ คล้าย ๆ กับว่าเป็นภาพลวงตา หรือเป็นปีศาจ หรือว่าวิญญาณอย่างใดอย่างหนึ่งฉะนั้น นอกจากนั้นบางคนก็ยังสามารถนำเอาข่าวคราว ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งมาบอกคนอื่นได้อีกด้วย

การเดินทางอันพิสดารแบบที่กล่าวมาแล้วนี้ ซึ่งเป็นการเดินทางที่จิตออกไปรับรู้อารมณ์แต่ผู้เดียวบนอกร่างกายนี้ มีคำศัพท์ทางวิทยาศาสตร์เรียกกันว่า ประสบการณ์นอกเหนือร่างกาย (Out of the body experiences หรือเรียกว่า OBE) หรือเรียกเป็นภาษาธรรมดา

ว่า การถอดจิต กล่าวกันว่า ดร. เจ บี-โรน ผู้เป็นนักจิตวิทยาผู้มีชื่อเสียงและเป็นหัวหน้าของมูลนิธิค้นคว้าเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ ได้มีบันทึกประวัติของบุคคลกว่าหมื่นคนที่ได้มีประสบการณ์เช่นนี้ และประวัตินี้ได้บันทึกมาจากบุคคลต่าง ๆ ทั่วโลกทีเดียว จำนวนที่กล่าวมานั้นหมายถึงประวัติที่ได้รับการบันทึกเอาไว้ แต่สำหรับบุคคลที่มีความสามารถในทางนี้ และไม่ได้รับการบันทึกไว้นั้น จะมีนอกเหนือไปอีกเท่าไรไม่มีใครทราบได้อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์นอกเหนือร่างกาย คือการถอดจิตนี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ผิดปกติ หรือหายากเหมือนดังที่เราส่วนมากมักจะคิดกันแต่อย่างใดเลย ในจำนวนจดหมายนับเป็นจำนวนมาก ที่ข้าพเจ้าได้รับจากผู้อ่านหนังสือและบทความของข้าพเจ้านั้น ปรากฏว่าประสบการณ์นอกเหนือร่างกายดังกล่าวมานั้น ได้มีเกิดขึ้นบ่อยครั้งมากเหลือเกิน ซึ่งบางครั้งก็เป็นไปในลักษณะเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าในอนาคตได้ หรือบางครั้งก็เป็นไปในลักษณะสามารถอ่านจิตใจคนอื่นได้ ประสบการณ์เหล่านี้มีผู้นำมาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเสมอ ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปปรากฏตัวในการกล่าวสุนทรพจน์ ในที่ใดที่หนึ่งก็ตาม

ดร. ยูยีน อี เบอร์นาร์ด ศาสตราจารย์จิตวิทยา แห่งมหาวิทยาลัยแคลโรไลนาเหนือ ปัจจุบันนี้ยังดำเนินการค้นคว้าประสบการณ์นอกร่างกายนี้ และยอมรับว่า ท่านเชื่อว่าปรากฏการณ์ดังที่กล่าวนี้ เป็นความจริงที่เดียว อันที่จริง ดร. เบอร์นาร์ดได้กล่าวว่า เขาเองได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้มาแล้ว ๓ ครั้งด้วยกัน

ดร. เบอร์นาร์ด ได้เล่าให้ โทมัส ลีช แห่งหนังสือพิมพ์ซิกาโกอเมริกันแมกกาซีนฟังว่า เท่าที่เขาได้ทำการค้นคว้ามาจนถึงปัจจุบันนี้ ก็อยากจะกะอย่างคร่าว ๆ ว่า ในจำนวน ๑๐๐ คน คิดเฉลี่ยแล้วน่าจะมี ๑ คน ที่ได้เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิตมาแล้ว ท่านได้กล่าวว่า “รู้สึกว่าจะเรื่องนี้มีกันได้แก่บุคคลทุกประเภท คือ ไม่จำกัดว่าจะเป็นเพศใด มีอายุขนาดไหน หรือมีฐานะในทางเศรษฐกิจอย่างไร”

ดร. เบอร์นาร์ด ได้เปรียบเทียบประสบการณ์ดังกล่าวมาแล้วว่า คล้าย ๆ กับว่าเรากำลังนอนอยู่บนเก้าอี้โซฟาร์ แล้วก็รู้สึกตัวว่าลุกขึ้นแล้วหันมามองเห็นร่างกายของเราที่นั่งนอนอยู่บนเตียงนอนฉะนั้น ดร. เบอร์นาร์ด

และผู้ค้นคว้าอื่น ๆ ได้กล่าวว่า จิตใจคือกายทิพย์นี้อาจจะยังคงอยู่ในห้องเดียวกันนั้นก็ได้ หรือบางครั้งอาจจะพุ่งออกไปไกลจากที่นั่นนับเป็นระยะทางหลายพันไมล์ก็ได้ และการที่กายกับใจแยกกันนี้บางครั้งอาจจะเป็นเวลา ๒-๓ วินาที แต่บางครั้งก็อาจจะเป็นเวลา ๒-๓ ชั่วโมงก็ได้เหมือนกัน

ในการให้สัมภาษณ์กับ ร็อบฟวูด แห่ง Associated Press ดร. เบอร์นาร์ด ได้กล่าวว่าท่านได้พบอยู่รายหนึ่ง ซึ่งบุคคลผู้นี้มีประสบการณ์นอกเหนือร่างกายในขณะที่เขานั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานของเขา คือในตอนนั้นปรากฏว่าใจของเขาได้หลุดออกจากร่างกาย และก็เดินทางไปถึงเมือง ๆ หนึ่ง ซึ่งเขาไม่เคยไปมาก่อนเลย ครั้นแล้วเมื่อเขากลับคือเมื่อใจของเขาได้กลับมาสู่ร่างกายอย่างเดิมแล้ว เขายังสามารถจะบรรยายได้ละเอียดที่เดียวถึงถนน ที่ทำงาน ตึกกรมในเมืองนั้น ตลอดถึงบุคคลที่เขาได้พบได้เห็นว่าทำงานอยู่ในที่แห่งนั้นเป็นต้น ดร. เบอร์นาร์ด กล่าวว่าท่านได้ทำการสอบสวนเรื่องนี้ด้วยตนเอง และก็ปรากฏว่ารายละเอียดเช่นถนน อาคาร และบุคคลที่บุคคลนั้นได้พบมานั้น ปรากฏว่าเป็นความจริงทุกประการ

เรื่องนี้ก็เช่นเดียวกับปรากฏการณ์ทางจิตที่อื่นเหมือนกัน คือมีผู้ค้นพบกันว่า มักจะเกิดขึ้นในระหว่างที่จิตใจมีความเคร่งเครียดมาก หรือในระหว่างที่กำลังคลอตบุตร หรือไม่เช่นนั้นก็ในระหว่างที่ได้รับการผ่าตัดเล็กน้อย หรือบางครั้งก็ในระหว่างที่เกิดความกลัวอย่างรุนแรงถึงขีดที่สุด

ในบรรดาบุคคลผู้ได้เคยมีประสบการณ์นอกเหนือร่างกายดังกล่าวมาแล้วนี้ ดร. เบอ์นาร์ต ได้พบว่ามีบุคคลจำนวนหนึ่ง ผู้ซึ่งมีความสามารถที่จะถอดจิตออกไปจากร่างกายของตัวเองได้ตามใจชอบ คือสามารถจะทำเช่นนั้นก็ได้ในเมื่อตนปรารถนา ดร. เบอ์นาร์ต หวังว่าจะลองทดสอบความสามารถของบุคคลประเภทนี้บางคนดู โดยมีการควบคุมกันอย่างใกล้ชิดในห้องทดลอง เพราะในการทดลองในคลินิกของเขานั้น ดร. เบอ์นาร์ต ก็กล่าวว่าจะวัดอุณหภูมิของร่างกายในขณะที่จิตได้ออกไปแล้ว (คือกล่าวกันว่า ร่างกายที่จิตออกไปแล้วนั้นมักจะมีอุณหภูมิลดลง) และ ดร. เบอ์นาร์ต ก็จะใช้เครื่องอีเล็กโตรเอนซีฟาโรกราส ซึ่งเป็นเครื่องมือวิทยาศาสตร์อย่างใหม่สำหรับวัดคลื่นสมองว่าจะออกมามีรูปร่างเป็นอย่างไร

คือในการทดลองนี้ผู้เข้าทำการทดลองจะได้ถูกขอร้องให้ลองถอดจิตของเขาไปอยู่ในห้องที่ปิดหมดทุกด้าน และก็ไปอ่านหนังสือที่เขาเปิดเอาไว้ และเมื่อกลับมาแล้ว ก็ลองอ่านข้อความในหนังสือนั้นให้ ดร. เบิร์นาร์ด ฟิงใหม่ อีกที เพื่อดูว่าจะสามารถอ่านได้ตรงกับความจริงไหม

ดร. เบิร์นาร์ด และนักวิทยาศาสตร์อื่น ๆ ผู้ที่มีความสนใจในเรื่องการถอดจิตนี้เป็นพิเศษ ได้ยืนยันสมมติฐานว่า ประสบการณ์นอกเหนือร่างกายนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ทุกมุมโลก เช่นเดียวกับประสบการณ์ทางวิญญาณอย่างอื่นเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะมีบุคคลมากหลายจากทุก ๆ รัฐ และทุก ๆ ประเภท และที่มีความเชื่อถือในทางวัฒนธรรมต่าง ๆ กันและไม่เคยได้เกี่ยวข้องรู้จักกันเลย จำนวนมากหลาย ซึ่งทั้งหมดนี้ก็ล้วนแต่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการเดินทางของจิตออกไปนอกร่างกาย ในทำนองเดียวกันทั้งสิ้น

ท่านได้กล่าวว่า “คงไม่น่าจะเป็นไปได้ที่เราจะลงความเห็นเอาว่า บุคคลจำนวนมากทั้งหมดเหล่านี้ เป็น

บุคคลที่มีจิตวิกลวิการ หรือเป็นผู้ที่เห็นภาพลวงตาไปเสียหมดทุกราย น่าจะมีเรื่องที่เรายังไม่รู้อีกมากเกี่ยวกับจิตใจของเรา และความสามารถของจิตใจนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่า เราจะต้องใช้เวลาศึกษาต่อไปอีกนานสักเท่าใด แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าปรากฏการณ์เรื่องการถอดจิตออกไปจากร่างกายนี้ เป็นเรื่องที่เราคงจะสามารถพิสูจน์ได้ และควบคุมได้เป็นแน่”

ถ้าหากว่าประสบการณ์นอกเหนือร่างกายนี้ เราสามารถจะนำมาอธิบายและวางหลักเกณฑ์เป็นที่พอใจแก่นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายได้แล้ว ดำรับตำราเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางกายภาพนั้น เห็นจะต้องเขียนกันใหม่ทั้งหมดทีเดียว และถ้าหากทางนักปราชญ์ทั้งหลายได้ยอมรับประสบการณ์ของจิตนอกเหนือร่างกายแล้ว ก็จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างขนานใหญ่ ซึ่งจะทำให้เกิดความกระทบกระเทือนกันไปทุกด้านในความเป็นอยู่ของมนุษย์ ต่อจากนั้นศาสนาปรัชญาจิตวิทยา และตำราแพทย์ตลอดถึงตำราฟิสิกส์ ก็เห็นจะต้องมีการเขียน โดยเปลี่ยนแปลงหลักการกันใหม่อย่างมากมาย

นักค้นคว้าทางวิญญาณผู้หนึ่ง ชื่อ เฟรดเคอริค ดับเบิลยู เอช ไมเออร์ ได้กล่าวว่าการถอดจิตนี้ เป็นความสำเร็จอันน่าอัศจรรย์ของเจตจำนงของมนุษย์ ซึ่งแสดงถึงกำลังจิตของมนุษย์ว่ามีมากมายเพียงไร เขาได้กล่าวว่า “ถ้าเรื่องนี้เป็นจริงแล้ว ก็แสดงว่าจะต้องมีอำนาจ อย่างใดอย่างหนึ่งที่เรายังไม่รู้ และเป็นอำนาจที่สามารถจะก่อให้เกิดร่างกายของเราอีกร่างหนึ่ง ที่มีลักษณะเหมือนกันไปปรากฏได้ในระยะไกล และเรื่องนี้จะ เป็นเครื่องแสดงได้อย่างดีว่า อำนาจจิตนี้เป็นอำนาจที่เป็นศูนย์กลาง และเป็นอำนาจที่มีความลึกซึ้ง และพิเศษสุดในร่างกายของมนุษย์ ข้าพเจ้าคิดว่า ในบรรดาปรากฏการณ์ที่สำคัญทั้งหมดนั้น ปรากฏการณ์เรื่องการถอดจิตนี้ เป็นเรื่องที่มีความหมายอย่างสูงสุดเลยทีเดียว คือแสดงให้เห็นความจริงว่า บุคคลเรานั้นแม้จะยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว ก็สามารถจะยังดำเนินงานต่อไปได้ โดยไม่ต้องพึ่งอาศัยร่างกายนี้เลย”

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๒ ดร. ฮอร์เนล ฮาร์ท ได้เขียนคำถามขึ้นชุดหนึ่ง ส่งให้แก่ นักศึกษา ๑๕๕ คน

ที่มหาวิทยาลัยดุค เป็นผู้กรอกรายการตอบกลับมา ดร. ฮาร์ท ได้ถามปัญหานี้ว่า ท่านเคยเห็นร่างกายของท่านนี้ จากระยะห่างออกไปจากตัวของท่านไหม ? คือคล้าย ๆ กับว่า ท่านเคยออกไปยืนนอกเตียงนอนแล้ว ก็หันหลังกลับมามองเห็นตัวของท่านเองกำลังนอนอยู่บนเตียง หรือบางครั้งว่าท่านเคยรู้สึก ว่า ตัวท่านลอยอยู่ในอากาศใกล้ ๆ กับกายเนื้อของท่านบ้างหรือเปล่า ?

จากคำตอบที่ ดร. ฮาร์ท ได้รับก็ปรากฏว่า ๓๐ % ของนักศึกษาตอบว่า เคยมีประสบการณ์อย่างนี้มาแล้วเหมือนกัน หลังจากที่ได้ศึกษาค้นคว้ากันอย่างกว้างขวางในจำนวนนักศึกษากลุ่มอื่น ๆ อีก ดร. ฮาร์ท ก็ได้ลงมติได้ว่าอย่างน้อย ๒๐ % ของคนหนุ่มสาวที่มีอายุอยู่ในวัยเข้ามหาวิทยาลัยนี้ เชื่อว่าเขาได้เคยมีประสบการณ์บางอย่างนอกเหนือร่างกาย หรือประสบการณ์ที่เกี่ยวกับการถอดจิตมาแล้วทั้งสิ้น

การค้นคว้าของ ดร. ฮาร์ท ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ ทำให้เขาลงมติว่า จะต้องมียุคโลกอีกโลกหนึ่ง ซึ่งเป็นโลกที่เราไม่สามารถมองเห็นได้ โดยอาศัยประสาทสัมผัส

ธรรมดาของเราเนี่ย แต่เป็นที่มีความเป็นอยู่อย่างแท้จริง และก็มี การติดต่อกันระหว่างบุคคลที่ยังมีชีวิตมีร่างกาย อยู่เหมือนกัน

อันที่จริงแม้ว่าทัศนคติความเห็นดังกล่าว จะยังไม่ เป็นที่แพร่หลายนัก ในระหว่างนักจิตวิทยาโดยทั่วไป และ นักจิตวิทยาที่ถือหลักว่า ความประพฤติของเราเนี่ยสืบเนื่อง มาจากเหตุผลภายนอกร่างกายก็ตาม ดร. ฮาร์ทก็ยังไม่ เห็นแย้งว่า มันสมองนั้นอันที่จริงก็เป็นเครื่องมือ ชนิดหนึ่ง ซึ่งวิญญูณาตัยแสดงตัวเองออกมา ไม่ใช่ เป็นตัวก่อให้เกิดวิญญูณาตออกมาโดยตรง ดร. ฮาร์ท มีความเห็นว่า ศูนย์กลางที่แท้จริงของชีวิตของเรานั้น สามารถจะดำเนินงานได้ โดยไม่จำเป็นต้องเกี่ยวเนื่องกับ มันสมองของร่างกายนี้เลย คือบางครั้งสามารถจะดำเนินงานได้ด้วยตัวเอง เป็นระยะไกลออกไปจากมันสมองของ ร่างกายนี้มาก ๆ ก็ได้

ความเห็นของ ดร. ฮาร์ท ทำให้เกิดลู่ทางอันเป็นที่ คาดหมายได้ว่า ประสบการณ์นอกเหนือร่างกายนั้น น่าจะได้รับการรับรองทางวิทยาศาสตร์ได้ในอนาคต

ท่านกล่าวว่า “สมมติว่าถ้าเราสามารถจะพิสูจน์ได้ในกรณีใด ๆ ก็ได้ แม้เพียงกรณีเดียว แต่จะต้องพิสูจน์กันอย่างมีหลักฐานยืนยันได้ ๑๐๐ % ที่เดียวว่า บุคคลเรานี้สามารถจะถอดจิตออกไปมีชีวิต และดำเนินงานอยู่ได้เป็นอิสระในระยะทางไกล โดยไม่ต้องพึ่งมันสมองของร่างกายนี้ หรือสมมติว่า ถ้าเราสามารถจะพิสูจน์ได้ในกรณีใดกรณีหนึ่งได้อย่างเด็ดขาด โดยไม่มีข้อโต้แย้งว่า บุคคลเรานี้ยังสามารถที่จะมีชีวิตอยู่ และทำงานต่อไปได้ แม้ในภายหลังที่สมองของร่างกายเนื้อนี้ตายไปแล้ว สมมติว่าพิสูจน์ได้แบบนี้ ปัญหาที่นักวิทยาศาสตร์ส่วนมากไม่เชื่อในเรื่องตายแล้วเกิดนั้น ก็เป็นอันยุติกันได้ คือทุกคนก็จะต้องหันมายอมเชื่อในเรื่องนี้ได้อย่างไม่มีข้อโต้แย้งที่เดียว”

แต่ก็มีข้อยากอยู่หน่อยหนึ่งว่า ในเวลานี้แม้เราจะมีตัวอย่างอยู่มากมาย แต่ก็ยังไม่มีแม้แต่กรณีเดียวที่สามารถจะพิสูจน์ได้ในทางวิทยาศาสตร์ อย่างเคร่งครัด โดยไม่ให้นักวิทยาศาสตร์คนใดคนหนึ่งโต้แย้งได้ อันที่จริงการที่จะหาข้อพิสูจน์กันอย่างเด็ดขาด ซึ่งทำให้คนที่

สงสัยทุกคนไม่มีทางที่จะโต้แย้งได้นั้น รู้สึกว่าน่าจะเป็นไปได้ยากอยู่เหมือนกัน เพราะคนที่ชี้สงสัยก็คงจะต้องหาเรื่องสงสัยได้โดยไม่มีที่สิ้นสุด ในเมื่อเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความจริงอันลึกซึ้งที่สุดในชีวิตมนุษย์ แต่อันที่จริงถ้าจะมองกันในแง่ข้อพิสูจน์จากข้อเท็จจริง หรือตัวอย่างอันเป็นที่ประจักษ์แก่คนทั่วไป ก็คงจะพอหาได้โดยไม่ยากนัก หรือว่าพอจะหาได้มากเสียด้วย คือหมายความว่าถ้าเราไม่ต้องการจะรอให้นักวิทยาศาสตร์ทุกคนในโลกนี้รับรองทั่วกันเสียก่อนแล้วละก็ จะเห็นได้ว่ามีตัวอย่างในเรื่องนี้ที่พอจะเชื่อถือกันได้มากไม่น้อยเลยทีเดียว ข้าพเจ้าได้พยายามนำเอาตัวอย่างต่าง ๆ มารวบรวมไว้ในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเป็นตัวอย่างเกี่ยวกับประสบการณ์นอกเหนือร่างกายหรือการถอดจิต เพื่อว่า ท่านผู้อ่านจะได้อ่านด้วยเจตนารมณ์ที่ท่าน เซอร์ พาร์ซิส เบคอน ได้กล่าวไว้ดังนี้ “ขออย่าให้อ่านโดยคิดมาก่อนว่า จะต้องไม่เชื่อหรือโต้แย้ง และในเวลาเดียวกัน ก็อย่าอ่านโดยคิดมาก่อนว่า จะต้องยอมเชื่อหมดทุกประการ แต่ว่าขอให้อ่านโดยนำไปวินิจฉัยพิจารณาไตร่ตรองดูเหตุผลด้วยใจอันเป็นกลางจริง ๆ”

บทที่ ๒

กายทิพย์

ในคัมภีร์ไบเบิล บท Ecclesiastes ๑๒/๕-๗ มีข้อความยืดยาว ซึ่งตอนท้ายก็มีข้อความว่า “ฝุ่นคือร่างกายที่ทำด้วยฝุ่นนี้ ในไม่ช้าก็จะกลับไปสู่สภาวะเดิมของมัน ก็จะกลายเป็นฝุ่นไปตามเดิม ส่วนจิตใจก็จะกลับไปหาพระเจ้าผู้ซึ่งทรงประทานชีวิตมาให้”

ข้อความในคัมภีร์ไบเบิลที่กล่าวมาข้างต้นนั้นมักจะมีผู้นำมาอ้างรับรองว่า กายทิพย์ของบุคคลนั้นมีอยู่จริง และบุคคลเรา ก็มีความสามารถที่จะแยกกายทิพย์ออกจากกายเนื้อและเดินทางออกไปเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยไม่ต้องอาศัยกายเนื้อได้ บุคคลผู้ได้เคยประสบการเดินทาง

ทางแบบนี้มาแล้วก็จะเห็นตัวเองว่า จะเป็นเสมือนหนึ่ง ซามอ่างทองคำ คือมีลักษณะเป็นรูปไข่ และบางคนก็ เห็นเป็นสายใยสีเงินยวง ซึ่งมีความยืดหยุ่น สามารถมีความยืดหยุ่นในตัวได้อย่างมากมาย เป็นสิ่งที่เชื่อมโยง ระหว่างกายทิพย์ไว้ให้สืบเนื่องกับกายเนื้อตลอดเวลา ถึงแม้ว่ากายทิพย์นี้บางครั้งจะมีภาวะเป็นเหมือนกายเนื้อ คือ เป็นเสมือนกายแผ่ของกายเนื้อก็ตาม แต่นักวิชาลึกลับ ผู้ค้นคว้าในเรื่องนี้มาหลายศตวรรษก็ดี และบุคคลที่ผู้ ซึ่งเคยมีประสบการณ์ในเรื่องนี้มาครั้งหนึ่งแล้วก็ดี ต่าง บรรยายถึงลักษณะของกายทิพย์ว่า มีลักษณะคล้าย ๆ กับรูปไข่ซึ่งมีแสงเรืองออกมาเป็นสีส้ม และนี่เป็นที่ มาของคำว่าซามอ่างทองคำที่กล่าวถึงในประโยคข้างต้น

บุคคลที่ค้นคว้าในด้านวิชาการลึกลับเป็นส่วนมาก ตลอดถึงผู้สามารถมีตาทิพย์ หรือบุคคลผู้มีความสามารถ พิเศษในการประสบการณ์เช่นนี้ มักกล่าวว่าเขามีความสามารถเห็นรังสี (aura) ซึ่งเป็นคล้าย ๆ กับว่า ส่งกระจายออกมาจากวิญญาณล้อมรอบกายมนุษย์อยู่ บางคนก็กล่าวว่ามันเป็นอำนาจของกายทิพย์ ซึ่งส่งรัศมี อันเรืองรองนี้ออกมาและบางคนก็กล่าวว่า รังสีนี้สามารถ

จะนำมาใช้เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงโรคภัยไข้เจ็บบางอย่างของ
กายเนื้ออีกด้วย

บุคคลส่วนมากมักจะพากันคิดว่า เรื่องรังสีของ
วิญญาณนี้เป็นเรื่องเหลวไหล จนกระทั่งต่อมา ค.ศ. ๑๙๐๘
ดร. วอลเตอร์ เจ. คิลเนอร์ ก็ได้ให้ข้อพิสูจน์เกี่ยวกับ
วิทยาศาสตร์เป็นครั้งแรกเกี่ยวกับการแผ่รังสีจากร่างกาย
คนนี้ คือครั้งหนึ่งในขณะทดลองเกี่ยวกับการไฟฟ้าบาง
อย่างนั้น ดร. คิลเนอร์ ซึ่งเป็นนักฟิสิกส์ของโรงพยาบาล
เซนโทมัสในลอนดอน บังเอิญได้ใช้เครื่องกรองแสงซึ่งได้
ฉาบด้วยน้ำยาย้อม ซึ่งเรียกว่า ไดซิอานิน ในการมอง
ผ่านเครื่องกรองแสงดังกล่าวนั้น เขาสามารถจะเห็นรังสี
ได้อย่างวาง ๆ ล้อมรอบกายเนื้อของบุคคลภายในห้อง
ทดลองวิทยาศาสตร์นั้นได้อย่างน่าแปลกประหลาด

เมื่อได้รับความประหลาดใจในเรื่องที่ไม่เคยคิดมา
ก่อนเกี่ยวกับรังสีเช่นนั้น ดร. คิลเนอร์ ก็ได้พยายามทำ
การทดลองเกี่ยวกับการค้นพบโดยบังเอิญนี้ต่อไป โดย
เอาแผ่นแก้วสองแผ่นมาทำเป็นฉาก แล้วก็เอาน้ำยา
ไดซิอานินมาเคลือบเอาไว้ จากนั้นก็สามารถเห็นรังสี

ดังกล่าวแล้วได้อย่างชัดเจน ซึ่งทำให้ท่านต้องทุ่มเทเวลาในการค้นคว้านี้ต่อไปอีกถึง ๑๒ ปี ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๒๐ ดร. คิลเนอร์ ได้ตีพิมพ์หนังสือเรื่อง **อิวแมน แอทโมสเฟีย** คือบรรยากาศของมนุษย์ชั้น ซึ่งได้บรรยายว่า “ท่านเชื่อว่าถ้ามีการค้นคว้าเรื่องโอลาหรือรังสีนี้ วันหนึ่งจะกลายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากมาย เกี่ยวกับการพยากรณ์สมมุติฐานของโรคเกี่ยวกับร่างกายของมนุษย์”

โดยการมองผ่านฉากกระจกที่มีน้ำยาฉาบไว้แล้วนั้น ดร. คิลเนอร์ สามารถเห็นการแผ่รังสีหรือแสงเรือง ซึ่งแผ่กระจายออกไปจากร่างกายของมนุษย์เป็นระยะทาง ๖ ถึง ๘ นิ้ว ดร. คิลเนอร์ ได้พยายามสังเกตถึงขนาดและรูปร่างของรังสีดังกล่าวนี้ และได้พบความจริงว่า มีขนาดและปรากฏการณ์อื่น ๆ แตกต่างกันไปตามสภาวะแห่งสุขภาพแห่งอารมณ์ของบุคคลนั้น ๆ จากการทดลองในด้านนี้ต่อไป ก็ได้แสดงให้เห็นว่า รังสีนี้อาจจะได้รับอิทธิพล คือมีการเปลี่ยนแปลงไปได้โดยพลังไฟฟ้า และโดยอาศัยยากระตุ้นประสาทหรือยาเสพติด ดร. คิลเนอร์ ได้พบความจริงว่า กระจกกรองแสงที่เขาได้ทำขึ้นพิเศษนี้มีส่วนช่วยได้อย่างมากมายในการสังเกตรังสีออกจาก

ร่างกายมนุษย์ แต่เขาได้แสดงความเห็นไว้ว่า เขาเองเชื่อว่า “ในสภาวะที่อำนวยการเป็นพิเศษบางประการ บุคคลที่มีสายตาธรรมดาดังอย่างเรา ๔๕ คน ใน ๑๐๐ ก็น่าจะฝึกหัดให้เห็นได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยกระจกกรองแสงดังกล่าวแล้วแต่อย่างใด”

ที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่า วิทยาศาสตร์สมัยปัจจุบันได้ดำเนินการค้นคว้าล่องเข้าไปถึงอาณาจักรวิชาลึกลับอีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ก็เป็นเวลาหลายร้อยปีแล้วที่ปรัชญาของฝ่ายวิชาลึกลับนี้ได้กล่าวถึงเรื่องรังสีของมนุษย์นี้ตลอดมา แต่พอมาถึงศตวรรษที่ ๒๐ ก็ได้มีนักวิทยาศาสตร์ประกาศรับรองว่า รังสีดังกล่าวนี้แล้วนั้น เป็นของมีอยู่จริง ๆ และสามารถนำมาใช้ตรวจสอบมาตรฐานของโรคได้ด้วย ซึ่งทั้งนี้ก็ตรงกับนักวิชาลึกลับทั้งหลายได้กล่าวมาเป็นเวลานานแล้ว แต่ตลอดเวลาเหล่านี้ก็ได้รับการดูถูกและเหยียดหยัน จากบุคคลที่คิดว่าตนเป็นปัญญาชนอยู่ตลอดมา

แต่อาจจะมีผู้อ่านที่ขอบสงสัยบางท่านกล่าวโต้แย้งว่า ดร. คิลเนอร์ ได้พิมพ์หนังสือของเขาขึ้นในปี ๑๙๒๐

ซึ่งระหว่างนั้นเป็นระยะเวลาสมัยมืด คือเป็นสมัยที่วิทยาศาสตร์ยังไม่เจริญ ในเมื่อเทียบกับสมัยปี ๑๙๖๐ เป็นต้นมา ซึ่งเป็นสมัยของวิทยาศาสตร์เจริญจริง ๆ

ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอให้ท่านสังเกตได้ทราบความจริงว่า ในเดือนมิถุนายน ๑๙๖๔ นั้น หนังสือพิมพ์ เพท ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่ออกในอเมริกา ได้ลงข้อความวิจารณ์ ซึ่งแสดงความเห็นในเรื่องนี้ไว้โดยบุคคลชื่อ รอล์ฟ สคัฟแฟรงค์ ซึ่งเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในโครงการจรวดแซทเทิร์น ๕ ซึ่งจะส่งไปสำรวจดวงจันทร์ บุคคลผู้นี้อยู่ใน ฮันสวิลล์ อัลบามา อเมริกา

สคัฟแฟรงค์ ได้กล่าวว่า การค้นคว้าและการวิเคราะห์รังสีของมนุษย์หรือโกลานั้น ปัจจุบันนี้ได้เป็นวิทยาศาสตร์สาขาหนึ่งเสียแล้ว และเป็นสาขาที่จะมีความสำคัญมากขึ้นทุกทีในทวีปยุโรป ได้มีผู้คิดค้นหาวิธีทำฟิล์มกล้องถ่ายรูป ให้มีความไวต่อแสงอุลตราไวโอเลตมากขึ้น และจนกระทั่งสามารถจับภาพของวัตถุ ที่ตามนุษย์มองไม่เห็นได้ ได้มีผู้นำฟิล์มเหล่านั้นมาใช้ มีประโยชน์อย่างมากมายในระยะเวลา ๒-๓ ปีที่แล้วมานี้

ในด้านการค้นคว้าทางวิญญาณ สตีฟแฟรงค์ได้ตั้งทฤษฎีว่า ถ้ามนุษย์สามารถจะทำตนให้มีความสามารถปรับความไวของสายตาของเขาให้เข้ากับความถี่ของคลื่นแห่งแสงอุลตราไวโอเลต หรือคลื่นแสงเอ็กซ์เรย์ได้ละก็ เขาก็จะสามารถเห็นโลกที่มหัศจรรย์ที่สุดที่ล้อมรอบตัวเขาอยู่ตลอดเวลา

เขาได้กล่าวว่า “ในปัจจุบันนี้ แม้ในบรรดานักจิตวิทยาด้วยกัน ก็มักจะดูถูกเรื่องเกี่ยวกับรังสีของมนุษย์และไม่ยอมรับว่ามีความจริง โดยถือกันว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่นักวิชาลึกลับสมัยก่อนคิดเพื่อผั้นกันไปเอง” แต่สตีฟแฟรงค์ ได้ยืนยันแนวคิดของเขาว่า วิชาฟิสิกส์และจิตวิทยาควรจะได้ร่วมมือกันในการค้นคว้าความจริงเรื่องรังสีของมนุษย์นี้ โดยเขาได้กล่าวว่า “การค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ ได้แสดงให้เห็นความจริงอันมีความสำคัญมากขึ้นทุกที ในด้านนี้นักวิทยาศาสตร์นานาชาติก็ได้พากันสนใจในเรื่องนี้อยู่ตลอดมาในปัจจุบันนี้”

ข้าพเจ้าเองก็ได้เคยพบผู้ที่เป็นคนทรง และผู้ที่มีตาทิพย์หลายคน ที่ได้บรรยายเรื่องรังสีของมนุษย์ให้

ข้าพเจ้าฟังและก็ได้แสดงให้เห็นว่า สีต่าง ๆ ของรังสีนี้มีความสำคัญเพียงใด เอลีน เจ การ์เรต ผู้ซึ่งเป็นคนทรงที่มีผู้รู้จักกันดีทั่วไปในประเทศต่าง ๆ ก็ได้แสดงความเห็นของเธอไว้เกี่ยวกับเรื่องรังสีนี้ด้วย มิสซิสการ์เรตได้บรรยายว่า รังสีนี้มีลักษณะคล้าย ๆ กับฝุ่นที่ห่อหุ้มร่างกายของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงนี้ไว้ โดยมีลักษณะเป็นสีต่าง ๆ กัน และก็มีลักษณะคล้าย ๆ กับหมอกจาง ๆ ฉะนั้น ส่วนสีที่ปรากฏอยู่ในรังสีนั้น ก็มีลักษณะต่างกันไปตามแต่อารมณ์ หรือตามแต่สภาวะของชีวิตบุคคลนั้น ๆ จะเปลี่ยนแปลงไปในทำนองใด

มีบุคคลคนหนึ่งชื่อ โฟบี เทน ซึ่งเป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษในทางวิญญาน ได้ร่วมกันแต่งหนังสือเรื่องหนึ่ง ชื่อ The Psychic Sense คือความสามารถในทางวิญญาน ร่วมกันกับสามีของเธอ คือ ดร. ลอเรนซ์ เจ เบนดิท ซึ่งเป็นจิตแพทย์ในนครลอนดอน ในเรื่องนั้น มิซซิสเทน ก็ได้กล่าวถึงความสามารถของเธอไว้เหมือนกันว่า เธอสามารถมองเห็นการแผ่รังสีของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลายว่า มีลักษณะเป็นรังสีที่มีสีอันวรรณะต่าง ๆ กัน

และหมุนเวียนอยู่รอบ ๆ ตัวบุคคล หรือสิ่งของนั้น ๆ ผู้แต่งสองคนดังกล่าวมานั้นถือว่า รั้งที่ตั้งที่กล่าวมานี้มีลักษณะคล้ายกับเป็นสะพานเชื่อมโลกของเรา ซึ่งมีลักษณะเต็มไปด้วยวัตถุที่บนี้ กับโลกอีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นโลกของวิญญาณโดยเฉพาะ

ในตอนนี้นำท่านผู้อ่านบางท่านอาจจะสงสัยว่า เรื่องนี้เป็นไปได้อย่างไร ? คือว่าถ้าประสบการณ์นอกเหนือร่างกายเป็นความจริงแล้ว กายทิพย์จะออกไปจากกายเนื้อได้อย่างไร ?

อันที่จริงกล่าวได้ว่า ส่วนมากบุคคลที่ได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดกายหรือถอดกายทิพย์หรือถอดจิตนี้ ก็ไม่สามารถจะตอบได้ว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร คือเขารู้ว่าเขาสามารถทำให้เกิดขึ้นได้เท่านั้นเอง แต่ก็มีบางคนที่ได้พยายามวางหลักเกณฑ์แนวทางต่าง ๆ ซึ่งเขายืนยันว่าเขาสามารถจะฝึกหัดให้บุคคลผู้ที่มีจิตใจปกตินี้สามารถจะถอดจิตได้เหมือนกัน และก็ยังมีบุคคลบางคนผู้ซึ่งได้พยายามหาวิธีที่สมบูรณ์จริง ๆ ที่จะได้นำไปใช้แก่คนทุกคนหรือเกือบทุกคนที่มีความต้องการจะมี

ประสบการณ์ในด้านนี้ด้วยตนเอง แต่บุคคลที่กล่าวว่าสามารถจะถอดจิตได้เมื่อไรก็ได้ตามปรารถนานั้น ก็กล่าวว่า เขามีวิธีการพิเศษเฉพาะตัวของเขาเอง ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะได้ขอบรรยายในบทต่อไปโดยละเอียดอีกครั้งหนึ่ง

สำหรับผู้อ่านที่ยืนยันอยากจะรู้ว่า ความจริงนี้เกิดขึ้นได้อย่างไรนั้น ก็ใคร่จะขอนำคำกล่าวของ **ดร. อเล็กซานเดอร์ แคนนอน** ผู้ซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษที่มีชื่อเสียง และได้เดินทางมาแล้วทั่วโลกว่า ท่านเองก็ไม่สามารถจะให้คำตอบอย่างแน่นอนได้ในเมื่อมีผู้ถามเกี่ยวกับคำถามดังกล่าวมาแล้ว ในหนังสือที่ ดร. แคนนอนแต่งชื่อว่า *The Power of Karma* คือแรงกรรมนั้น ท่านก็ได้กล่าวว่า กายทิพย์นี้สามารถจะออกไปจากกายเนื้อได้โดยทางอวัยวะหรือโดยส่วนของกายเนื้อที่เรียกว่า กลาเบลลา (glabella) คือระหว่างดวงตาทั้งสอง ซึ่งในอาณาบริเวณนี้เป็นชั้นบวกที่มีอำนาจรุนแรงมาก และขากลับ กายทิพย์ก็จะกลับเข้ามาทางหลังของคอ ซึ่งเป็นขั้วลบที่มีอำนาจรุนแรงเหมือนกันของร่างกาย และที่ต้นขั้วทั้งสองนี้มีขั้วซึ่งเป็นขั้วทิพย์เชื่อมโยงให้ติดต่อกัน

เรื่องนี้ก็เป็นข้อยืนยันข้อกล่าวของคนทรงหลายคนที่กล่าวว่า มีวิญญาณมาเข้าร่างของตนทางด้านหลังของคอ ซึ่งปกติอยู่ในด้านซ้าย ทั้งนี้เพราะว่า ถ้าหากว่าร่างกายนี้อยู่ในสภาวะที่สมดุลย์จริง ๆ แล้ว วิญญาณอื่นก็ไม่สามารถจะเข้ามาได้

ดร. แคนนอน เชื่อว่ามีร่างกายสามชั้น คือกายเนื้อ กายทิพย์ และกายอีเทอร์ และท่านได้กล่าวว่า กายทั้งสามนี้ก็เป็นจุดศูนย์กลางของชีวิตในภายนอก และชีวิตเกี่ยวกับวิญญาณ (Soul) และชีวิตเกี่ยวกับวิญญาณอีกชั้นหนึ่งซึ่งเรียกว่า สปิริต (spirit) ซึ่งเป็นคำศัพท์ในทางคริสต์ศาสนา

ดร. แคนนอน ได้เขียนว่า ความสามารถอดจิตออกไปได้นี้เป็นความจริงที่รับรองได้ที่เดียว ไม่ว่าเราจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม และที่เป็นไปได้นี้ เป็นไปได้ก็เพราะมีความสั่นสะเทือนของคลื่นสองอย่างที่ยังคับควบคุมอยู่ ความสั่นสะเทือนอย่างแรก เป็นความสั่นสะเทือนอย่างรวดเร็วมาก ซึ่งเรียกว่า **โทรจิต** และอีกอย่างหนึ่งซึ่งเป็นการสั่นสะเทือน ซึ่งมีความช้าพอประมาณเรียกกันว่า

ดาทิพย์ อย่างแรกคือเรื่องโทรจิตนั้น สามารถจะทำให้เกิดผลได้ดีที่สุดในที่สุด ในเมื่อมีแสงสีน้ำเงิน คือหลังจากดาทิพย์นั้นสามารถทำได้ผลดีที่สุดในเมื่อมีความสั่นสะเทือนอยู่ในขั้นที่จะปล่อยสีสัมปนแดงออกมา ข้าพเจ้าได้แสดงให้เห็นความจริงข้อนี้อย่างชัดเจนเมื่อ ๒-๓ เดือนที่แล้วมาแก่เพื่อนนักวิทยาศาสตร์ด้วยกันหลายท่าน

ดร. แคนนอน ได้กล่าวต่อไปอีกว่า ในระยะเวลาหลับหรือในเวลาที่จิตตกอยู่ในภวังค์นั้น กายทิพย์อาจจะหลุดออกมาจากกายเนื้อเป็นบางส่วน หรืออาจจะหลุดออกมาเลยก็ได้ แต่ว่าตลอดเวลานี้ก็จะมีสายใยที่เหนียวมาก ซึ่งอาจจะเรียกได้ว่า เป็นสายใยสีเงินยวงที่กล่าวมาแล้วก็ได้คอยเป็นสายเชื่อมโยงรักษาความสืบทอด ระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์นั้นไว้ได้ตลอดเวลา

ดร. แคนนอน ได้ใช้เวลาเป็นอันมากอยู่ในประเทศทางภาคตะวันออก และเขาได้กล่าวว่าในภาคตะวันออกนี้มีวิธีการทางศาสนา สอนเรื่องจิตให้สามารถถอดกายทิพย์ออกจากกายเนื้อได้ ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ ผู้เป็นลูกศิษย์นั้น จะต้องได้รับการฝึกหัดให้

อยู่ในระเบียบวินัยอย่างเข้มงวดอยู่เป็นเวลานาน ก่อนที่จะเริ่มต้นการถอดจิตออกจากกายโดยตั้งใจคือโดยที่รู้ตัวอยู่ ผู้ฝึกหัดนี้จะต้องแสดงความสามารถในการควบคุมจิตใจ ควบคุมความปรารถนาและควบคุมกิเลสของตนให้ได้เป็นอย่างดีเสียก่อน จึงจะสามารถเริ่มต้นทำความพยายามถอดใจออกจากกายได้

ดร. แคนนอน ได้กล่าวต่อไปว่า ผู้ฝึกหัดในเรื่องนี้จะต้องมีอำนาจจิตอย่างแรงกล้า ก่อนที่เขาจะสามารถถอดจิตออกไปสำรวจโลกที่มองไม่เห็นนั้นได้ ความรู้ของชาวตะวันออกในเรื่องนี้ได้มีมาแล้วหลายศตวรรษ และเขาได้พยายาม และทดลองกันมาแล้วเป็นอย่างดี ในทางตะวันตกเรา เพิ่งจะเริ่มรู้สึกตื่นตัวถึงความจริงว่า กายทิพย์เป็นของมีจริง และเราก็ได้ค้นพบความจริงบางประการ เกี่ยวกับเรื่องกายรังสีและกายอีเทอร์หรือกายทิพย์นี้ ซึ่งก็ได้รับการยืนยันโดยความสามารถในทางตาทิพย์ว่ามีอยู่จริง ฉะนั้น เราหวังว่า ต่อไปประเทศทางตะวันตก ก็คงจะได้รับรองความจริงข้อนี้ ซึ่งทางตะวันออกเขาได้มีความรู้ในเรื่องนี้มาแล้วเป็นเวลานาน

ถึงแม้ ดร. แคนนอน จะได้แสดงความเห็นของเขา ออกมาในลักษณะที่ค่อนข้างจะเป็นฝ่ายทัศนะของนักวิชา ลีกลับอยู่บ้างก็ตาม แต่ก็เป็นที่น่าสนใจว่าบุคคลธรรมดา ทั่วไปหลายบุคคลที่เคยมีประสบการณ์ในด้านนี้มาแล้ว ก็ ได้รายงานว่าเขาได้เคยรู้สึกว่าได้ถอดกายทิพย์ออกไป จากกายเนื้อ โดยผ่านทางช่องว่างระหว่างคิ้วหรือที่หน้า ผาก หรือไม่ก็ออกไปทางยอดกระหม่อมของกระดูก ศีรษะก็มีเหมือนกัน ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกว่าสนใจมากในการที่ ดร. แคนนอน ได้ระบุว่า โดยปกติจะมีผู้คอยช่วยเหลือซึ่ง จะเป็นทำนองเป็นวิญญาณของเทพเจ้าชั้นสูง ที่มาคอยให้ อารักขาแก่ผู้ที่กำลังฝึกหัดใหม่ ในด้านการถอดกายทิพย์ ออกไปจากกายเนื้อนี้อยู่เสมอ ๆ บุคคลส่วนมากที่ได้มี ประสบการณ์ในด้านถอดกายทิพย์นี้ มักจะกล่าวถึงว่ามี เทพเจ้ามาคอยช่วยเหลือตนอยู่โดยที่ตนมองไม่เห็น หรือ บางครั้งก็สามารถมองเห็นเป็นรูปอาจารย์ที่แต่งเครื่องขาว ซึ่งทั้งนี้แสดงว่า ดูเหมือนจะเป็นการมีปรากฏการณ์ทาง วิญญาณสองชั้นพร้อมกันขึ้นมาในขณะนั้น คือปรากฏ- การณ์จากการถอดกายทิพย์อีกชั้นหนึ่ง และยังมี

กายทิพย์ ที่อยู่เหนือกายทิพย์ที่ถูกถอดออกไปจากกาย
เนื่อนั้นอีกชั้นหนึ่งด้วย

ในหนังสือเรื่อง (You Do Take It With You)
มร. อาร์ ดี วิท มิลเลอร์ ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้เหมือนกัน
คุณมิลเลอร์ ได้กล่าวว่า กายทิพย์หรือที่เรียกว่ากายชั้น
ที่สองนี้ เป็นของมีจริงและเป็นเรื่องที่สามารถจะนำมา
ประกอบเป็นเหตุผลประกอบปรากฏการณ์ทางวิญญาณ
หลายอย่างหลายประการได้ เพราะฉะนั้น เรื่องความมี
อยู่จริงของกายทิพย์นี้เป็นเรื่องที่จะต้องเป็นไปได้อย่าง
แน่นอน

เขาอธิบายว่า “ยกตัวอย่างเช่น โตะ ที่ข้าพเจ้านั่ง
อยู่นี้ก็จะปรากฏว่าเป็นของแข็งและทึบต่อประสาทสัมผัส
ทางกายของข้าพเจ้า โดยเฉพาะในทางนี้ว่าเป็นต้น แต่
หลักวิชาทางฟิสิกส์ในสมัยปัจจุบันนี้ได้แสดงให้เห็นชัดแล้ว
ว่า โตะทั้งหมดนี้ประกอบด้วยปรมาณู ซึ่งปรมาณูนี้ก็
ประกอบขึ้นด้วยนิวเคลียสและอิเล็กตรอน ซึ่งนิวเคลียส
และอิเล็กตรอนนี้ก็ถือกันว่าเป็นอนุภาคเท่านั้นเอง หรือ
ว่าเป็นกำลังงานชนิดหนึ่งเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น โตะที่

ตั้งอยู่เบื้องหน้าข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าสามารถจะจับได้ถูกต้อง
ได้ว่าแข็งที่บนี้ ความจริงก็เป็นของแข็ง หรือที่บเฉพาะกับ
ประสาทสัมผัสทางกายของข้าพเจ้าเท่านั้นเอง ถ้าพูดกัน
อย่างเคร่งครัดในทางวิทยาศาสตร์ เรียกว่าในทางปรมาณู
ในทางวิทยาศาสตร์จริง ๆ แล้ว โตะที่ว่าแข็งหรือว่าที่บมี
จริงนั้น มันก็ไม่มีอะไรนอกจากอวกาศที่ว่างเปล่านั่นเอง”

มิลเลอร์ ได้กล่าวต่อไปว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ก็น่าจะมี
เหตุผลที่ทำให้เราคิดได้ว่า ที่ว่างเปล่าในอวกาศซึ่งประกอบ
กันขึ้นเป็นโตะนั้น ก็น่าจะต้องมีวัตถุอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่ง
มีอัตราความถี่ต่าง ๆ กันกับความถี่ที่เป็นเนื้อไม้ที่ประกอบ
ขึ้นมาเป็นโตะเข้ามาแทรกอยู่ได้ ในทำนองเดียวกันก็น่า
จะเป็นไปได้เช่นเดียวกัน ที่กายเนื้อของคนที่เป็นของหยาบ
และมีช่องว่างอยู่ภายในเป็นอันมากนั้น ก็ควรจะต้องมี
กายที่สองเข้ามาแทรกซ้อนอยู่ได้ และกายที่สองนี้จะต้อง
ประกอบไปด้วยวัตถุ ซึ่งมีอัตราความถี่สั่นสะเทือนหรือ
ความถี่คนละขนาด จึงจะเข้ามาซ้อนกันอยู่ได้ เขาได้
อธิบายต่อไปว่า โตะตัวที่ข้าพเจ้ากล่าวเมื่อตะกั้นนั้น เมื่อ
เทียบกับความถี่ของร่างกายที่สองซึ่งเข้ามาซ้อนร่างกายเนื้อ
หยาบนี้แล้ว มันก็คงจะไม่มีคามที่บแต่อย่างใด คงจะ

เป็นของกลวง ๆ หรือว่างเปล่าที่กายทั้งสองนั้นสามารถจะผ่านไปได้โดยสะดวกสบาย แต่ในทำนองเดียวกัน ถ้ามีของสิ่งหนึ่งสิ่งใดในโลกนั้น ซึ่งมีความถี่เท่ากับร่างกายของร่างกายของโลกนั้น สิ่งของสิ่งนั้นก็จะต้องเป็นของทึบหรือแข็งแก่ร่างกายของโลกนั้นเช่นเดียวกัน

บุคคลผู้หนึ่งชื่อ อีวาน มูดู ได้เขียนข้อความไว้นานมาแล้ว ตั้งแต่สมัยที่ทฤษฎีเกี่ยวกับปรมาณูยังไม่ค่อยมีผู้ใดเชื่อถือหรือรับรองกันนัก มูดู ผู้นี้เป็นผู้ที่มีความเห็นสนับสนุนการถอดกายทิพย์เป็นอย่างยิ่ง เขาได้พยายามอธิบายถึงแนวความคิดของเขาเกี่ยวกับความมีได้อย่างแท้จริงของกายทิพย์ โดยยกตัวอย่างว่า สมมติว่าเราเอาแก้วน้ำธรรมดาเปล่า ๆ มาใบหนึ่ง แล้วเราก็เอาลูกปิงกลม ๆ ขนาดใหญ่มาบรรจุลงไปให้เต็มทีเดียว เมื่อเราเอาลูกปิงกลมขนาดใหญ่มาบรรจุให้เต็มแล้ว เราชี้ให้เห็นว่า ทั้ง ๆ ที่เราบอกว่าที่แก้วนี้มีลูกปิงเต็มแล้วนั้น แต่เราก็อาจสามารถเอาลูกปิงขนาดเล็กกว่านั้นใส่แทรกลงไปได้อีก โดยไม่ทำให้ถ้วยแก้วนั้นล้นขึ้นมาแต่อย่างใด หลังจากที่เราเอาลูกปิงขนาดเล็กใส่แทรกลงไปในช่วงว่างระหว่างลูกปิงขนาดใหญ่แล้ว เราก็ยังอาจจะเอาทราย

ใส่ลงไปเต็มลงไปได้อีก โดยไม่ทำให้ถ้วยแก้วนั้นล้นหรือเต็มมาก ขึ้นมาากว่านั้นแต่อย่างใดเลย และหลังจากที่เอาทรายใส่ลงไปจนเราเรียกว่าเต็มได้แล้ว เราก็ยังอาจเทน้ำลงไปได้อีก โดยไม่ได้ทำให้แก้วนั้นเต็มขึ้นมากกว่าเดิม หรือล้นขึ้นมาแต่ประการใดเลย

มูดู ได้อธิบายว่าเราอาจจะเห็นความจริงจากเรื่องนี้ได้ง่ายขึ้น ในเมื่อพิจารณาว่าระหว่างอนุภาคของสสารที่หยาบนั้น ก็จะต้องมีที่ว่างสำหรับอนุภาคที่ละเอียดต่อไปอีก ซึ่งสามารถจะเข้าไปแทรกในที่ว่างระหว่างนั้นได้ และหลักความจริงข้อนี้ เราจะเห็นได้ว่าเป็นจริงเสมอ ในขนาดเล็กลงไปเรื่อย ๆ แม้ขนาดเล็กลงไปถึงปรมาณู ก็ยังสามารถจะมีช่องว่างที่มีขนาดเล็กกว่าปรมาณูแทรกไปได้อีก

อันที่จริงถ้า มูดู ได้เขียนข้อความนั้น หลังจากนั้นมาไม่กี่ปี เขาก็คงจะได้เห็นพ้องต้องกันกับความเห็นของมิลเลอร์ว่า แม้ตัวปรมาณูเองก็ยังมีที่ว่าง คือมีรูเป็นโพรงอยู่ตรงกลางเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ก็เป็นไปได้ที่เราจะสันนิษฐานว่า ในร่างกายเนื้อของเรานี้ย่อมจะมีรูหรือมีช่องว่าง ซึ่งสามารถจะมีกายที่ละเอียดยิ่งกว่านั้นเข้าไป

แทรกซึมได้ อีกนั่นเป็นประการหนึ่ง แต่บางท่านอาจจะคิดว่า การเปรียบเทียบทำนองนี้เป็นนิสัยที่เสียอย่างหนึ่งของมนุษย์ คือว่าเมื่อรู้เรื่องอะไรใหม่ ๆ ก็พยายามจะเจาะจงหาให้ได้ว่าสภาวะนั้นหรือสิ่งนั้นอยู่ที่ไหน คือว่ามีนิสัยเสียในการที่จะคิดอะไรก็ต้องคิดถึงในแง่รูปธรรมหรือสถานที่เสมอ คือออกคิดในแง่รูปธรรมหรือสถานที่ไม่ได้ ยกตัวอย่างเช่นเมื่อเวลาเราพูดถึงสวรรค์ เราก็มักจะต้องพูดถึงว่าอยู่ข้างบน และนรกก็ต้องมีความคิดฝันเองว่า คงอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่งข้างล่าง และแม้ในด้านความรู้สึกเราก็ยังใช้สำนวน ซึ่งใช้กันมานานแล้วตั้งแต่สมัยกลางของยุโรป คือถือว่า **หัวใจเป็นศูนย์กลางของอารมณ์ต่าง ๆ** นี้แสดงว่าอาจจะเป็นนิสัยที่ติดตัวหรือนิสัยเสียของมนุษย์เรา ที่มักจะชอบคิดถึงเรื่องนามธรรมในแง่รูปธรรมเสมอ และก็มักจะถามว่าสิ่งนั้นอยู่ที่ไหน สิ่งนี้อยู่ที่ไหนให้จงได้

ในบทต่อไปนี่เราจะได้ศึกษาถึงเรื่องกรณีต่าง ๆ กัน ซึ่งได้มาจากประสบการณ์ ของผู้ที่ได้เคยผ่านเรื่องนี้มาโดยตรง

บทที่ ๓

การถอดกายทิพย์โดยอุบัติเหตุ

ตัวอย่างที่ ๑

ถูกรถยนต์ทับ

ผู้เล่าในเรื่องนี้คือ มร. อาร์ อี แห่งเซนต์หลุยส์ เขาได้เล่าประสบการณ์ของเขาเองไว้ดังต่อไปนี้ :-

วันนั้น ข้าพเจ้ากำลังจะข้ามถนนที่หัวเลี้ยวมุมถนนแห่งหนึ่ง โดยไม่ทันมองเห็นรถยนต์คันหนึ่งที่แล่นเลี้ยวโค้งมาอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาเดียวข้าพเจ้าก็รู้สึกวามหน้าหม้อของมันกำลังพุ่งเข้าใส่ร่างของข้าพเจ้าอย่างรวดเร็ว

ขณะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างในโลกดูเหมือนจะหยุดนิ่งไปหมด และก่อนที่หน้าหม้อของมันจะเสยเข้าที่ร่างของข้าพเจ้านั้นเอง ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าคุณเองได้กระโดดผลุงออกไปจากที่นั่นทันที

ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าตนเองลอยเหินขึ้นเหนือพื้นถนน และกลายเป็นผู้สังเกตการณ์ในระยะไกลเกี่ยวกับเรื่องอุบัติเหตุซึ่งเกิดขึ้นแก่ “ร่างกาย” ของข้าพเจ้าอยู่ห่าง ๆ ได้อย่างน่าพิศวง

ข้าพเจ้าเห็นรถคันนั้นพุ่งตรงเข้ามายังร่างของข้าพเจ้าซึ่งยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่กลางถนน ข้าพเจ้ารู้ว่ามันคือร่างกายของข้าพเจ้านี้จะต้องถูกรถชนอย่างแน่นอน แต่ก็แปลกที่ในตอนนั้นข้าพเจ้ามีความรู้สึกเฉย ๆ ไม่ปรากฏว่ามีความตื่นเต้นหรือหวาดเสียวแต่อย่างใดเลย

ในขณะที่ต่อมา ข้าพเจ้าก็เห็นร่างของข้าพเจ้าเองถูกเสยลอยขึ้นไปบนอากาศ เหมือนกับลูกฟุตบอลที่ถูกคนเตะ และแล้วก็หล่นดับลงมายังพื้นถนน ไม่ปรากฏว่าข้าพเจ้ามีความรู้สึกถึงความเจ็บปวดใด ๆ เลยในขณะนั้น

ความรู้สึกของข้าพเจ้าเองคล้าย ๆ กับว่ากำลังดูเรื่องราวที่เกิดขึ้นแก่ภาพมัมมี่ คือภาพจำลองหรือภาพหุ่นที่เขาตั้งไว้ในตู้โชว์เสื้อผ้านั้นเอง เพราะฉะนั้น แม้ภาพหุ่นหรือมัมมี่นั้นจะมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับข้าพเจ้าอย่างไรก็ตาม มันก็ยังไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าอยู่นั่นเอง ในระยะเวลาดังกล่าวนั้นรู้สึกว่าจะไม่มีความผูกพันใด ๆ เหลืออยู่เลยระหว่างตัวของข้าพเจ้าที่ลอยอยู่เหนือพื้นถนน กับ “ร่างจำลองของข้าพเจ้า” ที่ถูกรกทับอยู่กลางถนนให้เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตานั่น

เป็นอันว่าในขณะที่กล่าวนี้ข้าพเจ้ามีฐานะเป็น “คนดู” คนหนึ่ง เช่นเดียวกับคนดูอื่น ๆ ที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงที่พากันวิ่งมาดูเหตุการณ์ และล้อมรอบ “ร่างจำลอง” ของข้าพเจ้าที่นอนแน่นิ่งอยู่กลางถนน ในทันใดก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า อยากจะไปให้พ้น ๆ จากสถานที่นั้นเสียที เพื่อจะได้ล่องลอยไปในอากาศต่อไปตามใจชอบ แต่ก็ไม่ทราบว่ามีอำนาจอะไรบางอย่างทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถจะล่องลอยไปได้ตามใจนึก

ไม่ช้าข้าพเจ้าก็ได้เห็นรถตำรวจและรถพยาบาลเปิด
แตรไซเรนวิ่งขอลทางมาถึงเกือบจะพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้น
แพทย์ผู้หนึ่งก็ลงมาจากรถพยาบาลจัดแจงดูน้ํายาใน
ขวดเข้าไปในเข็มฉีดยา แล้วก็เอาเข็มนั้นปักเข้าไปในแขน
ของข้าพเจ้า น้ํายาในเข็มนั้นเองมีอำนาจประหลาดเหมือน
แม่เหล็ก ก็ดึงดูดตัวของข้าพเจ้าให้เข้าไปหา “ร่าง” หรือ
“ภาพจำลอง” ของข้าพเจ้าอย่างไม่สามารถจะขัดขืนได้
เลย ถ้าจะเปรียบให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าก็คิดว่ามันเป็น
คล้าย ๆ กับว่าข้าพเจ้าเป็นลูกบอลล์เล็ก ๆ ลูกหนึ่ง
ที่เขาผูกเชือกล่ามเอาไว้ แล้วพุ่งออกไปด้วยกำลังแรง
จนสุดเชือก ต่อจากนั้น เจ้าลูกบอลล์คือข้าพเจ้าเองก็ถูก
ดึงเข้าสู่ที่เดิมอีกครั้งหนึ่งฉะนั้น

ข้าพเจ้ารู้สึกมืดไปพักหนึ่ง จะนานเท่าใดก็ไม่สามารถ
จะจำได้ มารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่งก็ปรากฏว่า ตนเองล้มตา
ขึ้นมาอยู่ในร่างซึ่งเมื่อกี้เป็นของจำลองเสียแล้ว ในตอน
นั้น รู้สึกว่าเห็นภาพต่าง ๆ ได้อย่างเลื่อนกลาง แต่นอก
เหนือสิ่งอื่นใดก็คือ มีความเจ็บปวดอย่างรุนแรงเหลือเกิน
ทำให้รู้สึกเสียใจว่าไม่น่าจะถูกดึงกลับมาให้ทรมานเล่น

เช่นนี้เลย ถ้าปล่อยไว้ตามลำพังของข้าพเจ้า ป่านนี้ ข้าพเจ้าก็คงจะได้ล่องลอยเหินลมเล่นอย่างสบายใจไปแล้ว”

เรื่องที่เล่ามีเพียงแค่นี้ ต่อไปนี้เป็นข้อวิจารณ์ของนักวิทยาศาสตร์ผู้ค้นคว้าในเรื่องนี้บางท่าน

ดร. โจเซฟ รัช แห่ง โบลเดอร์ โคโลราโด กล่าวว่า “เท่าที่ได้สังเกตมานั้น ปรากฏว่าในกรณีที่มีเหตุการณ์ฉุกเฉินเช่นนี้ ระบบประสาทสัมผัสซึ่งมีลักษณะเป็นเครื่องยนต์ตามปกติของร่างกายจะเกิดขัดข้องหรือหยุดทำงานไปชั่วขณะหนึ่ง ในชั่วขณะนี้เองอาการแทรกซ้อน (คือที่เกิดจากระบบประสาทสัมผัสที่ไม่ใช่ของร่างกายเนื้อ) จะเข้าดำเนินงานแทนเพื่อรับช่วงต่อไปได้”

ดร. การ์ดเนอร์ เมอร์ฟี แห่ง เมนนิ่งเกอร์ คลินิก กล่าวว่า “ความเจ็บป่วยอย่างแรงก็ดี หรือเหตุการณ์ฉุกเฉินก็ดี ความวุ่นวายต่าง ๆ ที่ทำให้เราต้องคอยระวังตัว หรือต่อสู้ หรือแก้ไขอยู่ตลอดเวลาที่ดี มีส่วนเป็นต้นเหตุทำให้เกิดประสบการณ์ทางจิตขึ้นได้เป็นอย่างมาก”

กล่าวได้ว่า บุคคลส่วนมาก หรือเกือบทั้งหมดจะสามารถมีประสบการณ์นอกกายเนื้อ (คือประสบการณ์

เกี่ยวกับการถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อ) ได้ก็ในระหว่างที่มีเหตุฉุกเฉินเท่านั้น ทั้งนี้ถ้าจะคิดถึงหลักเหตุผลแล้ว ก็อาจจะเป็นไปได้ที่ว่า ในระหว่างเวลาเช่นนั้น มีความจำเป็นบังคับอย่างรุนแรงทำให้บุคคลต้องใช้กำลังจิตอย่างมากมากกว่าปกติมาก กำลังจิตถึงขนาดนี้ เขาจะไม่สามารถทำให้เกิดขึ้นได้เลย ถ้าไม่มีเหตุการณ์ภายนอกเป็นเครื่องกระตุ้นอย่างรุนแรงถึงขนาดนั้น และหลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้ก็มักจะนำไปใช้ได้ เช่นเดียวกันกับการประจักษ์นอกเหนืออินทรีย์ (คือ E.S.P.) คือการที่บุคคลสามารถรู้อารมณ์ต่าง ๆ เช่นเห็นเหตุการณ์ในที่ไกลได้ โดยไม่ต้องอาศัยประสาทสัมผัสตามธรรมดาของกายเนื้อเลย ดร. แจน เอเรนวอลด์ ก็เป็นนักค้นคว้าอีกท่านหนึ่งที่ได้ให้ข้อสังเกตว่า ความสามารถพิเศษดังกล่าวของบุคคลจะเกิดขึ้นได้ ในเมื่อจิตใจของเขาอยู่ในสภาพที่มีนงง ง่วง หรือได้รับการทรมานจากความเจ็บปวดจนรู้สึกขาไปหมด หรือไม่ก็เกิดจากความเหนื่อยอ่อนเพลียจนหมดแรงทางร่างกาย หรืออีกอย่างหนึ่งก็คือ อยู่ในสภาวะที่ลึมตัวอันเนื่องมาจากการถูกสะกดจิตเป็นต้น”

ตัวอย่างที่ ๒

ถูกดินทับ

มีตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงการติดต่อกัน โดยทางจิตอย่างได้ผล ในขณะที่เกิดอันตรายอย่างร้ายแรง เรื่องนี้เกี่ยวกับผู้ชายคนหนึ่ง ชื่อสมมติชื่อว่า แอล เค เกิดขึ้นในเมือง นิวอิงแลนด์

วันที่เกิดเหตุนี้ มร. แอล เค ซึ่งเป็นช่างท่อน้ำและไม่เคยได้มีความรู้เกี่ยวกับประสบการณ์เช่นนี้มาก่อนเลย กำลังทำงานอยู่ตามลำพังในคูซึ่งลึกถึง ๑๔ ฟุต ขณะนั้น เขากำลังเชื่อมท่อน้ำอยู่ งานนี้เป็นงานในโครงการอาคารสงเคราะห์ซึ่งกำลังจะเสร็จและจะเปิดได้ในเร็ววัน อันที่จริง เขาไม่เคยมีประสบการณ์ทางนี้มาก่อนเลย ทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับตนเองและเพื่อนฝูงที่รู้จักกัน ดังนั้น ถ้ามีใครมาพูดเรื่องนี้ให้เขาฟัง ก็น่ากลัวว่า เขาจะต้องหัวเราะใส่หน้าให้อย่างแน่นอน เขามีภรรยาแล้วและมีบุตรอยู่ด้วยกัน ๖ คน ตอนกลางวันเขาทำงานตั้งแต่ ๗.๓๐ น. จนถึง ๑๖.๐๐ น. และในตอนค่ำเขามีนงานพิเศษที่โรงรถอีกตั้งแต่

เวลา ๑๙.๓๐ น. เป็นต้นไปจนถึงเที่ยงคืน เป็นที่เห็นได้ชัดว่าอาชีพของเขา ไม่ได้ทำให้เขามีใจโน้มเอียงมาในทางวิชาลีกลับเช่นนี้เลย

ครั้นแล้วเย็นวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ก็เกิดเรื่องมหัศจรรย์ที่เขาไม่ได้เคยนึกฝันมาก่อนเลย ตอนบ่าย ๓ โมง คนงานแผนกวางท่อได้นำท่อเข้าวางที่เสร็จเรียบร้อย เป็นท่อสุดท้ายของงานในวันนั้น และพอถึงบ่าย ๔ โมง ฝ่ายวางท่อก็เลิกงานกลับกันหมด แต่เนื่องจากวันนั้น แอล เค ไม่ต้องไปทำงานตอนกลางคืนที่โรงรถเหมือนเช่นเคย ดังนั้น เขาจึงคิดว่าควรจะทำงานนอกเวลาทำงานแผนกวางท่อนี้เสียเลย เพื่อจะมีรายได้เป็นพิเศษบ้าง เพราะยังมีงานเชื่อมท่อตกค้างเหลืออยู่อีก ๒ รอยต่อของท่อในคูนั้น

เขาได้เริ่มเชื่อมท่อเรื่อยไปตามแนวตะเข็บของมัน จนกระทั่งได้เชื่อมรอยตะเข็บชั้นในเสร็จหมดแล้ว จึงเลื่อนออกมาเพื่อจะเชื่อมแนวตะเข็บชั้นนอกต่อไป ก็พอดีดินและหินนับเป็นจำนวนหลายตันที่ถูกขุดขึ้นมากองสุมไว้บนปากคูนั้น เริ่มเลื่อนไหลลงมาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว เพราะว่า

ไม่ได้มีเสียงสัญญาณเตือนนำมาก่อนเลย การเลื่อนไกลของดินและหินที่ปากคูเป็นไปอย่างเงียบเชียบและรวดเร็ว จนกระทั่งเขาไม่สามารถจะกลับตัวเพื่อหลีกเลี่ยงได้ทันเวลาเลย

เขารู้สึกตัวว่าได้ถูกแรงปะทะลึกลงในท่าคุกเข่าพาดกับท่อที่วางอยู่ข้างหน้าในทันใด โดยมีแผงกระจกกันแสงซึ่งติดอยู่กับหน้าของเขาช่วยแรงปะทะไว้ไม่ให้หน้าของเขาพาดกับท่อแรงจนเกินไป ในขณะที่ต่อมา เขาก็รู้สึกเจ็บแปลบที่ไหล่ขวา ซึ่งถูกกดให้หน้าบลงไปกับรอยตะเข็บของท่อซึ่งเขากำลังเชื่อมต่อและยังร้อนอยู่ที่เดียว เขาพยายามอย่างสุดแรงเกิด เพื่อจะเคลื่อนไหล่ขวาออกไปให้พ้นจากการถูก نابด้วยไฟอันเกิดจากการเชื่อมต่อของเขาเอง แต่ก็ไม่สำเร็จ เพราะแรงกดของดินและหิน จากเบื้องบนโถมลงมามากเหลือเกิน เขาพยายามจะเอี้ยวหน้าของเขาให้พ้นจากหน้ากากกระจกบังแสง แต่แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่า มันได้เป็นเครื่องช่วยชีวิตของเขาไว้ให้ยืนยาวต่อไปได้ในขณะนี้ เพราะอย่างน้อยมันก็ทำให้เกิดที่ว่างพอที่เขาจะมีอากาศหายใจต่อไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่ขาดใจตายไปใน

ทันทีทันใด เพราะถ้าไม่มีหน้ากาดังกล่าวกันไว้ เศษดิน และหินก้อนละเอียดก็คงจะทะลักกันเข้ามาปิดรูจมูกเขาไว้ เสียแล้ว

เมื่อหมดทางช่วยตนเอง เขาก็นอนสงบใจทบทวน เหตุการณ์ที่แล้วมาและที่จะต้องทำต่อไป เพื่อหาทางช่วยตนเองให้ได้ มีปัญหาหนักอยู่ว่าเขาจะอย่างไรดี ในเมื่อเขากำลังถูกดินถล่มพังทับไว้อย่างโดดเดี่ยว ไม่มีใคร ทราบเรื่องนี้เลย เพราะคนงานที่ทำงานอยู่ด้วยกันต่างก็ได้เลิกงานกลับไปบ้านหมดแล้ว แม้จะมีโอกาสเหลืออยู่บ้างที่จะมีคนงานที่กลับล่าช้าบางคนเดินผ่านมาบ้างก็ตาม เขาก็คงจะเห็นว่าดินถล่มลงมาเท่านั้นเอง ทำอย่างไรเขา จึงจะทราบได้ว่า มีคนกำลังถูกฝังทั้งเป็นอยู่ใต้ดินถล่ม นั้นอยู่คนหนึ่ง ความคิดนี้ทำให้เขาอดเสียวูบขึ้นมาไม่ได้ เพราะรู้สึกว่าคุณความหวังที่จะหลุดรอดไปนั้น เกือบจะไม่มี เหลืออยู่เลย

ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่ามือขวาของเขาไพล่ออกไป นอกกองดินที่พังลงมาทับอยู่หน่อยหนึ่ง เพราะรู้สึกว่ามันยังเคลื่อนไหวได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเมื่อตอนที่ดิน

และหินพังทับลงมานั้น มันได้กดไหล่ขวาของเขาให้ทาบลงกับท่อน้ำตรงรอยที่เขากำลังต่อเชื่อมอยู่ และในตอนนั้นเขาคงจะกำลังชูมือขึ้นอยู่พอดี บางทีมือขวาที่โผล่ขึ้นไปนี้คงจะเป็นเครื่องช่วยชีวิตเขาไว้ได้บ้างกระมัง ถ้าหากจะมีใครเดินผ่านมาเห็นเข้า

เขาได้ถูกฝังไว้เช่นนั้นเป็นเวลานานเท่าใด เขาเองก็ซักจะไม่รู้แน่เหมือนกัน มันอาจจะเป็นเวลา เป็นสัปดาห์ หรือเป็นเดือนแล้วก็ได้ เขารู้สึกว่าหมดความสามารถที่จะคิดคำนวณในเรื่องเวลาที่ผ่านไปได้จริง ๆ แต่หรือว่ามันอาจจะเพียง ๕ นาทีก็ได้กระมัง ขณะนั้นเขารู้สึกว่ากำลังจะหายใจอึดอัดยิ่งขึ้นเป็นลำดับ อันที่จริงก็ยังคงเป็นโชคดีอยู่ไม่น้อย ที่เขาได้ถูกแรงกดให้พังพาบลงกับพื้นท่อ (ที่เป็นรูปโค้ง) ดังนั้น จึงยังมีที่ว่างเป็นโพลงอากาศเหลือพอให้หายใจอยู่ได้นานพอควร

แต่บาดแผลที่จมูกของเขาซึ่งมีเลือดออกอยู่ตลอดเวลา ได้ทำให้เลือดนั้นหยดเข้าไปในลำคออยู่เรื่อย ๆ ในไม่ช้าเขาก็คงจะต้องตายแน่ เขาจะอย่างไรดี

เขาเริ่มคิดถึงลูกเมียที่บ้าน แล้วเขาก็รู้สึกแปลกใจ

ที่เหตุใดความคิดในตอนนั้นจึงแจ่มใสเห็นเป็นจริงเป็นจัง
อย่างยิ่ง ภาพที่เกิดขึ้นในหัวนิกของเขามันช่างแจ่มชัด
เสียจริง ๆ จนดูคล้าย ๆ กับว่า ลูกเมียของเขาได้มาอยู่
ใกล้ ๆ กับเขาในตอนนั้น และในทีนั้นด้วย

“ผมยังคิดถึงลูกเมียมากขึ้นเท่าใด” เขากล่าว “ก็
ยิ่งอยากไปอยู่ใกล้ ๆ กับเขามากขึ้นเพียงนั้น อากาศที่
ผมหายใจเข้าไปแต่ละขณะในตอนนั้น ทำให้สเปคอร้อน
ผ่าวเหมือนกับกำลังกลืนก้อนเหล็กที่กำลังลุกแดงเข้าไป
ฉะนั้น ต่อมาอีกพักหนึ่ง ผมก็รู้สึกว่าได้ลอยออกจาก
หลุมฝังที่นั่นออกมาได้ ผมจึงคิดว่าผมคงจะสลบไป
หรือว่าอาจจะตายไปแล้วก็ได้”

ผมหันหลังกลับไปดู ก็เห็นมือของผมเองซึ่งโผล่
ออกมาเหนือกองดินพังเล็กน้อยนั้น ห้อยหลุบลงแต่ก็
แปลกที่ในตอนนั้นผมไม่ได้รู้สึกเสียใจ หรือห่วงใยอะไร
ในร่างกายของผมเลย

จากนั้นผมก็หวลคิดไปถึงครอบครัวที่บ้าน และ
ทันใดนั้น ผมก็รู้สึกว่าตนเองได้เข้ามาอยู่ในครัวบ้านของ

ตนเองแล้ว ภรรยาของผมในตอนนั้นกำลังปอกมันสำหรับอาหารมือเย็นอยู่ โดยมีบุตรสาวคนโตช่วยอยู่ด้วย ผมเดินเข้าไปในบ้าน เห็นลูกทุกคนกำลังนั่งกันอยู่พร้อมหน้า บางคนกำลังดูทีวีอยู่ และบางคนก็กำลังทำการบ้านจากโรงเรียน ผมนึกอยากจะกอดเขาเป็นครั้งสุดท้ายสักที อยากให้เขาเห็นผม แต่แล้วก็รู้สึกเสียใจที่เขาไม่สามารถเห็นผมได้ อันที่จริงผมก็ได้ทราบแล้วว่า การตายนั้นมันก็ไม่ได้มีการเจ็บปวดแต่อย่างใด แต่ที่เสียใจก็คือยังไม่อยากจากลูกเมียของผมไปนั่นเอง

ผมรู้สึกว่าตัวได้ลอยกลับเข้าไปในครีวใหม่อีก และได้เข้าไปยืนอยู่ใกล้ภรรยา พร้อมกับตะโกนกรอกหูเธอเข้าไป โดยบอกว่าผมกำลังต้องการความช่วยเหลือเป็นอย่างยิ่ง แต่เธอก็ไม่ได้ยินอะไรเลย

ผมยื่นมือออกไปเพื่อจะจับตัวเธอ และจะเป็นเพราะบังเอิญหรืออย่างไรก็ไม่ทราบได้ ปรากฏว่าเธอสะดุ้งหันมามองทางที่ผมยืนอยู่ ด้วยสีหน้าท่าทางแสดงความประหลาดใจ แต่ผมก็ยังไม่สามารถพูดให้เธอได้ยินได้อยู่นั่นเอง

ทันใดนั้น ผมก็คิดถึง บี เจ ซึ่งเป็นเพื่อนที่รักสนิทกันกับผมมากคนหนึ่ง เป็นเรื่องแปลกที่พอผมคิดถึงเขาเข้าเท่านั้น ก็รู้สึกว่าคุณเองได้แว๊บไปอยู่ข้าง ๆ เขาทันที ผมสามารถเห็นนาฬิกาข้อมือของเขาได้ถนัด เพราะเขาสวมเสื้อพับแขนขึ้น ตอนนั้นเป็นเวลาบ่าย ๔ โมง ๔๕ นาทีแล้ว ซึ่งก็หมายความว่าผมได้ถูกฝังอยู่ในหลุมท่อนั้นประมาณ ๑๕ นาที ตอนนั้นเขากำลังทำงานอยู่ เพราะว่าเขาทำงานที่บริษัทการค้าแห่งหนึ่ง ไม่ได้ทำงานรัฐบาลเหมือนผม เพราะฉะนั้น เขาก็คงจะต้องทำงานต่อไปจนถึงบ่าย ๕ โมงก็ได้ สุดแล้วแต่ความจำเป็นของงาน

อันการเชื่อมนี้ พอเราทำงานชำนาญพอสมควรแล้ว มันก็คล้าย ๆ กันจะเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน คือสามารถทำไปได้เรื่อย ๆ ในเวลาเดียวกันจิตใจก็คิดถึงเรื่องอื่น ๆ ไปพร้อม ๆ กันก็ได้ ดังนั้น ในตอนนั้นผมรู้สึกว่าผมสามารถจะทราบความคิดของเขาได้ว่า กำลังทำงานอย่าง **ใจลอย** คือมือของเขาทำงานเชื่อมไป ส่วนใจก็คิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปอย่างไม่มีสติอยู่กับตัว คล้าย ๆ กับกำลังฝันทั้งตื่นอยู่ขณะนั้น และด้วยเหตุนี้เองผมจึงสามารถเข้า

ถึงจิตของเขา คือถ่ายทอดความคิดของผมให้เขาสามารถรับเอาไว้ได้

ผมเอามือวางลงบนไหล่ของเขา ปรากฏว่าเขาหยุดทันที พร้อมกับดับไฟเครื่องเชื่อมและแหงนหน้าซึ่งอยู่ภายในหน้ากากขึ้นมามองดูผมอย่างประหลาดใจ ผมจึงพยายามสำรวจจิตใจส่งกระแสความคิดอย่างเต็มที่ว่า “นี่เนาะ บี เจ กำลังต้องการความช่วยเหลือจากแกเป็นอย่างยิ่ง”

ทันใดนั้น ผมเห็นดวงตาของ บี เจ เบิกกว้างคล้าย ๆ กับว่าเขากำลังเห็นปีศาจอยู่ขณะนั้น และอันที่จริงเขาก็อาจจะกำลังเห็นเข้าจริง ๆ แล้วก็ได้ เขาออกชื่อผมมาครั้งหนึ่งด้วยเสียงแหบ ๆ ทันใดนั้น เพื่อนร่วมงานของเขาอีกคนหนึ่งได้ถามว่าเกิดอะไรขึ้น บี เจ ได้ตอบว่าเขาคิดว่าเขาได้เห็นผมกำลังยืนอยู่ต่อหน้าเขา

เพื่อนร่วมงานของเขา ซึ่งคงจะไม่ได้เห็นผม ได้กล่าวขึ้นว่า เขาคงจะตาฝาดไปเองกระมัง ในระหว่างนั้น ผมก็พยายามสำรวจจิตส่งกระแสความคิดออกไปว่า “โอพระเจ้า ขอให้พระองค์ทรงช่วย دلใจ บี เจ ให้มาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด”

ต่อจากนั้น ผมก็คงจะหมดสติไปนานเท่าใดก็ไม่ทราบได้ มารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่งก็ต่อเมื่อได้ยินเสียงผู้คนพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจ้อย่างตื่นเต้น และก็รู้สึกด้วยว่ามีใครกำลังดึงร่างกายของข้าพเจ้าขึ้น ในบรรดาเสียงจ้อกแจ้กนั้น ก็มีเสียงหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าจำได้ดีว่า เป็นเสียงของ บี เจ ซึ่งบอกให้คนอื่น ๆ ค่อย ๆ และอย่าตื่นเต้นกันนัก ตอนนั้นผมยังรู้สึกงง ๆ และไม่แน่ใจว่าผมกำลังเป็นปีศาจที่ล่องลอยไปมาได้อยู่ดังเดิม หรือว่าได้กลับมาเข้าในร่างมนุษย์กลายเป็นมนุษย์แล้ว พร้อมกับนั้นก็รู้สึกว่าตกใจ เพราะไม่ทราบแน่ชัดว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นเรื่องของมายา ซึ่งเกิดขึ้นแก่คนที่ตายไปแล้วหรือเปล่า ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็รู้สึกว่ามี ความสงบเยือกเย็นเกิดขึ้น และต่อจากนั้นมา รู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง ก็เห็นว่าตนเองกำลังนอนอยู่ในโรงพยาบาล พร้อมกับผู้คนในครอบครัวของข้าพเจ้า คอยเฝ้าอยู่ข้างเตียง

หลังจากที่ได้มีผู้เล่าประมวลเรื่องราวให้ฟังทั้งหมดแล้ว ก็ปรากฏว่า แอล เค มีความเลื่อมใสในเรื่องจิตและวิญญาณขึ้นอย่างแน่นแฟ้น เขาเป็นคนที่ไม่เคยมีความรู้

และไม่ได้เอาใจใส่ในเรื่องเช่นนี้มาก่อนเลย แต่นับตั้งแต่นั้น ประสบการณ์ที่เขาได้รับโดยตรงก็ทำให้เขาปักใจเชื่อเรื่องเช่นนี้อย่างหมดหัวใจเลยทีเดียว

เพื่อนของเขา คือนาย บี เจ นั้น ก็ได้กล่าวสนับสนุนเรื่องนี้อย่างแข็งขัน เขากล่าวว่า เมื่อตอนแรกที่เขาเงยหน้าขึ้นมาเห็น แอล เค ยืนอยู่ตรงหน้านั้น เขาก็ยังนึกว่าตาผาดเห็นไปเอง เพราะคิดว่าบางทีเปลวไฟจากเครื่องเชื่อมอันมีแสงแรงกล้าอาจทำให้เขาตาผาดไปบ้างก็ได้ เพราะถึงแม้ว่าเขาจะสวมหน้ากากกันแสงไว้แล้วก็ตาม แต่เมื่อจ้องดูเปลวไฟนั้นไปนาน ๆ สายตาก็อาจจะเหนื่อยและทำให้เห็นภาพไปเองก็ได้ ต่อมาเขาจึงได้จ้องดูต่อไปอีก และแน่ใจว่าไม่ได้ตาผาดไปเองแล้ว ก็สังเกตเห็นว่าภาพ แอล เค ที่เขาเห็นนั้น ตรงขอบรอบนอกมีรอยจาง ๆ คล้าย ๆ กับภาพที่เห็นในหมอกควันฉุนนั้น พร้อมกับนั้นก็รู้สึกขึ้นมาในใจว่ากำลังมีอันตรายเกิดขึ้นแน่แล้ว และก็รู้สึกเหมือนว่ามีอะไรมาตลใจต่อไปอีกให้รีบขึ้นรถมายังที่ แอล เค ทำงานอยู่โดยไม่รอช้า อันที่จริงเขา

รู้ดีว่าตามเวลาทำงานนั้น แอล เค น่าจะเลิกงานกลับไปบ้านแล้วประมาณ ๑ ชั่วโมงก่อนหน้านั้นเสียด้วยซ้ำ แต่เขาก็เกิดความมั่นใจขึ้นมาอย่างประหลาดว่า แอล เค จะต้องอยู่ ณ ที่ทำงานและกำลังต้องการความช่วยเหลือจากเขาเป็นอย่างยิ่ง

อันที่จริง นาย บี เจ ผู้นี้ได้เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับวิญญาณเช่นเดียวกันนี้มาหลายครั้ง และเป็นคนที่เชื่อในเรื่องวิญญาณอมตะและเรื่องตายแล้วเกิดมาก่อน เขาเคยเห็นภาพพี่สาวของเขาในลักษณะเดียวกันนี้มาครั้งหนึ่งแล้ว ตอนที่พี่สาวของเขาถึงแก่ความตาย ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า บี เจ เป็นสื่อเหมาะอย่างยิ่งที่จะรับกระแสความคิดจาก แอล เค ซึ่งก็แสดงว่า แอล เค ก็มีโชคดียิ่งยิ่งที่สามารถมีเพื่อนที่สามารถรับกระแสความคิดของตนในยามฉุกเฉินได้เป็นอย่างดี มิฉะนั้นเขาก็อาจจะต้องถึงแก่ความตายไปแล้วก็เป็นได้

ตัวอย่างที่ ๓

บาทหลวง แอล เจ เบอร์ทรันด์

เรื่องนี้เกี่ยวกับท่านบาทหลวงผู้หนึ่งชื่อ แอล เจ เบอร์ทรันด์ ซึ่งเป็นบาทหลวงของนิกายโปรเตสแตนต์สาขาหนึ่งชื่อ ฮูเกอร์นอท ท่านบาทหลวงได้กล่าวว่า ท่านเองก็เพิ่งได้พบข้อพิสูจน์ครั้งแรก ของคำสอนที่ท่านได้สั่งสอนผู้อื่นมาตลอดชีวิต คือในตอนที่ท่านสามารถ ถอดกายทิพย์ได้ ในระหว่างที่ปีนภูเขาแอลป์ขึ้นไปในวันหยุดครั้งหนึ่งนั่นเอง

ครั้งนั้น ท่านได้ปีนเขาขึ้นไปล่องหน้าคณะของท่าน ไกลโซอยู่ ดังนั้น เมื่อเห็นคณะของท่านยังตามหลังอยู่ไกล จึงนั่งลงด้วยคิดว่า จะรอให้พวกนั้นตามขึ้นมาทันเสียก่อน จึงจะออกเดินทางต่อไปอีก ฝ่ายนักเรียนซึ่งปีนเขาตามหลังท่านขึ้นมาในวันนั้น มีความชำนาญในการปีนเขาน้อยกว่าท่านมาก ทั้ง ๆ ที่เขายังมีอายุอยู่ในวัยหนุ่มและแข็งแรงกว่าก็ตาม พวกนี้จึงยังคงมะงุมมะงาหราตามหลังมาพร้อมกับผู้นำทางชาวท้องถิ่นคนหนึ่ง ท่านบาทหลวงเบอร์ทรันด์

ซึ่งล่วงหน้าไปก่อนก็ชักจะไม่ค่อยสบายใจ เพราะได้ล่วงหน้ามาไกลมาก ข้อสำคัญก็คือท่านไม่ได้มีอาหารติดตัวมาด้วยโดยที่อาหารนั้นได้อยู่ที่ผู้นำทางชาวท้องถิ่นนั่นเอง

ในระหว่างที่ท่านกำลังนั่งรอคอยให้คณะของท่านตามขึ้นมาขึ้นมานั้น ท่านก็รู้สึกตัวว่ากำลังจะเคลิ้มหลับลงไปอย่างช่วยตัวเองไม่ได้ ทั้งนี้เพราะเป็นธรรมดาว่าผู้ที่ต้องอยู่ในสภาวะอันหนาวเย็นเช่นนั้น ถ้านั่งนิ่งอยู่นาน ๆ ก็จะมีขยับเขยื้อนแขนขาไม่ได้เลย คือแขนขาจะแข็งตายไปที่ละน้อย และในที่สุดก็จะมีอาการง่วงและถึงแก่ความตาย อาการดังกล่าวนี้กำลังจะเกิดขึ้นแก่ท่านอยู่ในบัดนี้แล้ว ท่านจึงรู้สึกตกใจว่าได้นั่งปล่อยอารมณ์คิดฝันนานเกินควรไป ซึ่งเป็นความผิดอย่างยิ่ง และท่านก็กำลังจะเริ่มแข็งตายอย่างช่วยตัวเองไม่ได้เสียแล้ว

ท่านเกิดความเสียใจและทรมานใจอย่างรุนแรง เนื่องจากเป็นของแน่ว่าร่างกายของท่านคงจะต้องตายอย่างแน่นอน แต่ทันใดนั้นเอง ท่านเกิดความรู้สึกว่าตัวของท่านได้หลุดผล็อยออกไปจากร่างกายได้อย่างไรก็ไม่ทราบ มันดูคล้าย ๆ กับว่าลูกโป่งที่เขาอัดลมไว้ กำลัง

ลอยตัวป่องอยู่บนอากาศ โดยมีสายเชือกล่ามให้ติดไว้กับพื้นดินจะนั้น ท่านคิดถึงลูกศิษย์ของท่านที่อยู่ข้างหลังก่อนอื่น และพอคิดเสร็จ ก็รู้สึกตนว่าได้ลอยไปอยู่ข้าง ๆ พวกลูกศิษย์ได้ในทันใด โดยเห็นว่าพวกนั้น กำลังเดินคลำหนทางผิด ๆ ถูก ๆ อยู่ตามเดิม เนื่องจากยังไม่ชำนาญในการปีนเขาเท่าใดนัก ในเวลาเดียวกันท่านก็รู้สึกขัดเคืองเป็นอันมาก เมื่อได้เห็นว่าผู้นำทางซึ่งเป็นคนท้องถิ่นนั้น ได้แอบหลบเข้าไปอยู่เบื้องหลังก้อนหินก้อนหนึ่ง และนำเอาอาหารซึ่งเขาได้เตรียมไว้ให้ท่านโดยเฉพาะออกมากินเสียเอง

ทันใดนั้นท่านก็นึกถึงภรรยาของท่านขึ้นมาได้ เพราะท่านรู้ว่าภรรยาของท่านจะต้องมาหาท่านที่ลูเซอร์นี ในเวลาอีก ๒ - ๓ วันต่อมา พอคิดจบท่านก็ประหลาดใจอีกที่ได้เห็นเธอเดินทางล่องหนมาก่อนเวลาในรถ พร้อมกับคนอื่น ๆ อีกด้วย ท่านเห็นเธอเดินเข้าไปในโฮเต็ลและพูดสั่งบ່อยให้จัดแจงดูแลข้าวของให้ดี

ในขณะนี้เอง บรรดาพวกลูกศิษย์และผู้นำทางได้เดินมาเห็นร่างกายของท่าน ที่กำลังแข็งตายอยู่กลางหิมะ

เข้าพอดี ทุกคนตกใจและได้ช่วยกันถนูดตามร่างกายของท่านอย่างขมุกขมน เพื่อให้อืดลมเดินสะดวก แต่ในขณะนี้ตัวของท่านบาทหลวงที่แท้จริง คือกายทิพย์ของท่านซึ่งล่องลอยอยู่ ณ สถานที่นั้นแบบลู่โป่งอัดลม มีสายเชือกล่ามไว้ กลับรู้สึกรังเกียจไม่อยากจะกลับเข้ามาสู่เปลือกหรือร่าง ซึ่งกำลังแข็งอยู่นั้นเลย แม้ว่ามันจะได้ห่อหุ้มจิตใจของท่านมาไว้เป็นเวลานานก็ตาม แต่ปรากฏว่า ท่านก็ไม่สามารถจะทำอะไรได้ตั้งใจนึก เพราะในขณะต่อมาเมื่อรู้สึกตัวขึ้นอีกครั้ง ก็ได้เห็นว่าตนเองได้เข้ามาอยู่ในร่างกายเนื้อเดิมอีกครั้งหนึ่งแล้ว พร้อมกันนั้นก็ยังมีเสียงอุทานด้วยความดีใจจากผู้นำทาง และเสียงโห่ร้องจากลูกศิษย์ของท่านดังขึ้นด้วยความดีใจ

ท่านได้พยายามทรงตัวลุกขึ้น ด้วยความยากลำบากอย่างยิ่ง เพราะยังรู้สึกหนาวสั่นไปทั่วตัว ท่านได้ต่อว่าลูกศิษย์ในการที่ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งของท่านที่ได้ให้ไว้แต่เดิม ซึ่งทำให้ต้องเลี้ยวผิดเลี้ยวถูกไปหลายครั้ง กว่า จะตามท่านมาทัน ครั้นแล้วท่านก็หันไปต่อว่าผู้นำทางอย่างรุนแรง ในการที่เขาได้แอบนำอาหารกลางวันของ

ท่านออกกินเสียเองในที่หลังก้อนหินก้อนนั้น ๆ ซึ่งท่านได้บอกสถานที่โดยละเอียดได้อย่างถูกต้องทุกประการ ทำให้ผู้นำทางซึ่งเป็นคนเชื่อถือโชคลางมาแต่เดิมอยู่แล้ว ตกใจแทบช็อคเลยทีเดียว เขาเกือบจะรังสติไว้ไม่อยู่ คือเกือบจะวิ่งหนีลงจากเขาไปเสียแล้ว พร้อมกันนั้นก็คงคิดว่าท่านบาทหลวงเป็นปีศาจที่สามารถสอดรู้สอดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้หมดทุกอย่าง

ต่อมาภรรยาของท่านบาทหลวงก็ต้องได้รับความประหลาดใจในทำนองเดียวกัน เมื่อท่านบาทหลวงได้บรรยายถึงการเดินทางมาของเธอ โดยได้บรรยายให้ฟังถึงรถที่เธอนั่งมา โดยมีใครนั่งมาด้วยตลอดจนถึงว่าเมื่อเธอมาถึงโฮเต็ลและได้พูดกับบ่าวว่าอะไร และทำอะไร นอกจากนั้นอีกบ้าง อันที่จริงท่านบาทหลวงเองก็ยังไม่สามารถจะวิเคราะห์ ให้เหตุผลในหลักวิชาได้เหมือนกันว่า ปรากฎการณ์นอกเหนือร่างกายนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร แต่มันก็ทำให้ท่านมั่นใจอย่างที่สุด นับตั้งแต่บัดนั้น เป็นต้นมาว่า ท่านได้เห็นประจักษ์พะยานด้วยตนเองแล้ว อย่างไม่มีข้อสงสัยอีกต่อไปว่า วิญญาณของบุคคลนั้น

สามารถจะยังคงมีชีวิตอยู่ได้จริง ๆ แม้หลังจากที่กายเนื้อของเขาได้ถึงแก่ความตายไปแล้ว

ตัวอย่างที่ ๔

ทหารยานเกราะ

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๔ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแก่นายทหารยานเกราะผู้หนึ่ง ซึ่งได้มีประสบการณ์อย่างเดียวกัน และได้ทำให้เขามีความเชื่ออย่างแนใจว่า คนเราตายแล้ว ไม่สูญ รถซึ่งนายทหารผู้นั่งไปในวันที่เกิดเหตุ นั้น ได้บรรทุกดินระเบิดไปด้วย เมื่อฝ่ายเยอรมันยิงปืนต่อสู้รถถึงมาโดนเข้าพอดี รถคันนั้นจึงระเบิดออกอย่างรุนแรง เหมือนกับกระป๋องนมเล็ก ๆ ฉะนั้น

นายทหารผู้นี้ได้ถูกแรงระเบิดพาดตนเองลอยไปตกห่างจากที่เกิดเหตุถึง ๒๕ ฟุต โดยข้ามรั้วต้นไม้ซึ่งขวางทางอยู่ไปด้วย เรื่องนี้มีบันทึกไว้ในหนังสือวารสารของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณเล่ม ๓๔ โดยเขาได้บรรยาย

ไว้ว่า ในขณะที่นั้น ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนสองคน คือ คนหนึ่งเป็นร่างที่นอนกลิ้งอยู่บนพื้นดิน หลังจากที่ได้อุณหภูมิแรงระเบิดโยนลงมาตกที่ตรงนั้น ร่างนี้กำลังเกิดไฟลุกไหม้เสื้อผ้าท่วมตัว และกำลังส่งเสียงร้องโหวกเหวกดังลั่นด้วยความเจ็บปวด แต่ในเวลาเดียวกัน ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกว่า มีตัวของข้าพเจ้าอีกตัวหนึ่งลอยขึ้นไปในอากาศสูงประมาณ ๒๐ ฟุต จากสถานที่นี้ ข้าพเจ้าก็สามารถจะเห็นตัวเก่าของข้าพเจ้านอนดิ้นกระวนกระวายอยู่บนพื้นดิน ส่วนรถที่ข้าพเจ้านั่งมานั้น ก็เกิดไฟลุกไหม้อย่างรุนแรงพร้อมกับส่งควันพวยพุ่งขึ้นไปทั่วบริเวณ

ข้าพเจ้าจึงคิดว่าการที่จะมัวตะเกียกตะกายร้องไห้อวยต่อไปเช่นนี้ คงจะไม่มีประโยชน์อะไร ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงตั้งใจอย่างมั่นคงว่า ขอให้ร่างกายเดิมของข้าพเจ้ากลิ้งหลุน ๆ ไปเรื่อย ๆ เพื่อจะได้เป็นการดับไฟที่กำลังลุกท่วมตัวอยู่ให้ดับไปได้บ้าง ในระยะนี้คล้าย ๆ กับว่าร่างกายเนื้อเดิมนี้อาจเป็นหุ่นยนต์หรืออะไรทำนองนั้น คือเมื่อได้รับกำลังจิตบงการจากตัวข้าพเจ้าซึ่งลอยอยู่ข้างบนสั่งให้

กลิ้งไป มันก็กลิ้งไปได้จริง ๆ จนกระทั่งตกลงไปในคูน้ำ
ซึ่งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงได้ ต่อจากนั้น ไฟที่ลุกท่วม
ร่างกายอยู่ก็ดับลง และข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่าได้กลับเข้า
มาอยู่ในร่างเดิมได้อีกครั้งหนึ่ง

นายทหารผู้นี้ได้บรรยายว่า ในขณะที่กายทิพย์ของ
เขาเฝ้าดูอยู่เบื้องบน ปรากฏว่าภาพที่เกิดขึ้นแก่กายเนื้อ
บนพื้นดินนั้น จะเป็นภาพถ่ายซึ่งจิตได้สำนึกของเขาได้
ถ่ายเอาไว้โดยตลอด อย่างไรก็ตามมีความจริงที่แปลก
ประหลาด และอธิบายไม่ได้อยู่ประการหนึ่งก็คือ ในขณะที่
กายทิพย์ลอยอยู่เบื้องบนโดยเฝ้าดูเหตุการณ์อันเกิดแก่
กายเบื้องล่างนั้น รู้สึกว่าระยะเวลาที่ผ่านไปช่างนานเหลือ
เกิน ทั้ง ๆ ที่เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้น ก็คงจะกิน
เวลาประมาณ ๑ นาทีเท่านั้นเอง

ตัวอย่างที่ ๕

เออร์เนสท์ เฮมิงเวย์

เออร์เนสท์ เฮมิงเวย์ ซึ่งเป็นนักประพันธ์มีชื่อเสียงไปทั่วโลก ก็มีประสบการณ์เช่นนี้ครั้งหนึ่งเหมือนกัน ตอนที่เขายังเป็นหนุ่ม และเป็นทหารประจำการอยู่ในสนามเพลาะที่ ฟอสซัลตา วันนี้เป็นวันที่ ๘ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๑๘ ตอนนั้นเขาอายุ ๑๙ ปี ในวันนั้นมีลูกกระสุนปืนใหญ่ลูกหนึ่งตกลงมาระเบิดใกล้ ๆ เขา เป็นผลให้เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสที่ขา

ต่อมา เฮมิงเวย์ ได้เล่าให้ มร. กาย ฮิคคอค ซึ่งเป็นผู้สื่อข่าวประจำยุโรปของหนังสือพิมพ์ เดลี อีเกิล ในบรูคลินฟังว่า เขารู้สึกว่าเขาคงจะตายไปแล้วในตอนนั้นคือมันคล้าย ๆ กับว่าวิญญาณของเขา ได้ถูกสลัดออกมาจากร่างอย่างรุนแรงคล้าย ๆ กับว่าเราดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋า โดยกระชากออกมาในทันใดฉะนั้นแต่ครั้งแล้วผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นก็กลับถูกยัดลงไปใ้ในกระเป๋าตามเดิมอีก และในตอนนี้อองซำพเจ้าก็รู้สึกว่าได้กลับมีชีวิตอยู่ดังเดิม

ก็เป็นธรรมดาของนักประพันธ์ ที่มักจะต้องบันทึกประสบการณ์ในชีวิตของตนไว้ในเรื่องที่เขาแต่งเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีเรื่องร้าย เรื่องเล็กน้อยหรือเรื่องใหญ่ และเรื่องเกี่ยวกับโลกนี้หรือโลกหน้าก็ตาม ดังนั้นเฮมิงเวย์ก็ได้บันทึกข้อความดังกล่าวไว้ในหนังสือที่เขาแต่งขึ้นในภายหลัง ซึ่งชื่อว่า A Farewell to Arms โดยเขาได้เขียนให้พระเอกในนิยายของเขาชื่อ เฟรเดริก เฮนรี มีประสบการณ์อย่างเดียวกัน คือเขาบรรยายว่าพระเอกของเขาคนนี้เป็นทหารประจำการอยู่ในสนามเพลาะที่ประเทศอิตาลี ในระหว่างนั้น มีประกายระเบิดอันร้อนแรงเกิดขึ้น พร้อมกับเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ต่อจากนั้นก็ปรากฏว่า วิญญาณของเฮนรีซึ่งเป็นพระเอกในเรื่องนี้ ได้หลุดลอยออกไปจากร่างของเขา และล่องลอยไปกับสายลม เฮนรีรู้สึกตัวว่าร่างกายของเขาได้ตายไปแล้ว แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกว่าเขายังมีตัวตนเหลืออยู่อีก แต่ครั้งแล้ว แทนที่วิญญาณของเขาจะล่องลอยต่อไปได้ ก็ปรากฏว่าวิญญาณของเขาได้เลื่อนถอยหลังกลับเข้ามาอยู่ในกายเนื้อตามเดิม จากนั้นร่างกายของเขาก็เริ่มหายใจได้ใหม่และเขาก็ฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้

บทที่ ๔

การถอดกายทิพย์ในระหว่าง ที่ได้รับความเจ็บปวดอย่างรุนแรง

ตัวอย่างที่ ๑

แมรี ดับเบิลยู

แมรี ดับเบิลยู เป็นคนที่ซิงซังต่อการใช้ยาระงับประสาทหรือยาแก้ปวดเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น แมรีในขณะที่เธอป่วยและนายแพทย์แนะนำให้กักตวงเรียกพยาบาล ในเมื่อเธอได้รับความเจ็บปวดเนื่องจากการป่วย เพื่อจะได้

รับการฉีดยาระงับปวด เธอก็ไม่ค่อยยอมกดกริ่งง่าย ๆ เพราะเธอมีความชิงชังในเรื่องการใช้จ่ายประเภทนี้มาแต่เดิม

แม่รีผู้นี้ ได้เขียนจดหมายมาถึงข้าพเจ้าว่า วันนั้น ในขณะที่ดิฉันเกิดการเจ็บปวดอย่างรุนแรง และกำลังคิดว่า จะกดกริ่งเรียกนางพยาบาลให้มาฉีดยาระงับปวดให้ นั้น ก็พอดีรู้สึกมีอาการแปลกประหลาดคล้าย ๆ กับว่า เท้าขา และร่างกายของดิฉันถูกม้วนขึ้นมาทางศีรษะ เหมือนกับว่า ร่างกายของตนเองเป็นหลอดยาสีฟันหลอดใหญ่ ฉะนั้น ดิฉันรู้สึกว่าร่างกายของดิฉันถูกพับเรื่อย ๆ ขึ้นมา จนกระทั่งถึงกระโหลกศีรษะเลยทีเดียว ครั้นแล้วก็มีอาการเจ็บปวดอย่างรุนแรงกระตุกขึ้นมาทั้งกาย ต่อจากนั้น ดิฉันก็รู้สึกตัวว่าคล้าย ๆ กับถูกแรงผลักดันให้พุ่งออกไปอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องฉะนั้น

ดิฉันคิดว่าตนเองคงจะตายไปแล้ว ช่วงระยะหนึ่งที่ ดิฉันรู้สึกโกรธเคืองในการที่ตนเองต้องมาถึงแก่ความตาย โดยยังไม่สมควร เพราะเหตุด้วยการผ่าตัดเล็กน้อย เท่านั้นเอง ดิฉันโทษความบกพร่องของเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล และของหมอที่ไม่มีความสามารถเพียงพอ

ในการที่จะรักษาให้ดิฉันให้หายได้จากโรคร้ายอันไม่หนักหนา
ครั้งนี้ ต่อมาอีกพักหนึ่ง ดิฉันรู้สึกว่าจะจิตใจมีความสงบ
ลงอย่างแปลกประหลาดและก็ได้เริ่มได้สติคิดว่า มันเป็นการ
โง่มากที่จะไปมัวอาลัยเสียดายร่างกาย อันเป็นเสมือน
เปลือกของดิฉันที่กำลังนอนดิ้นรนด้วยความเจ็บปวดอยู่
เบื้องหน้าดิฉันบนเตียงของโรงพยาบาลนั่นเอง

เมื่อหันกลับไปมองดูร่างของดิฉันเอง ดิฉันก็รู้สึกว่า
ว่ตกใจมากเมื่อได้เห็นว่าคุณเองมีแก้มตบลงไป และ
นัยน์ตาก็ลึกลงไป ดวงตาของร่างกายดิฉันตอนนั้น
ปิดสนิท ดิฉันก็รู้สึกว่าอยากจะศึกษาดูตนเองสักพักหนึ่ง
เนื่องจากยังไม่เคยเห็นสภาวะของตนเองว่าเป็นอย่างไร
ในขณะที่หลับตาเช่นนี้ ซึ่งเมื่อมองดูแล้วก็รู้สึกว่าเป็น
ภาพที่ไม่น่าดูอย่างยิ่ง

ทันใดนั้น ก็มีนางพยาบาลคนหนึ่งเข้ามาในห้อง
ท่าทางคงเป็นนางพยาบาลที่อยู่เเว เพราะดิฉันไม่เคย
เห็นเธอมาแต่ก่อนเลย ดิฉันรู้สึกขึ้นมาในใจทันทีว่า นาง
พยาบาลคนนี้เป็นคนที่มีใจกรุณา และมีใจรับผิดชอบดี
และเป็นผู้ที่ทำงานด้วยความรู้สึกเมตตากรุณาอย่างแท้จริง

เธอได้มองมาที่ร่างของดิฉันอย่างวิตก และห่วงใยเป็น
อย่างยิ่ง เธอได้เรียกพยาบาลผู้ดูแลอื่น ๆ มาให้ช่วยกัน
ทำให้ร่างกายของดิฉันฟื้นมีชีวิตขึ้นมาใหม่ ซึ่งตอนนั้น
ดิฉันก็คิดว่าไม่เอาแล้ว ออย่าเลย ดิฉันไม่ต้องการจะกลับไป
หา ร่างกายของดิฉันต่อไปอีกแล้ว ดิฉันชอบที่นี้สบาย
กว่า ไม่มีความเจ็บปวดอะไรเลย

แต่แล้วดิฉันก็รู้สึกว่ ตนเองคงจะทำไม่ถูกเสียแล้ว
หลังจากที่เมื่อนายแพทย์มา เขาก็พยายามจะทำให้ร่าง
กายของดิฉันกลับมามีชีวิตใหม่อีกครั้งหนึ่ง เมื่อไม่สำเร็จ
บุคคลเหล่านั้นก็ได้แสดงความวิตกห่วงใยและเป็นทุกข์
เป็นร้อนไปตาม ๆ กัน ในบรรดาหมอเหล่านั้น คนหนึ่งได้
เอาเข็มฉีดยามาฉีดยาที่ร่างกายของดิฉัน และดิฉันก็เริ่มรู้สึก
ตัวเองว่ามีแรงอะไรบางอย่างดึงดูดให้เข้ามาหาร่างกายจน
ได้ ดิฉันรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าที่ยอดหัวกระดูกของโลกของดิฉัน
นั้น มีช่องอะไรเปิดอยู่ช่องหนึ่ง ดิฉันจึงตั้งใจคิดว่าจะม้วน
ตัวเองกลับเข้าไปในช่องนั้น คือรอดรูเข้าไปในช่องนั้นให้
ได้เหมือนกับทำเป็นว่าลูกปืนเล็ก ๆ ที่แห่เข้าไปในรูอะไร
อย่างหนึ่งฉะนั้น ในที่สุดเมื่อดิฉันล้มตาขึ้น หลังจากที

ได้เข้ามาอยู่ในร่างกายแล้ว ก็เห็นว่าทุก ๆ คนพากันยิ้มออกมาได้ แต่ดิฉันยิ้มไม่ออกเลย เพราะรู้สึกตัวเองว่าต้องกลับมาเสวยทุกขเวทนาคือ ความเจ็บปวดใหม่อีกแล้ว

ตัวอย่างที่ ๒

นายเอ็ด มอเร็ล

ตัวอย่าง ที่แสดงถึงการถอดจิตที่น่าศึกษาที่สุดในระหว่างที่ร่างกายได้รับความเจ็บปวดอย่างรุนแรงนี้ ได้แก่ตัวอย่างของบุคคลนักโทษผู้หนึ่ง ชื่อ **เอ็ด มอเร็ล** ซึ่งมีความสามารถพิเศษ คือสามารถจะถอดจิตออกไปจากร่างกายของเขาได้ ในขณะที่ผู้คุมของเขาจับเขาทรมานด้วยกรรมวิธีต่าง ๆ ประสพการณ์ของนักโทษที่ชื่อว่า นายมอเร็ลนี้ ปรากฏว่ามีหลักฐานสนับสนุนน่าฟังมากจากบุคคลหลายคนผู้ซึ่งล้วนแต่มีตำแหน่งหน้าที่การงานอันมีเกียรติมีชื่อเสียง ไม่อยู่ในฐานะที่จะมาหลอกลวงคนอื่นได้ เช่นท่านข้าหลวงแห่งแคว้น อารีโซน่า ชื่อ **ยอร์ซ ดับเบิลยู พี อันส์** ก็ลงความเห็นด้วยกับการถอดจิต

ของนักโทษมอเร็ลนี่เหมือนกัน และนักแต่งหนังสือคนหนึ่งชื่อ แจ็ค ลอนดอน ก็ได้แต่งหนังสือเล่มหนึ่งชื่อว่า **स्ता โรเวอร์** ซึ่งเก็บเอาเค้าความจริงจากชีวิตของมอเร็ลนี้เองไปแต่งเป็นเนื้อหาเรื่องชั้นใหม่

นักโทษที่มีชื่อว่า เอ็ด มอเร็ล นี้ได้ออดทนต่อคำบริภาษและการทรมานแกล้งเล็ก ๆ น้อย ๆ ของผู้คุมตลอดมา และพวกผู้คุมที่มีนิสัยหยาบคายเหล่านั้นก็ตัดสินใจว่า จะต้องทำให้เขายอมแพ้ต่อพวกตนให้ได้ โดยจะต้องจับเอาเขาเข้าไปใส่เครื่อง ซึ่งการใส่เครื่องนี้เป็นการลงโทษอย่างหนึ่ง ใช้กับนักโทษที่อยู่ในคุก หลังจากที่ได้ออดทนเข้าเครื่องทรมานแล้วหลายครั้งหลายครา ผู้ควบคุมก็เกิดความคิดแบบวิตถาร ที่จะทรมานนักโทษของตนให้ทรมานสาหัสยิ่งขึ้นไปอีก เขาได้จับเอานายเอ็ด มอเร็ลเข้ามาใส่เสื้อ ซึ่งทำด้วยผ้าใบหนา ๆ หนักสองตัวซ้อน ๆ กัน เป็นเสื้อที่คับมาก ต่อจากนั้นก็ราดน้ำลงไปบนเนื้อผ้าใบอันหนาหนักสองชั้นนั้นแล้วปล่อยให้เสื้อผ้าใบนั้น ค่อย ๆ หดตัวลงไปทีละเล็กทีละน้อย ความรู้สึกของนายเอ็ด มอเร็ล ในขณะที่ถูกเสื้อผ้าใบหดตัวรัดบีบนี้

เขายกมือมาเปรียบเทียบกันได้ดีกับสภาวะของคนที่กำลังจะถูกลงโทษให้ตายไปทีละน้อย ๆ ฉะนั้น

ห้องที่นายเอ็ด มอเรียล ถูกคุมขังนี้เป็นห้องที่มีมืด ไม่มีหน้าต่างและอยู่ใต้ดิน ไม่สามารถจะออกมาติดต่อกับโลกภายนอกได้เลย แต่แม้กระนั้นคราวใดที่ผู้คุมของเขาจับเอานายมอเรียลทรมานเข้าไปในเสื้อผ้าใบ และก็ทรมานอย่างรุนแรงทีใด ก็ปรากฏว่าจิตใจของเขาสามารถจะหลุดลอยออกไปจากร่างกาย ที่ถูกความเจ็บปวดทรมานได้ และก็ลอยออกไปจากนอกห้องในคุกนั้นได้ด้วย เป็นเวลาครึ่งชั่วโมง ที่ร่างกายของนายมอเรียลนี้จะนอนดิ้นรน กระเสือกกระสนด้วยความเจ็บปวด ในขณะที่เสื้อแจ็กเก็ตนั้นรัดตัวของเขาแน่นทำให้อึดอัดหายใจไม่ออกมากขึ้นทุกที นัยน์ตาของเขาจะเจ็บปวดอย่างรุนแรง และในขณะที่เขารู้สึกว่า คอของเขากำลังจะถูกรัดแน่นเข้า ๆ จนแทบจะระเบิด ต่อมากอเรียลก็จะเริ่มรู้สึกว่าตัวของเขาเองจะเริ่มหายใจไม่ออก และอีกพักหนึ่งก็จะปรากฏว่า มีความรู้สึกเยือกเย็นสงบอย่างประหลาดแม้ครอบคลุมร่างกายของเขาไปทั่ว และจากนั้นความเจ็บปวดทั้งหลายก็หายไปหมด

ในตอนนั้นเองที่จิตใจของมอเรียลรู้สึกว่าจะไม่รับรู้กับความทรมาณหรือความเจ็บปวด ที่เกิดขึ้นแก่ร่างกายเขาเลย ในตอนนั้นกาลและอวกาศจะไม่มีความหมายแก่เขา เพราะว่ากำแพงของคุกซึ่งหนาที่บนนั้น ก็ดูเหมือนว่าจะละลายไปในอวกาศโดยสิ้นเชิง ตัวตนที่แท้จริงหรือกายทิพย์ของนายเอ็ด มอเรียล นี้ ก็ปรากฏว่าหลุดพ้นเป็นอิสระ สามารถที่จะท่องเที่ยวไปนอกเหนือร่างกายที่ถูกมัดไว้ได้ โดยล่องลอยผ่านทะลุผากำแพงคุก และสามารถจะเดินทางไปได้ในระยะไกล ๆ ได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงกาลเวลาแต่อย่างใดเลย

ในสภาวะที่กายทิพย์ของเขามีอิสระดังกล่าวมาแล้วนี้ มอเรียล สามารถเดินทางได้เป็นระยะไกล ๆ และได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งต่อมาเขาได้พบว่า ได้เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ ในระยะตอนที่เขาไปเห็นนั้น ครั้งหนึ่ง เขาได้ไปเห็นเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียวเข้าอย่างหนึ่ง คือเรือที่กำลังจะแตกกลางทะเล อีกครั้งหนึ่งเขาได้เห็นหญิงผู้ซึ่งต่อมาได้เป็นภรรยาของเขา และอีกครั้งหนึ่งเขาได้ไปเผชิญหน้ากับข้าหลวงของรัฐที่เขาอยู่นั้น และก็ทำให้คำพยากรณ์

ล่วงหน้าว่า เขาจะได้ถูกปล่อยเป็นอิสระในวันที่เท่าไร และในเวลาอะไรอีกด้วย หลายครั้งที่เดียวที่เขาได้ไปเห็น เหตุการณ์ต่าง ๆ ของบุคคลผู้ที่เขาไม่รู้จักมาเลย แต่ได้มารู้จักในระยะหลัง ดังนั้น จึงดูคล้ายกับว่านายเอ็ด มอเร็ลนี้มีร่างกายชั้นที่สองที่สามารถจะล่องลอยเป็นอิสระจากอีกกายหนึ่งได้ ในเมื่อความเจ็บปวดที่เกิดแก่ร่างกายชั้นหนึ่งนั้น เป็นไปอย่างรุนแรงเหลือทนจนร่างกายชั้นหนึ่งนั้นทนไม่ได้อีกต่อไป

ผู้คุมที่เป็นผู้ทรมานนักโทษมอเร็ลนี้ ก็รู้สึกผิดหวังที่ไม่ได้เห็นนักโทษที่ตนทรมานแสดงอาการทุกข์ร้อนมากมายอย่างที่ควรจะเป็น เพราะว่าบ่อยครั้งที่เดียว ผู้คุมเมื่อกลับมาจะพบว่านายเอ็ด มอเร็ล นอนหลับอย่างสนิท มีร่องรอยแห่งการทรมานเหลืออยู่บ้าง ก็เพียงแต่มีน้ำลายไหลเป็นฟองออกมาจากปากของเขา ในขณะที่เขานอนหลับอย่างสงบเท่านั้นเอง ครั้งหนึ่งพวกผู้คุมโกรธมากที่ไม่สามารถจะทำให้เขายอมแพ้แก่ตนได้ จึงทรมานเขาโดยให้เขาอยู่ในเสื้อผ้าใบที่หนาและหนักซึ่งหกดทับเขาไว้เรื่อย ๆ นั้น เป็นเวลาหลายวัน ซึ่งครั้งหนึ่งก็เป็นเวลา

ถึง ๕ วัน ต่อจากนั้นผู้คุมจึงได้มาถอดเสื้อเอาออกแล้ว
ปล่อยให้ร่างกายของเขากลับสู่สโลตอยู่บนพื้นห้องของคุ
นั้นเอง

แต่พอเมื่อมอเรียลถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง กายทิพย์
ของเขาก็จะกลับมาสู่กายเนื้อตามเดิม และมอเรียลก็จะมี
ความรู้สึกถึงสิ่งแวดล้อมของกายเนื้อของเขาอีกครั้งหนึ่ง
ในตอนนี่เขาจะพยายามประคับประคองกายไปตีมน้ำใน
กระป๋องที่อยู่ข้าง ๆ อย่างอ่อนเพลีย แล้วก็คลวนกลับไป
นอนบนที่เตียงนอนที่ปูด้วยฟางแล้วก็หลับเพื่อพักผ่อน
เอาแรงต่อไป

ในบางเวลาที่พวกผู้คุมไม่มาทรมานเขานั้น นายเอ็ด
มอเรียล ก็ได้พยายามที่จะถอดกายทิพย์ของเขาออกไป
ท่องเทียบวนออกคุกเหมือนกัน แต่ก็ปรากฏว่าไม่ได้รับความ
สำเร็จ ความจริงจึงคล้ายกับว่า เขาจะต้องได้รับความ
เจ็บปวดจนถึงแก่ความตายที่ละเล็กละน้อยเสียก่อน
มิฉะนั้นกายทิพย์ของเขาก็คงไม่สามารถจะก้าวพ้นจาก
อุปสรรค คือกาลและอวกาศของโลกนี้ไปได้

ข้าพเจ้าได้เคยให้ข้อสังเกตที่ตั้งเป็นสมมติฐานส่วนตัวไว้ว่า ความสามารถของบุคคลที่จะทำให้เขาข้ามกาลและอวกาศ คือใช้ประสาทสัมผัสนอกเหนือกายเนื้อนี้ได้นั้น จะเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็ต่อเมื่อมีความจำเป็นในด้านจิตใจที่บังคับให้ความสามารถนั้นต้องแสดงออกมา ความจำเป็นดังกล่าวนั้นอาจจะเกิดขึ้นในเมื่อได้รับความกดดันทางอารมณ์อย่างรุนแรง หรือว่าร่างกายไม่สามารถจะดำเนินงานได้ตามปกติในระหว่างความเจ็บป่วย หรือในบางครั้งที่การทำงานของประสาทสัมผัสของกายเนื้อตามปกติเกิดความขัดข้องด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นที่เห็นได้ชัดว่านักโทษเอ็ด มอเร็ลนี่ ได้มีประสบการณ์อันลึกซึ้งดังกล่าวแล้ว ก็ต่อเมื่อเขาได้รับความเจ็บปวดอย่างรุนแรงเท่านั้น ทั้งนี้เพราะว่าเขายังมิได้มีความสามารถเหมือนผู้วิเศษในทางนี้บางท่าน ที่สามารถจะถอดจิตออกไปเมื่อไรก็ได้ตามความปรารถนา แต่แม้ว่าจะมีความสามารถเพียงแค่นี้ก็ปรากฏว่า เขามีความอดทนอย่างมหัศจรรย์ เพราะเขาสามารถทนต่อการถูกทรมานอย่างแสนสาหัสได้นับเป็นเวลาถึง ๔ ปี และก็สามารถมีชีวิตรอดออกมาได้

ตัวอย่างที่ ๓ สตรีสองพี่น้อง

ในวันที่ ๒๗ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๖๒ สภาพสตรีสองคนซึ่งเป็นพี่น้องกัน ได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องการถอดจิต โดยที่ฝ่ายน้องสาวกำลังคลอดบุตรและได้รับความเจ็บปวดในการนี้เป็นอย่างยิ่ง เรื่องนี้มีลงในวารสาร FATE เดือนธันวาคม ปี ๑๙๖๗ ผู้เรียบเรียงบทความดังกล่าวคือ เมอร์เซเดส โคลดอน ได้เล่าว่า สตรีทั้งสองนั้นคือ วิคตอเรีย และ อีซาเบล คาเรนัส ผู้มีความสนิทสนมใกล้ชิดกันมากมาตั้งแต่เยาว์วัย ในระหว่างที่ยังเป็นเด็กอยู่ทั้งสองก็ได้เล่นเกมสนุกของเขา คือการติดต่อกันโดยทางจิตอยู่บ่อย ๆ ต่อมาคนทั้งสองต้องแยกทางกันเป็นครั้งแรกในเมื่ออีซาเบลได้แต่งงาน และสามีของเธอคือ คาร์ลอส ได้ย้ายจากนิวยอร์กไปทำงานอยู่เมือง คลีฟแลนด์ รัฐโอไฮโอ ตอนนั้นอีซาเบลตั้งครรภ์แล้ว และก็คิดว่าคงจะต้องคลอดบุตรในไม่ช้า สำหรับวิคตอเรีย ก็ได้ตั้งใจไว้เหมือนกันว่า จะเดินทางไปเยี่ยม

อิซาเบลที่คัลิฟแลนด์ ในเมื่ออิซาเบลได้เข้าโรงพยาบาลแล้ว

ในคืนหนึ่งของเดือนพฤษภาคม ปี ๑๙๖๒ วิคตอเรีย ได้นั่งเล่นอยู่กับสุนัขตัวเล็ก ๆ ของเธอในห้องตามลำพัง นับเป็นเวลาหลายสัปดาห์แล้วที่เธอคิดว่า น่าจะมีข่าวคราวของอิซาเบลมาถึงเธอบ้าง ทันใดนั่นเอง เธอก็เกิดรู้สึกว่ามีความรู้สึกเศร้าสลดใจอย่างบอกไม่ถูกว่าเป็นเพราะอะไร มันทำให้เธอเกิดฉุนเฉียว และหงุดหงิดไปได้ โดยไม่มีเหตุผล เธอมองไปรอบ ๆ เพื่อจะหาสุนัขเลี้ยงของเธอ ก็ปรากฏว่ามันกำลังหุซันคล้าย ๆ กับว่าจะเห็นใครสักคนหนึ่ง และต่อมามันก็ทำท่ายื่น คล้าย ๆ กับว่าจะต้อนรับใครสักคนหนึ่งซึ่งมันรู้จักคุ้นเคยดี แต่ครั้นแล้วมันก็กลับวิ่งเข้าไปในห้องและไปซ่อนตัวอยู่ใต้เตียง ทันใดนั่นเอง วิคตอเรียก็แทบไม่เชื่อสายตาตนเองที่ได้เห็นร่าง ๆ หนึ่งปรากฏขึ้นในหมอกควันเบื้องหน้าเธอจาง ๆ ร่างนั้นสวมเครื่องแต่งกายชุดขาวและมีรังสีแผ่ออกมารอบ ๆ เป็นแสงเรือง ๆ มัว ๆ แม้ว่าเธอจะมองเห็นหน้าตาไม่ถนัด แต่ก็รู้สึกว่าจะจะคุ้นหน้าดีอยู่ ภาพนั้นทำให้เธอตกใจมาก

จนกระทั่งเป็นลมไปพักหนึ่ง เมื่อฟื้นขึ้นมา ก็ปรากฏว่า รู้สึกมีความโล่งใจขึ้นมาอย่างประหลาด ทันใดนั้นเอง ก็มีเสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น เมื่อเธอรับสายก็ได้ทราบว่าผู้พูดคือ คาร์ลอส สามีของอิช่าเบลนั่นเอง คาร์ลอส บอกด้วยน้ำเสียงสั้น ๆ แสดงถึงอารมณ์ และความเหน็ดเหนื่อยว่า บุตรชายของอิช่าเบลเกิดก่อนกำหนด ๓ สัปดาห์ แต่บัดนี้ทั้งมารดาและเด็กปลอดภัยแล้ว แต่ก่อนหน้านี้อาการของเธอได้ทำให้ทุกคนต้องกระวนกระวายใจมากพอดู เพราะไม่แน่ว่าอิช่าเบลและเด็กจะผ่านพ้นอันตรายมาได้หรือไม่ คาร์ลอสได้กล่าวเสริมว่าอิช่าเบลร้องเรียกหาวิคตอเรียอยู่ตลอดเวลาเป็นเวลาหลายชั่วโมง

ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากิฬาโทรจิตของเด็กหญิงทั้งสองนี้ได้มามีประโยชน์อย่างจริงจังขึ้นในคราวนี้อีกครั้งหนึ่ง ในเมื่อทั้ง ๒ ฝ่ายไม่มีโอกาสที่จะติดต่อกันได้ด้วยวิธีอื่น ๆ ตามธรรมดาแล้ว ต่อมาอิช่าเบลได้กล่าวว่า ในวันนั้น เธอได้นั่งคิดถึงน้องสาวของเธออยู่ตลอดเวลา และเมื่อเธอคิดว่าเธอจะต้องตายเพราะความเจ็บปวดอันเกิดจากการคลอดบุตรครั้งนั้นแล้ว เธอก็มีความปรารถนาอย่าง

แรงกล้า อยากจะเห็นวิคตอเรียอีกครั้งสุดท้าย เธอจึงได้ส่งกระแสจิตเรียกวิคตอเรีย โดยใช้วิธีการแบบที่เธอเคยเล่นกันมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กอยู่นั่นเอง และในขณะที่เธอกำลังจะหมดสติอันเนื่องมาจากการดมยาสลบนั้น เธอก็รู้สึกว่าจะเห็นตัวเองไปปรากฏอยู่ที่ห้องของวิคตอเรียในนิวยอร์กแล้ว เธอยังจำได้ว่าเห็นสุนัขของวิคตอเรียอยู่ในห้อง และก็ยังสามารถเห็นวิคตอเรียอย่างถนัดก่อนที่เธอจะหมดสติไปอีกครั้งหนึ่ง

ตัวอย่างที่ ๔

เอช.อี. แห่งไอดาโฮ

เอช. อี. แห่งมลรัฐไอดาโฮ ได้เขียนจดหมายมาถึงข้าพเจ้า เล่าให้ฟังถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการถอดจิต ซึ่งเธอได้เคยประสบมาครั้งหนึ่ง สมัยเมื่อยังเป็นเด็กหญิงเล็กๆ อยู่ เธอเล่าว่าวันหนึ่งเธอได้ล้มป่วยลง โดยมีความเจ็บปวดมาก อันเป็นผลมาจากการรับประทานผลไม้ดิบเข้าไปแล้วไม่ย่อย เธอได้บรรยายถึงความเจ็บปวดว่ามันรุน

แรงอย่างแสนสาหัส มารดาของเธอกล่าวว่าอาจจะเป็นเพราะโรคไส้ตันอักเสบ ดังนั้นจึงได้เรียกหมอมาให้ดูอาการ

ในขณะที่เธอนอนดิ้นรนด้วยความเจ็บปวดอยู่นั้น เธอก็คิดว่าทำอย่างไรจึงจะพ้นไปจากความเจ็บปวด ที่แทรกซึมอยู่ทั่วทุกส่วนของร่างกายนี้ไปเสียได้ และเธอก็คิดว่า ถ้าสามารถจะไปให้พ้นจากร่างกายอันทรมาณนี้ได้ ก็คงจะเป็นการดี ทันใดนั้น ความเจ็บปวดอย่างรุนแรงที่โหมมาอีกระยะหนึ่งก็ทำให้เธอพลิกตัวบิดไปอีกทางหนึ่ง การเคลื่อนไหวครั้งนี้เอง ดูเหมือนว่าจะทำให้เธอหลุดลอยขึ้นไปบนเพดาน เธอได้เล่าว่าตอนนั้น ดิฉันได้เห็นคุณแม่กำลังตรวจดูร่างกายของดิฉันอย่างเอะอะไว้วายใหญ่ และก็ยังมองเห็นร่างของดิฉันดิ้นรนครวญครางอยู่บนเตียงอีกด้วย แต่ตัวของดิฉันเองที่ลอยขึ้นมาอยู่บนเพดานนั้น ไม่ได้รู้สึกถึงความเจ็บปวดอย่างใดเลย รู้สึกว่าความเจ็บปวดนั้นเหลืออยู่กับร่างกายข้างล่างหมด อย่างไรก็ตามดิฉันอดรู้สึกสังเวจตนเองไม่ได้ เมื่อเห็นร่างกายของตนอยู่ในลักษณะที่ไม่สมควร และดิ้นรนกระเสือกกระสนไปมาอย่างไม่ได้สติเหมือนกับเด็ก ๆ ดิฉันจึงเกิด

ความคิดว่าเห็นจะต้องกลับเข้าไปในร่างกายนั้นอีกครั้งและพอคิดจบ ก็ปรากฏว่าตนเองได้กลับเข้ามาอยู่ในร่างกายได้อย่างประหลาด และก็ได้รู้สึกถึงความเจ็บปวดอันแสนทรมานนั้นใหม่อีก ดิฉันจึงคิดอีกว่าถ้าเรากลับเข้ามาในร่างกายแล้วต้องมาได้รับความเจ็บปวดเช่นนี้ และในเมื่อเราไม่ต้องเจ็บปวดถ้าออกไปจากร่างกายได้แล้ว เราควรจะไปอยู่ที่ไหนดี เมื่อคิดตกลงใจเช่นนั้นแล้ว ก็ลองพลิกตัวดูอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับร้องครางดังที่เคยทำมาแต่ก่อน ซึ่งดิฉันเองก็ไม่ทราบแน่เหมือนกันว่า การกระทำเช่นนี้จะเป็นการทำให้ดิฉันหลุดกลับขึ้นไปอยู่บนเพดานได้ดังเดิมหรือไม่ แต่ก็น่าประหลาดอยู่เหมือนกัน ที่พอทำซ้ำเช่นนั้นอีกครั้งหนึ่ง ดิฉันก็รู้สึกตัวว่าได้หลุดลอยขึ้นไปอยู่บนเพดานเช่นเดิม

ดิฉันนึกประหลาดใจว่า เมื่อไรหอมจึงจะมาถึงสักที แต่พอนึกถึงเท่านั้น ก็รู้สึกตัวว่าได้มาอยู่ในรถของหอมที่กำลังขับมายังบ้านของดิฉัน ในตอนนั้นรถของหอมกำลังติดไฟแดงอยู่ที่สี่แยกแห่งหนึ่ง ดิฉันได้ยินเขาขับโดยใช้ถ้อยคำหยาบ ๆ ด้วยความหัวเสียได้อย่างถนัด

ชัดเจนว่า “ไอ้พระยาณี เมื่อไหร่มันถึงเปลี่ยนสักทีวะ มันจะแดงอยู่เช่นนี้ไปตลอดคืนหรือยังงั้นวะ”

ดิฉันได้นั่งอยู่ในรถไปกับหมอเป็นเวลาครู่หนึ่ง และก็คิดถึงคุณพ่อคุณแม่และร่างกายของตนเองไปด้วย แต่พอคิดเสร็จก็รู้สึกตัวอีกว่า ได้ล่องลอยกลับมายังห้องของตนตามเดิม แลเห็นร่างกายของดิฉันกำลังนอนสงบนิ่งอยู่บนเตียง โดยมีคุณแม่กำลังนั่งร้องไห้อยู่ข้าง ๆ ตอนนั้นดิฉันได้แลเห็นภาพของตนเองอยู่ในสภาพที่ไม่น่าดูเลย คือมีดวงหน้าซีดไม่มีสีเลือด ปากก็เปิดอ้าอย่างน่าเกลียด ดิฉันจึงคิดว่า แย่จริงนี่เราคงจะตายไปแน่แล้วคราวนี้อย่างแน่นอน แต่ก็ได้รับความรู้ขึ้นมาว่า อ้อ การตายก็เป็นอย่างนี้เอง เห็นใคร ๆ พูดกันเรื่องความตายและกลัวกันนัก แต่ความจริงก็ไม่เห็นมีอะไรน่ากลัวอย่างใดเลย เพราะโดยที่แท้แล้วความตายก็คือการที่เราสามารถจะหลุดออกไปจากร่างกายของเราได้นั่นเอง ตอนนี้คุณพ่อของดิฉันยังยืนอยู่ข้าง ๆ คุณแม่ จับชีพจรของร่างกายของดิฉันอยู่ ท่านได้บอกคุณแม่ว่าดิฉันยังไม่ตาย แต่ก็บ่นว่าทำไมคุณหมอจึงยังไม่มาถึงสักที เมื่อได้ยินเช่นนี้ดิฉันจึง

คิดถึงคุณหม่อีกครั้งหนึ่ง และก็ได้เห็นเขาขึ้นบันไดบ้าน มาทันที ดิฉันจึงวิ่งตามเขาขึ้นมาและก็เห็นเขากดกริ่งหน้า ประตูบ้าน ทันใดบิดาของดิฉันก็วิ่งลงบันไดมารับคุณหม่อ เข้าไป

ดิฉันคิดว่าดิฉันคงจะตายไปแล้ว และในตอนแรก ก็รู้สึกเสียใจบ้างเหมือนกัน คือคิดว่าเพื่อน ๆ ของดิฉันก็ คงจะรู้สึกเสียใจบ้างไหม ถ้าเขารู้ข่าวว่าดิฉันถึงแก่ความ ตายไปแล้ว ส่วนคุณย่าของดิฉันก็คงจะต้องเสียใจไม่น้อย ที่เดียว บางทีท่านอาจจะตายตามดิฉันมาด้วยก็ได้

ตอนนี้คุณพ่อกำลังโอบคุณแม่ซึ่งกำลังร้องไห้อยู่ เพื่อเป็นการปลอบใจท่าน คุณหม่อทำหน้าที่วิเศษมวด อยู่พักหนึ่ง จึงได้หยิบหลอดยาฉีดออกมาจากถุงยา ดิฉัน สามารถอ่านความคิดของเขาได้ว่า เขากำลังคิดอยู่ว่า ถ้า ได้ฉีดยาสักเข็มหนึ่ง ดิฉันก็คงจะฟื้นขึ้นได้

ตามปกติ ดิฉันไม่ค่อยชอบให้หม่อมานัดยานัก ถึง แม้ว่า ในตอนนี้จะรู้ดีว่าร่างกายของตนคงจะไม่มี ความ รู้สึกแล้วก็ตาม แต่ก็ยังให้หม่อเอาเข็มฉีดยามาปักลงบน

ร่างกายเดิมของดิฉัน พอคิดเช่นนี้ดิฉันก็รู้สึกเหมือนกับว่ามีแรงอะไรมากระตุ้นให้ตนเองกระโดดตกลงเข้าไปในร่างกาย พร้อมกับได้ยินเสียงอะไรดังดู้บใหญ่ คล้ายกับว่ามีใครเอามือไปตบที่นอนอย่างรุนแรงฉนั้น หรืออาจจะเป็นแขนหรือขาของดิฉันที่เหยียดพาดออกไปเต็มแรงก็ได้ ดิฉันจึงทำท่าจะลุกขึ้นนั่งทันที ซึ่งก็ทำให้ทุกคนในที่นั่งนั้นตกใจมากที่ดิฉันกลับฟื้นขึ้นมาโดยไม่มีปี่มิขลุ่ยเช่นนั้น

แต่แล้วคุณหมอก็ฉีดยาให้ดิฉันจนได้ เป็นแต่ว่าคราวนี้เป็นยาระงับความปวด ดิฉันได้บอกให้ทุกคนทราบถึงประสบการณ์ของดิฉันเมื่อครั้งนี้ เกี่ยวกับการที่จิตของดิฉันได้หลุดออกไปอยู่นอกร่างกาย แต่ก็ดูเหมือนไม่ค่อยจะมีใครเชื่อนัก แต่คุณหมอได้หันมามองดิฉันอย่างประหลาดใจไม่น้อย ในเมื่อดิฉันบอกให้เขาทราบว่า เขาได้บ่นด้วยความหัวเสียและได้ใช้ถ้อยคำอันหยาบคายอย่างไรบ้าง ในตอนที่รถของเขาติดไฟแดงอยู่ที่สี่แยกนั้น

บทที่ ๕

การถอดจิตในระหว่างป่วยไข้

ตัวอย่างที่ ๑

ในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๓๗ ท่านเซอร์ ออกแลนด์ เกคเคส ซึ่งเป็นแพทย์และเป็นศาสตราจารย์ในวิชากายวิภาควิทยาได้อ่านรายงานเอกสารในที่ประชุมของสมาคมราชแพทย์แห่งเอดินบะระ ในรายงานนั้นท่านได้เล่าให้ฟังถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นแก่เพื่อนแพทย์ผู้หนึ่งของท่านผู้ซึ่งขอร้องไม่ให้บอกชื่อจริง แต่เขาผู้นั้นก็ต้องการจะเล่าให้เพื่อนแพทย์ฟังถึงประสบการณ์ที่เขาได้

รับในระหว่างที่จิตใจของเขาเดินทางออกไปนอกร่างกาย
เรื่องนั้นเกิดขึ้นดังต่อไปนี้

ตามรายงานของแพทย์ผู้ไม่ประสงค์จะออกนามได้
เล่าว่า เขาได้ย่างเข้าไปสู่ธรณีประตู หรืออาณาเขตแห่ง
ความตายแล้ว และได้รู้สึกในขณะที่จิตใจได้ออกไปจาก
ร่างกายด้วย หลังจากที่ได้กลับฟื้นขึ้นมา เขาก็ได้บอก
คำบอกให้เลขานุการของเขาบันทึกเรื่องราวอันน่าตื่นใจนี้
ไว้ทันที

แพทย์ผู้นี้เป็นโรคกระเพาะอย่างร้ายแรง หลังจาก
เที่ยงคืนแล้วไม่นาน จนถึง ๑๐ โมงเช้าของวันรุ่งขึ้น เขา
รู้สึกว่ามีอาการอ่อนเพลียมากจนกระทั่งจะเอื้อมมือออก
ไปกดกริ่งเพื่อเรียกให้คนมาช่วยก็ไม่ไหว แต่แม้ว่าเขาจะ
ได้รับความทรมาณด้วยความเจ็บปวดอย่างรุนแรงก็ตาม
ปรากฏว่าความคิดของเขายังแจ่มใสดี ไม่ได้มืดมัวไปด้วย
และเขาก็เริ่มคิดถึงสถานการณ์รอบ ๆ ว่า เขาควรจะทำ
อย่างไร ในตอนนี้เองเขารู้สึกว่า วิญญาณหรือจิตของ
เขาแยกออกไปจากวิญญาณหรือจิตอีกดวงหนึ่ง ซึ่งเขา
บอกว่า ก็เป็นตัวเขาเหมือนกัน นายแพทย์ผู้นี้ได้เรียก

วิญญานทั้งสองนี้ว่าวิญญาน เอ และ บี (ซึ่งอาจจะหมายความว่า เป็นวิญญานของกายและใจก็ได้) สิ่งที่เขาเรียกว่า อีโก้ หรือวิญญานที่แท้จริงนี้ เขาสมมติเรียกว่า วิญญาน เอ (เพื่อให้เข้าใจง่าย จะขอย่อใช้คำว่า จ. ในภาษาไทย คือให้หมายความถึง จิตใจ) ส่วนวิญญานอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งอยู่กับกายเนื่อนั้น เขาเรียกว่า วิญญาน บี (ซึ่งจะใช้อักษรย่อในภาษาไทยว่าตัว ก. เพื่อให้หมายถึง ความรู้สึกของร่างกาย) ในขณะที่อาการของเขาทรุดลงเป็นลำดับนั้น เขาเห็นว่า วิญญาน ก. ของเขานี้เริ่มจะแตกออกเป็นเสียง ๆ แต่ในขณะเดียวกัน วิญญาน จ. ก็เริ่มจะก่อตัวเป็นตัวตนมากขึ้น แล้วก็ค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกจากร่างกาย ซึ่งในขณะนี้เขาก็ได้เห็นอย่างชัดเจนว่า กำลังนอนอยู่บนเตียง

ต่อมาในขณะที่จิตใจของเขาค่อย ๆ ปรับให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในขณะนั้นได้แล้ว เขาก็เห็นว่า เขามีความสามารถจะเห็นได้ไม่ใช่แต่เพียงร่างกายของเขา ที่นอนอยู่บนเตียงเท่านั้น แต่ยังสามารถเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ทั้งหมด ที่บ้านนั้นหรือในสวนก็ได้ หรือจะต้องการเห็นสิ่ง

ที่อยู่ไกลออกไปเช่นจะเป็นในลอนดอนหรือสก๊อตแลนด์ เป็นต้นก็ได้ ทั้งนี้ขอแต่เพียงเขาตั้งใจว่าจะเห็นเท่านั้น เขาก็จะเห็นได้ตามใจนึกทันที ในขณะที่เดียวกันเขายังรู้สึกว่ามีเทพผู้พิทักษ์อยู่ข้าง ๆ เขาด้วย แม้ว่าเขาจะไม่เห็นตัวท่านก็ตาม และเทพผู้พิทักษ์นี้เองได้อธิบายให้เขาฟังว่าตอนนี้เขามีอิสระอยู่ในมิติแห่งอวกาศที่เรียกว่ามิติแห่งเวลา ซึ่งในมิติแห่งอวกาศในระดับดังกล่าวมาแล้วนี้ สภาวะที่เรียกว่า **ปัจจุบัน** นั้นก็มีค่าเท่ากับสภาวะที่เรียกว่า **"ที่นี่"** เหมือนกับในสภาวะที่เกิดขึ้นในโลกเราที่มีสามมิตินี้เช่นเดียวกัน

เขาบอกว่าตอนที่ออกมาอยู่นอกร่างกายของเขานี้ เขาสามารถจะเห็นสิ่งต่าง ๆ มีมิติมากขึ้น คือมี ๔ มิติก็มีหรือบางอย่างมีมากกว่า ๔ มิติก็ยังมีเหมือนกัน (หมายเหตุ มิติคือ dimension ทั้ง ๓ คือ ความกว้าง ความยาว ความสูง ส่วนมิติที่ ๔ คือ เวลา มิติที่ ๕ ยังไม่มีใครทราบว่าเป็นอะไร) สิ่งที่เขาเห็นว่ามีมากกว่า ๓ มิติ นั้น เป็นสิ่งที่อยู่ในโลกนี้ซึ่งแต่เดิมเขาเห็นว่ามันมี ๓ มิติ นั่นเอง

ท่านเซอร์ออกแลนด์ เกดเคส ได้เล่าว่า นายแพทย์ผู้เป็นเพื่อนของท่านนี้ ได้บรรยายความรู้สึกไว้ว่า เขารู้สึกสนใจที่ไม่สามารถจะหาคำพูดใด ๆ มาบรรยายสถานการณ์ หรือความรู้สึกอันเกิดจากการที่เขาได้เข้าไปอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้นได้อย่างเต็มที่ แต่เขาก็เกิดความเข้าใจได้จากเทพผู้พิทักษ์ซึ่งได้บอกเขาว่า มันสมองของคนเรานั้นความจริงก็เป็นอวัยวะอันหนึ่ง ที่เกิดขึ้นจากสากลจักรวาลที่มี ๓ มิติ แต่มันสามารถติดต่อกับลำธารแห่งวิญญาณ (Psychic Stream) และมันสมองนี้ก็สามารถเป็นสื่อไหลร่วมไปกับจิตใจจนเข้าไปอยู่ในมิติที่ ๔ และที่ ๕ ได้อีกด้วย

ในระหว่างนั้น นายแพทย์ผู้นี้ได้สังเกตเห็นว่ามีกระแสแห่งวิญญาณ (Psychic Stream) รวมตัวกันอยู่หนาแน่นรอบ ๆ มันสมองของสิ่งที่มีชีวิตทั้งหมดในโลกนี้ การรวมตัวกันของกระแสวิญญาณนี้ มีลักษณะเป็นเสมือนเมฆหมอกชนิดหนึ่ง ในตอนนี้เทพผู้พิทักษ์ของเขาได้อธิบายให้เขาฟังว่ามิติที่ ๔ นั้นมีอยู่ในทุก ๆ สิ่งที่มีอยู่ในอวกาศที่มี ๓ มิติในโลกของเรานี้ และทุกสิ่ง

ทุกอย่างที่มีอยู่ในมิติทั้ง ๓ นั้นก็มีอยู่ในมิติที่ ๔ และที่ ๕ อีกด้วย เช่นเดียวกัน คำว่า "เดี๋ยวนี้" ในจักรวาลซึ่งมี ๔ มิตินั้น ก็มีค่าเท่ากับ "ที่นี่" ในจักรวาลที่มี ๓ มิติ คือโลกวัตถุของเรานี้เอง เพราะฉะนั้น บุคคลที่ไปอยู่ในสภาวะที่มีมิติที่ ๔ ก็เป็นผู้ที่สามารถอยู่ได้ทุกหนทุกแห่งในสภาวะปัจจุบัน ในทำนองเดียวกันกับที่เราสามารถจะอยู่ได้ ทุกหนทุกแห่งในสภาวะของ "ที่นี่" คือในโลกอันมี ๓ มิตินี้เอง (A fourth dimensional being was..... everywhere in the now... just as one is everywhere in the here in a three-dimensional view of things)

เขาจึงได้เห็นความจริงว่า ในสภาวะใหม่ของเขา นี้เขามีลักษณะเป็นการรวมตัวกันของวิญญาณ ที่มีลักษณะเป็นเมฆสีน้ำเงิน จิตใจที่ออกไปอยู่นอกร่างกายของเขา ในตอนนั้น ปรากฏว่าได้รับรู้ความลึกลับต่าง ๆ มากมาย คือเขาสามารถเห็นคนไข้เข้ามาในห้องของเขา และเมื่อคนไข้เห็นร่างกาย (อันสิ้นสติ) ของเขาเข้า ก็แสดงอาการตกใจรีบออกไปโทรศัพท์เรียกหมอ ต่อจากนั้น

หมอก็รับโทรศัพท์ และเดินทางมายังบ้านของเขาทันที เมื่อหมอมາถึงแล้ว วิญญาณ จ. ของเขาก็ยังสามารถได้ยินหมอก็คอยอยู่ในใจว่า น่ากลัวคนไข้รายนี้จะไม่รอดเสียแล้ว และเขาก็สามารถได้ยินเพื่อนของเขาพูดกับเขาอีกด้วย เป็นแต่ว่าเขาไม่สามารถจะพูดให้เพื่อนหรือหมอได้ยินเหมือนเดิม เพราะว่าเขาไม่ได้อยู่ในวิญญาณ ก. คือร่างกายแล้ว แต่เขารู้สึกว่าไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง ในเมื่อได้เห็นนายแพทย์เพื่อนของเขาหยิบเอาหลอดยาฉีดออกมาแล้วฉีดเข้าไปในร่างกายของเขา ซึ่งทำให้หัวใจของร่างกายของเขาเต้นแรงขึ้น และต่อมาไม่ช้า เขาก็รู้สึกตัวว่าถูกดึงดูดให้กลับเข้าไปในร่างกายซึ่งกำลังนอนอยู่บนเตียงอย่างชัดเจนไม่ได้เลย

“ผมรู้สึกไม่พอใจเลย” เขากล่าวในตอนหลัง “เพราะว่า ผมกำลังสนใจศึกษาสภาวะแวดล้อมแบบใหม่ อยู่อย่างเพลิดเพลิน และก็เริ่มจะเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร อยู่แล้วทีเดียว ก็ถูกดึงกลับมาสู่ร่างกายเสียก่อนโดยไม่เต็มใจเลย เพราะหลังจากนั้น ภาพและทุกสิ่งที่เคยเห็นมาอย่างชัดเจนก็หายวับไปหมดทันที และสภาวะใหม่

ต่อจากนั้นก็คือความเจ็บปวดของร่างกายซึ่งไม่น่ายินดีเสียเลย”

เขาได้กล่าวยืนยันอย่างแข็งขันถึงประสบการณ์ที่เขาได้รับนอกกายเมื่อชั่วระยะเวลาอันสั้น ดังกล่าวมาแล้วนั้นว่า **“ไม่ได้จางหายไปง่าย ๆ เหมือนกับประสบการณ์ในความฝันที่เคยเป็นมาเลย เป็นแต่ว่ามันไม่ได้กลับมาหาเขาใหม่หรือเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น เขาแน่ใจอย่างยิ่งว่า ประสบการณ์เช่นนั้นเป็นความจริงอย่างแน่นอน** ซึ่งเขาแน่ใจอีกว่า มันมีความสำคัญอย่างยิ่งแก่คนทุกคนด้วย ถ้าคนอื่น ๆ นอกนั้นได้ทราบและเข้าใจเรื่องนี้บ้าง ดังนั้นเขาจึงได้บันทึกเรื่องนี้ไว้ให้เป็นหลักฐาน

ท่านเซอร์ออกแลนด์ ได้ถามเพื่อนนายแพทย์ของท่าน ในเมื่อได้อ่านรายงานนี้จบลงแล้วว่า เรื่องทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร ท่านกล่าวว่าเราสามารถจะแน่ใจได้อย่างหนึ่งว่า เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องโกหกพกลมอย่างแน่นอน เพราะถ้าข้าพเจ้าไม่แน่ใจเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่นำเรื่องเช่นนี้มาเสนอที่ประชุมเป็นอันขาด ประสบการณ์ที่เพื่อนของท่านได้เล่ามานี้ ได้ทำให้ท่านเข้าใจแนวความ

คิดเกี่ยวกับเรื่องวิญญาน ที่สามารถจะยังคงอยู่ได้ด้วยตนเอง หลังจากการแตกดับของกายเนื้อแล้ว และก็ เป็นอันว่ามีเหตุผลที่ทำให้เราพอจะเชื่อได้ ในเรื่องความสามารถของการติดต่อทางจิต ตาทิพย์ การติดต่อทางวิญญาน ตลอดจนถึงปรากฏการณ์ทางวิญญานอันมหัศจรรย์ต่าง ๆ ทำให้สิ่งเหล่านั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอย่างมีเหตุผล กับปรากฏการณ์ในชีวิตประจำวันของเราในโลกนี้ได้เป็นอย่างดี

ตัวอย่างที่ ๒

นาย ซี. จี. ยูง

ในหนังสือเรื่อง Memories Dreams Reflections นักจิตวิเคราะห์ผู้มีชื่อเสียงคือ ซี จี ยูง ได้บรรยายถึงประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิตของเขาเอง หลังจากที่เขาได้ประสบอุบัติเหตุทำให้เขาขาหัก และเป็นโรคหัวใจอีกด้วย เขาได้กล่าวว่า ตอนนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะตนเองได้ลอยสูงขึ้นไปในอวกาศ เพราะเมื่อมองลงมาข้างล่างก็ได้

เห็นโลกของเรามีแสงสุกสว่างสีน้ำเงินล้อมรอบ อย่างสวยงามมาก เบื้องล่างข้าพเจ้าแลเห็นเกาะลังกา และไกลออกไป ก็ได้เห็นอินเดียอีกด้วย จริงอยู่ ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นโลกทั้งหมดในขณะเดียวกัน แต่ว่าแนวขอบของโลกที่เป็นวงโค้งของมัน ก็ปรากฏให้เห็นได้อย่างแจ่มชัด ในขณะนั้น ดูเหมือนว่าโลกทั้งหมดจะลอยอยู่ท่ามกลางแสงสีเงินยวง ซึ่งสวยงามอย่างน่าพิศวง นอกจากนั้น เขายังได้เห็นทะเลทรายอันมีสีเหลืองแสดของซาอุดีอาระเบีย ทะเลแดง ทะเลเมดิเตอร์เรเนียนอีกด้วย เขาบอกว่า การที่ข้าพเจ้าสามารถเห็นโลกได้จากระยะสูงเช่นนี้ เป็นภาพที่สวยงามยิ่งกว่าทุกภาพที่ข้าพเจ้าได้เห็นมาก่อนในชีวิต เขากะว่าวิญญานของเขาในตอนนั้นคงจะลอยอยู่สูงจากพื้นโลกประมาณ ๑,๐๐๐ ไมล์ จึงจะสามารถเห็นทัศนียภาพได้อย่างกว้างขนาดนั้น เขาได้กล่าวยืนยันอย่างแข็งขันว่า ประสบการณ์ทั้งนี้ไม่ได้เกิดจากมโนภาพหรือมันสมองที่ทำงานเลอะเทอะหรือฝันเพื่อน เพราะอำนาจของพิษไข้เลย เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นของจริงอย่างที่สุด ไม่มีอะไรที่เกิดจากมโนภาพคิดฝันเอาเองเลยแม้แต่น้อย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของจริงเหมือนกับในโลกนี้นั่นเอง

ตัวอย่างที่ ๓

นาย เจ. เอส. ทอมสัน

เรื่องนี้เกี่ยวกับบุคคลที่ชื่อ เจ เอส ทอมสัน ผู้ซึ่งมีผู้เห็นเขาได้เข้าไปในร้านถ่ายรูปของ **มร. เจมส์ ดิกกินสัน** ซึ่งอยู่ในนิวคาสเซิล ประเทศอังกฤษ เมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๑๘๙๑ และได้ถามว่ารูปถ่ายที่เขาได้นำมาให้อัดนั้น เสร็จแล้วหรือยัง ดิกกินสัน ผู้เป็นเจ้าของได้กล่าวขอภัยว่า เขายังทำไม่เสร็จ

“ตายจริง น่าเสียดายมาก” ทอมสันได้กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงต่ำ ๆ แสดงความผิดหวังอย่างลึกซึ้ง พร้อมกับแสดงความเสียใจเป็นอย่างมาก จนกระทั่งดิกกินสัน ผู้เป็นเจ้าของร้านต้องให้คำรับรองว่า เขาจะพยายามอัดและล้างให้เสร็จให้ได้ภายในเช้าวันรุ่งขึ้น แต่ทอมสันถอนใจใหญ่แล้วกล่าวว่า ไม่มีประโยชน์เสียแล้ว ผมมีเวลาน้อยเหลือเกิน เพราะเหตุนั้นผมจึงอยากเห็นภาพเหล่านั้นเสียวันนี้

เมื่อกล่าวเป็นทำนองว่าเขาไม่สามารถกลับมารับรูปในวันรุ่งขึ้นได้แล้ว ทอมสันก็เดินออกไปจากร้านถ่ายรูปด้วยท่าทางอันแสดงความเสียใจอย่างยิ่ง ทำให้ดิกกินสันและผู้ที่อยู่ในร้านนั้นอีกหลายคนมีความรู้สึกว่าเขาไม่เคยเห็นบุคคลที่มีความเศร้าสลดอย่างรุนแรงเช่นนี้มาก่อนเลย แต่ต่อมาดิกกินสัน และผู้ที่อยู่ในร้านนั้นก็ต้องประหลาดใจในการที่ถูกซักถามอย่างละเอียดละออครั้งแล้วครั้งเล่า โดยนักวิทยาศาสตร์ผู้ค้นคว้าในเรื่องวิญญาณของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณของอังกฤษ เพราะถึงแม้ว่าผู้ที่ได้เห็นนายทอมสันในร้านถ่ายรูปในตอนนั้น จะได้สวดสาบานเป็นเสียงเดียวกันว่า เขาได้เห็นทอมสันเข้าไปในร้านของดิกกินสันจริง ๆ โดยได้ถามถึงรูปถ่ายที่เขาได้นำมาให้อัดไว้ก็ตาม แต่เมื่อคนเหล่านั้นอ้างถึงเวลาที่เขาเห็นนายทอมสันปรากฏในร้านนั้น ก็ได้รับคำตอบแล้วว่าในเวลาดังกล่าวนั้นมีหลักฐานปรากฏชัดว่า นายทอมสันกำลังนอนป่วยอย่างหนักอยู่ในบ้านของเขา ลูกไม่ขึ้นและอยู่ในความระวังรักษาอย่างกวดขันของพยาบาลตลอดเวลา และในระหว่างนั้นผู้ที่พยาบาลนายทอมสันอยู่ได้ยื่นเขาบ่นเพ้ออยู่บ่อย ๆ ว่า เขาอยากจะได้รูปที่เขา

นำไปให้ดิกกินสันอัคไว้ และต่อจากนั้นในเวลาไม่กี่ชั่วโมง คือหลังจากที่ได้มีผู้เห็นเขาในร้านถ่ายรูปของดิกกินสันแล้ว นายทอมสันก็ถึงแก่ความตาย

ตัวอย่างที่ ๔

ถอดจิตไปเรียนหนังสือ

ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์คนหนึ่งจากรัฐนิวเจอร์ซี ได้เขียนมาถึงข้าพเจ้าเล่าให้ฟังว่า เขาสามารถจะถอดจิตเข้า ๆ ออก ๆ จากร่างกายของเขาได้หลายครั้ง เมื่อตอนที่เขายังเป็นเด็กและเจ็บป่วยด้วยโรคหลายอย่างด้วยกัน เขาเล่าว่าในตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีโรคเรื้อรังอยู่ตลอดเวลา คือประเดี๋ยวก็เป็นโรคหัด ไม่ก็อีสุกอีใส หรือไม่ก็คางทูม โดยไม่หยุดหย่อน ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าขาดเรียนไปถึง ๒ เดือนเต็ม ๆ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องเรียนให้ทันเพื่อน โดยหาเวลาทำการบ้านบนเตียงนอนนั่นเอง เมื่อข้าพเจ้ารู้ว่าเรียนล่าหลังเพื่อนก็รู้สึกกตัญญูมาก และรู้

สึกว่าเบื่อต่อการที่ต้องนอนแช่อยู่บนเตียง และอยากกลับไปโรงเรียนอย่างเหลือเกิน

ข้าพเจ้ายังจำได้ถึงในตอนแรกที่ข้าพเจ้าได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิตนี้ คือวันนั้น เป็นตอนเช้า ข้าพเจ้าก็นอนนึกวาดภาพของตนเอง เตรียมตัวไปโรงเรียนอย่างละเอียดทุกระยะทุกตอน เริ่มตั้งแต่การแต่งตัว การกินอาหาร การเดินไปโรงเรียน โดยไม่ละเว้นรายการใด ๆ เลยแม้แต่น้อย วันนั้นข้าพเจ้าพยายามวาดมโนภาพอย่างตั้งใจเป็นพิเศษจนกระทั่งถึงตอนสุดท้ายที่ข้าพเจ้านึกเอาเองว่า ตนได้ไปอยู่ในห้องเรียนกับเพื่อน ๆ ด้วยเหมือนกัน ทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้าก็รู้สึกคล้าย ๆ กับว่ามีเมฆบางอย่างผ่านแว็บมาข้างหน้าของข้าพเจ้าอย่างแปลกประหลาด และข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่าได้มาอยู่ในห้องเรียนแล้วดังที่ใจนึกเอาไว้ ในตอนนั้นครูกำลังสอนวิชาเขียนอังกฤษ และกำลังสะกดตัวกันอยู่ เพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่งกำลังถูกครูสั่งให้สะกดคำว่า geography ซึ่งแปลว่า ภูมิศาสตร์ เมื่อได้ยินเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็พยายามบอกให้เพื่อนโดยหวังว่า เขาอาจจะได้ยินบ้าง ภาพที่ข้าพเจ้า

เห็นวันนั้น รู้สึกว่าแจ่มชัดเหลือเกิน เพราะข้าพเจ้าสามารถจะเห็นเพื่อนฝูงในชั้นได้ทุกคน ตลอดจนถึงเห็นกิริยาท่าทางของคุณครูด้วย โดยข้าพเจ้าได้เห็นเธอกำลังเอามือจับคางของเธอ ในขณะที่เธอกำลังมีอาการไม่ค่อยดี ในตอนนั้นข้าพเจ้ายังได้เห็นเพื่อน ๒ คน กำลังแอบส่งกระดาษบอกคำสะกดตัวให้แก่กันอยู่ คุณครูก็บังเอิญเห็นเข้าด้วย เธอจึงออกคำสั่งให้เด็กทั้ง ๒ ไปยืนอยู่ที่มุมห้องตลอดเวลาเพื่อเป็นการลงโทษ

คืนนั้น เมื่อมีเพื่อนบางคนไปเยี่ยมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ได้เล่าให้เขาฟัง ถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ไปเห็นมาในตอนกลางวันของวันนั้น ซึ่งเขาก็มั่นใจว่าเป็นความจริง และเกิดความสงสัยเป็นอย่างยิ่งว่า ข้าพเจ้าไปดอดรู้มาได้อย่างไร แต่ข้าพเจ้าไม่ได้บอกเขา และต่อมาข้าพเจ้าก็ได้ใช้วิธีนี้แอบไปเรียนหนังสือกับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน จนกระทั่งข้าพเจ้าสามารถเรียนทันเขาด้วยเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ ๕

ถอดจิตไปประชุม

ท่านนายพันตรี เซอร์ คาร์ล แร็ช ก็ได้ใช้วิธีการเช่นนี้เหมือนกัน ทำให้สามารถเข้าประชุมในสภาของอังกฤษได้ ในระยะที่สภากำลังจะปิดการประชุมในเทศกาลอีสเตอร์ เมื่อปี ๑๙๐๘ ท่านเซอร์แร็ชผู้นี้ตั้งใจว่าจะพูดสนับสนุนรัฐบาล ในการอภิปรายที่จะมีขึ้นในระยะ ๒-๓ วันข้างหน้า ท่านตระหนักดีว่าผู้ที่สนับสนุนรัฐบาลจะต้องเข้าประชุมพร้อมหน้ากัน เพื่อจะได้เป็นกำลังใจแก่ผู้ที่จะต้องอภิปรายในนามของคณะรัฐบาล แต่ครั้นแล้วก่อนที่จะถึงวันกำหนดอภิปราย ซึ่งเพื่อนของท่านคนหนึ่งชื่อ เซอร์ กิลเบิร์ต พาร์กเกอร์ จะเป็นผู้อภิปราย ท่านเกิดเป็นไข้หวัดใหญ่อย่างรุนแรงถึงกับลุกไม่ขึ้น แต่ท่านก็ยังอุตสาหะไปให้กำลังใจแก่เพื่อนของท่านที่สภาจนได้ คือในระหว่างที่สภากำลังประชุมกันนั้น แม้ว่าท่านจะกำลังนอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียง โดยมีแพทย์คอยดูแลอยู่อย่างใกล้ชิดก็ตาม ก็ยังมีสมาชิกสภาหลายคนเห็นว่า ท่านได้มานั่งอยู่บนเก้าอี้ที่ท่านเคยนั่งเป็นประจำ

ท่านเซอร์กิลเบอร์ตผู้อภิปรายก็ได้เห็นเหมือนกันว่า เพื่อนของท่านกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ตามปกติ ในขณะที่กำลังมีการอภิปรายกันอยู่ตลอดเวลา ท่านได้กล่าวว่าท่านรู้สึกอับอายใจ ในเมื่อเห็นเพื่อนของท่านคือเซอร์แรช ได้มาร่วมฟังการอภิปรายอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ ๖

มิสซิส อาร์ เอ็ม

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อ มิสซิส อาร์ เอ็ม ได้ไปรับประทานอาหารที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง ต่อมาปรากฏว่าอาหารนั้นเป็นพิษ จึงต้องไปนอนโรงพยาบาล ซึ่งเธอได้เล่าว่าตอนนั้นรู้สึกเหมือนกับว่า มีปุ๋ยฝ้ายอะไรอย่างหนึ่งลอยออกไปจากร่างกายของเธอ เมื่อปุ๋ยฝ้ายนั้นลอยมาถึงกลางห้องในโรงพยาบาลนั้น ก็ปรากฏว่า มีรูปร่างปรากฏตัวขึ้นเป็นรูปของเธอเองโดยไม่ติดเพี้ยน และเธอรู้สึกว่าร่างใหม่นี้แหละเป็นตัวของเธออย่างแท้จริงมากกว่าร่างเก่า เพราะว่า เธอสามารถมองเห็นร่างเก่าของเธอนอนอยู่บน

เตียงได้ ตลอดจนเห็นว่าพยาบาลกำลังเอาสายยางสอดเข้าไปในปากและจมูกของร่างเดิมของเธออย่างจุลละทุก

ครั้งแรกเธอคิดว่าเธอคงจะตายไปแล้ว แต่ก็รู้สึกว่ายังสามารถเห็นตัวเองนอนหายใจอยู่บนเตียงได้ ดังนั้นจึงรู้สึกงงวยอย่างยิ่ง ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี ต่อมาเธอได้คิดว่าอยากจะไปเดินเล่นที่เฉลียงข้างนอก และเธอก็ได้เห็นสามีของเธอนั่งพับอยู่ที่เก้าอี้นอกห้อง ดูท่าทางเขากำลังมีความวิตกกังวลมาก ครั้นแล้วเธอก็รู้สึกตัวว่าได้เคลื่อนที่ทะลุกำแพงออกไป และได้เข้าไปในห้องอีกห้องหนึ่ง ในห้องนั้นมีหมอ ๒ คน กำลังพูดกันถึงเรื่องอาการของเธออยู่พอดี คือกำลังปรึกษากันว่า เขาควรจะไปบอกเจ้าหน้าที่สาธารณสุขให้มาปิดกั้นอาคารที่ทำอาหารเป็นพิษเช่นนั้นเสียจะสมควรหรือไม่

ฉับพลันเธอก็คิดว่า บุตรสาวของเธอจะอยู่ที่ไหนในตอนนั้น และพอคิดเสร็จ ก็เห็นว่าตนเองได้มายืนอยู่ข้าง ๆ บุตรสาวแล้วจริง ๆ ในร้านขายของชำร้านหนึ่ง บุตรสาวของเธอในตอนนั้นกำลังเลือกการ์ดส่งความสุขเพื่อจะส่งไปให้เพื่อนของตน เธอได้หยิบการ์ดอันหนึ่ง

ลงมาจากหิ้ง และได้อ่านดูข้อความซึ่งมีเนื้อความค่อนข้างจะตลกขบขัน ที่น่าแปลกก็คือเธอเล่าว่าเธอสามารถจะ “ได้ยิน” บุตรสาวของเธออ่านข้อความบนการ์ดนั้นอยู่ “ในใจ” ได้อีกด้วย บุตรสาวของเธอเมื่ออ่านก็คิดว่ามันเป็นถ้อยคำที่ไม่สุภาพ ดังนั้น จึงเลือกอันใหม่ที่มีข้อความสุภาพดีกว่าใบแรก

ทันใดนั้นเองเธอก็ได้ยินเสียงหมอเรียกนางพยาบาลให้นำยาฉีดมาฉีดให้อีก และครั้นแล้วก็รู้สึกว่าตนเองถูกดึงออกมาจากร้านนั้น และก็ได้เข้ามาอยู่ในร่างกายเดิม โดยรู้สึกว่าไม่สบายเป็นอย่างยิ่งเช่นเดิม

เมื่อบุตรสาวของเธอมาถึงโดยมีการ์ดส่งความสุขติดมือมาด้วย เธอก็ได้ลองถามบุตรสาวว่า ได้เห็นไปเลือกของที่ร้านนั้น และได้เห็นว่าหยิบเอาการ์ดซึ่งมีข้อความตลก ๆ มาดูใช่ไหม เมื่อได้ยินเช่นนี้ บุตรสาวของเธอหน้าซีดพร้อมกับเบิกนัยน์ตากว้างด้วยความประหลาดใจ ในตอนหลังเธอได้เล่าถึงประสบการณ์ดังกล่าวแล้วให้บุตรสาวและสามีฟัง ในเมื่อแพทย์และพยาบาลได้ออกไปจากห้องนั้นแล้ว

บทที่ ๖

การถอดจิตในระหว่าง ที่รับการผ่าตัด

ตัวอย่างที่ ๑

รายงานเรื่องการถอดกายทิพย์ ในระหว่างที่บุคคลนั้นได้รับการดมยาสลบเพื่อทำการผ่าตัดนั้น มีอยู่มากเหมือนกันแต่โดยมากมักเข้าใจว่า เกิดเป็นภาพหลอนที่เป็นไปเองเสียมากกว่า สำหรับบุคคลที่ทำการค้นคว้าในเรื่องเหล่านี้มาแล้วจะเห็นได้ว่า ประสบการณ์เช่นนั้นมิใช่น้อยเลยทีเดียว และผู้ทำการค้นคว้าเหล่านั้นได้ชี้ให้

เห็นว่า กายทิพย์นี้เป็นพาหนะของวิญญาณและสามารถจะหลุดพ้นไปจากร่างกายได้ ในเมื่อร่างกายนั้นหมดความรู้สึก ซึ่งจะเป็นโดยการดมยาสลบหรือไม่ก็ตาม และในระหว่างที่ร่างกายหมดความรู้สึกอย่างลึกซึ้งนี้ ตัวตนที่แท้จริงของบุคคล ซึ่งหมายถึงกายทิพย์นี้ ก็สามารถจะหลุดพ้นจากการผูกพันอยู่กับร่างกายได้ ตามปกติ ประสพการณ์ที่นอกเหนือร่างกายนี้ จะเกิดขึ้นในระหว่างหลับตามธรรมดา หรือหลับด้วยสมาธิหรือสลบหรืออยู่ในขั้นโคมา หรือบางทีก็อาจจะเกิดขึ้นในระหว่างที่หมดสติ เพราะความเจ็บปวดทางกาย หรือเพราะความตกใจ ความเสียใจ อย่างรุนแรงก็ได้ แต่มีข้อแตกต่างอยู่อย่างหนึ่งก็คือว่า ในระหว่างที่ร่างกายอยู่ในภาวะหมดความรู้สึกอันเกิดจากการดมยาสลบนั้น กายทิพย์ถูกบังคับให้หลุดออกไปจากร่างกาย และการหลุดพ้นออกจากร่างกายในลักษณะนี้รู้สึกว่าจะเป็นไปได้ยิ่งหรือสมบูรณ์กว่าในระหว่างที่เกิดขึ้นโดยเหตุอื่น (ยกเว้นความตาย)

เพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่งได้รายงานมา เธอรู้สึกว่าตัวเองหม่นไปตัว ๆ ขึ้นไปจากเตียงนอนที่เธอทำการผ่าตัด

ในตอนนั้นรู้สึกว่าคุณเองคล้ายกับเป็นใบพัดเครื่องบินแตกต่างกันแต่ที่ไม่มีลำตัวเครื่องบินอยู่ตรงนั้น คือว่าคุณเองเป็นใบพัดเครื่องบินหมุนตัวขึ้นไปเรื่อย ๆ สักบังคับตัวเองไม่ได้เลย แต่ในตอนนั้นเธอมองเห็นภาพหมอและนางพยาบาลชั่วแวบเดียว ครั้นต่อจากนั้นก็รู้สึกว่า ตัวไปปรากฏอยู่ท่ามกลางแสงสว่างอันแจ่มจ้ามาก แต่แล้วเธอก็บ่นอย่างเสียดายว่า ดิฉันไม่สามารถทำอะไรได้แม้สักอย่างเดียว แต่ก็รู้สึกว่าประสบการณ์ที่วานั้นเป็นของจริงเหลือเกิน และรู้สึกว่ามีความรู้เรื่องอะไรที่น่ารู้อีกมาก ถ้าหากว่าสามารถจะจำได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

นักวิทยาศาสตร์ ผู้ที่ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องวิญญูณคือ เฮร์เวิร์ด แฮริงตัน ได้ให้ข้อเสนอว่าการถอดกายทิพย์ออกไปในระหว่างที่ได้รับการดมยาสลบนี้ มีข้อเสียอยู่ประการหนึ่ง คือว่า แม้ว่าจะถอดจิตออกไปได้ลึกซึ่งกว่าธรรมดาก็ตาม แต่ว่าอำนาจของยานั้นไปทำให้ประสาทหรือสมองมีนชา จนไม่สามารถจะจำอะไรได้มากมายนักในเรื่องประสบการณ์ ที่ตนไปพบมาในระหว่างที่ถอดจิตไปจากร่างกายนั้น

ตัวอย่างที่ ๒

ผู้ที่สลับแล้วฟื้นคืนมา

ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์คนหนึ่ง จากแคว้นตะวันตก ได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบถึงประสบการณ์ของเธอ ในระหว่างทำการผ่าตัดดังนี้

ดิฉันรู้สึกว่แพทย์ที่รักษาดิฉันไม่ได้บอกความจริงแก่ดิฉันเลย เพราะดิฉันรู้สึกตัวว่ามีอาการเครียดมากกว่าที่หมอบอก บุรุษพยาบาลหนุ่มสองคนที่เอาผงยาสลับมาโรยลงมาบนหน้ากากของดิฉัน ในขณะที่เขานำเอาดิฉันขึ้นไปในรถแล้วเลื่อนดิฉันเข้าไปในห้องผ่าตัด ในตอนนั้น บุรุษพยาบาลสองคนพูดกันถึงเรื่องนี้ คึ้นนั้นหลังจากเลิกงานแล้ว เขจะมีนัดไปหาคู่อรักของกันและกัน ดิฉันฟังแล้วก็รู้สึกว่าการอยู่เป็นหนุ่มเป็นสาวนี้ก็มีความสุขดีเหลือเกิน เพราะเขาสามารถจะวางแผนการถึงอนาคตได้ แต่ว่าชีวิตของดิฉันเองก็เห็นจะจบภายในไม่ช้านี้

ต่อจากนั้นดิฉันก็รู้สึกว่ ตัวเองหมุนไปรอบ ๆ โดยบังคับตัวเองไม่ได้เลย ได้ยินเสียงดังเปรี้ยะ ๆ คล้าย ๆ

กับใครเอากระดาดแข็งมาขยี้ให้มันกลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยจะนั้น ต่อจากนั้นดิฉันก็รู้สึกว่าร่างกายของดิฉันโยกขึ้นโยกลงลอยไปลอยมา คล้าย ๆ กับเป็นลูกโป่งที่เขาอัดอากาศแล้วผูกเชือกให้ลอยดัดป้องอยู่ในอากาศจะนั้น อันนี้เป็นการบรรยายความรู้สึกเท่าที่ดิฉันพอจะเปรียบเทียบได้ เพราะตอนนั้นดิฉันรู้สึกว่า ดิฉันเหมือนกับลูกโป่งที่ติดอยู่กับร่างกายโดยสายสีเงินสีหนึ่ง ดิฉันยังสามารถเห็นดิฉันซึ่งนอนอยู่เบื้องล่าง และยังเห็นบุรุษพยาบาลหนุ่มสองคนซึ่งกำลังพูดคุยกันถึงเรื่องว่า จะนัดสาวคู่รักของเขาที่จะไปพบกันในตอนเย็นอีกด้วย

ดิฉันเห็นหมอที่รักษาดิฉันเข้ามาในห้องโถง สวมเสื้อคลุมสีเขียว เขาหยุดสูบบุหรี่เป็นครั้งสุดท้ายแล้วปิดบุหรี่บนที่เขี่ย ต่อจากนั้นเขาก็เหลือบมองดูดิฉันครั้งหนึ่ง แล้วก็แสดงอาการโกรธแค้นอย่างมากมายโดยสวดสาบานต่อบุรุษพยาบาลหนุ่มสองคนนั้นเสีย ๆ หาย ๆ คล้าย ๆ กับว่าดูดำเด็กเล็ก ๆ จะนั้น เขารีบตะโกนเข้าไปในห้องเรียกนางพยาบาล ซึ่งเขาก็รีบวิ่งกระหืดกระหอบมาแล้วก็ให้พากันเข็นรถของดิฉันเข้าไปในห้องผ่าตัดเร็ว ๆ

ดิฉันก็คิดว่า เอ ทำจะไม่ได้เสียแล้ว คงจะมีอะไร ผิดปกติอย่างแน่นอน ดิฉันก็นึกถึงสามีและลูกเล็ก ๆ ของ ดิฉันสองคนแล้วรู้สึกเสียใจ ซึ่งก็ไม่ใช่เสียใจเกี่ยวกับตัวเองโดยตรง แต่ว่าเสียใจเพื่อเขาที่อยู่เบื้องหลังนั่นเอง ดิฉันคิดว่าตนเองคงกำลังจะตายและก็จะเลยเกิดความรู้สึกว่า ไม่อยากจะเฝ้าดูเหตุการณ์ในห้องผ่าตัดนั้นอีกต่อไป อันที่จริงในตอนี้ ดิฉันไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดหรือความไม่สบายแต่อย่างใดเลย แต่รู้สึกเฉย ๆ ไม่รู้สึกแยแสต่อเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่นั้นแม้แต่ประการใด

ทันใดนั้นดิฉันก็ได้ยินเสียงระฆังดังกังวาน คล้าย ๆ กับเสียงระฆังที่เขาตีภายหลังที่เขาทำพิธีฝังศพ ฉะนั้น ดิฉันจึงได้คิดว่า น่ากลัวเราจะตายเสียเป็นแน่แล้ว แต่ทันใดนั้นดิฉันก็ได้ยินเสียงพูดอยู่ข้างหูว่า ยังหรอกเธอ ยังไม่ตาย และในฉับพลันดิฉันก็รู้สึกตัวว่าได้ถูกดึงขึ้นไปเรื่อย ๆ ทีเดียว คล้ายกับตัวเองเป็นลูกโป่งที่เขายิงขึ้นไปในอากาศฉะนั้น

ชั่วขณะต่อมาดิฉันก็รู้สึกว่า ตัวเองไม่ได้มีลักษณะเป็นลูกโป่งอีกต่อไป แต่ว่ามีตัวของตัวเองอย่างสมบูรณ์

เบื้องหน้าของดิฉันก็มีผู้คนมากหน้าหลายตา สวมเสื้อคลุมที่ส่องแสงสุกเป็นสีเงินยวงน่าดูมาก และทุกคนที่เห็นนั้นต่างคนต่างก็มีรังสีอันแจ่มใส มีหน้าตาอันยิ้มแย้มแจ่มใสผิดปกติ ดิฉันคิดว่าบุคคลเหล่านั้นคงจะเป็นเทวดาเป็นแน่แท้ เป็นแต่ยังสงสัยอยู่อีกชนิดหนึ่งว่า ทำไมเขาจึงไม่มีปีกเท่านั้น ?

ครั้นแล้วบุคคลคนหนึ่งในกลุ่มนั้นก็มาบอกกับดิฉันว่า เธอจะอยู่ที่นี้สักพักหนึ่งก็ได้ แต่เธอก็ต้องกลับไปอย่างเดิม

ในตอนนั้น ดิฉันจำได้ว่า ได้เห็นท่งนาเขียวและลำธารน้อยใหญ่น่าดูมาก ดิฉันจึงคิดว่า สวรรค์นี้ช่างดูเป็นสุขเสียนี้กระไร และทันใดนั้น พอดิฉันคิดว่าเป็นสวรรค์แน่แล้ว ดิฉันก็คิดว่า อยากรจะเห็นหน้าคุณพ่อคุณแม่สักหน่อย และในฉับพลันนั่นเอง ก็ปรากฏว่าคุณพ่อคุณแม่ก็มายืนอยู่ข้าง ๆ ดิฉัน และเราต่างก็พากันร้องไห้ด้วยความยินดี เมื่อมีโอกาสมาพบปะกันอีกครั้งหนึ่ง ดิฉันก็สังเกตดูว่าคุณพ่อคุณแม่ก็ไม่ได้มีท่าทางแก่ไปกว่าเดิมเลย กลับรู้สึกว่ทั้งสองท่านนั้นยังเป็น

หนุ่มสาวอยู่เหมือนกับที่ดิฉันเห็นท่านตอนที่เป็เด็ก ๆ
อยู่จะนั้น

ตลอดระยะเวลา นั้น ดิฉันก็รู้สึกว่าได้อยู่กับ
ท่านเป็นเวลาหลายชั่วโมงหรือหลายวันก็ได้ ครั้นแล้วก็
มีเทพธิดาองค์หนึ่งในชุดเสื้อคลุมชุดขาวมาหาดิฉัน และ
บอกถึงเวลาที่ดิฉันจะต้องกลับไปแล้ว พอท่านบอกขาดคำ
ลงเท่านั้น ดิฉันก็รู้สึกตัวว่าได้กลายมาเป็นลูกบอลล์ลูน
อยู่ที่เพดานของโรงพยาบาลของห้องในโรงพยาบาลอีก
ครั้งหนึ่ง ดิฉันรู้สึกตกใจมากที่เห็นคุณพ่อ คือท่าน
บาทหลวงกำลังสวดมนต์ภาวนาให้แก่ร่างกายของดิฉัน
เป็นทำนองเดียวกันกับที่เขาสวดไว้อาลัยแก่ผู้ตายจะนั้น
ในตอนนั้นสามีของดิฉันก็กำลังร้องไห้และดิฉันก็เห็นน้อง
สาวของดิฉันอยู่ข้างนอกห้องพร้อมกับลูก ๆ ของเธอด้วย
และดิฉันก็ยังสามารถเห็นนางพยาบาลคนหนึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ
เตียง เอานิ้วมือจับชีพจรของร่างกายของดิฉันด้วย

มีเสียงกระซิบข้าง ๆ หูของดิฉันบอกว่า ยังไม่ถึง
เวลาของเธอดอกนะ ต่อจากนั้น ดิฉันได้ยินเสียงดัง
เปรี้ยะ ๆ และเมื่อได้ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ก็ได้เห็นตัวเอง

นอนจมอยู่ในกองเลือด ดิฉันจึงได้รู้สึกว่าได้กลับเข้ามาอยู่ในร่างกายแล้ว และดิฉันก็ร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดอันเกิดจากการผ่าตัดครั้งนี้ เมื่อตอนดิฉันลืมตาขึ้นนั้น สามีของดิฉันและคุณพ่อบาทหลวงก็พากันยิ้มออกมาได้

ดิฉันได้บอกเขาว่า ดิฉันได้ไปบนสวรรค์มาแล้ว

ปรากฏว่าท่านบาทหลวงหัวเราะหึ ๆ อย่างไม่ยอมเชื่อ แล้วกล่าวว่าทุกคนพากันเป็นห่วงดิฉันมาก นายแพทย์ผู้รักษาดิฉันกล่าวว่า เขาเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ดิฉันจะมีชีวิตอยู่หรือว่าจะตายไปเลย เพราะฉะนั้น จึงได้เรียกท่านบาทหลวงมาเพื่อให้ทำพิธีแก้ศพของดิฉันเสียเลย เพราะเขารู้สึกว่าโอกาสที่จะอยู่รอดนั้นมีน้อยหรือเกือบจะไม่มีเลย

ดิฉันได้กล่าวว่า ดิฉันเชื่อว่าประสบการณ์ของดิฉันที่ได้ประสบมาในระหว่างสลบไปนั้นเป็นของจริงไม่ใช่ภาพลวงตา และดิฉันก็ยังเล่าให้น้องสาวฟังว่า ดิฉันได้เห็นคุณพ่อคุณแม่อยู่ในสวรรค์พร้อมกันอีกด้วย

ตัวอย่างที่ ๓

ถอดจิตเพราะหาระงับปวด

ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์อีกคนหนึ่งได้เล่าให้ข้าพเจ้า ฟังถึงประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิตของเขา ที่เกิดขึ้น ในระหว่างที่กำลังไปนอนพักรักษาที่ร้านหมอแห่งหนึ่ง ทันที แพทย์ได้ฉีดยาระงับความปวดให้เขาเข็มหนึ่ง ซึ่งในทันที ทันใด เขาก็รู้สึกเวียนศีรษะอย่างบอกไม่ถูก หมอได้บอก เขาว่า ยาขนานนี้เป็นยาใหม่ และเขากำลังจะออกปาก บ่นที่เดียวว่ายานี้แรงเกินไป ก็พอดีเขารู้สึกตัวว่า ได้มา อยู่ในร้านหนังสือที่เขาเป็นเจ้าของอยู่ได้อย่างไรก็ไม่ทราบ เขาได้เล่าว่าในตอนนั้นผมมีความรู้สึกว่กังวล เพราะได้ ปลดปล่อยลูกจ้างคือ นางสาว พี.วี. เป็นผู้ดูแลอยู่ตาม ลำพัง แต่พอกลับมาถึงก็เห็นเหตุการณ์ที่ไม่ดีไม่งามที เดียว คือเห็นว่าเธอกำลังคุยจ้ออยู่กับเพื่อนหญิงของเธอ ไม่ขาดปาก โดยไม่เอาใจใส่ลูกค้าคนหนึ่งชื่อ มร. เจ.แอล. ซึ่งมาซื้อของ และกำลังจะรอเงินทอนอยู่ที่ข้างเคาเตอร์ นั้นเลย

ในที่สุดผมก็เห็นลูกค้าคนนั้นคือ นาย เจ. แอล. ได้หย่อนธนบัตรห้าเหรียญลงไปในเค้เตออร์ เรียกและเร่งให้นางสาว พี. วี. ให้มาทอนสตางค์ให้เร็ว ๆ แต่เมื่อคอยอยู่นานพักใหญ่เขาก็เลยตัดบทว่า นี่คุณวันหลังคุณค่อยทอนให้ผมก็ได้ในเมื่อคุณมีเวลามากกว่านี้ ในตอนนี้อยากจะคุยเรื่องส่วนตัวกันก็เชิญตามสบาย ว่าแล้วเขาปิดประตูดั่งปัง และก็เสียงประตูนี้เอง ก็เป็นเสมือนหนึ่งแรงที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องกระเด็นกลับมาเหมือนกับกระเด็นออกไปจากที่นั่น เลยทำให้ข้าพเจ้าตกลงในสวนแห่งหนึ่งซึ่งมีลักษณะเป็นสวนญี่ปุ่น ข้าพเจ้าก็เลยตกลงใจว่าจะลองเดินเล่นดูสักพักหนึ่ง และต่อจากนั้นก็รู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งมาที่ข้างข้าพเจ้า ครั้นแล้วก็มีภาพต่าง ๆ เกิดขึ้น สับสนวนวายุไปหมด พอข้าพเจ้าลืมตาขึ้นอีกที ก็เห็นแพทย์ผู้รักษาข้าพเจ้าชะโงกหน้ามาข้างหน้าและคุยอวดว่า ยาของเขาชะงัดจริง ๆ ถึงขนาดที่ทำให้ข้าพเจ้าหลับกลางวันไปได้บนเก้าอี้ทำพินนั่นเองโดยที่ไม่รู้สึกเจ็บปวดเลย

ข้าพเจ้าจึงรีบกลับมายังร้านหนังสือของข้าพเจ้า โดยเร็ว แล้วก็ถามผู้เฝ้าร้านซึ่งเป็นลูกจ้าง คือนางสาว พี. วี.

ว่าระหว่างที่ข้าพเจ้าไม่อยู่นั้นมีเหตุการณ์ผิดปกติอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า เธอก็ได้บอกว่าทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย และข้าพเจ้าไม่ควรจะวิตกกังวลเลย ข้าพเจ้าก็ได้บอกเธออย่างประชิดว่า ก็ดีแล้วข้าพเจ้าก็ไม่วิตกกังวลหรอก แต่อยากจะขอแนะนำว่า หากกลับบ้านวันไหนก็ได้เอาเงินทอนไปส่งให้ มร. เจ. แอล. ที่เขามาซื้อของแล้วยังไม่ได้ทอนให้เขาด้วยเสียเลยทีเดียว

ปรากฏว่านางสาว พี.วี. หน้าแดง และท่าทางงวยอย่างบอกไม่ถูก และดูเหมือนอยากจะรู้ว่าข้าพเจ้ารู้ความจริงนี้ได้อย่างไร แต่ข้าพเจ้ายักไหล่ไม่ตอบ และพยายามทำท่าทำให้เป็นคนลึกลับเพื่อเธอจะได้เกรงกลัวหนักขึ้น ปรากฏว่าเธอก็คงฉงนฉงายไปหลายวันเหมือนกัน โดยเฉพาะเธอได้ไปพบกับ มร. เจ. แอล. แล้วเขาก็รับรองกับเธออย่างแข็งแรงว่า เขาไม่ได้พบกับข้าพเจ้าเลยในตอนบ่ายวันนั้น และก็ไม่เคยได้พูดบ่นอะไรกับใคร ที่เธอคุยกับเพื่อนสาวในระหว่างเวลาอาหารกลางวันนั้นเลย อันที่จริงข้าพเจ้าเองก็ทราบดีว่าคงไม่สามารถทำให้ มิส.พี.วี. ซึ่งเป็นคนช่างพูดนี้ละนิตยช่างพูดได้เป็นเวลานานเท่าใดนัก

แต่อย่างไรก็ตามเหตุการณ์นั้นก็ทำให้ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างที่สุดว่า **มนุษย์เรานี้ ไม่ได้มีร่างกายหรือชีวิตอยู่ในค้ำร่างกายอย่างเดียว แต่ยังมีจิตใจซึ่งมีความสำคัญมากกว่าร่างกายอีกด้วย**

ตัวอย่างที่ ๔

ถอดจิตเพราะดมยาสลบ

ดร. ฟรานซ์ ฮาร์ทแมน ก็มีความเห็นอย่างเดียวกันในเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๘๔ เขาได้มาหาหมอพันที่กรุงโคลัมโบ ประเทศศรีลังกา ดร. ฮาร์ทแมน ได้เขียนเรื่องนี้ของเขาไว้ในหนังสือชื่อ ออกเคอร์ รีวิว ในปี ค.ศ. ๑๙๐๘ โดยได้เล่าว่า เขาพอหายใจเอาโคลโรฟอร์มเข้าไปชั่วอึดใจเดียวเท่านั้น ก็ปรากฏว่ารู้สึกว่าได้มายืนอยู่ข้างหลังเก้าอี้ แล้วก็เห็นร่างกายของตัวเองกำลังนอนเอนอยู่บนเก้าอี้นั้นอย่างชัดเจน เขาเล่าว่าเขาสามารถเห็นตัวเอง และรู้สึกว่าตัวเองมีความสามารถเป็นปกติเหมือนดังกับตอนที่อยู่ในร่างกายเดิมทุกอย่าง

คือเขาสามารถที่จะเห็นทุกสิ่งทุกอย่างรอบ ๆ ตัว และสามารถได้ยินว่าใครพูดอะไรในที่ทำงานของทันตแพทย์นั้นบ้าง แต่เมื่อเขาพยายามจะเอื้อมมือไปจับสิ่งของต่าง ๆ ก็ปรากฏว่ามีมือของเขาผ่านสิ่งของเหล่านั้นไปได้หมด โดยไม่ติดเลยสักอย่างเดียว

ดร. ฮาร์ทแมน ได้ถือเอาประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิตนี้เป็นมูลฐาน และได้ทำการศึกษาต่อไปจนกระทั่งสามารถจะแยกจิตของเขาออกจากร่างกายของเขาได้ในเวลาต่อมาหลายครั้งที่เดียว เขาได้เขียนหนังสือไว้โดยมีข้อความตอนหนึ่งว่า ความจริงเหล่านี้ทำให้ข้าพเจ้าแน่ใจว่า คนเรานี้มีกายทิพย์ที่สามารถดำรงอยู่ได้โดยอิสระไม่ต้องอาศัยกายเนื้อเลยก็ได้ สำหรับบุคคลที่ได้เคยมีประสบการณ์ด้วยตนเองเช่นนี้แล้ว เป็นอันรับรองได้ว่าถึงจะมีคนอื่นที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อนมาได้แย้งอย่างไร ก็ไม่สามารถทำให้เปลี่ยนความคิด หรือความเชื่อมั่นได้เลยเป็นอันขาด

บทที่ ๗

การถอดกายทิพย์ ในขณะถึงแก่ความตาย

นักค้นคว้าทางจิตวิทยาเกี่ยวกับความลึกลับ เรียกว่า พาราไซโคโลยี มักจะกล่าวว่า โอกาสที่เหมาะสมที่สุดที่บุคคลจะสามารถก้าวล่วงขอบเขตแห่งการไร้อวกาศได้นั้น มีอยู่หลายประการ แต่ที่สำคัญที่สุดก็มีอยู่ประการหนึ่ง คือระยะที่กำลังจะตายนั่นเอง

ดร. โจเซฟ รัช แห่งโบลเดอร์ แห่งรัฐโคโลราโด ได้กล่าวว่า ในสถานการณ์ที่ระบบประสาทตามปกติของ

ร่างกายไม่สามารถจะดำเนินงานได้ ดังเช่นที่เคยเป็นมา นั้นจะเป็นโอกาสทำให้เกิดประสบการณ์นอกเหนืออินทรีย์ ขึ้นได้ สถานการณ์ดังกล่าวมานั้นก็มีหลายประการ เช่น ในระหว่างหลับในระยะที่อยู่ในปฐมวัย หรือในเวลาที่ กำลังจะตาย เป็นต้น

ดร. การ์ดเนอร์ เมอร์ฟี กล่าวว่า ระยะที่กำลังจะ ตายนี้เป็นสถานการณ์ที่เห็นได้ชัดที่สุดว่า บุคคลสามารถ จะอยู่ในสภาวะที่หลุดพ้นไปจากความจำกัดของกาละ และ อวกาศได้ ส่วนสถานการณ์นอกจากนั้นก็ได้แก่ความเจ็บ อย่างแรง หรือในขณะที่เกิดวิกฤตการณ์อย่างแรง หรือ ในสถานการณ์ที่เราจำเป็นจะต้องระมัดระวังและป้องกันตัว อยู่เสมอ เป็นต้น

ในบรรดาปรากฏการณ์ ที่ทำให้จิตของบุคคล ข้ามพ้นไปจากขอบเขตของกาละและอวกาศ ที่เห็นได้ ชัดและมีมากกว่าเพื่อนประการหนึ่ง ก็คือวิญาณของ บุคคลที่จะปรากฏร่างขึ้นได้ในเมื่อเกิดวิกฤตการณ์ ซึ่ง เรียกว่า Crisis apparition ซึ่งหมายความว่า บุคคล ที่กำลังประสบวิกฤตการณ์นั้นจะฉายภาพของตัวเองเป็นเงา

คล้าย ๆ กับเป็นปีศาจไปปรากฏตัวให้คนอื่นเห็นหรือได้ยินหรือว่ารู้สึกได้ ทั้งนี้อาจจะเป็นไปได้ว่า ในขณะที่เกิดวิฤตการณ์เช่นขณะที่กำลังจะตายเป็นต้นนั้น ตัวตนที่แท้จริงของเราทุกคนนี้ ถูกปลดเปลื้องให้เป็นอิสระจากสิ่งที่ถูกมัดไว้คือร่างกาย และในตอนนั้นเองก็สามารถจะเป็นอิสระจากกาลและอวกาศ และในบางครั้งก็สามารถจะไปติดต่อกับผู้ที่ตนยังรัก และอาลัยอยู่เบื้องหลังได้ชั่วระยะเวลาพักหนึ่ง การที่จิตสามารถหลุดออกไปจากร่างกายในขณะที่ตัวเองกำลังจะตายได้นี้ แสดงว่า ในร่างกายของมนุษย์เรานี้ มีบางสิ่งบางอย่างซึ่งมีภาวะเหนือกว่าวัตถุเป็นเครื่องประกอบอยู่ด้วย ซึ่งสิ่งที่มีภาวะเหนือกว่าวัตถุนี้อ่านาจเหนือกฎของฟิสิกส์ทั้งมวลที่เรา รู้กันอยู่ และนอกจากนั้น ที่สำคัญที่สุดก็คือสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ แม้ว่ากายเนื้อนั้นจะแตกดับไปแล้วก็ตาม

ตัวอย่างที่ ๑

โรเบิร์ต คัมมิ่ง

เมื่อเร็ว ๆ นี้ โรเบิร์ต คัมมิ่ง ซึ่งเป็นนักหนังสือพิมพ์ และ ผู้ดำเนินรายการทางวิทยุกระจายเสียงของแคนาดา และ ข้าพเจ้ากำลังดำเนินรายการวิทยุกันอยู่พร้อมกับ แกรี เคอเคอร์ ผู้เป็นเจ้าของรายการทางสถานีวิทยุ ซีเคทีบี แห่งเซนต์ แคทเทอร์รินนั้น เราได้จัดให้มีรายการ เรียกผู้ฟังมาร่วมกัน แล้วเล่าถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้น เกี่ยวกับการถอดจิตนี้ด้วย ครั้งนั้นมีสุภาพสตรีผู้หนึ่งได้ มาเล่าเรื่องต่อไปนี้ให้ฟัง ปรากฏว่าเสียงเธอสั่นสะท้านด้วย แสดงถึงอารมณ์ที่ออกมาจากจริงใจ จากประสบการณ์ ที่เธอเล่านั้นเป็นเครื่องแสดงให้เธอเห็นชัดว่า คนเราตาย แล้วไม่สูญแน่ เรื่องมีดังต่อไปนี้ :-

วันหนึ่งเธอได้นอนหลับไปเป็นเวลา ๒-๓ ชั่วโมง ก็พอดีตื่นขึ้นมาเห็นภาพของพี่ชายของเธอ ยืนอยู่ที่ปลาย เท้าของเตียง เธอได้ปลุกสามีของเธอขึ้น แต่ในเวลาเดียวกับที่สามีของเธอกำลังงัวเงียอยู่นั้น ภาพของพี่ชายของ

เธอก็หายไปเสียแล้ว สุภาพสตรีผู้นี้ยืนยันว่าเธอได้เห็นพี่ชายของเธออย่างแท้จริงที่เดิวยืนอยู่ในห้องนอน เธอจำได้ถนัดและเธอได้บอกบรรยายรายละเอียดว่าเขาสวมเสื้ออะไรด้วย คือเธอบอกว่าตอนนั้นเขาสวมเสื้อผ้าลายตาหมากรุก ซึ่งเธอไม่เคยเห็นเขาสวมเสื้อผ้าเช่นนี้มาก่อนเลย ในขณะที่เธอกำลังเล่าถึงประสบการณ์ และบรรยายลักษณะของพี่ชายของเธออยู่นั้นเอง ก็ปรากฏว่ามีเสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น และก็มีผู้แจ้งให้เธอทราบว่พี่ชายของเธอได้ถูกฆ่าตายเสียแล้ว เมื่อเธอและสามีของเธอไปที่โรงเก็บศพเพื่อจะดูศพให้แน่นอน ทั้งสองก็ต้องสะดุ้งตกใจเมื่อเห็นว่า ศพของพี่ชายของเธอ นั้นสวมเสื้อผ้าลายตาหมากรุก สมจริงดังที่เธอได้เห็นในภาพมาเมื่อไม่นานมานี้เอง

ภาพของวิญญาณหรือที่เรียกว่าภาพปีศาจที่เกิดขึ้นในระยะเวลาในสถานการณ์ดังกล่าวมานั้น ปรากฏว่ามีอยู่มากมาย และส่วนมากก็มีเรื่องราวตรงกันที่พอจะวางหลักได้ว่า บุคคลที่เห็นภาพนั้นมักจะเป็นบุคคลที่กำลังจะนอน หรือไม่ก็กำลังจะทำงานตามปกติ และในทันใดก็

ปรากฏว่าได้เห็นภาพของบุคคลที่ตนรักหรือที่ตนมีความสัมพันธ์อยู่นั้น ปรากฏขึ้นมาโดยไม่คาดฝัน ภาพนั้นจะปรากฏให้บุคคลที่ได้เห็นทราบอย่างแน่ชัดที่เดียวว่าเป็นใคร และบางครั้งก็ปรากฏว่าแสดงอาการเป็นเชิงอำลาหรือแสดงความรักด้วย และต่อมาไม่ช้าภาพนั้นก็จจะค่อย ๆ จางหายไป แล้วผู้ที่เห็นภาพวิญญานนั้นปรากฏ ต่อมาก็จะได้รับข่าวทางใดทางหนึ่งว่า เจ้าของภาพนั้นได้ถึงแก่กรรมไปเสียแล้ว

ตัวอย่างที่ ๒

มิสซิส มากาเร็ต ซาเจนท์

ในปี ค.ศ. ๑๙๑๕ วารสารของสมาคมค้นคว้าทางวิญญานแห่งอเมริกา ได้รายงานเรื่องหนึ่งซึ่ง มิสซิส มากาเร็ต ซาเจนท์ ผู้ซึ่งเป็นพยาบาลประกาศนียบัตร ได้เล่าเรื่องของเธอไว้ดังต่อไปนี้

ในตอนนั้น มิสซิส ซาเจนท์ ได้กำลังเฝ้าคนไข้รายหนึ่ง ซึ่งเป็นหญิงสาวคนหนึ่ง ที่ ออกัสตา ในจอร์เจีย

ในตอนกลางคืนวันหนึ่งประมาณ ๕ ทุ่ม เธอได้เห็นว่า คนไข้ของเธอกำลังมีอาการเพียบหนัก หมอที่รักษาไข้อยู่ ก็ไม่ต้องการจะปลุกมารดาของคนไข้ให้ลุกขึ้นมาดูอาการ เพราะเกรงว่าจะทำให้มารดาของเธอเสียใจหนักขึ้น

มิสซิส ซาเจนท์ ได้เล่าไว้ว่า อันที่จริงเราก็คิทราบ ดีว่า คนไข้ต้องการจะเห็นหน้ามารดาของเธออย่างเหลือ เกิน แต่เนื่องจากเราเห็นว่าเธอกำลังจะหมดสติแล้ว เรา จึงคิดว่าไม่มีความจำเป็นอย่างไร ที่จะต้องสนองความปรารถนาของเธอในเรื่องนี้

นายแพทย์และนางพยาบาลต่างก็เฝ้าดูอาการของ คนไข้ ซึ่งเขารู้ยู่่ว่า คนไข้กำลังหมดลมหายใจไปที่ละน้อย อยู่แล้ว ขณะนั้นมิสซิส ซาเจนท์ กำลังนั่งอยู่ที่ปลายเท้า เดียงและเมื่อเธอแหงนมองขึ้นมา ก็ได้เห็นภาพร่างขาว ๆ ร่างหนึ่งสวมเสื้อคลุมลอยผ่านไป เธอกล่าวว่าเธอไม่ สามารถจะเห็นหน้าของร่างนั้นได้ เพราะร่างนั้นหัน หลังให้เธอ ปรากฏว่าร่างนั้นลอยอยู่หนึ่ง ๆ ประมาณครึ่ง หนึ่ง ต่อจากนั้นก็ได้อลอยผ่านนายแพทย์ไปอย่างรวดเร็ว

และมุ่งตรงมายังดิฉัน แต่ตลอดเวลานี้ก็ปรากฏว่าภาพนี้
หันหลังให้เช่นเคย

ร่างที่คลุมด้วยผ้าขาวนั้น ผ่านทะลุกำแพงออกไป
ยังห้องของมารดาของคนใช้นั้น และในขณะที่ร่างนั้นผ่าน
หมอบไป ก็ปรากฏว่าหมอบถูกร่างนั้นตีลงบนไหล่อย่างแรง
ครั้งหนึ่ง

คุณหมอดกใจจึงหันไปมองรอบ ๆ ก็ไม่เห็นอะไร จึง
ได้ถามนางพยาบาลว่า เอ๊ะ มีอะไรมาตีผมทีไหล่ครั้งหนึ่ง

มิสซิส ซาเจนท์ ก็ได้พยายามอธิบายและบอกว่า
ผู้หญิงคนนั้นเองคะ ผู้หญิงคนที่เพิ่งผ่านคุณหมอบไปเมื่อ
ตะกี้นี่เอง

หมอบได้ถามว่า เอ๊ะ ผู้หญิงคนไหนกัน ก็ไม่เห็น
มีผู้หญิงคนไหนในห้องนี้เลย นอกจากผู้หญิงสาวคนที่จะ
ตายบนเตียงนี้ แต่ว่ามีใครคนหนึ่งมาตีผมอย่างแน่นอน
หมายความว่าอะไรกันนี้

แต่ก่อนที่ทั้งสองฝ่ายจะหาเหตุผลในเรื่องนี้มากไป
กว่านี้ ก็ปรากฏว่า คนใช้ที่กำลังทุรนทุรายถึงแก่ความ

ตายนั้น เริ่มพูดออกมาได้เบา ๆ ซึ่งแสดงว่าคนไข้ฟื้นคืนสติขึ้นมาแล้ว เรื่องนี้ทำให้ทั้งแพทย์และนางพยาบาลเกิดความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง คนไข้คนนี้ฟื้นคืนสติขึ้นมาสามารถอยู่ต่อมาได้อีกถึง ๒๔ ชั่วโมง จึงได้ถึงแก่ความตายในวงแขนของมารดาอันเป็นที่รักของเธอนั่นเอง

มิสซิส ซาเจนท์ ได้เขียนไว้ในบทความในวารสารของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณของอเมริกันว่า “ดิฉันรู้สึกแน่ใจว่า ในตอนที่หญิงคนนั้นจวนจะถึงแก่ความตายนั้น วิญญาณของเธอ ซึ่งกำลังเป็นห่วงและรักคุณแม่ของเธอมากได้ออกจากร่างกายไปชั่วคราว เพื่อไปกล่าวคำอำลาคุณแม่ของเธอ แล้วจึงกลับมายังร่างของเธออีกครั้งหนึ่ง ไม่มีทางอื่นทางใดที่เราจะสันนิษฐานได้ นอกจากเราจะต้องยอมรับว่า วิญญาณได้มาปรากฏร่างให้เราเห็นคืนนั้นอย่างแน่นอน เพราะร่างนั้นปรากฏให้ดิฉันเห็นอย่างเต็มตา และนอกจากนั้นยังได้แสดงอาการปรากฏให้แก่คุณหม่อีกโดยดีเข้าที่ไหล่ของคุณหม่อหนึ่งที”

ในหนังสือเรื่อง The Phenomena of Astral Projection ซึ่งแปลว่า **ปรากฏการณ์เกี่ยวกับการถอด**

กายทิพย์ ซึ่งแต่งโดย ซิลิวาล มัลดุน และ เฮเรเว็ด แกริงตัน นั้น ก็ปรากฏว่ามีเรื่องของมิสซิส ซาเจนท์ นี้ อยู่ด้วย เป็นตัวอย่างแสดงถึงปรากฏการณ์นอกเหนือร่างกายว่ามีได้อย่างแท้จริง นายแกริงตัน ได้อธิบายถึง คุณหมอที่ถูกวิญญาณดีเข้าที่ไหล่หนึ่งที่ว่า อาจจะเป็น เพราะว่าคนใช้นั้นมีความแค้นเคืองเป็นทุนอยู่แต่เดิม ที่ คุณหมอไม่ได้ปลุกมารดาของเธอให้ตื่นขึ้นมาจากหลับ เพื่อว่าเธอจะได้เห็นหน้ามารดาของเธอก่อนที่จะตายอีกครั้ง หนึ่ง เรื่องนี้จึงเป็นประจักษ์พยานอีกข้อหนึ่งที่แสดงว่า ใน กรณีที่ไม่มีทางที่จะติดต่อกันได้โดยผ่านประสาทสัมผัส ของกายเนื้อธรรมดาแล้ว ความปรารถนาอย่างรุนแรงที่จะติดต่อกับคนที่รักนั้นจะเป็นเครื่องบันดาลให้เกิดปรากฏ การณ์นอกเหนือกาย คือว่ากายทิพย์ก็สามารถจะหลุด ออกไปจากกายเนื้อได้

ตัวอย่างที่ ๓

ดร. วิลเซ

เรื่องต่อไปนี้ได้มาจากแฟ้มของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณเล่มที่ ๘ เรื่องนี้บรรยายถึงบุคคลผู้หนึ่งที่กำลังจะตายสามารถถอดกายทิพย์ออกไปได้ และในที่สุดก็สามารถกลับมาเข้ากายเนื้อได้ตามเดิม

เจ้าของเรื่องรายนี้คือ ดร. วิลเซ แห่งเมืองซินินีย์ รัฐแคนซัส เมื่อรู้สึกว่าจะตายก็กล่าวคำอำลาแก่ญาติมิตรสหายโดยทั่วกัน ฝ่าย ดร. เอส เอ็ม เรเนส ซึ่งเป็นแพทย์ผู้ดูแลอาการไข้อยู่ขณะนั้น ต่อมาก็ได้ให้คำรับรองว่า ดร. วิลเซ ผู้นี้ได้ถึงแก่ความตายไปแล้วเป็นเวลาถึง ๔ ชั่วโมง เพราะว่าจับชีพจรก็ไม่พบและไม่มีอาการแสดงว่าหัวใจเต้นเลย แม้จะปรากฏว่ามีเสียงลมผ่านออกมาน้อยมากเหลือเกินเป็นบางครั้งบางคราวก็ตาม

แต่ในระยะเวลาเดียวกันนี้ ดร. วิลเซ ผู้ซึ่งมีสภาวะทางวิญญาณอันดีนอยู่อย่างสมบูรณ์ ได้พบความจริงว่า

เขาไม่ได้ผูกพันอยู่กับร่างกายอีกต่อไปแล้วในสภาวะใหม่ทางวิญญาณของเขานี้ เขาเริ่มต้นรู้สึกตัวว่าโคลงไปโคลงมา และพยายามจะตัดสัมพันธ์กับร่างกายของเขาให้ได้ ในขณะนั้นเขารู้สึกว่าได้มีความรู้สึกและก็ได้ยินเสียงคล้าย ๆ กับว่า มีด้ายเส้นเล็ก ๆ มีจำนวนนับไม่ถ้วน ขาดตังผิวะเผียะอยู่ตลอดเวลา และเขาก็เริ่มต้นถอยตนเองออกไปทางศีรษะ คล้ายกับหนังยางสะตึกที่กำลังหดตัวสั้นเข้า ฉะนั้น

ต่อมาอีกไม่นานเท่าไร ดร. วิลเซ ก็รู้สึกว่าตัวของเขาเองไปอยู่ที่ในหัว และหลุดออกไปนอกตัวโดยทางกระหม่อมศีรษะนั่นเอง

เขาได้กล่าวต่อมาว่า “ผมจำได้อย่างแน่นอนตอนที่เดี๋ยวว่า ในตอนนั้นผมรู้สึกตัวเองว่าเป็นเสมือนหนึ่งแมงกะพรุนในเมื่อคำนึงถึงสีและรูปร่างฉะนั้น”

ในขณะที่เขาหลุดออกมาทางกระโหลกศีรษะนั้น ดร. วิลเซ รู้สึกว่าตัวเขาลอยไปลอยมา และบางครั้งก็รู้สึกว่าลอยขึ้นลอยลงอยู่ตลอดเวลา คล้าย ๆ กับฟองสบู่ที่

เด็กเป่าออกมาทางหลอดฉนั้น ต่อมาเขาก็รู้สึกตัวว่า หลุดออกจากร่างกายและหล่นลงมายังพื้นเบา ๆ ต่อมา เขาก็ค่อย ๆ รู้สึกตัวว่าค่อย ๆ ลุกขึ้น และเริ่มกลายร่าง เป็นคนเต็มทีขึ้นมาทีละเล็กทีละน้อย ซึ่งเขากล่าวว่า ผม รู้สึกตัวว่ามีลักษณะโปร่งแสง สีน้ำเงิน และในตอนนั้นก็รู้สึกว่า มีร่างกายเปล่าเปลือย ไม่มีอะไรปกคลุม ร่างกายเลย

ต่อมาเขาก็ตัดสินใจว่า เขาอยากจะออกไปเสียที แล้วจึงเดินออกไปทางประตูอีก พอเดินไปถึงประตูก็รู้สึก ตัวว่า มีผ้าถุงห่มเรียบริ้วยในทันใด เขาเห็นเพื่อนของ เขากำลังยืนอยู่หน้าประตู แต่ก็ไม่ปรากฏว่าเห็นเขาเลย เขารู้สึกประหลาดใจมากที่สุดที่พบว่าตัวเองสามารถจะผ่าน ออกประตูไปได้

ผมรู้สึกว่า ผมไม่เคยเห็นภาพถนนอย่างชัดเจน เหมือนอย่างในตอนนั้นเลย และพอถึงตอนนี้เองเขาก็บอก ว่า ผมยังเห็นว่าตัวผมยังมีเชือกเล็ก ๆ คล้าย ๆ กับใยแมลงมุม ผูกติดอยู่กับร่างกายที่อยู่ภายในบ้านหลังนั้นเอง

และต่อไปนั้นเขารู้สึกว่า เขามีแรงดันให้เขาเห็นขึ้นไปบน
 อากาศ และมองดูทัศนียภาพรอบ ๆ ด้วยความตื่นเต้น

เขาเริ่มรู้สึกดีอกดีใจในอิสรภาพครั้งนี้ และไม่
 ซ้ำก็รู้สึกตัวว่ามาอยู่ที่ถนนแห่งหนึ่ง รอบข้างปรากฏว่า
 มีหินผาชันทำให้เขาผ่านไปไม่ได้เลย เขาพยายามจะปีน
 ขึ้นไปบนหินเหล่านั้นให้ได้ แต่ในขณะนั้นเองก็รู้สึกว่ามีเมฆ
 สีดำมืดหย่อนลงมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเขาสีมตาอีกครั้ง
 หนึ่งก็ปรากฏว่า เขากลับมานอนอยู่บนเตียงตามเดิม
 เสียแล้ว

ข้าพเจ้าเข้าใจว่า อาจจะมีผู้อ่านบางท่านคิดถาม
 ปัญหาขึ้นมาในใจในตอนี้แล้วว่า เหตุใดกายทิพย์ของคน
 เมื่อหลุดไปจากกายเนื้อแล้ว โดยมากจึงปรากฏว่ามีเสื้อผ้า
 หุ้มห่อไปด้วย แทนที่จะเป็นกายเปลือยเปล่าเหมือนกับ
 ตัวอย่างข้างต้นนั้น สำหรับปัญหาข้อนี้ข้าพเจ้าได้รับ
 จดหมายของบุคคล ๒ คน ผู้ซึ่งกำลังดำเนินการทดลอง
 เกี่ยวกับการถอดกายทิพย์นี้ และเขาได้เล่าว่า ครั้งหนึ่ง
 เขาได้ปรากฏตัวแก่อีกฝ่ายหนึ่งโดยไม่มีเสื้อผ้าห่อหุ้มร่าง
 กายเลย แต่อันที่จริงเราจะพบว่า เกือบทั้งหมดหรือ

เกือบทุกรายนั้น ร่างกายที่ไปปรากฏขึ้นจะต้องมีเสื้อผ้า หรือเครื่องห่มห่อร่างกายไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งเสมอ ดังที่เราเคยได้กล่าวมาแล้วเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณของ บุคคลผู้กำลังจะตาย ไปปรากฏแก่ผู้ที่รักใคร่ชอบพอนั้น ก็จะปรากฏว่าไปปรากฏในลักษณะที่มีเครื่องแต่งกาย เหมือนที่เขาสวมอยู่ในขณะนั้นเสมอ

สำหรับข้าพเจ้ามีความเห็นว่า เนื่องจากการถอด กายทิพย์นี้หมายความว่า เป็นการถอดเอาลักษณะทาง จิตโดยทั่วไปของบุคคลนั้นออกไปด้วย และเป็นปรากฏ การณ์ที่ไม่ถูกจำกัดด้วยกาลและอวกาศอย่างใด ดังนั้น จิตที่ถูกถอดไปจากร่างกายนั้น ถ้าหากในกรณีที่ไปปรากฏ เป็นร่างกายอย่างเต็มที่ ไม่ได้ปรากฏเป็นหมอกควันแล้ว ละก็ ย่อมจะต้องสามารถสร้างเสื้อผ้าขึ้นมาพร้อมกันกับ ร่างกายของตัวได้เสมอ ในทำนองเดียวกันกับที่เราได้ไป ปรากฏร่างของเราในที่ต่าง ๆ ในเวลาที่เราฝัน ฉะนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องของ ดร. วิลเซ นี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจ มากและทำให้เราเห็นความจริงเกี่ยวกับการถอดกายทิพย์ นี้ออกไปได้เป็นอย่างดี

คือว่าในตอนแรกที่เขาหลุดออกไปทางกระหม่อมนั้น ดร. วิลเซ ยังเห็นตัวเองว่าเขามีลักษณะเป็นอะไรอย่างหนึ่งคล้าย ๆ กับแมงกะพรุน ในเมื่อคิดถึงสีและรูปร่างแต่ครั้นแล้วเนื่องจากจิตใจของเขาได้เริ่มปรับตัวให้เข้ากับสภาวะใหม่ ๆ และโดยที่ความคิดที่ฝังใจติดมาเมื่อยังครองกายเนื้ออยู่ย่อมตามมาด้วย เพราะฉะนั้น ร่างกายของเขาที่เป็นเสมือนแมงกะพรุนนั้น ก็เริ่มขยายตัวเปลี่ยนแปลงอีก กลายเป็นร่างกายของคนเต็มที แต่ว่ายังเปลือยกายอยู่ อันที่จริงสำหรับคนในยุคสมัยก่อนนั้น ถ้าเขาปรากฏกายออกมาเพียงแค่นี้ เขาก็คงจะพอใจแล้ว แต่เมื่อ ดร. วิลเซ เห็นเพื่อนของเขาที่ประตู่ ก็รู้สึกตัวว่า เขาเองมีเสื้อผ้าหุ้มห่อร่างกายอยู่ในทันที เรื่องนี้แสดงว่า **นิสัยที่ติดมาตลอดชีวิต ในขณะที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ได้ติดตามเขามาด้วย** เพราะตามปกติมนุษย์เราที่อยู่ในโลกนี้ที่ยังมีสติสัมปชัญญะดี ย่อมไม่มีใครคิดว่าจะไปปรากฏกายในสถานที่นั้นโดยไม่สวมเสื้อผ้าอยู่เป็นแน่

ข้าพเจ้าคิดว่า อาจเป็นไปได้ว่า เมื่อบุคคลผู้ได้กระทำการถอดจิตออกไปเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เราอาจ

จะเลิกออกจากแนวความคิดที่ติดเป็นสันดานอยู่เกี่ยวกับเรื่องร่างกายหรือเครื่องนุ่งห่มก็ได้ และในตอนนั้นเราอาจจะพอใจที่จะเป็นเพียงแค่มะขมหมอก หรือกลุ่มควันอะไรอย่างหนึ่งที่เรืองแสง หรืออาจจะพอใจเพียงแค่เป็นลูกโป่งชนิดหนึ่งก็อาจจะเป็นไปได้

ข้าพเจ้าคิดว่า มีเรื่องน่าสังเกตว่า กรณีของ ดร. วิลเซ นี้ ยุติลงในเมื่อเขาต้องเผชิญหน้ากับหินผาชันที่ทำให้เขาต้องเดินทางต่อไปไม่ได้ กล่าวโดยทั่วไปแล้ว ดูเหมือนจะมีสิ่งแวดล้อมสองแบบในประสบการณ์ชนิดนี้ อย่างหนึ่งก็คือว่าสิ่งแวดล้อมของโลกนี้ ซึ่งบุคคลที่ถอดกายทิพย์ออกไปนั้นไม่สามารถเห็นการกระทำของบุคคลอื่น และเห็นเหตุการณ์อื่น ๆ ในที่ไกลออกไป ซึ่งต่อมาเขาก็สามารถพิสูจน์ความจริงได้ด้วยตนเองนี้เป็นประการหนึ่ง ประการที่สองคือ สิ่งแวดล้อมของอีกภุมิหนึ่ง หรือของชีวิตอีกมิติหนึ่ง ซึ่งบุคคลผู้ที่ถอดกายทิพย์ออกไปนั้นสามารถที่จะเห็นบุคคลในโลกนั้น ซึ่งเขาอาจจะเรียกว่าเป็นเทวดา เป็นเทพผู้พิทักษ์หรือเป็นภูตผีปีศาจ ซึ่งอาจจะเห็นบุคคลที่เขารักใคร่และได้เคยถึงแก่กรรมมาก่อนเขา

แล้วก็ได้ ภาวะทางภูมิศาสตร์ของภพหรือภูมิอื่นนั้น ดูเหมือนส่วนมากก็จะให้ร่องรอยตรงกันว่า มีสภาวะเช่นเดียวกับโลกของเรานี้นั่นเอง และบ่อยครั้งที่เดียวกันมักจะได้รับการบรรยายว่าเป็นสวรรค์ ซึ่งทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความเชื่อในทางศาสนาของบุคคลที่ไปเห็นนั้นด้วย กำแพงหินที่ทำให้ ดร. วิลเซ ไม่สามารถจะเดินทางต่อไปได้นั้น อาจจะเป็นหินจริงในภูมิอีกภูมิหนึ่งก็ได้ หรือไม่ก็อาจจะเป็นก้อนหิน ที่เกิดขึ้นจากจิตของคุณหมอนั่นเอง ซึ่งแสดงออกมาเป็นสัญลักษณ์ว่า เขาไม่สามารถจะเดินทางได้ต่อไปอีกแล้ว แต่จะต้องกลับมาสู่ร่างกายของเขาทันที มีปัญหาว่าสัญลักษณ์แบบนั้น จะเป็นของจำเป็นเสมอไปไหม ? สำหรับบุคคลที่เข้าไปสู่โลกอีกมิติหนึ่งนั้น ในเรื่องนี้เราก็ยังไม่สามารถจะทราบได้แน่นอน เพราะเท่าที่เราทราบอยู่ในขณะนี้ ก็เป็นการทราบมาจากคำบอกเล่าของผู้ที่ยังไม่ได้ถอดกายทิพย์ออกไปจริง ๆ ในขณะที่ตาย ซึ่งในตอนนั้นสายใยหรือเงินยวงที่ผูกพันระหว่างกายเนื้อกับกายทิพย์ไว้จะต้องขาดลงอย่างสิ้นเชิง

ตัวอย่างที่ ๔

นาย เอช. เอช. ไพรส์

นาย เอช. เอช. ไพรส์ ซึ่งเคยเป็นนายกของสมาคม ค้นคว้าทางวิญญาณของอังกฤษคนก่อน ได้ให้ความเห็นว่า การที่เรามามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ทำให้เราได้รับความรู้และความจำต่าง ๆ หลายอย่างหลายประการ ซึ่งต่อไปเราจะได้อาความรู้และความจำนี้ ไปสร้างโลกใหม่ของเราขึ้นอีกโลกหนึ่งในขณะที่เรากำลังจะตาย โลกดังกล่าวนี้จะต้องเป็นโลกในทางจิต และไม่ใช่เป็นโลกในทางวัตถุ แม้ว่าเมื่อมองเผิน ๆ จะเป็นโลกในทางวัตถุกับบุคคลที่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้ก็ตาม

ในหนังสือเรื่อง To morrow ปีที่ ๕ เล่ม ๑ มร. ไพรส์ ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับโลกหน้าไว้ว่า โลกนั้นน่าจะเกิดขึ้นจากเงาของความทรงจำและความปรารถนาของผู้ที่อยู่ในโลกนั้นเอง ซึ่งทั้งนี้ก็อาจจะรวมถึงความทรงจำและความปรารถนาที่ถูกกดตันไว้ และอยู่ในจิตไร้สำนึกด้วยก็ได้ โลกนั้นอาจจะปรากฏอย่างแจ่มชัดมีรายละเอียด

ทุกอย่างทุกประการ และมีความสลับซับซ้อนเช่นเดียวกับโลกที่เราเห็นและมีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ก็ได้ เพราะเราอาจจะสังเกตได้ว่า ในโลกนั้นก็มิภาพของตัวเราเองอย่างแจ่มชัด และคงอยู่ตลอดไปเหมือนกัน ดังนั้น ตามแนวความคิดในเรื่องการสุภพชาตินี้จะเห็นได้ว่า บุคคลที่ไปเกิดใหม่นี้ ความจริงเป็นบุคคลที่มีสภาวะความเป็นอยู่ในทางจิตใจอย่างแท้จริง คือไม่ได้มีร่างกายเป็นวัตถุเหมือนอย่างที่เขาคือเป็นอยู่ในโลกนี้ แต่ถ้าคนเรายังมีนิสัยคิดถึงตัวเองว่าจะต้องมีร่างกายอยู่ เขาก็จะต้องมีร่างกายอยู่เช่นนั้น ในโลกนั้นตลอดไป เพราะนิสัยเช่นนี้ เป็นความเคยชินของเขามาแล้วเป็นเวลานานมาก และร่างกายอันประกอบด้วยใจของเขาในโลกนั้น ก็จะเป็นศูนย์กลางของเขาในโลกนั้นเหมือนกัน เช่นเดียวกับที่ในร่างกายอันประกอบไปด้วยวัตถุในโลกนี้ของเขา ก็จะเป็นศูนย์กลางของความรู้สึกนึกคิดของเขาในโลกนี้ ในชาติปัจจุบันนี้นั่นเอง

ตัวอย่างที่ ๕

หญิงชราผู้ไม่กลัวตาย

เมื่อไม่นานมานี้เอง เพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่งได้ให้ข้าพเจ้าอ่านจดหมายฉบับหนึ่ง ซึ่งมีมาจากสุภาพสตรีคนหนึ่งซึ่งเขียนมาถึงโดยเล่าว่า ประสบการณ์นอกเหนือร่างกายของมารดาผู้มีอายุของเธอนั้น ได้ทำให้มารดาของเธอหายจากความกลัวตายไปได้อย่างน่าประหลาดใจ เธอเล่าว่า มารดาของเธอซึ่งเป็นหญิงชราที่มีร่างกายบอบบาง อายุเกือบจะ ๘๐ ปี แล้วนั้น ได้ครุ่นคิดถึงเรื่องความตายที่กำลังย่างเข้ามาหาเธออย่างไม่หยุดหย่อน และเริ่มมีอาการผิดปกติเกี่ยวกับชีวิตของเธอมากขึ้นทุกที ครั้นแล้วหลังจากแม่ของเธอตื่นขึ้นมาจากการนอนหลับชั่วระยะเวลาอันสั้นแล้ว ก็ปรากฏว่า แนวความคิดของหญิงชรานี้เปลี่ยนไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง

เธอได้เล่าไว้ต่อไปนี้ คุณแม่บอกว่าเธอได้เห็นตัวของเธอเองนี้ก้าวออกมาจากร่างกาย และเดินไปมาในห้องนอน ในสภาวะนี้คุณแม่เล่าว่า เธอสามารถจะเห็นสามีของเธอ ตลอดจนถึงลูกชายซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปใน

สนามรบและบิดามารดาของเธอ และเพื่อนเก่า ๆ อีกหลายคนที่ได้ถึงแก่ความตายมาก่อนเธอแล้ว ทั้งหมดก็ปรากฏว่ามีความรู้สึกสบายดี และเขาเหล่านั้นก็บอกว่า เขากำลังรอคอยที่จะช่วยเธอให้ข้ามพ้นมายู้งยังภูมินี้ โดยให้ความเจ็บปวดและทรมานน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

ปรากฏว่าหญิงชราผู้นี้ ได้กล่าวแก่บุตรสาวของเธอว่า แม่รู้สึกเป็นสุขจริง ๆ ที่ได้รู้ว่าบุคคลทุกคนที่แม่รัก และคิดถึงนั้น เขาได้มาล้อมรอบตัวแม่อยู่ และรอคอยให้แม่ข้ามไปสมทบกับเขาที่โน่น

สำหรับผู้ที่ชอบสงสัยในเรื่องนี้ อาจจะไม่แน่ใจว่า ประสพการณ์ของหญิงชรานั้นจะเป็นจริงหรือไม่ คืออาจจะสงสัยว่าหญิงชรานั้นอาจจะคิดไปเอง โดยไม่ได้ไปเห็นสภาวะที่แท้จริงในโลกทิพย์ก็ตาม แต่ว่าประสพการณ์ดังกล่าวมานั้น ได้ทำให้หญิงชราผู้เป็นมารดาของสุภาพสตรีที่เขียนจดหมายมานั้นได้มีความสุขสบาย และเกิดความโล่งอกเป็นอย่างมากและไม่เคยซ้ำก็ปรากฏว่าเธอก็ได้ถึงแก่กรรมไปด้วยอาการอันสงบ และมีความหวังต่อชีวิตในโลกหน้าอย่างผาสุก

บทที่ ๘

การถอดจิตไปในระหว่างนอนหลับ

สำหรับคนป่าในสมัยโบราณนั้นย่อมถือว่า ความฝันย่อมเป็นประสบการณ์อย่างแท้จริง ซึ่งเกิดขึ้นจากจิตของเขาที่ได้ออกไปเที่ยวนอกร่างกาย ในระหว่างที่เขากำลังหลับอยู่ ปัจจุบันนี้เราก็ยังไม่มีความรู้อะไรมากมายนัก เกี่ยวกับความลึกลับของความหลับหรือความฝัน แต่เครื่องอิเล็กทรอนิกส์พาโรกราฟ คือเครื่องวัดคลื่นสมอง ก็ได้บันทึกไว้ว่า มีคลื่นสมองปรากฏออกมาในระหว่างหลับ และจากการค้นคว้าถึงเรื่องการรอกลูกตาของบุคคลในระหว่างหลับ ก็ได้ทำให้นักจิตวิทยาและนักวิทยาศาสตร์

ที่ค้นคว้าเรื่องความฝันได้แน่ใจว่า **กิริยาอาการที่เกิดขึ้นในความฝันนั้น ก็เกิดขึ้นจากการดำเนินงานส่วนของมัน** สมongที่เรายังไม่รู้จักกันดีนั่นเอง อย่างไรก็ตาม มีความฝันอยู่ชนิดหนึ่ง คือความฝันที่สามารถบอกล่วงหน้าได้ คือบุคคลที่มีความฝันเช่นนี้สามารถจะรู้เหตุการณ์ในอนาคต หรือไม่ก็สามารถที่จะมีตาทิพย์ หรือสามารถมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น แต่ว่าอยู่ในที่ไกลออกไปได้ ตลอดจนถึงความฝันที่เป็นทำนองโหราจิต คือสามารถที่จะอ่านจิตใจของผู้อื่นออกได้นั้น ก็ยังปรากฏว่าเป็นของลึกลับอยู่ ยังไม่มีผู้ใดสามารถรู้ธรรมชาติอันแท้จริงของความฝันประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนั้นได้

อันที่จริง ถ้ากล่าวกันในด้านปรัชญา เราก็อาจจะให้เหตุผลได้ว่า สมมติว่าบุคคลผู้หนึ่งกำลังฝันเห็นทัชมาฮาลที่เป็นอาคารที่สวยงามที่สุดในอินเดียชั้น โดยแท้จริงแล้ว เขาก็ได้มีประสบการณ์นอกร่าง คือจิตของเขาได้ออกไปนอกร่างกายและก็ได้ไปเห็นอาคารที่สวยงามนั้นจริง ๆ แต่ว่าเรื่องนี้สำหรับผู้ยังสงสัยไม่แน่ใจก็เป็นการยากที่จะมีความเชื่ออย่างจริงจังได้ นอกจากว่าเราจะสามารถหาหลักฐาน

มายืนยันให้ละเอียดลงไปอย่างชาวสะอาดว่า จิตของบุคคลนั้นได้เดินทางออกไปนอกร่างกาย และได้ไปเห็นอนุสาวรีย์ทัชมาฮาลมาแล้วจริง ๆ สำหรับบุคคลที่ได้เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาแล้วด้วยตนเอง เขาก็ย่อมไม่ต้องการข้อพิสูจน์อีกต่อไป เพราะเขาย่อมเชื่อว่าเป็นความจริงอย่างแน่นอน ส่วนบุคคลผู้อื่นนอกจากนั้น ก็จำเป็นที่จะต้องหาหลักฐานยืนยันหรืออาจจะต้องมีพยานด้วย ซึ่งก็เป็นธรรมดาของผู้ที่ไม่ได้ร่วมมีเหตุการณ์เช่นนี้โดยตรง

เรื่องที่ ๑

เจ้าของร้านขายเนื้อ

ในเมืองอลัสกามีเจ้าของร้านขายเนื้อผู้หนึ่ง ชื่อสมมติว่า อาร์อาร์ เขาได้อาศัยนอนอยู่ข้างบนในร้านของเขา นี้ บ่ายวันหนึ่งเขารู้สึกว่าเป็นไข้หวัดใหญ่ขึ้นมาทันที จึงขึ้นไปข้างบนเพื่อจะไปรับประทานยาแอสไพริน เสร็จแล้วก็เข้าไปนอนพักผ่อนอยู่ได้พักหนึ่ง ส่วนข้างล่างก็ให้ลูกมือชื่อว่า ที จี ฝ้าดูแลอยู่แต่ผู้เดียว

เขาได้เล่าว่า ผมได้นอนหลับไปพักหนึ่งทั้ง ๆ ที่ยังเป็นไข้อยู่อย่างนั้น ผมได้รับประทานยาแอสไพรินเข้าไป เพราะรู้ว่าอาการไข่ออกจะสูงมาก ในขณะที่กรรยาของผมไปจ่ายตลาดอยู่ในเมือง ซึ่งผมก็นึกในใจว่า อยากจะให้กรรยารีบมาถึงบ้านเสียเร็ว ๆ

ผมคงจะหลับไปพักใหญ่จึงได้ตื่นขึ้นมา และหลังจากนั้นก็ได้มอยหลับไปอีก ในครั้งนี้ก็รู้สึกว่าคุณของตัวเองเลื่อนออกจากร่างกายของตัวเองไปได้ ซึ่งผมก็คิดว่าคงจะเป็นความฝันอันแปลกประหลาดอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งตอนนั้นผมเองก็ยังรู้สึกเฉย ๆ ไม่รู้สึกตื่นเต้นอะไรมากนัก ผมจำได้แต่เพียงว่าคุณของตัวเองได้เลื่อนลอยผ่านทะลุฝากำแพงออกไป

ผมได้เลื่อนลอยลงไปข้างล่าง และก็เห็น ที จี ผู้เป็นลูกจ้างกำลังกินเนื้อดิบจากกระป๋องเนื้ออยู่ ผมได้เคยเตือนเรื่องนี้เพื่อห้ามเขามาหลายครั้งแล้ว ซึ่งก็เป็นนิสัยที่ไม่ดีของเขาอย่างหนึ่ง

เพื่อนของ ที จี คนหนึ่งอยู่ในร้านนั้นด้วย เขาจึงถามลูกจ้างของผมว่า ไม่กลัวเจ้านายรู้เข้าบ้างดอกหรือ

ในเมื่อแอบกินเนื้อดิบเช่นนั้น แต่ ที จี บอกว่า เขาคงนอนหลับอยู่ข้างบนนั่น เพราะฉะนั้น เขาคงไม่รู้หรือกลิ้งไต่ที่เขาไม่รู้ มันจะแปลกประหลาดอะไร เราก็ทำตามใจชอบ ครั้นแล้วเขาก็ชวนให้เพื่อนของเขากินด้วย เป็นอันว่าทั้งสองคนได้แอบกินเนื้อดิบด้วยกันทั้งคู่

ตอนนั้นผมคิดว่า ผมอยากจะให้ภรรยาของผมกลับมาบ้านเสียเร็ว ๆ และจะได้ว่ากล่าวเจ้าสองคนนี้เสียบ้าง ทันทีที่ผมคิดถึงเธอก็ปรากฏว่าผมได้ไปยืนอยู่ข้าง ๆ เธอแล้วในร้านไอศกรีมแห่งหนึ่ง ผมเห็นเธอกำลังกินไอศกรีมช็อคโกแลตถ้วยใหญ่มีผลไม้พูนจานทีเดียว ผมก็คิดว่า อ้อนี่เองที่ภรรยาของผมบอกว่าเธออดอาหารเพื่อลดความอ้วน แบบนี้ก็แสดงว่าเธอกลับมาบ้านเธอก็ไม่กินอะไรเลย และผมก็คงจะต้องสรรเสริญเธอว่า เป็นผู้มีความตั้งใจจริงในการอดอาหารเพื่อลดความอ้วน

ผมรู้สึกแปลกประหลาดว่า เหตุใดสิ่งที่บังเกิดขึ้นทุกอย่างจึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องอาหารไปทั้งหมด ถึงแม้ว่าผมจะรู้ดีว่า ผมไม่มีความรู้สึกในด้านอาหารอะไรเลย เพราะผมสามารถจะล่องลอยทะลุกำแพงออกไปได้

แต่ผมก็กลับรู้สึกว่ามีอาการคลื่นเหียนชอบกล ผมมองดูภรรยาของผมกำลังดักไอศกรีมกิน ก็รู้สึกว่า สะอิดสะเอียนมาก และต่อจากนั้นเมื่อนึกไปถึงภาพของ ที จี กำลังกินเนื้อดิบของผมกับเพื่อนของเขา ก็ยิ่งทำให้รู้สึกคลื่นไส้มากขึ้น

ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างรอบ ๆ ตัวผม ได้หมุนไปรอบ ๆ แล้วก็มีหลายสิ่งหลายอย่างผ่านมาข้างหน้าผมอย่างรวดเร็วจนจับต้นชนปลายไม่ถูก แล้วผมก็รู้สึกตัวว่าล่องลอยกลับมาอยู่ที่เตียงนอนดังเดิม เสียงดังดับใหญ่ ผมลุกขึ้นยืนแล้วตรงไปที่ห้องน้ำ แล้วต่อมาก็รู้สึกค่อยยังชั่วขึ้นบ้างเล็กน้อย อาการไข้ของผมยังมีอยู่มากเหมือนกัน แต่ผมก็รีบจัดแจงเดินลงไปยังร้านขายเนื้อข้างล่างทันที

ผมได้บอก ที จี ผู้เป็นคณางานว่า ก่อนที่จะเลิกงานวันนี้เห็นจะต้องคิดบัญชีกันเสียหน่อย ในเรื่องเนื้อที่เธอและเพื่อนของเธอกินเข้าไปในระหว่างที่ฉันอยู่ข้างบนเมื่อ ที จี ได้ยินเช่นนี้ก็รู้สึกว่าเขาสะดุ้งตกใจ ตลอดจน

กระทั่งถึงผู้หญิงที่กำลังมาซื้อเนื้อก็สะดุ้งตกใจเช่นเดียวกัน
ที่ จี พยายามจะพูดอะไรออกมาบ้างสิ่งบางอย่าง แต่ผม
ก็ตัดบทว่าอะไรที่เขาไม่รู้ก็ไม่ใช่หรือ เมื่อ ที่ จี
ได้ยินผมกล่าวทวนคำพูดของเขาเช่นนี้ รู้สึกว่าเขามีท่า
ทางตกตะลึงและอายมากแทบแทรกแผ่นดินหนีไปเลยที
เดียว นับตั้งแต่วันนั้นมาผมเข้าใจว่า เขาคงจะคิดว่าผมนี้
คงจะมีกระจกสำหรับเอาไว้แอบมองเขา หรือไม่ก็มีเครื่อง
อิเล็กทรอนิกส์เอาไว้รับดักฟังเขาอย่างแน่นอนทีเดียว

เมื่อภรรยาของผมกลับมาบ้านเห็นผมนอนเจ็บอยู่
เธอก็จัดแจงต้มซุปร้อน ๆ มาให้ถ้วยหนึ่ง ผมได้บอกเธอ
ว่า เรามาร่วมวงกินกันก็ได้ คงจะไม่เป็นไรมัง ? เพราะ
ถึงอย่างไร ๆ เธอก็ได้กินไอศกรีมช็อคโกแล็ตถ้วยใหญ่มา
จากตลาด ที่ร้านของนายเคมาทีแล้วไม่ใช่หรือ ?

ผมได้บอกให้ภรรยาของผมฟังถึงประสบการณ์ทั้ง
หมด แต่ผมคิดว่าเธอก็คงไม่เชื่อเรื่องนั้นแน่ อย่างมากเธอ
ก็คงเชื่อว่าคงมีเพื่อนคนใดคนหนึ่งของผมไปเห็นเธอ
จ่ายตลาดแล้วกินไอศกรีมเข้า ก็เก็บมาฟ้องผมเป็นแน่นอน

แต่สำหรับผมเองนั้น รู้ดีว่าประสบการณ์ทั้งหมดที่ผ่าน
มาเป็นของจริงทีเดียว และผมรู้สึกว่ามันเป็นข้อพิสูจน์
ได้อย่างดีที่สุดว่า ผมไม่ได้เพียงแค่ฝันไป แต่ว่าผมได้ไป
อยู่ที่นั่นด้วยตัวเองจริง ๆ

ตัวอย่างที่ ๒

นักโทษในเรือนจำ

เพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่ง ได้เอาจดหมายของเขา
ฉบับหนึ่งให้ดู จดหมายฉบับนี้มาจากผู้สื่อข่าวหนังสือ
พิมพ์คนหนึ่ง ผู้ซึ่งเคยไปเป็นนักโทษอยู่ในเรือนจำอยู่
ในมลรัฐภาคตะวันตกเฉียงใต้ ในจดหมายฉบับนั้นเพื่อน
ของเขาผู้ซึ่งเป็นนักโทษนั้นได้เล่าว่า เขาได้เคยอ่าน
หนังสือเกี่ยวกับเรื่องการถอดจิตมาพักหนึ่ง และเมื่อลอง
ฝึกหัดดูก็ปรากฏว่าเขามีความชำนาญพอสมควร ในเรื่อง
การถอดจิตออกไปจากร่างกายได้ เรื่องนี้ตรงกันข้ามกับ
เรื่องนักโทษที่ชื่อ เอ็ด มอเร็ล ที่กล่าวไว้ในบทที่ ๔
อย่างหนึ่ง คือว่าบุคคลผู้นี้ไม่จำเป็นต้องรอให้ร่างกายได้

รับเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเสียก่อนก็ได้ เพราะเขารู้สึก
ตัวว่าเขาสามารถจะถอดจิตได้ดีที่สุดในขณะที่เขานอนลง
และอยู่ในสภาวะที่ร่างกายสบายพอสมควรและในตอนที
กล่าวถึงนี้เขารู้สึกว่า จิตใจของเขาสบายพอสมควร เขา
ก็จะพยายามถอดจิตออกจากร่างกาย และลอยผ่านทะลุ
กำแพงออกไปเสมือนหนึ่งว่า กำแพงนั้นไม่ได้มีอยู่ที่นั่น
เลยฉะนั้น

ในจดหมายนั้นนักโทษผู้นั้นกล่าวว่า วันหนึ่งเขา
ได้ถอดจิตออกไปเที่ยวเล่นรอบ ๆ เมือง และก็ล่องลอย
กลับมาเรือนจำนั้น ในขณะที่เขาล่องลอยอยู่ในบริเวณ
เรือนจำนั้น ก็เห็นผู้คุมกำลังตั้งแถวกันอยู่ และก็มี
นายทหารคนหนึ่งเดินกลับไปกลับมา เขาสังเกตเห็นหน้า
ตาของผู้คุมคนหนึ่งรู้สึกวุ่นวายมาก เขาจึงเริ่มต้น
หัวเราะออกมาด้วยเสียงอันดัง และพอเขาเริ่มต้นหัวเราะ
นั่นเอง ปรากฏว่าเขาได้กลับมาอยู่บนที่นอนในห้องเรือน
จำของเขาตามเดิมเสียแล้ว

ตัวอย่างที่ ๓

ออลก้า วอแร็ล

นิตยสาร FATE ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ. ๑๙๖๗ มีเรื่องสั้น ๆ อยู่เรื่องหนึ่งชื่อว่า การถอดจิตของชาวสก๊อต เรื่องนี้เป็นเรื่องของนักรักษาโรคโดยทางจิตผู้หนึ่งชื่อ ออลก้า วอแร็ล ซึ่งแสดงว่า ความตระหนี่ถี่เหนียวของชาวสก๊อต ซึ่งเป็นที่เลื่องลือกันทั่วโลกนั้น มีผลทำให้เขาสามารถถอดจิตได้ในระหว่างหลับ เรื่องนี้มีอยู่ว่า มิซซิช วอแร็ล ผู้เป็นภรรยาของ ออลก้า วอแร็ล ที่กล่าวมาแล้วนั้น คืนหนึ่งได้เปิดไฟในบ้านทิ้งไว้หลังจากที่เธอได้เข้านอนแล้ว ทั้งนี้เพราะมีเพื่อนบ้านผู้หวังดีได้บอกเธอว่า ในตำบลบ้านแถวนั้น มีพวกขโมยนักงัดแงะมักจะลอบเข้าไปในบ้านในเวลากลางคืนอยู่บ่อย ๆ ดังนั้นเธอจึงเปิดไฟไว้เพื่อให้ขโมยกลัว เธอได้กลับไปเป็นเวลาประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง ก็พอดีเธอเห็นภาพของสามีของเธอ ผู้ซึ่งคืนนั้นได้ไปค้างคืนอยู่ที่เมืองอื่นกำลังมองมาที่เธอ เขาดูเหมือนจะพูดซ้ำ ๆ ว่า ดับไฟเสีย ดับไฟเสีย ในขณะที่เขาก้มหน้า ลงมาต่ำจนเกือบจะสัมผัสกับเธอ

เมื่อมิสซิส วอแรล เห็นเช่นนั้น เธอจึงลุกขึ้นไปดับไฟเสีย แล้วจึงกลับมาอนตามเดิม

เมื่อสามีของเธอ คือ ออลก้า วอแรล ได้กลับมาบ้านหลังจากนั้นหลายวัน เขาก็ได้เล่าให้ฟังถึงความฝันซึ่งเขาสามารถถอดจิตได้ในระหว่างนั้น เขาเล่าว่า เขาได้ฝันไปว่า เขาได้เดินเข้าไปในห้องรับแขก และเมื่อเห็นไฟเปิดอยู่ก็คิดว่าเธอก็คงยังไม่เข้านอนแม้จะดึกขนาดนั้น เขาจึงเดินเข้ามา แต่เสร็จแล้วก็เห็นว่าเธอเข้านอนแล้ว เขานึกประหลาดใจว่า เหตุใดเธอจึงเปิดไฟทิ้งไว้ในเวลาดึกขนาดนี้ นาย แอมโบรส วอแรล ผู้เล่าเรื่องนี้ คือผู้ที่สามารถถอดจิตได้นี้เล่าว่า เขาได้ตรงไปที่ห้องน้ำเพื่อจะดับไฟเสีย แต่ในขณะที่เขาเอื้อมมือไปแตะสวิชนั้น ก็ปรากฏว่ามือของเขาทะลุฝากำแพงออกไปได้ ด้วยความตกใจเขาจึงได้เข้าไปในห้องนอน แล้วก็ร้องเรียกชื่อภรรยาของเขา และก็ส่งกระแสความคิดออกไปอย่างรุนแรงว่า ดับไฟเสีย ดับไฟเสีย ดับไฟเสีย

ต่อมาเมื่อเขาเห็นว่า ภรรยาของเขาเข้าใจความหมาย และดับไฟแล้ว เขาจึงเดินทางกลับมาด้วยจิต ยังโไฮเตลที่เขาพักอยู่ตามเดิม

ตัวอย่างที่ ๔

มิสซิส ดับเบิลยู เอ็น

ประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิตนี้ มีอยู่ประเภทหนึ่งที่มีตัวอย่างอยู่มากพอสมควร คือการที่บุคคลผู้ถอดจิตนั้นได้ไปเห็นสถานที่ที่หนึ่ง ซึ่งต่อมาเขาก็ได้เดินทางไปยังสถานที่นั้นจริง ๆ เรื่องนี้เกิดขึ้นแก่บุคคลผู้หนึ่งชื่อว่า มิสซิส ดับเบิลยู เอ็น แห่งเมืองยอร์เกีย เธอเล่าว่าคืนหนึ่งเธอได้นอนหลับไปครู่หนึ่งหลังจากอาหารเย็นแล้ว และรู้สึกตัวเธอเองหลุดออกไปนอกร่างกายได้ ในตอนนั้นเธอคิดว่าคงเป็นความฝันชนิดใดชนิดหนึ่ง เธอจึงปล่อยให้ฝันต่อไปและก็ปรากฏว่า เธอได้ล่องลอยไปในห้องฟ้าเวลากลางคืนนั่นเอง

ทันใดนั้นเธอก็ได้เข้ามาอยู่ในห้อง ๆ หนึ่งของโฮเต็ลแห่งหนึ่ง เธอเล่าว่า “พอดีฉันได้ล่องลอยลงมาห้องนั้นก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นห้องในโฮเต็ลแห่งหนึ่ง ดีฉันได้จำเครื่องเฟอร์นิเจอร์ และเครื่องนอน และก็จำป้ายประกาศที่ติดไว้หลังประตูในห้องนั้นได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ห้องนั้น

ปรากฏมีพรหมปุไว้อย่างสวยงาม และปรากฏว่าเป็นห้องที่ทันสมัยมาก แต่มีข้อที่ประหลาดอยู่อย่างหนึ่งก็คือว่า อ่างอาบน้ำออกจะเป็นของล้ำสมัยอยู่สักหน่อย คือมีขาเป็นรูปแบบทำสิ่งห์ ซึ่งออกจะเป็นของเก่าอยู่สักหน่อย ดิฉันมองออกไปนอกหน้าต่าง ก็ได้เห็นแสงนีออนเปิด ๆ ดับ ๆ อยู่ทางขวา ปรากฏว่าแสงนั้นมาจากป้ายโฆษณาขายนมของโรงงานนมโรงงานหนึ่งในตำบลนั้น

ดิฉันเริ่มรู้สึกอึดอัดไม่ค่อยสบาย และในขณะนั้นก็มีความรู้สึกอันแปลกประหลาดปรากฏอยู่ทั่วร่างกาย คือคล้าย ๆ กับมีอะไรมาดึงดิฉันอยู่ฉะนั้น ตอนนั้นดิฉันรู้สึกว่าตัวเองคล้าย ๆ กับเป็นตาปูที่กำลังถูกแม่เหล็กดูดเข้าไปอย่างรุนแรงฉะนั้น ต่อจากนั้นก็มีการต่าง ๆ ผ่านดิฉันไปอย่างรวดเร็วจนดิฉันมัวไปหมด และดิฉันก็พบว่าตัวเองว่าได้กลับมาอนอยู่บนที่นอนตามเดิม พร้อมกับได้เห็นสามีและบุตรสาวของดิฉันกำลังยืนอยู่พร้อมกับยิ้มด้วยความขบขัน และกล่าวว่าดิฉันนอนซี้เซามาก เพราะว่าเขาได้พยายามปลุกดิฉันอยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่สำเร็จ

ประมาณหนึ่งเดือนต่อมา น้องสะใภ้ของดิฉันได้รับบาดเจ็บในอุบัติเหตุทางรถยนต์ ดิฉันได้ไปเยี่ยมเธอ เพราะในตอนนั้น น้องชายของดิฉันประจำอยู่ในกองทัพ และถูกส่งไปประจำอยู่ต่างประเทศ ดิฉันได้ไปเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาล และก็ให้คำมั่นสัญญาว่า จะอยู่ต่อไปอีกประมาณสักสองสามวัน เพื่อช่วยพยาบาลรักษาเธอจนกว่าเธอจะค่อยยังชั่วขึ้น ในตอนนั้นมีพยาบาลคนหนึ่งได้แนะนำให้ดิฉันไปพักที่โฮเต็ลแห่งหนึ่ง และเมื่อได้ไปพักที่โฮเต็ลแห่งนั้นแล้ว ก็ปรากฏว่าห้องนั้นคือห้องที่ดิฉันเคยฝันถึงนั่นเอง เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมีรายการละเอียดตรงกันหมด แม้กระทั่งแสงนီออนซึ่งเป็นป้ายโฆษณาของบริษัทนมก็มีอยู่ที่ตรงนั้นด้วย ตรงกับรายละเอียดในความฝันของดิฉันทุกอย่าง ทุกประการ

ตัวอย่างที่ ๕

ปราสาท บาลาซูริช

ตัวอย่างของการถอดจิตอีกรายหนึ่ง ซึ่งน่าสนใจมากมีบันทึกไว้ในแฟ้มบันทึกการค้นคว้าทางวิญญาณ เรื่องเกี่ยวกับปราสาท บาลาซูริช

สุภาพสตรีผู้หนึ่ง ชื่อ มิสซิส บอลตัน ได้ฝันซ้ำ ๆ กันมาเป็นเวลาหลายปีถึงบ้านหลังหนึ่ง ทุกครั้งที่เธอม่อยหลับไป เธอจะต้องฝันถึงบ้านหลังนี้ และปรากฏว่าเธอได้เข้าไปเดินดูทุกห้อง และเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนั้น เช่นเห็นเครื่องประดับตกแต่งหน้าต่างมาน และเธอก็สามารถจำได้ทุกอย่างทุกอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยดี เพราะฉะนั้น ในระยะเวลาอันยาวนานนี้ มิสซิส บอลตัน ก็มีความรู้จักทุกซอกทุกมุมเกี่ยวกับบ้านในความฝันนี้ เหมือนกับบ้านของเธอเองอีกหลังหนึ่งเหมือนกัน

วันหนึ่งในฤดูร้อน สามีของมิสซิส บอลตัน ผู้นี้ซึ่งเป็นผู้ที่มีความสนใจเรื่องประวัติศาสตร์และนิยายปรัมปรา

ของชาวสก๊อต ได้ติดต่อกับสุภาพสตรีคนหนึ่ง ชื่อ เลดี เบอเรสฟอร์ด ซึ่งมีบ้านอยู่ในแคว้นนั้น ให้เช่าคฤหาสน์เก่าแก่ชื่อ บาลาซุริช เพื่อว่าทั้งสองคนจะได้ไปอยู่ที่นั่นชั่วคราว ในขณะที่ บอลตัน ผู้สามีได้ไปหาเลดี เบอเรสฟอร์ด เพื่อจะเจรจาตกลงเกี่ยวกับเรื่องค่าเช่าปราสาทนั้น เขาก็ได้รับคำบอกเล่าว่า ปราสาทนั้นมีปีศาจซึ่งมีรูปร่างเป็นสุภาพสตรีเล็ก ๆ ที่น่ารักผู้หนึ่งออกมาเดินท่อม ๆ อยู่เสมือนเป็นคนยามมานานแล้ว และเลดี เบอเรสฟอร์ด ก็แจ้งให้ทราบว่าจะจะช่วยจัดการดูแลเรื่องนี้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย คือเธอจะช่วยพาครอบครัวเบอเรสฟอร์ด มาและแนะนำสถานที่นี้ให้ด้วย

แต่เรื่องปรากฏขึ้นมาในภายหลังว่า มิสซิส บอลตัน ไม่ต้องได้รับคำแนะนำจากเลดี เบอเรสฟอร์ดเลย เพราะเมื่อมาเห็นบ้านหลังนั้นเข้า เธอก็บอกสามีของเธอว่า “บ้านหลังนี้คือบ้านของดิฉันเอง เป็นบ้านในความฝันของดิฉันเองอย่างแท้จริง”

บอลตัน ผู้สามีในครั้งแรกก็คิดว่า ภรรยาของเขาคงจะได้รับความตื่นเต้นมากไปหน่อย จากการเดินทาง

ครั้งนี้ แต่ในเวลาเดียวกัน เขาก็มีความสงสัยที่เห็นเลดี เบอเรสฟอร์ด จ้องมองดูภรรยาของเขาด้วยสายตาที่แปลกประหลาดอยู่บ่อย ๆ มิสซิส บอลตัน ได้บอกแก่ผู้เฝ้าคฤหาสน์บาลาซุริชว่า เธอขอขอบใจที่ได้อุตสาห์มาเยี่ยมและพาเธอมาที่นี่ เพื่อจะแนะนำให้เธอรู้จักบ้านหลังนี้ แต่ความจริงนั้นเธอได้เคยมาที่บ้านหลังนี้มาเป็นเวลาหลายปี และสามารถจะรู้ดีและจำได้ทุกซอกทุกมุมของประสาทหลังนี้ทีเดียว โดยเธอกล่าวว่าบ้านหลังนี้แหละที่เป็นบ้านที่ดิฉันฝันถึงมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

เมื่อได้ฟังเช่นนี้ เลดี เบอเรสฟอร์ด ก็ผงกศีรษะรับอย่างเห็นด้วย และเธอก็ได้กล่าวว่า บัดนี้ดิฉันก็ได้รู้แล้วว่า สุภาพสตรีที่เคยมาเดินท่อม ๆ ฝ้าบ้านหลังนี้ อยู่เป็นเวลาหลายปีนั้นคือใคร เพราะเมื่อดิฉันเห็นเธอเข้าดิฉันก็จำได้ทันทีว่า เธอนี้เองที่เป็นคนยามประจำบ้านหลังนี้เป็นเวลานานแล้ว

ปรากฏการณ์ในเรื่องนี้ มิสซิส บอลตัน ได้บรรยายถึงลักษณะของห้อง ตลอดถึงเครื่องประดับประดาของห้องหนึ่ง ๆ อย่างละเอียด ก่อนที่เธอจะย่างเข้าไปใน

ห้องนั้น และทุก ๆ กรณีก็ปรากฏว่าเธอสามารถบรรยาย ได้ถูกต้องอย่างน่าประหลาดใจอย่างยิ่ง

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ดูเหมือนว่าเธอบรรยายผิดไป ใน เมื่อเธอบอกกับเลดี เบอเรสฟอร์ดว่า ณ ที่แห่งหนึ่งนั้น เคยมีบันไดอยู่ แต่เมื่อไปถึงเข้าจริง ๆ ก็ปรากฏว่าไม่มี บันไดอยู่เลย ทั้งนี้เลดี เบอเรสฟอร์ดได้แจ้งว่า ความจริง ณ ที่นั้นได้เคยมีบันไดอยู่จริง ๆ แต่ต่อมาเขาได้อุดช่อง ทางบันไดเสีย เพื่อจะไม่ให้ลมโกรกเข้ามามากนักตาม ช่องนั้น

หลังจากที่ทั้งสองสามีภรรยาได้ไปพักในฤดูร้อนที่ คฤหาสน์บาลาซุริชนี่แล้ว ก็ปรากฏว่า มิสซิส บอลตัน ไม่ได้เคยฝันถึงบ้านในความฝันของเธอในหลังนั้นอีกต่อไป เลย และต่อมา เลดี เบอเรสฟอร์ด ซึ่งอยู่ในที่นั้น ก็ ปรากฏว่าไม่ได้เห็นวิญญาณของสุภาพสตรีสาวสวยร่าง เล็ก ได้มาเดินท่อม ๆ อยู่ในบ้านหลังนั้นอีกต่อไปเหมือนกัน

เป็นอันว่ามิสซิส บอลตัน สามารถจะถอดกายทิพย์ ของเธอให้ออกไปปรากฏเป็นวิญญาณ หรือปีศาจอยู่ใน

ที่อื่นได้โดยที่เธอก็ไม่รู้ตัว ปราภฏการณเช่นนี้ปรากฏว่า
ได้เกิดมีขึ้นแม้กับผู้อื่นอีกหลายแห่งเหมือนกัน และได้มี
การบันทึกไว้โดยนักค้นคว้าทางวิญญานด้วย

ตัวอย่างที่ ๖

เอส อาร์ วิลมอท

ตัวอย่างเกี่ยวกับการถอดจิตที่น่าตื่นเต้นอีกเรื่องหนึ่ง
ก็คือเรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ เรื่องนี้มีลักษณะพิเศษอยู่อย่าง
หนึ่ง คือว่ามีพยานล่วงรู้เห็นในเรื่องนี้ด้วย เรื่องนี้ได้มี
รายงานว่ ในหนังสือค้นคว้าของสมาคมค้นคว้าทาง
วิญญานเล่ม ๗ เรื่องนี้มีผู้นำไปอ้างเป็นตัวอย่างมาก
และก็มีผู้รู้กันแล้วมากเหมือนกัน ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะได้นำ
มาเล่าเพื่อประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านที่อาจจะยังไม่ได้ทราบ
เรื่องนี้อยู่บ้าง

เรื่องนี้เกี่ยวกับประสบการณ์ของ เอส อาร์ วิลมอท
ซึ่งเป็นนักธุรกิจแห่งเมืองบริดפורท์ แห่งคอนเนคติคัต

วันหนึ่งเขาได้เดินทางลงเรือชื่อ City of Limerick ไปในปี ค.ศ. ๑๘๖๓ เรือนี้เดินทางจากเมืองลิเวอร์พูล ไปนครนิวยอร์ก ระหว่างทางปรากฏว่า เรือนี้ต้องผ่านพายุคลื่นอย่างร้ายแรง ซึ่งทำให้ลูกเรือและคนโดยสารส่วนมากแทบไม่มีเวลาพักผ่อนกันเลย วิลโมท์ได้บันทึกไว้ว่า ในที่สุดเมื่อเรือได้ผ่านพายุมาอย่างปลอดภัย เขาก็ถือโอกาสล้มตัวลงนอนหลับไปทันที

เมื่อตอนใกล้รุ่งเขาได้ฝันไปว่า เขาได้เห็นภรรยาของเขาผู้ซึ่งอยู่ในเมืองคอนเนคตัตนั้น เดินมายังประตูห้องนอนในเรือของเขา ภรรยาของเขานั้น แต่งตัวด้วยเครื่องชุดนอน และในขณะที่เธอย่างเข้ามาในห้องนอนในเรือของเขานั้น ครั้งแรกเธอทำท่าล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ในเมื่อเธอเห็นว่า เขามีเพื่อนนอนอยู่ในห้องนั้นอีกคนหนึ่งชื่อนายริชาร์ด เทท แต่หลังจากทำท่าล้งเลอยู่ครู่หนึ่งแล้ว ภรรยาของเขาก็เดินมาที่ข้างเขาแล้วก็ก้มตัวลงจูมพิตเขาต่อจากนั้น หลังจากที่เธอได้กอดรัดเขาอยู่ชั่วครู่หนึ่ง เธอก็เดินออกไปอย่างเงียบ ๆ นี่เป็นเรื่องที่เขาเห็นในความฝัน

แต่ในเวลาเดียวกันเพื่อนนอนร่วมห้องของวิลโมท คือนายริชาร์ด เทท ก็ปรากฏว่าได้เห็นเรื่องนี้ทั้ง ๆ ที่ยังตื่นอยู่นั่นเอง เขาเล่าว่า เขารู้สึกตกใจที่ได้เห็นร่างของผู้หญิงคนหนึ่งในชุดนอนปรากฏขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วนที่ประตูห้องนอน ครั้งแรกทีเดียวเขารู้สึกตกใจที่ไม่คิดว่าจะมีหญิงคนใดคนหนึ่งจะมาปรากฏตัว ในลักษณะอันไม่เหมาะสมในห้องนอนของผู้ชายเช่นนี้ได้ แต่ครั้นแล้วเทท ก็คิดว่า บางทีหญิงสาวคนนั้น อาจจะเป็นน้องสาวของ วิลโมทเองที่ชื่อ เอลลิซา ก็ได้ เพราะในขณะนั้นเอลลิซา ก็ได้ลงมาในเรือลำเดียวกัน และเอลลิซาก็อาจจะมีธุระ รีบร้อนด่วนอย่างใดอย่างหนึ่ง เธอจึงมาหาพี่ชายของเธอในชุดนอนเช่นนั้น เมื่อคิดเช่นนั้น เททจึงไม่มีความประหลาดใจนัก แต่เมื่อเขาเห็นหญิงผู้นั้นย่างเข้ามาในห้อง และเมื่อหญิงผู้นั้นเหลือบไปเห็นเขาเข้า เขาก็นึกว่าหญิงผู้นั้นควรจะต้องขอโทษเขา ในการบุกรุกเข้ามาในห้องของพี่ชายในเวลากลางดึกเช่นนั้น แต่เททเล่าว่า ดูเหมือนหญิงผู้นั้นไม่อินังขังชอบกับเขาเลย ทั้ง ๆ ที่เขาก็นอนอยู่ที่นั่นอย่างเห็นกันถนัดชัดแจ้ง เพราะปรากฏว่า

เธอเดินไปที่เตียงนอนของวิลโมทอย่างไม่ละอายเลย แล้วก็ก้มลงจูมพิตเขา และกอดรัดอย่างไม่แยแสผู้อื่นทั้งสิ้น ในระหว่างนั้น ปรากฏว่าเทพตกตะลึงจนพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว เขาได้คิดว่าเขาได้มาพบหนุ่มสาว แปลกประหลาดไม่มีวางอายุกันเสียเลย ที่สามารถมาแสดงบทรักกันเช่นนี้ต่อหน้าเขาได้ เขาได้คิดต่อไปว่า วิลโมทนี่ช่างเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์อย่างยิ่ง สามารถทำให้ผู้หญิงกล้าเข้ามาถึงในห้องนอน และยอมเสียชื่อเสียง มาแสดงบทรักกันในห้องนอนของเขาต่อหน้าผู้ชายคนอื่นที่เดียวหรือนี่ ช่างฝ่ายหญิงลึกลับผู้นั้นก็ช่างมีความพิศวาสในตัวของวิลโมทเสียจริง ๆ จนกระทั่งกล้าแสดงบทรักกับเขาได้อย่างไม่ละอาย ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ออกจากห้องของเขาไป

เทพได้ชะโงกหน้าลงมาที่เตียงของวิลโมทที่อยู่ชั้นล่าง และก็จ้องมองวิลโมทอยู่จนกระทั่งวิลโมทตื่นมา และเทพก็ได้บอกกับเขาว่า แกนี่ไม่ใช่เล่นทีเดียวนะ สามารถทำให้ผู้หญิงมาหาได้ในห้องนอนแบบนี้

วิลโมทแสดงท่าทางสงสัย แต่เทพก็ไม่ยอมอธิบาย

เมื่อถูกรบเร้าหนัก ๆ เข้า เททก็ได้อธิบายว่า เขาได้เห็นภาพหญิงคนหนึ่งเข้ามาถอดรูดวิลโมทต่อหน้าต่อตา เมื่อวิลโมทได้ฟังเช่นนี้ก็รู้สึกตกตะลึง เมื่อได้ทราบว่าเป็นเพื่อนร่วมห้องนอนของเขาได้เห็นในสิ่งที่เขาได้ฝันมาแล้ว อยู่หยก ๆ ทีเดียว

อย่างไรก็ตาม เททยังไม่ยอมเชื่อในคำอธิบายของวิลโมท เพราะคิดว่าเป็นข้อแก้ตัวเสียมากกว่า ดังนั้นในตอนเช้าเมื่อเขาเผชิญหน้ากับ มิส เอลลิซา เขาจึงได้ถามเธอว่า เธอได้เข้ามาในห้องนอนของพี่ชายของเธอในเวลากลางคืนหรือเปล่า ?

ปรากฏว่า เอลลิซา ได้กล่าวตอบด้วยความโกรธว่า เหตุใดเธอจึงได้มาถามดิฉัน ถึงในเรื่องที่ไม่สมควรเช่นนั้น และทำไมเธอจึงต้องมาถามด้วย ในเมื่อเธอและวิลโมทก็นอนอยู่ในห้องเดียวกัน ซึ่งควรจะรู้คำตอบนั้นดีกว่าที่จะมาถามกันเช่นนี้

“ผมก็คิดเหมือนกันละครับที่ไม่ใช่คุณ” เททกล่าวพร้อมกับขอภัยอย่างนุ่มนวล แต่ว่าผมสาบานได้เลยว่า

ผมเห็นผู้หญิงคนหนึ่งแต่งตัวในเครื่องชุดนอน เดินมาที่ พี่ชายของคุณแล้วก็จุมพิตเขาและกอดรัดเขา ต่อหน้า ต่อตาผมนี่เอง พี่ชายของคุณบอกว่าเหตุเกิดขึ้นทั้งหมด นั้นเป็นความฝันของเขา แต่ผมขอยืนยันว่าผมตื่นอย่าง เต็มที่ทีเดียว และผมยังได้เห็นภาพของพี่ชายของคุณ ตลอดถึงผู้หญิงคนนั้นกำลังแสดงบทรักกันอยู่บนที่นอน เบื้องล่างของผมเอง ฉะนั้น ผมจึงมีความประหลาดใจ เป็นอย่างมาก

ต่อมาเมื่อ วิลโมท์ ได้กลับมาบ้านก็ปรากฏว่า ภรรยาของเขาได้ถามเขาว่า เขารู้หรือเปล่าว่า เธอได้ ไปเยี่ยมเขาเมื่อ ๑ สัปดาห์ที่แล้วในตอนกลางคืนของ วันพฤหัสบดี โดยเธอได้กล่าวว่า ดิฉันรู้สึกตัวเหมือนกับว่าดิฉันได้ไปเยี่ยมคุณอย่างแน่นอนทีเดียว

จากการสอบถามก็ปรากฏในภายหลังว่า ภรรยา ของนายวิลโมท์ นี้ เมื่อได้ทราบข่าวว่า เรือที่เขาโดยสาร ไปต้องเผชิญกับพายุก็รู้สึกเป็นห่วงเป็นอย่างมาก ดังนั้น เธอจึงนอนคิดถึงเขาอยู่ตลอดคืน ด้วยความเป็นห่วง อย่างใจจดใจจ่อ และทันใดนั้นเธอก็รู้สึกว่า เธอมีความ

สามารถอย่างแปลกประหลาดที่จะเดินทางไปหาเขาได้ในทันใดนั้น ด้วยเหตุดังที่กล่าวนี้ วิลมอทจึงได้รายงานเรื่องนี้ให้แก่สมาคมค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้บันทึกไว้เป็นหลักฐาน เขาได้เล่าเป็นถ้อยคำของภรรยาของเขาว่า ภรรยาของเขาได้เดินทางข้ามทะเลซึ่งกำลังมีพายุจัด และในที่สุดก็มาถึงเรือกลไฟลำหนึ่ง ต่อจากนั้นเธอก็ขึ้นไปบนเรือกลไฟลำนั้นและลงไปยังห้องเคบิน และเปิดประตูเข้าไปยังห้องนอนของผม ผมได้ถามเธอถึงลักษณะของห้องนั้นว่า มีเครื่องประดับประดาอยู่อย่างไร ปรากฏว่าเธอได้ตอบบรรยายลักษณะของห้องนอนถูกต้องทุกประการ ทั้ง ๆ ที่เธอไม่ได้เคยเห็นเรือลำนั้นมาก่อนเลย เธอเล่าว่า ในห้องของผมนั้นที่นอนชั้นบนมีลักษณะยาวกว่าที่นอนชั้นล่าง ๆ เป็นต้น และเธอยังได้เล่าต่อไปว่า ที่นอนชั้นบนนั้นผู้ชายคนหนึ่งจ้องมองเธออยู่ ในครั้งแรกเธอกระอักกระอ่วนไม่กล้าเข้าไปหาผม แต่ต่อมาเธอก็เข้าไปหาผมจนได้ แล้วเธอก็ได้ก้มลงจูมพิตผมและได้กอดรัดผมอยู่ครู่หนึ่ง แล้วเธอก็ได้เดินออกมาจากห้องนั้น

วิลโมท์ ได้กล่าวว่า การบรรยายรายละเอียดของภรรยาของเขา เกี่ยวกับสิ่งที่เธอได้เห็นมาบนเรือกลไฟนั้น ปรากฏว่าถูกหมดทุกรายการเลยทีเดียว ทั้ง ๆ ที่เธอไม่เคยเห็นเรือลำนั้นมาก่อนเลยในชีวิต มิสซิส วิลโมท์ ซึ่งเป็นภรรยาของเขาได้กล่าวว่า ในคืนนั้นเธอรู้สึกว่ เธอมีความรู้สึกว่ เธอได้ไปเยี่ยมสามีของเธอแล้วอย่างจริง ๆ ความรู้สึกนั้นเป็นความรู้สึกที่ชัดเจนและรุนแรงอย่างยิ่ง จนกระทั่งดิฉันมีความสุขและสดชื่นต่อไปอีกหลายวัน อย่างชนิดที่ไม่เคยเป็นมาแต่ก่อนเลย

บทที่ ๙

การถอดกายทิพย์ออกไป

ด้วยความจงใจ

ตัวอย่างที่ ๑

ที. ที. ทำงานอยู่ในโรงรีดนมแห่งหนึ่งในรัฐวิสคอนซิน เขาได้เริ่มมีปรากฏการณ์การถอดจิตนี้ตั้งแต่เป็นเด็กอยู่ เขาเล่าว่า “ผมเริ่มทำได้ตั้งแต่ผมยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่นะครับ คือบางครั้งผมกำลังทำงานอยู่ที่กองฟาง เสร็จแล้ว ผมก็แอบไปนอนหลับกลางวันสักพักหนึ่งตอนหลังเที่ยงแล้ว คือในตอนนั้นผมมีความรู้สึกว่ามีอาการซาซึน

มาทางปลายเท้า อากาธาจะค่อย ๆ เลื่อนขึ้นมาจนถึงขา และต่อมาก็แผ่ลามไปทั่วร่างกายทีเดียว แปลกอย่างหนึ่งที่ในตอนนั้นผมไม่รู้สีกตกใจอะไรเลย ในเมื่ออาการนี้เกิดขึ้นในครั้งแรก ทั้ง ๆ ที่ผมก็เป็นคนที่กังวลต่อสุขภาพของตนเองอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

ผมจำได้ว่า ครั้งแรกผมได้นอนอยู่ในลักษณะนั้น และก็รู้สึกว่อาการซาได้เลื่อนขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งในที่สุดก็มีเสียงแตกดังเปรียะ ๆ อยู่ข้างหูค่อย ๆ และในขณะต่อมาก็รู้สึกว่ตัวเองได้ออกมายืนนอกร่างกายของตัวเองเสียแล้ว ผมเองก็บอกไม่ถูกว่ออกมาได้อย่างไร แต่ก็ปรากฏว่ต่อจากครั้งนั้น ผมก็มีโอกาสได้เข้า ๆ ออก ๆ จากร่างกายของตนเองหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน ผมรู้ดีอย่างหนึ่งว่ประสบการณ์ดังกล่าวนี้ มิใช่เกิดจากภาพลวงตาหรือจิตหลอนแต่อย่างใดเลย ทั้งนี้เพราะว่าผมสามารถจะทดสอบเกี่ยวกับรายละเอียดได้หลายอย่างทีเดียว

ในบทนี้ เราจะได้ลองสำรวจดูถึงบุคคลบางคนที่ได้มีประสบการณ์ดังกล่าวแล้วซึ่งเกิดขึ้นโดยการจงใจ บุคคล

หลายคนในกลุ่มบุคคลประเภทนี้ เช่นคนทำงานในโรง
รีดนมในวิสคอนซินดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น เป็นเครื่อง
ยืนยันถึงคุณประโยชน์ของการถอดกายทิพย์ว่า สามารถ
จะเป็นไปได้และมีอยู่ได้จริง ๆ อย่างไรก็ตาม เราจะเห็น
ได้อย่างหนึ่งว่า ความตึงเครียดในทางอารมณ์หรือสภาวะ
ทางจิตใจของบุคคล ก็ดูจะมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ไม่น้อย
เหมือนกันในกรณีที่มีการถอดกายทิพย์ออกไปด้วยความ
ตั้งใจ เช่นเดียวกับการถอดกายทิพย์ออกไปโดยบังเอิญ
หรือโดยไม่รู้สีกตัวเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ ๒

ถอดกายทิพย์ไปสืบความลับ

ในหนังสือพิมพ์ Prediction ฉบับเดือนมิถุนายน
ค.ศ. ๑๙๖๓ ได้มีข้อความแปลถึงเหตุการณ์อันเป็นเครื่อง
ระลึกรความทรงจำของ จี ดับเบิลยู ที่เกิดขึ้นในสงคราม
โลกครั้งที่ ๑ ไว้ดังนี้

สุริยะ (Surya) เล่าว่า นายทหารเยอรมันคนหนึ่งที่สามารถถอดกายทิพย์ออกไปจากกายของเขาได้ด้วยความจงใจนั้น สามารถจะใช้ประสบการณ์นอกเหนือกายเนื้อนี้ออกไปสอดแนมดูเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในกองบัญชาการของทหารฝรั่งเศสที่อยู่ใกล้ที่สุดของเขาได้ด้วยเมื่อกายทิพย์ของทหารผู้นี้ได้กลับมาเข้ากายเนื้อตามเดิมแล้ว เขาก็ได้รายงานให้นายทหารผู้บังคับบัญชาของเขาทราบ ว่า พวกฝรั่งเศสตอนนั้นได้กะว่า จะยกกำลังเข้าโจมตีหน่วยกำลังของเขาในเวลาห้าทุ่มของในคืนวันรุ่งขึ้น เป็นธรรมดาที่นายทหารเยอรมันผู้นี้เมื่อได้ฟังก็ย่อมจะรู้สึกยังไม่เชื่อขานี้ทันทีนัก แต่เมื่อได้สอบถามไปมาและได้ทราบข่าวว่า พลทหารผู้นี้ได้เข้ามาโดยการถอดกายทิพย์แล้ว ก็แน่นอนว่านายทหารผู้นั้นจะต้องโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงทำตาโตเท่าไข่ห่าน และร้องตะคอกออกมาด้วยความไม่เชื่ออย่างเต็มที่เลยทีเดียว

แต่ว่าเพื่อนคนหนึ่งของพลทหารผู้นี้ได้ให้คำรับรองแก่นายทหารว่า เขาเป็นคนมีความสามารถในเรื่องนี้จริง ๆ เพราะว่าเขาสามารถจะถอดกายทิพย์ออกจาก

กายเนื้อของเขาไปเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไกล ๆ ได้ ความสามารถเช่นนี้ เป็นพรสวรรค์จากพระเจ้าอย่างแท้จริง

นายทหารเยอรมัน เลิกคิดด้วยความสงสัยและทำว่า ถ้าอย่างนั้นลองพิสูจน์ดูใหม่อีกทีซิ

แต่พลทหารได้กล่าวกันว่า ผมจะพิสูจน์ได้อย่างไรครับ เพราะว่าแม้ผมจะไปจริงและกลับมาจริง ท่านก็ยังคงไม่เชื่อผมตามเดิม

“ถ้าอย่างนั้นเอาอย่างนี้ดีกว่า” นายทหารกล่าวขึ้น “ฉันจะให้ทดลองถอดกายทิพย์ของแกไปยังบริเวณที่สามารถจะพิสูจน์ได้ เช่นที่กองบัญชาการใหญ่ของเราได้ ซึ่งอยู่ห่างจากนี้ไปหลายกิโลเมตร และเราไม่มีวิถีทางใดที่จะทราบได้เลยว่า ในตอนนี้มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง แต่เรามีโทรศัพท์ที่สามารถจะติดต่อกันได้ และเราก็จะพิสูจน์ได้ว่าสิ่งที่เจ้าได้เห็นมานั้นจริงหรือเปล่า”

“ก็ดีเหมือนกัน” เพื่อนคนหนึ่งของทหารหนุ่มคนนั้นกล่าวขึ้น “ด้วยวิธีนี้เราสามารถจะพิสูจน์ได้ด้วยการโทรศัพท์ไปถามที่กองบัญชาการใหญ่เอละ ลองพิสูจน์เรื่องนี้กันดูที”

ก็เป็นอันตกลงให้ทหารหนุ่มผู้สามารถถอดกายทิพย์ได้นั้นเข้าไปนอนที่มุมสงบมุมหนึ่งของสนามเพลานั้น ในขณะที่นายทหารเฝ้าดูอยู่นั้น ก็ปรากฏว่าพลทหารผู้นั้นค่อย ๆ หลับสนิทลงไปอย่างช้า ๆ เมื่อเขาตื่นขึ้นมาในระยะ ๒-๓ นาทีต่อมา เขาก็พูดพร้อมกับยิ้มว่า ตอนนี้ผมเห็นนายพลออสเตเรียคนหนึ่ง ได้มาถึงที่กองบัญชาการของเราครับ เขาได้ออกคำสั่งแก่ทหารของเราดังต่อไปนี้.....

“เดี๋ยวก่อน พูดช้า ๆ หน่อย ฉันจะจดลงไปให้ละเอียดคำต่อคำที่เดียว” ต่อจากนั้นเมื่อนายทหารจดคำสั่งขอนายพลออสเตเรียลงที่ละคำต่อคำ ตลอดถึงบรรยายลักษณะของนายพลออสเตเรียให้ละเอียดถี่ถ้วนแล้ว เขาก็ได้โทรศัพท์ไปถึงกองบัญชาการใหญ่ของเขาเพื่อพิสูจน์ว่าข้อความของนายทหารหนุ่มที่เล่ามานั้นจะตรงกันหรือไม่

ปรากฏว่าทหารผู้นี้เมื่อเล่าเหตุการณ์ และกล่าวทวนถึงคำสั่งของนายทหารออสเตเรียยังไม่ทันจะจบดี ก็มีเสียงตะโกนร้องมาจากทางอีกฝ่ายหนึ่งว่า เฮ้ย นี่แกรู้

คำสั่งได้อย่างไรกันนี้ ในเมื่อยังไม่มีใครบอกแกเลย แกได้ข่าวนี้รั่วออกไปได้อย่างไร แกมีทางที่จะอธิบายได้อย่างไรบ้าง

นายทหารผู้ประสบความสำเร็จประหลาดใจ จึงได้บอกให้ผู้บัญชาการใหญ่ได้ทราบถึงความจริงที่เขาได้รับมา และเขาได้กล่าวเสริมว่า ขอท่านได้จัดบันทึกลงไปด้วยครับว่า บัดนี้สพายปีศาจของเราคนนี้ได้ลอบเข้าไปในกองบัญชาการของทหารฝรั่งเศสมาแล้ว เขากล่าวว่า พวกทหารฝรั่งเศสกะแผนการว่า จะเข้าโจมตีเราในเวลาห้าทุ่มคืนพรุ่งนี้ครับ ผมอยากได้หน่วยกำลังมาเสริมเสียหน่อยเพื่อว่าเราจะได้ต้านทานการโจมตีของเขาได้ แต่ปรากฏว่า การสาธิตครั้งนี้คงจะไม่ได้ผลที่จะกลับใจ นายทหารใหญ่ของเยอรมันได้ เพราะตามที่ มิสเตอร์ จีดับเบิลยู เล่าให้ฟัง ก็ปรากฏว่าทหารฝรั่งเศส ได้เข้าโจมตีหน่วยทหารเยอรมัน ตอนห้าทุ่มของคืนวันรุ่งขึ้นจริง ๆ และก็สมารถยึดพื้นที่นั้นได้จากหน่วยทหารเยอรมันด้วย

ตัวอย่างที่ ๓

มิสซิส อี ซี คอลเนลลี่

หลังจากที่ได้มีการตีพิมพ์เรื่อง The Projection of the Astral Body ซึ่งแปลว่าการถอดกายทิพย์ออกไป ซึ่งในเรื่องนั้นผู้แต่งคือ นาย ซิลวา มัลคูล ได้ให้คำแนะนำหลายอย่างหลายประการ เพื่อให้ผู้อ่านทดลองกับตัวเองได้แล้ว ผู้แต่งก็ได้รับจดหมายจากผู้อ่านเพื่อเป็นเครื่องยืนยันหลายคน ผู้ซึ่งได้ปฏิบัติตามคำแนะนำนั้นและประสบผลเลิศมาแล้วจริง ๆ ในหนังสือเรื่อง The Phenomena of Astral Projection ซึ่งแปลว่าปรากฏการณ์ของการถอดกายทิพย์นั้น มัลคูล และ เฮอร์วอร์ด แครริงตัน ได้ตีพิมพ์จดหมายฉบับหนึ่งซึ่งมีมาจาก มิสซิส อี ซี คอลเนลลี่ แห่งตำบลเฮอรัน ฮิลล์ ลอนดอน ผู้ซึ่งกล่าวถึงประสบการณ์ของการถอดจิตของเธอดังต่อไปนี้ :-

มิสซิส คอลเนลลี่ ได้กล่าวว่า ทุก ๆ คืน หลังจากที่เมื่อเธอจะเข้านอนนั้น เธอจะนอนลงแล้วก็สำรวจจิตใจปฏิบัติตามคำแนะนำที่ มัลคูล ได้ให้ไว้ในหนังสือ

เล่มนั้น และเธอก็พิศวงตลอดมาว่า เธอจะสามารถทำตามได้หรือไม่ และในเวลาเดียวกัน เธอก็พยายามปลอบตัวเองว่าไม่ควรจะรีบร้อนเกินไป

เธอได้เขียนมาว่า คิมนั้นเวลาประมาณ ๑๒.๓๐ น. คือเที่ยงคืนสามสิบนาที ดิฉันได้ยินเสียงเสียงหนึ่งพูดออกมาอย่างชัดเจนว่า เขาละเป็นอันว่าเดี๋ยวนี้เธอพร้อมแล้ว ทำต่อไปได้เลยทีเดียว (ปรากฏการณ์เกี่ยวกับเรื่องเสียงที่เกิดขึ้นเองในระหว่างประสบการณ์ของการถอดจิตนี้ ข้าพเจ้าจะได้นำมากล่าวอีกครั้งหนึ่งในบทที่ ๑๔) เมื่อถึงตอนนี้ มิสซิส คอนเนลลี ได้กล่าวว่า เธอได้ออกไปอย่างรู้สึกตัวจริง ๆ คือออกไปจากร่างกายโดยทางศีรษะ เมื่อดิฉันมองลงมา ดิฉันก็สามารถที่จะเห็นร่างกายของดิฉันได้อย่างชัดเจน ครั้นแล้วเมื่อดิฉันหันกลับอีกทีหนึ่ง ก็รู้สึกว่าตัวเองได้เริ่มเดินทางผ่านอวกาศไปด้วยความรวดเร็วอย่างยิ่ง

มิสซิส คอนเนลลี ได้กล่าวว่าเธอได้ถูกนำมาที่บ้านมารดาของเธอ และหลังจากที่ได้ใช้เวลาอยู่ที่นั่นครึ่งหนึ่งแล้ว เธอก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า เอ นี่ดิฉันจะกลับ

ไปได้อย่างไรกัน แต่พอเธอคิดเสร็จเช่นนั้นก็ปรากฏว่า เธอได้กลับเข้ามาอยู่ในร่างกายของเธอดั้งเดิม คล้าย ๆ กับว่าเป็นจดหมายที่มีคนสอดเข้าไปในซองฉะนั้น หลังจากปรากฏการณ์แปลกประหลาดนี้แล้ว เธอได้กล่าวว่า เธอได้นอนหลับตาตื่นอยู่บนเตียงเป็นเวลานาน ด้วยความพอใจว่า ถึงอย่างไรเธอก็ประสบความสำเร็จในเรื่องที่เธอ ต้องการจะทำอย่างน้อยก็ครั้งหนึ่งแล้ว

ตัวอย่างที่ ๔

มิส แอล เอส เวอร์ดี

ปรากฏการณ์เรื่องการถอดจิตออกไปด้วยความตั้งใจนี้ มีเรื่องที่น่าสนใจที่สุดอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งปรากฏอยู่ในหนังสือเรื่อง Phantasms of the Living (1886) คือวิญญาณของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ดีพิมพ์เมื่อ ค.ศ. ๑๘๘๖ ผู้แต่งคือ เอ็ดมันด์ เกรอร์นี เฟรดเดอริค ดับบลิว เอช ไมเออร์ และ แฟรงค์ ท็อคมอร์ ผู้ซึ่งรวบรวมเรื่องนี้และเรื่องอื่นซึ่งเก็บมาจากเพ็มบันทิกของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณ

เช้าวันอาทิตย์วันหนึ่งของเดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. ๑๘๘๑ หญิงผู้หนึ่งมีนามว่า **มิส แอล เอส เวอร์ดี** และน้องสาวของเธอได้เข้านอนในบ้านของเธอ ในบ้านเลขที่ ๒๒ ไฮการ์ดโรด รัฐแคนซิงตัน ประเทศอังกฤษ **มิส เวอร์ดี** ได้นอนหลับ ๆ ตื่น ๆ ตลอดเวลา และหลังจากนั้นเธอต้องนอนลืมตาค้างหลับไม่ลงอีกต่อไป ทั้งนี้ก็เพราะว่าเธอได้เห็นร่างของชายคนหนึ่ง มายืนอยู่ในห้องนอนของเธออย่างเด่นชัด ครั้งแรกเธอคิดว่า เธอได้ฝันไปอย่างแน่นอน แต่เมื่อเธอมองไปที่ร่างที่กำลังใกล้เข้ามา นั้นอีกที เธอคิดว่าเธอต้องกำลังตื่นอยู่ และรู้ว่าผู้ที่บุกรุกเข้ามาในห้องนอนของเธอในยามวิกาลครั้งนี้ ก็คือคู่หมั้นของเธอ คือ **มิสเตอร์ เอส เอช เบียด** นั่นเอง **เวอร์ดี** เริ่มส่งเสียงร้องออกมาด้วยความโกรธ ซึ่งเสียงร้องนี้ ทำให้น้องสาวของเธอที่นอนอยู่ด้วยตื่นขึ้นมาอีกคนหนึ่ง เมื่อน้องสาวของเธอเห็น **มิสเตอร์ เบียด** มายืนอยู่ข้าง ๆ เติงของพี่สาวของเธอ เธอก็ต้องร้องออกมาด้วยเหมือนกัน จากเสียงร้องหวีดของสองสาวที่ร้องขึ้นมาพร้อม ๆ กันนั้น ภาพของ **มิสเตอร์ เบียด** ก็ค่อย ๆ จางหายไป และหลังจากนั้น **มิส เวอร์ดี** ก็มีจิตใจเต็มไปด้วยความ

หวาดหวั่น เพราะเธอคิดว่า คู่หมั้นของเธออาจจะประสบชะตากรรมที่ร้ายแรงอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว จึงมีวิญญาณของเขามาปรากฏให้เห็นซึ่งเป็นเครื่องหมายของลางร้ายประการหนึ่งก็ได้

สามวันต่อมา มิส เวอริตี้ ก็ได้รับความโล่งอกไปมาก เมื่อ เบียด ได้มาหาเธอ เขาได้นั่งฟังด้วยความสงบเมื่อ มิส เวอริตี้ ได้เล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งหมด และในที่สุดเขาก็รับสารภาพว่า เขาได้เป็นผู้มีส่วน ทำให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นจริง ๆ เขาเล่าว่า ในเย็นวันนั้นหลังจากที่เขาได้อ่านหนังสือเรื่องหนึ่งกล่าวว่า พลังจิตของมนุษย์นี้มีอำนาจมาก สามารถจะทำอะไรก็ได้ ดังนั้นเขาจึงทดลองโดยการอธิษฐานจิตอย่างแน่วแน่อย่างที่สุดว่า เขาอยากจะปรากฏเป็นวิญญาณอยู่ในห้องของคู่หมั้นของเขา

การทดลองครั้งนี้ปรากฏว่าเกิดจากการตัดสินใจอย่างฉับพลัน โดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อนเลย เพื่อที่จะทดลองอำนาจของเจตจำนงค์ของมนุษย์ดู เขาเองก็มีความอัศจรรย์ใจไม่น้อยกว่าคู่หมั้นของเขาเหมือนกัน ในเมื่อ

เขาทราบว่า เขาสามารถถอดกายทิพย์ออกมาได้จริง ๆ และเข้ามาให้เห็นได้ถึงในห้องนอนเช่นนั้น นักค้นคว้าทางวิญญาณอีกผู้หนึ่งชื่อ **เฮ็ดมัน เกอร์นี่** ได้มีความสนใจในเรื่องนี้มาก จึงได้ใช้เวลาสัมภาษณ์บุคคลทั้งสองฝ่ายอยู่เป็นเวลานาน จึงได้รายละเอียดอย่างถ่องแท้

มิส เวอร์ดี ได้กล่าวว่า อันที่จริงรูปร่างของเบียดที่ปรากฏให้เห็นครั้งแรกนั้น ก็ไม่ได้มีลักษณะเป็นวิญญาณหรือเป็นหมอกใสแต่ประการใด รูปร่างที่ปรากฏนั้นเป็นตัวตนที่เป็นของแข็ง ๆ เหมือนอย่างบุคคลจริง ๆ จนกระทั่งในตอนหลังที่ภาพนั้นค่อย ๆ จางหายไปจากสายตาของเธอนั่นเอง เธอได้กล่าวกับเกอร์นี่ว่า ดิฉันร้องเสียงเอ็ดอิ่งขึ้นมาจึงทำให้น้องสาวตื่นขึ้นมาด้วย และต่อจากนั้นต้องกินเวลาอีกพักใหญ่กว่าดิฉันจะสำรวมใจให้เป็นปกติอยู่ได้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ครั้งนั้นยังคงอยู่ในความทรงจำของดิฉันอย่างเด่นชัด ดิฉันคิดว่า จะไม่มีวันลบเลือนไปจากความทรงจำได้เลย

น้องสาวของมิส เวอร์ดี เองก็ได้ให้คำยืนยัน ถึงข้อความที่พี่สาวของเธอได้บอกแก่ **เฮ็ดมัน เกอร์นี่** ไปแล้ว

ตรงกันและรู้สึกว่เกอร์นี่ก็มีความเชื่อมั่นว่า เหตุการณ์ เช่นนั้นได้เกิดขึ้นจริง ๆ โดยไม่ใช่เป็นเรื่องที่ถูกขื่นมาเพื่อให้ ตื่นเต้นแต่ประการใดเลย เขาจึงบอกแก่เบียดว่า คราว หน้าถ้าจะทดลองอีกโปรดบอกให้ผมทราบหน่อย เพื่อ จะได้มีโอกาสมาร่วมเป็นผู้รู้เห็นด้วย

แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า เราไม่มีโอกาสทราบต่อมา ว่าเบียดได้รับคำขอร้องของเกอร์นี่ และได้ทดลองเรื่องนี้ อีกหรือเปล่าอย่างแน่นอน ถ้าหากเขาจะทดลองอีก ก็ เป็นที่น่าเสียดายว่าไม่ได้มีเกอร์นี่เป็นผู้รู้เห็นอยู่ด้วย เพราะ มีปรากฏไว้ในบันทึกของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณว่า เขาได้ทดลองอีกสองครั้งในตอนเย็นวันนั้น แต่ละครั้งก็ เป็นการทดลองในระหว่างระยะเวลาที่เขาเรียกว่า เป็นการ หลับโดยการสะกดจิต

กรณีของ เบียด มีความแปลกประหลาดมากกว่า ผู้อื่นอยู่อย่างหนึ่ง คือว่าเขาเองผู้ทดลองก็ไม่แน่ใจ เหมือนกันว่าเขาสามารถจะทำได้หรือไม่ แต่ปรากฏว่า ในตอนเย็นของการทดลองครั้งที่สองนั้น เบียดก็สามารถ ทำให้ผู้อื่นเห็นเขาได้อีกในบ้านเลขที่ ๒๒ ถนนโฮการ์ด์

เป็นแต่ว่าครั้งนี้ มิส เวอริตี้ ผู้เป็นคู่หมั้นของเขาไม่มีโอกาสเห็นภาพนี้ด้วยตนเอง และปรากฏว่าในครั้งหลังสองครั้งนี้ พี่สาวของ มิส เวอริตี้ ผู้ซึ่งแต่งงานไปแล้ว เป็นผู้เห็น พี่สาวของ มิส เวอริตี้ ผู้นี้สามารถจะจำเบียดได้เป็นอย่างดี ในเมื่อเขาปรากฏขึ้นเบื้องหน้าเธอแล้วก็ค่อย ๆ จางหายไป ก็เป็นที่แน่นอนว่า เธอได้รับความประทับใจมากจากปรากฏการณ์ครั้งนี้ และโดยเฉพาะระหว่างการถอดจิตครั้งที่สองนั้น ปรากฏว่าเบียดได้เข้ามายืนอยู่ใกล้ ๆ เติงของเธอกและก้มลงเพื่อจะลูบผมของเธอด้วย เธอได้เล่าให้เกอร์นี่ฟังในภายหลังว่า ร่างของเขาได้จับมือของเธอกุมไว้ และก็ปรากฏว่าเธอก็ไม่ได้ตกใจหรือมีความรู้สึกผิดปกติแต่อย่างใด เป็นแต่ว่ารู้สึกตื่นเต้นบ้างเล็กน้อย

ในวันที่ ๒๒ เดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๘๘๔ เกอร์นี่ได้รับจดหมายเบียดโดยบอกว่า เขาจะพยายามอีกครั้งหนึ่งในคืนวันนั้น โดยเบียดกล่าวว่า ครั้งนี้เขาจะพยายามถอดจิตให้ไปปรากฏที่บ้านของคู่หมั้นของเขา ต่อมา มิส เวอริตี้ ได้เขียนจดหมายถึงเบียดลงวันที่ ๓ เมษายน

ค.ศ. ๑๘๘๔ เล่าว่า ในวันเสาร์ที่ ๒๒ เดือนมีนาคม นั้นเวลาประมาณเที่ยงคืน ดิฉันเกิดความรู้สึกชัดเจนขึ้นมาเองว่า เบียดได้เข้ามาอยู่ในห้องของดิฉันแล้ว และดิฉันได้เห็นภาพเขาเต็มทีในขณะที่กำลังตื่นอยู่นั่นเอง เขาได้เข้ามายังดิฉันและลูบผมของดิฉัน และต่อมาเมื่อเขาได้มาหาดิฉันในวันพุธ ดิฉันก็ได้เล่าเรื่องนี้ให้เขาฟังโดยระบุเวลาและสถานที่ที่เขาปรากฏกายด้วย การปรากฏกายของเขาในห้องดิฉันในครั้งนั้น ปรากฏว่าเห็นได้อย่างแจ่มชัดและจำได้ไม่ผิดตัวเลยทีเดียว

และหลังจากปรากฏการณ์ครั้งนี้แล้วปรากฏว่า มิส เวอร์ดี มีจิตใจไม่ปกติจึงจำต้องได้รับการเอาใจใส่ดูแลของแพทย์ตลอดมา ต่อจากนั้นก็ไม่มีผู้ใดทราบแน่ชัดว่า เบียดได้ทำการทดลองเช่นนี้อีกหรือไม่ แต่ก็อาจจะเป็นไปได้ว่าถึงแม้ว่าเขาจะทดลอง เขาก็คงจะไม่ทำการทดลองกับ คู่หมั้นของเขาเป็นแน่ เพราะอาจจะทำให้เธอตกใจหรืออยู่ในสภาวะที่ใจไม่เป็นปกติก็ได้

บทที่ ๑๐

รูปจำลองหรือกายแฝด

คำว่า รูปจำลองหรือกายแฝดคืออะไรนั้น โปรด
อ่านตัวอย่างต่อไปนี้ก่อน

ตัวอย่างที่ ๑

หญิงสาวผู้หนึ่ง เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่ง
หนึ่ง ได้เขียนจดหมายมาว่า เรื่องนี้ท่านอาจจะเห็นเป็น
ของเหลวไหลก็ได้ แต่ความจริงมีอยู่ว่า วันหนึ่งขณะที่

ดิฉันกำลังดูหนังสืออยู่นั้น เมื่อดิฉันเงยหน้าขึ้นก็มองเห็นภาพที่เหมือนตัวเองดั่งกับแกะ คือเหมือนกับภาพที่ปรากฏในกระจกเงานั้นเอง แต่ว่าภาพนั้นนั่งอยู่บนเตียงนอนของดิฉัน ดิฉันร้องออกมาด้วยความประหลาดใจ และดิฉันก็ได้เห็นภาพเหมือนหรือกายแฝดของดิฉันนั้นยิ้มแล้วก็ทำจมูกยู่ยี้ และต่อมาอีกประมาณ ๖ หรือ ๗ นาที ก็หายวับไปกับตา

หญิงสาวผู้ที่กล่าวนี้ ปรากฏว่าได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการเห็นกายแฝดหรือภาพจำลองของเธอ ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้ไม่ค่อยจะมีบ่อยนัก และก็ยังไม่มีผู้ใดเข้าใจดีพอ มีคำในภาษาอังกฤษเรียกศัพท์นี้ต่าง ๆ กัน แต่ไม่ว่าจะเรียกว่าอะไรก็ตาม ก็ปรากฏว่าการที่บุคคลจะเห็นภาพจำลองหรือกายแฝดของตนนั้น เป็นเรื่องที่ไม่น่าทำให้เกิดความยินดีนักเลย

ตัวอย่างที่ ๒

กี๋ เดอ โมปซซัง ซึ่งเป็นนักประพันธ์เอกของโลกคนหนึ่ง ครั้งหนึ่งก็ได้เคยบ่นกับเพื่อน ๆ ว่า พอเขากลับมาบ้านที่ไร ก็มักจะเห็นกายแฝดของเขานั่งอยู่บนเก้าอี้อาร์มแชร์เสมอ ปรากฏว่านักประพันธ์ผู้นี้ ต่อมาก็ได้ถึงแก่กรรมในสถานที่สำหรับกักกันคนที่เป็นโรคจิต เรื่องนี้ก็ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นมาว่า การที่เขาได้รับความกระทบกระเทือนทางอารมณ์อยู่เสมอ นั้น เป็นเหตุให้เขาได้เห็นภาพจำลองคือภาพกายเหมือนของเขาหรือ หรือว่าจะเป็นอีกทางหนึ่ง คือว่าการที่เขาได้เห็นภาพจำลองของเขาบ่อย ๆ นั้น ได้ทำให้เขาต้องเป็นโรคจิตไปดังกล่าวแล้ว ปัญหาในเรื่องนี้ก็ยังไม่มีความชัดเจนโดยแน่นอน

ตัวอย่างที่ ๓

อันที่จริงปรากฏการณ์เช่นนี้ ก็ไม่ได้มีเกิดขึ้นแก่นักเขียนอย่างเดียว จินตกรวีอีกคนหนึ่งของเยอรมัน ชื่อ

เกอเต้ ก็ได้มีประสบการณ์เช่นนี้เหมือนกัน คือครั้งหนึ่ง เขาได้ขี่ม้าไปเยี่ยมเพื่อนของเขาที่ชื่อว่า เฟรเดริก ใน สแตร์สเบิร์ก ตอนนั้นเขาได้เห็นภาพจำลอง หรือภาพ ภายเหมือนของเขา สวมเครื่องแต่งกายชุดประหลาดซึ่ง เขาไม่ได้เคยสวมใส่มาแต่ก่อนเลย แต่ต่อมาอีก ๘ ปี เมื่อ เกอเต้ ได้ผ่านไปบนถนนเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง เพื่อ จะไปเยี่ยมเฟรเดริกานั้น เขาก็ปลื้มคิดขึ้นมาได้ว่า ครั้งนี้ เขาได้แต่งตัวเหมือนกับภาพภายเหมือนของเขาเมื่อก่อน โน้นโดยไม่ผิดเพี้ยนเลยทีเดียว

ตัวอย่างที่ ๔

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๙ นักค้นคว้าทางวิญญาณชื่อ เซอร์ โอลิเวอร์ ลอดจ์ ได้รับจดหมายจาก อาร์ชบิชอป เฟรเดริก ผู้ซึ่งกล่าวว่าในวันที่ ๑๔ เดือนมกราคม ได้มี ประสบการณ์อันแปลกประหลาด ในตอนค่ำวันนั้น ท่าน นักบวชผู้นี้ได้กลับบ้านและรู้สึกว่เหน็ดเหนื่อยเป็นอย่าง ยิ่ง จึงได้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวโปรดเพื่อพักผ่อน และในไม่ช้า ก็ม่อยหลับไป

ในจดหมายนั้นเขียนมาว่า ผมรู้สึกว่าได้ถูกปลุกขึ้นทันทีในเวลา ๑๕ นาทีต่อมา ซึ่งผมสังเกตได้โดยดูนาฬิกาในห้องนั้น ในขณะที่ผมตื่นขึ้นนั้น ผมก็เห็นภาพตัวผมเองอีกภาพหนึ่ง แต่เป็นภาพเรืองแสงคล้าย ๆ กับเป็นภาพหมอกควันจาง ๆ แต่ก็เป็นภาพที่เหมือนกันจริง ๆ อย่างน่าประหลาด ภาพนั้นมองมายังผมด้วยความสนใจและดีใจ การที่ผมกล่าวว่าภาพนั้นเป็นภาพโปร่งแสงหรือเป็นเงาราง ๆ นั้น ก็เพราะว่าผมสามารถเห็นโต๊ะซึ่งอยู่ข้างหลังภาพนั้น และเห็นหนังสือบนโต๊ะนั้นตลอดจนสามารถจะอ่านชื่อหนังสือบนโต๊ะซึ่งอยู่หลังภาพนั้นได้อีกด้วย

หลังจากที่ผมเองและภาพจำลองได้มองกันและกันอยู่ประมาณ ๕ วินาที ภาพนั้นก็หายไปเป็นเวลาประมาณ ๒ หรือ ๓ นาที แล้วก็ปรากฏขึ้นมาใหม่อีก

ปรากฏการณ์ คือการเห็นภาพจำลองหรือภาพเหมือนของตนนี้ รู้สึกว่าน่าจะมีส่วนสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด กับการถอดจิตออกไปก็ได้ นักค้นคว้าบางคนได้ให้ข้อสังเกตว่า ภาพเหมือนของบุคคลนี้ จะปรากฏขึ้นใน

สถานการณ์ทางจิต เช่นเดียวกับที่ก่อให้เกิดการถอด
กายทิพย์ออกไปจากร่างกาย สถานการณ์เช่นนั้นก็ได้แก่
ความป่วยไข้ ความเจ็บปวดอย่างรุนแรง การปวดหัว
หรือความเคร่งเครียดในทางอารมณ์เป็นต้น

ตัวอย่างที่ ๕

ในวารสาร FATE ฉบับเดือน เมษายน ค.ศ.
๑๙๖๖ มีเรื่องราว **ดร. เอ็ดเวิร์ด โปโคลสกี** ได้เสนอ
กรณีเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีบุคคลที่สมควรจะเชื่อถือได้เป็นอย่างดี
ได้รายงานเรื่องภาพลวงตาเกี่ยวกับภาพเหมือนไวต์ดิง
ต่อไปนี้

มร. แฮโรลด์ ซี แห่งเมืองซิกาโก อิลลินอยส์ มี
อาการปวดหัวอย่างรุนแรง เมื่อเขากลับมาบ้านในเย็น
วันหนึ่ง หลังจากที่เขาได้ทำงานหนักที่ทำงานมาแล้ว
ตลอดทั้งวัน ในขณะที่เขานั่งลงรับประทานอาหารนั้น เขา
ก็ได้เห็นภาพเหมือนของเขาเอง นั่งอยู่ข้างหน้าเขา และ
คล้าย ๆ กับว่า ภาพนั้นจะเป็นภาพในกระจกเงานั้น เพราะ

ว่าภาพนั้นจะทำตามอาการกิริยาเคลื่อนไหวของเขาได้
ทุกอย่างในขณะที่เขานั่งรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะนั้น ดร.
โปโดลสกี รายงานว่า นับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา บุคคล
ผู้นี้ก็ได้เห็นภาพเหมือนของเขาในโอกาสอื่นอีกหลายครั้ง
แต่ทุกครั้งก็มักจะเกิดหลังจากที่เขาได้มีอาการปวดหัว
อย่างรุนแรงมาแล้ว

ตัวอย่างที่ ๖

มร. ซามวล จี แห่งเมืองแคนซัส มิสซูรี ก็ได้
เห็นภาพเหมือนของเขาเช่นเดียวกันในตอนบ่ายของวัน
อาทิตย์วันหนึ่ง ในขณะที่เขากำลังอยู่ในสวนหลังบ้านของ
เขา เขาเล่าว่า ภาพเหมือนของเขานี้ทำเลียนแบบการ
เคลื่อนไหวของเขาได้ทุกอย่างทุกประการ ภาพนี้ปรากฏ
อยู่ประมาณ ๒ ชั่วโมงจึงหายไป

ตัวอย่างที่ ๗

เรื่องนี้เกิดขึ้นกับสตรีชื่อว่า มิสซิส จินนี่ พี วัน หนึ่งเธอกำลังแต่งหน้าอยู่ในห้องตอนเย็น ก็พอดีได้เห็น ภาพที่เหมือนกันกับเธอไม่มีผิดเพี้ยน กำลังยื่นมือมาจะแตะหน้าของเธอ เธอก็รู้สึกจนสนทนงทึ่งเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ยื่นมือออกไปเพื่อจะแตะภาพนั้น เธอได้เล่าให้ ดร. โบโดลสกีฟังว่า เธอรู้สึกว่าหน้าของเธอถูกภาพเหมือนนั้นสัมผัสเอาจริง ๆ

ดร. โบโดลสกี ได้เสนอทฤษฎีที่น่าจะเป็นไปได้ ๒ ประการ เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ที่น่าแปลกประหลาดนี้ ทฤษฎีหนึ่งกล่าวว่า เรื่องเช่นนี้เกิดจากกระบวนการบางอย่างในสมองซึ่งได้รับความกระทบกระเทือน โดยเฉพาะในสมองส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเห็น อีกทฤษฎีหนึ่งซึ่งเป็นทฤษฎีในทางจิตวิทยา กล่าวว่าภาพดังกล่าวมาแล้วนั้นเป็นการฉายเงาออกไปของภาพที่เกิดขึ้นจากความทรงจำในสมอง ทั้งนี้ท่านอธิบายว่า ภาพบางอย่างได้ถูกเก็บไว้ในความทรงจำในสมอง และเมื่อเกิด

ความตึงเครียดหรือสภาวะทางจิตอันผิดปกติอย่างอื่นขึ้น ความทรงจำในสมองนั้น ก็ฉายเงาออกมาเป็นภาพเหมือน ภาพของตัวบุคคลนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ยังมีหลายคนซึ่งสามารถจะเห็นภาพเหมือนของผู้อื่นได้ด้วย ในกรณีเช่นนี้มีคำถามว่า ใครเป็นผู้ฉายเงาภาพเหมือนนั้นออกไปข้างนอก และก็เป็นเรื่องที่น่าคิดว่า ภาพเหมือนนั้นสามารถจะเคลื่อนไหว อิริยาบถหรือทำกิจการอย่างอื่น ๆ ได้ โดยเป็นอิสระจากมันสมองที่เป็นตัวการฉายมันออกมาได้ด้วยหรือ ? และจะสามารถทำเช่นนั้นได้สักเพียงไร ? อีกปัญหาหนึ่งก็คือ เราจะว่าภาพเหมือนนั้นเป็นส่วนที่ถูกสร้างขึ้นมาจากความทรงจำในอดีตได้เสมอไปที่เดียวหรือ ? ในเมื่อภาพเหมือนนั้น บางครั้งก็แสดงให้เห็นเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตด้วยเหมือนกัน

เมื่อเราตรวจสอบดูกรณีดังที่กล่าวไว้ในประสบการณ์ของท่านบาทหลวงดับเบิลยู มองฟอร์ด แล้ว เราก็จำเป็นจะต้องรับว่า ข้ออธิบายในเรื่องเกี่ยวกับจิตวิทยาหรือสรีรวิทยาดังที่กล่าวมาแล้วนั้น อาจจะนำมา

ใช้อธิบายได้ในบางกรณีก็จริง แต่ก็มีหลายกรณีเหมือนกันที่ข้ออรรถาธิบายนั้น จะนำมาใช้ประยุกต์ให้สมเหตุสมผลยังไม่ได้ ดังนั้น จึงน่าจะเห็นว่ายังมีเหตุผลที่ลึกกว่านั้นแฝงอยู่อีกก็ได้

ตัวอย่างที่ ๘

ท่านบาทหลวง เมานท์ฟอร์ด แห่งบอสตัน วันหนึ่งได้ไปเยี่ยมเพื่อนของท่านที่นอร์ฟอล์ค ในตอนหนึ่งได้บังเอิญมองออกไปนอกหน้าต่างซึ่งอยู่ด้านริมถนน และได้กล่าวกับเพื่อนผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า “ดูเหมือนว่าน้องชายของท่านกับภรรยาของเขากำลังจะมาที่นี่แล้ว”

เจ้าของบ้านชะงักออกไปดูก็เห็นจริง และได้กล่าวว่า “อ้อ แล้วเขาก็ขี่เจ้าม้าแก่ที่ชื่อว่า เจ้าต๊อบบิ้น มาด้วยนี่ เจ้าม้าแก่นี้ก็ดีจริงนะ รู้สึกว่าตอนนี้ไม่เห็นค่อยกะเผลกกะเผลกแล้ว ทั้ง ๆ ที่ได้รับอุบัติเหตุมาแล้วครั้งหนึ่ง”

ท่านบาทหลวง เมานท์ฟอร์ด ต่อมาก็ได้รายงานให้นักคั่นคว่ำทางวิญญูณทราบ โดยท่านบอกว่า คน

๒ คนที่ท่านเห็นนั่งมาในรถม้า คือ **มิสเตอร์** และ **มิสซิส โรเบิร์ต โคล** นั้น ก็มีผู้อื่นร่วมเห็นด้วยทั้งบ้าน แต่ที่ทุกคนแปลกใจก็คือทั้ง ๒ คนยังคงนั่งเฉยอยู่บนรถม้า แล้วก็มองตรงไปข้างหน้าอย่างไม่แยแส ต่อจากนั้นก็ขับรถเลี้ยวโค้งหายไปโดยไม่ได้แวะเข้ามาในบ้านตามปกติเลย

เพื่อนของท่านบาทหลวง ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านนั้น ได้กล่าวว่า “แปลกจริง ๆ” พร้อมกับเกาคางแสดงถึงว่ากำลังใช้ความคิดอย่างลึกซึ้ง เขากล่าวต่อไปว่า “ทำไม ๒ คน นั้นจึงไม่แวะเข้ามาเยี่ยมเรา รู้สึกว่าเขาไม่เคยทำเช่นนี้มาก่อนเลย คือหมายถึงว่า การที่เขาจะผ่านไปเฉย ๆ โดยไม่แวะเข้ามาตามปกติเช่นนี้ นอกจากนั้นท่าทางที่เขา นั่งอย่างเมินเฉย โดยไม่โบกมือมาทักทายเราเลยนี้ ก็ยิ่งเป็นการผิดปกติมากขึ้น ผมคิดว่าน่าจะมีอะไรผิดปกติสักอย่างหนึ่งแล้วเป็นแน่”

ปรากฏว่า พอเจ้าของบ้านได้กล่าวแสดงความประหลาดใจจบลง ก็พอดีหลานสาวของเขาเข้ามาในบ้านด้วยท่าทางกระหืดกระหอบและดวงหน้าซีด เธอกล่าวว่า

“คุณป้าคะ หนูได้รับความตกใจและเสียใจเมื่อก็นี่ คือคุณพ่อและคุณแม่นั่งรถผ่านหนูไป แต่ไม่มีใครพูดทักหนูเลยแม้แต่สักคำเดียว ทั้งสองคนนั่งมองไปข้างหน้าอย่างไม่แยแสเลย อันที่จริงเมื่อหนูออกจากบ้านเมื่อ ๑๕ นาที มาแล้ว ท่านทั้งสองก็ยังนั่งอยู่ที่เตาผิงแท้ ๆ”

ในขณะที่ทุกคนในบ้านนั้นกำลังครุ่นคิดถึงเหตุผลที่ทำให้ โรเบิร์ต โคล ผู้เป็นญาติของตนแสดงอาการแปลกประหลาดเช่นนั้น ก็ปรากฏว่าท่านบาทหลวงวงเมานท์ฟอร์ด ได้มองออกไปข้างนอกหน้าต่าง และก็ต้องตกตะลึงเมื่อได้เห็นโคล สามีภรรยา นั่งรถม้าใกล้เข้ามาทุกที ม้าที่เทียมรถมานั้น ก็เป็นม้าแก่ที่ชื่อ ดีอบบิน แต่ทว่ามีอาการเดินโซยกเขยกมาด้วยอย่างเห็นได้ชัด และทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นไปเหมือนกับที่ได้เห็นมาเมื่อครู่นี้ นอกจากนี้ก็มีความแตกต่างที่สำคัญ คือคราวนี้โคล สามีภรรยา ได้หยุดรถม้า และได้เข้ามาเยี่ยมเขาในบ้านดังเช่นเคย

ทั้งสองสามีภรรยาพากันงงและมึนแปดด้าน ในเมื่อได้รับคำบอกเล่าจากผู้เป็นญาติของเขาตั้งแต่ต้น เขาปฏิเสธอย่างหนักแน่นว่า เขาไม่ได้กระทำเช่นนั้นเลย

เพราะเขาเพิ่งออกจากบ้านมาเมื่อ ๑๐ นาทีที่แล้วนี้เอง และเขาก็ขับรถมาตรงมาที่นี้เลยทีเดียว

อันที่จริงทุก ๆ คนในบ้านนั้นก็เห็นว่า เขาได้เห็นภาพของ โคล สามีภรรยาลั้บหายไปที่มุมถนนเมื่อไม่กี่นาทีมานี้เอง ท่านบาทหลวงก็ได้เห็นคนทั้งสองปรากฏขึ้นในระยะไกล โดยได้ขับรถมาจากทิศทางเดียวกันจริง และหลังจากที่ได้พิจารณากันแล้ว ทุกคนก็ได้ลงมติว่าตนได้เห็นภาพเหมือนของญาติของเขาทั้งสองคนมาปรากฏตัวให้รู้ล่วงหน้านั่นเอง

ตัวอย่างที่ ๙

ในหมู่ชาวนอร์เวย์ ก็มีตัวอย่างเช่นนี้เหมือนกัน ซึ่งเขาเรียกว่า “วารดอกร์” (vardogr) ซึ่งจะมาปรากฏให้ผู้อื่นเห็นก่อนที่ตัวจริงจะมาถึงในภายหลัง ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือไว้เล่มหนึ่ง ชื่อ Real Ghosts Restless Spirits and Haunted Minds ซึ่งแปลว่า ปีศาจที่แท้จริง วิญญาณที่เคืองคร้อน และจิตใจที่กระวนกระวาย ใน

หนังสือเล่มนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงประสบการณ์ของข้าพเจ้าเองเกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านผู้อ่านจะทราบความพิสดารได้จากหนังสือเล่มนั้นโดยตรง

ในที่นี้ใคร่ขออ้างคำของ **เวียส เจ็นเซน** บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ Norwegian Journal of Psychical Research ซึ่งได้เขียนบทความไว้ในปี ค.ศ. ๑๙๑๗ มีข้อความว่า :-

รายงานเกี่ยวกับเรื่องกายเหมือนหรือวาร์ดอร์ของชานอร์เวย์ก็มีข้อความทำนองเดียวกัน จะมีแตกต่างกันไปก็เล็กน้อย เช่นก่อนที่บุคคลตัวจริงจะมาถึงที่แห่งใดแห่งหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นที่บ้านของเขาก็ได้นั้น ก็จะมีกาย หรือภาพเหมือนมาปรากฏตัวให้คนในบ้านเห็น และได้ยินก่อน เช่นจะมีผู้ได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาเดินขึ้นบันไดมาและได้ยินเสียงเขาเปิดประตูห้องข้างนอก ถอดรองเท้า เก็บไม้เท้าไว้ในที่ของมัน เป็นต้น บุคคลที่ไม่คุ้นเคยในเรื่องนี้เมื่อเปิดประตูออกไปดู ก็จะไม่เห็นอะไรเลย แต่ต่อมาประมาณ ๑๐ นาที ผู้อยู่ในบ้านนั้นก็จะได้ยินและได้เห็น ปรากฏการณ์ทำนองเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง และในคราวนี้บุคคลตัวจริงก็จะมาถึง

โดยปกติวาร์ดอกร์นี้ จะมาปรากฏให้ผู้อื่นได้ยินโดย
ทำเสียงเลียนแบบผู้ที่จะมีมาถึงในภายหลังมีบ้างเหมือนกัน
ในบางครั้งที่วาร์ดอกร์จะมาปรากฏให้เห็น นอกเหนือไป
จากการทำให้ได้ยินด้วย ในเรื่องเช่นนี้อาจเป็นไปได้ว่า
บุคคลผู้เห็นภาพนั้น อาจจะกำลังรอคอยการกลับมา
ของบุคคลในภาพนั้นอย่างใจจดใจจ่อก็ได้ ดังนั้น จึงทำ
ให้เกิดภาพเหมือนของผู้นั้นล่วงหน้ามาก่อน เพื่อบอก
ข่าวให้ทราบไว้ก็ได้

ตัวอย่างที่ ๑๐

แฮรี ฮอฟเบอร์เกอร์ ได้กล่าวถึงเรื่องการถอด
กายทิพย์ของเขา ซึ่งเป็นไปโดยตั้งใจไว้ในวารสาร FATE
ฉบับประจำเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๖๘ ว่าดังนี้

เขาได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า ภาพเหมือน หรือ
กายแฝดนี้ก็คล้ายคลึงกันกับการถอดกายทิพย์เหมือนกัน
แต่มีส่วนที่ผิดกันอยู่อย่างหนึ่ง คือว่าภาพเหมือนนี้เป็น
ภาพที่มีวิญญาณครอง คือมีทั้งกายและใจ และเมื่อ

จับต้องดู ก็ปรากฏว่าเป็นของแข็ง คือสามารถจับต้องได้จริง ๆ และภาพเหมือนนี้สามารถกระทำกิจการอื่น ๆ ได้เหมือนคนธรรมดา ซึ่งไม่เหมือนกับกายทิพย์ เพราะว่ากายทิพย์ส่วนมากจะไม่สามารถกระทำอาการกิริยาเหมือนกับกายเนื้อได้

ประวัติของ ฮอฟเบาว์เวอร์ ก็เป็นเรื่องน่าสนใจเหมือนกัน เพราะว่าเขาได้สืบเชื้อสายมาจากตระกูลที่เคยมีชื่อเสียงในทางเป็นแม่มด หรือนักคาถาอาคมมาแล้ว ซึ่งแม่มดประเภทนี้ก็มีผู้เชื่อกันว่า สามารถถอดจิตออกไปจากกายได้ เนื่องจากต้นตระกูลของเขาเป็นแม่มด จึงมีเรื่องเล่ากันว่า แม่มดคนนี้ได้เรียนวิชาถอดจิตมาจากหญิงผู้วิเศษชาวอินเดียนแดงเผ่า เซโรกี ซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นนกชนิดหนึ่งชื่อนกเร็น จึงมีนิยายปรัมปราเล่ากันมาว่า ได้มีผู้เห็นหญิงแม่มดนี้แปลงกายเป็นนกเร็น บินโฉบไปโฉบมาอยู่แถวนั้น อันที่จริงเรื่องนี้ก็อาจเป็นไปได้ว่าคนเรามักจะมีนิสัยชอบแต่งนิยายปรัมปราขึ้นมาประกอบเพื่ออธิบายเรื่องที่เขาเห็นเป็นของลึกลับและไม่สามารถอธิบายได้เสมอ และเรื่องนี้ก็อาจจะเป็นเรื่องเดียวกันที่บุคคล

ที่อยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ สมัยนั้นแต่งขึ้นเอง เพื่ออธิบายว่าเหตุใดแม่มดจึงสามารถรู้เหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นในที่ห่างไกลออกไป และสามารถนำมาบอกเล่าให้ประชาชนแถบนั้นฟังได้ ก่อนที่จะมีข่าวมาถึงหมู่บ้านนั้นเสียอีก

เมื่อครั้ง ฮอฟเบาว์เวอร์ ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่นั้นครอบครัวของเขาได้ย้ายมาที่ฟลอริดา และเขาก็ได้ยินข่าวเกี่ยวกับเด็กคนหนึ่งชื่อว่า **เฟอร์โน** โดยเล่าต่อกันมาว่าเด็กคนนี้มีความสามารถถอดจิตของเขาออกไปเดินท่อง ๆ อยู่ตามหนองบึงอันกว้างใหญ่ได้เสมอ เขาได้สืบทราบประวัติมาว่า เฟอร์โน นี้เป็นนักศึกษาที่มีความฉลาดมากผู้หนึ่ง แต่ว่าเป็นผู้มีอัธยาศัยน่อมมาในทางวิชาลึกลับ ด้วยเหตุนั้น เขาจึงได้ทราบข่าวมาอีกว่า มีผู้เล่าต่อ ๆ กันมาว่าได้เห็น เฟอร์โน เรียนหนังสืออยู่ในห้องเรียนของเขา และในเวลาเดียวกัน ก็มีผู้เห็นเขาเดินท่อง ๆ อยู่ในหนองน้ำอีกด้วย ดังนั้น ฮอฟเบาว์เวอร์ ซึ่งรู้สึกว่าจะได้รับการตลใจอะไรสักอย่างหนึ่ง ได้ไปที่ห้องสมุดของมหาวิทยาลัย แล้วขออนุญาตดูดิคชันนารีเกี่ยวกับคำว่า กายเหมือนหรือกายทิพย์ จากการตั้งต้น

เช่นนี้ ก็ทำให้เขาได้ค้นคว้าต่อไปเรื่อย ๆ ในที่สุดก็มาถึงวิชา Parapsychology ซึ่งแปลว่า จิตวิทยาที่เป็นฝ่ายวิชาลึกลับ ซึ่งวิทยาศาสตร์ยังค้นไม่ถึง และเมื่อได้ค้นคว้าไปเรื่อย ๆ ก็ได้ทราบว่า นักศึกษาที่ชื่อว่า เพอร์โน ได้มาอ่านหนังสือเหล่านี้เหมือนกัน เพราะในการทดลองชื่อคนยืมหนังสือ นั้น ปรากฏว่ามีชื่อ เพอร์โน อยู่ด้วยหลายเล่ม

ในที่สุด เขาก็พบเรื่องราวกล่าวถึงชายคนหนึ่งผู้ซึ่งกล่าวว่า เขามีความสามารถถอดจิตออกไปได้และได้เขียนหลักการไว้ เขาได้พยายามศึกษาหลักการนั้นมาเป็นเวลานาน และในที่สุดเขาก็คิดว่า เขาก็ควรจะลองทำวิธีถอดจิตจากกายดูสักที

หลังจากความพยายาม เขารู้สึกว่าได้รับความประหลาดใจมาก ที่ครั้งหนึ่งเขาได้หลุดออกมาจากร่างกายได้ และได้ลอยอยู่เหนือท้องทะเลอันมีสีน้ำเงินสุกใส เมื่อมองลงไปข้างล่างในระยะไกลออกไป เขาก็ได้มองเห็นเมืองซึ่งเขาคิดว่าน่าจะเป็นเมืองเอเธนส์ ซึ่งในตอนนั้นก็เป็นระยะเวลาย้อนหลังไปประมาณ ๒ พันปีมาแล้ว เขาได้ลงไปเดินปะปนกับบุคคลต่าง ๆ ได้กลิ่นเครื่องยา

เครื่องสมุนไพร และเครื่องเทศต่าง ๆ ที่ส่งมาจากภาค ตะวันออก และก็ได้ชมทัศนียภาพเช่นปราสาทโบราณ อันสมบูรณ์ ซึ่งในสมัยนั้นยังอยู่ในลักษณะที่ยังไม่พังลง จนเห็นแต่ซากดั่งเช่นที่เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ต่อมา ฮอฟเบาว์เวอร์ รู้สึกว่าในการถอดจิตนี้ เขา สามารถจะเดินทางไปไหน ๆ ก็ได้ตามใจชอบ และเมื่อ ภายหลังเขาเกิดรู้สึกเบื่อต่อการเดินทางย้อนหลังกลับไป ในอดีตกาล เขาจึงคิดว่าจะลองไปเยี่ยมย่าของเขาดู ย่า คนนี้อยู่ในแคว้นเวสต์ เวอร์ยีนีย เนื่องจากเขาคิดว่า คงจะไม่มีใครเห็นตัวเขา เขาจึงได้เดินตรงเข้าไปในบ้าน ของคุณย่าของเขาอย่างสบายใจ แต่ต่อมาเขาก็สังเกต ว่าสุนัขของคุณย่าของเขา ได้แสดงอาการกลัวเขามาก

ปรากฏว่าคุณย่าของเขาตื่นขึ้น และได้เปิดไฟข้าง เตียง และท่านได้ร้องออกมาว่า “นั่นหลานหรือนะ หลาน เข้ามาได้อย่างไรกัน เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือ ?”

เมื่อเป็นเช่นนี้ เขารู้สึกตกใจมาก ต่อจากนั้นเขาก็ รู้สึกหน้ามืด และได้มาตื่นขึ้นที่บ้านของเขา และได้ เห็นมารดาของเขากำลังนำผ้ามาเช็ดหน้าของเขาอยู่ บิดา

มารดาของเขาได้ติเตียนเขามาก ในการที่เขาได้ทำการทดลองดังกล่าวนั้น โดยเฉพาะมารดาของเขามีความเกรงว่า เขาจะได้ทำผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงไปแล้ว จึงได้สวดมนต์อ้อนวอนขอให้พระเจ้ายกโทษให้แก่วิญญาณของเขาด้วย แต่บิดาของเขาแสดงอาการไม่เชื่อในเรื่องนี้ และได้กล่าวว่า ถ้าเขาสามารถทำได้โดยเพียงแต่การอ่านข้อแนะนำจากหนังสือเท่านั้น คนอื่น ๆ ก็น่าจะทำได้ด้วย ถ้าเขาได้อ่านหนังสือเล่มนั้นเล่มเดียวกัน

เมื่อเขาถูกมารดาบเร้าหนักเข้าเกี่ยวกับปรากฏการณ์เช่นนั้น ฮอฟเบาว์เวอร์ก็เลยตัดบทว่า สิ่งที่เขาพบมานั้นก็เป็นแต่เพียงภาพที่คิดฝันไปเท่านั้นเอง

แต่ครั้นแล้วก็มีจดหมายส่งมาจากเมลส์อากาศจากคุณย่าของเขา โดยมีใจความว่า “ฉันคิดว่าคงจะได้เกิดอุบัติเหตุแก่หลานของฉันแล้วเป็นแน่ แต่ทำไมฉันไม่ได้รับการบอกเล่าโดยทางโทรศัพท์เลย ฉันคิดว่าคีนนั้นฉันได้ตื่นขึ้น และได้เห็นหลานชายของฉันยืนอยู่ข้าง ๆ เติง และสุนัขก็ทำอาการคล้าย ๆ กับว่า เห็นบางสิ่งบางอย่างที่น่าหวาดกลัวจะนั้น ฉันลุกขึ้นนั่งและเปิดไฟ แล้วก็พูดออกไป แต่ภาพหลานของฉันมองเห็นอย่างเดียว

แล้วก็เดินเข้าไปข้างในอีกห้องหนึ่ง ฉันไม่เข้าใจเลย เพราะตอนนั้นก็ยังมีแสงสว่างอยู่ตามปกติ ฉันจึงเดินตามเขาเข้าไปในห้องอีกห้องหนึ่ง แต่ปรากฏว่าเขาที่ไม่ได้อยู่ในห้องนั้นเสียแล้ว ฉันได้พยายามตรวจสอบดูประตูหน้าต่าง ก็ปรากฏว่าทุกแห่งได้ล็อกจนไว้เรียบร้อยดี ฉันคิดว่าหลานชายของฉันคงจะได้ตายไปแล้ว และวิญญาณของเขาคงจะได้มาเยี่ยมฉันอย่างแน่นอน”

ต่อมาเมื่อ ฮอฟเบาเวอร์ ได้เล่าความจริงนี้ให้แก่คุณย่าของเขาฟัง คุณย่าของเขาก็ถอนใจด้วยความโล่งอก ท่านบอกว่า ครั้งแรกท่านเกรงว่าท่านอาจจะมีสติไม่ปกติไปแล้วก็ได้ และถึงแม้ว่าท่านจะไม่ส่งเสริมให้เขาทดลองต่อไปอีกก็ตาม แต่ท่านก็ได้บอกว่าภาพกายเหมือนนี้ บางครั้งก็สามารถนำไปใช้ในทางดีได้เหมือนกัน ท่านเล่าว่า คุณปู่ใหญ่ของเขานั้น ครั้งหนึ่งได้ออกไปตามหาเด็กที่หลงหายไป โดยอาศัยการถอดภาพเหมือนของตนออกไปนี้เอง ครั้งนั้น ขณะที่ไปติดตามหาเด็กได้พากันสิ้นหวังแล้ว โดยคิดว่าคงจะตามหาเด็กไม่พบอย่างแน่นอน แต่ว่ากายเหมือนของคุณปู่ใหญ่ของเขาสามารถนำเด็กกลับมายังบ้านเดิมได้โดยปลอดภัย

บทที่ ๑๑

การปรากฏตัวอยู่ในที่ ๒ แห่ง
ได้ในเวลาเดียวกันและ
การที่กายสามารถจะไปปรากฏตัว
ในที่ห่างไกลได้
โดยฉับพลันเช่นเดียวกับจิต

ในบรรดาปรากฏการณ์สองประการดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้ การที่บุคคลสามารถจะปรากฏกายอยู่ในที่ทั้งสองแห่งได้ในเวลาเดียวกัน รู้สึกว่าจะมีส่วนสัมพันธ์กัน

อย่างใกล้ชิดกับการถอดจิตยิ่งกว่าอย่างแรก คือการที่ร่างกายสามารถจะไปปรากฏกายในที่ไกล โดยมีความเร็วเหมือนกับจิตเลยทีเดียว การที่ร่างกายสามารถเดินทางไปได้เร็วเท่ากับจิตนี้ มีปรากฏการณ์อยู่ในประวัติศาสตร์ แต่เราถือกันว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องนิยายปรัมปราเกินความเป็นจริง มาตั้งแต่สมัยแรก แต่ในสมัยปัจจุบันก็มีรายงานซึ่งมีหลักฐานยืนยันถึงความจริงอันนี้ ซึ่งจะทราบได้จากเรื่องที่จะบรรยายต่อไป

อนึ่ง ในหลายศตวรรษที่แล้วมาปรากฏว่ามีบุคคลทั้งชายและหญิง ซึ่งเชื่อว่า ถูกพระเจ้านำตัวไปจากสถานที่หนึ่งไปสู่สถานที่อีกแห่งหนึ่ง บางครั้งก็ได้มีผู้พบเด็ก ๆ ซึ่งไปอยู่ในสถานที่ที่ซึ่งไม่น่าเชื่อ และเด็กเหล่านั้นก็ได้อธิบายว่า พวกเขาได้ถูกนางฟ้าพาเหาะข้ามดินแดนอันไกลโพ้นนั้นมา ในสมัยปัจจุบันก็มีโอปปาติกะ หรือ วิญญาณบางประเภทซึ่งได้กระทำตนเองเดียวกันนี้ คือ ได้หอบเอาร่างกายของเด็กออกมาจากห้องของเด็ก ไปสู่ห้องอื่นได้โดยผ่านกำแพงอันที่บนนั้นมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์

ตัวอย่างต่อไปนี้อาจท่านก็อาจจะสงสัยว่าเป็นจริงหรือ? เพราะดูออกจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว แต่ข้าพเจ้าขอรับรองว่า เหตุการณ์นี้ได้มีผู้สอบทานและได้มีผู้รับรองเป็นหลักฐานแล้วอย่างมั่นคง โดยคณะเจ้าหน้าที่ของโบสถ์ที่เกี่ยวข้องนั้น ๆ

ตัวอย่างที่ ๑

วันหนึ่งในเดือนตุลาคมในปี ค.ศ. ๑๕๙๓ ปรากฏว่ามีทหารแปลกประหลาดคนหนึ่งได้ปรากฏตัวขึ้นมาอย่างแปลกประหลาด ในเวลากลางวันในขณะที่แดดกำลังออกจ้า ซึ่งปรากฏตัวขึ้นในท่ามกลางทหารยาม ที่ปราซาเมเยอร์ หน้าพระราชวังในเมกซิโกซิตี ปรากฏว่าทหารผู้นั้นดูแสดงท่าทางงงวย และเดินไปเดินมารอบ ๆ ดูคล้ายกับว่าอยู่ในความฝันหรือว่าละเมอขณะนั้น เขาแต่งตัวด้วยเครื่องแบบของทหาร ที่เฝ้าจวนของข้าหลวงอยู่ในเมืองหลวงของประเทศฟิลิปปินส์

เมื่อมีผู้ถาม เขาก็ตอบว่า “ผมมีชื่อว่า กิล เพเรส

เข้าวันนี้ผมได้รับคำสั่งให้มาเฝ้าประตูบ้านของท่านผู้ว่าการที่เมืองมนิลา ผมรู้ว่าที่นี่ไม่ใช่พระราชวังของผู้ว่าการแน่ และที่นี่ก็ไม่ใช่มนิลาด้วย แต่ผมก็ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้อย่างไรและเพราะเหตุใด ผมรู้แต่ว่าบัดนี้ผมมาอยู่ที่นี้แล้ว และที่นี่ก็ดูท่าทางเป็นพระราชวังหลังหนึ่งเหมือนกัน ดังนั้น ผมก็จะทำหน้าที่ของผมให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

เมื่อมีผู้บอก เพเรส ว่า ที่นี่คือเม็กซิโกซิตี ซึ่งห่างจากมนิลาตั้งหลายพันไมล์ เขาก็ไม่ยอมเชื่อ ต่อมาทางการศาลของศาสนาได้จับเขาขังคุก ในฐานะที่เขาเป็นลูกน้องของพวกผีร้ายซาตาน

ต่อมาอีกสองเดือน ก็มีเรือใบลำหนึ่งเดินทางมาถึงเม็กซิโกจากประเทศฟิลิปปินส์ บนเรือใบลำนั้นมีเจ้าหน้าที่รัฐบาลที่สำคัญคนหนึ่งมาด้วย เมื่อเจ้าหน้าที่คนนี้เห็นเพเรสก็จำได้ว่า เป็นทหารยามรักษาพระราชวัง และก็ยืนยันว่าเขาได้เห็นทหารคนนี้ ก่อนที่เขาจะออกเดินทางลงเรือมาเม็กซิโก เมื่อศาลพิเศษของศาสนาได้ทราบ เช่นนั้น ก็ตัดสินใจว่าเพเรสเป็นเหยื่อของปีศาจร้าย

แต่คงไม่ใช่ผู้ร่วมมือกับผีปีศาจร้ายแน่ ดังนั้น จึงปล่อยให้เขากลับประเทศฟิลิปปินส์โดยทางเรือได้

ตัวอย่างที่ ๒

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ข้าพเจ้าได้มีส่วนร่วมในการที่จะเสาะแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับกรณีของนาย ยิน ดุรงค์ ผู้เป็นชาวคานาดาเชื้อชาติฝรั่งเศส อายุ ๒๔ ปี บุคคลผู้นี้กล่าวว่า เขามีปรากฏการณ์เช่นนี้และเขาสามารถจะควบคุมปรากฏการณ์เช่นนี้ได้ด้วย ทั้ง ๆ ที่เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องที่สามารถข้ามพ้นกาลและอวกาศได้ เท่าที่ได้ทราบในขณะนั้น ก็มีหมอคนหนึ่ง ได้ให้คำรับรองโดยกระทำสัตย์สาบานอย่างแข็งขันว่า เขาได้เห็น ดุรงค์ ค่อย ๆ หายตัวไปในอากาศ ในเวลาเดียวกันเครื่องแต่งตัวของเขาก็หล่นลงมากองอยู่กับพื้น

ในการทดสอบครั้งต่อมานั้น ก็มีแพทย์และตำรวจร่วมทดสอบด้วย เขาได้นำ ดุรงค์ใส่กุญแจมือไว้ และได้ล่ามไว้กับโซ่เส้นใหญ่ยาวที่เดี๋ยวในห้องแห่งหนึ่ง และได้

นำเอาซี่ผึ้งตีตราประทับไว้ที่ประตูห้องนอนเป็นจำนวน ๕-๖ แห่งด้วยกัน ต่อมาอีกไม่กี่นาที ดุรงค์ก็ปรากฏตัวให้ผู้สืบสวนของเขาเห็นได้อย่างสบายใจ เมื่อผู้สืบสวนกลับเข้าไปดูในห้อง ก็ปรากฏว่ากุญแจมือหล่นลงไปที่พื้น โดยไม่ได้มีรอยบุบสลายและตราที่ประตูก็ไม่มีการถูกทำลายเลย

รายงานข่าวกล่าวอีกว่า ในการแสดงครั้งที่หนึ่งในซิดคาโก ซึ่งมีผู้เข้าชมมากมาย ปรากฏว่า ดุรงค์ ไม่สามารถจะปรากฏตัวออกมาให้เห็นตัวข้างนอกได้อย่างเช่นเคย เมื่อเวลาผ่านไปชั่วโมงหนึ่ง เขาก็ได้เปิดประตูนั้นออก ก็ปรากฏว่าได้เห็นกุญแจมือกองอยู่บนพื้น โดยไม่ได้มีรอยบุบสลาย แต่ดุรงค์ไม่อยู่ที่นั่นแล้ว เรื่องนี้ทำให้คนคิดกันไปว่า ดุรงค์อาจจะพบประตูหรือทางเข้าลึกลับ อย่างหนึ่ง ซึ่งเขาใช้เดินกลับไปกลับมาระหว่างมิติที่สามและมิติที่สี่ แต่ครั้นแล้วเขาไม่สามารถจะใช้ประตูทางนั้นกลับมาได้ ก็หายไปเลยเช่นนี้ก็ไม่ได้

ตัวอย่างที่ ๓

ในเดือน มิถุนายน วันที่ ๒๓ ค.ศ. ๑๘๗๑ ในระหว่างการเข้าทรง ที่ทำกันขึ้นที่บ้านเลขที่ ๖๑ ถนน แลมคอนดิต ตำบล ไฮฮอลเบอร์น ลอนดอน โดยนักทรง วิญญาณที่มีชื่อเสียงสองคน คือ **เฮอรัล** และ **วิลเลียมส์** นั้น ก็ปรากฏว่ามีร่างกายของคนสามารถไปปรากฏที่อื่นได้ ด้วยความเร็วเท่ากับจิตหรือมีวิธีการเช่นเดียวกับจิต ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นมากดังต่อไปนี้

ในตอนเย็นวันเสาร์วันนั้น เฮอรัล และ วิลเลียมส์ ผู้ซึ่งได้เป็นผู้ร่วมกันดำเนินการทรงวิญญาณ ตั้งแต่เดือน มกราคมของปีนั้นเป็นต้นมา ก็ได้ดำเนินการทรงวิญญาณ ตามที่เคยทำกันอยู่โดยทั่วไป ในห้องซึ่งใส่กุญแจกันไว้ อย่างแน่นหนาและปิดไฟมืด และผู้ที่เข้าร่วมการนี้ก็จับ มือกันแล้วก็เพ่งอธิษฐานจิตต่อโลกของวิญญาณ ต่อมา เทพผู้พิทักษ์ก็ปรากฏตัวให้เห็นจากอีกโลกหนึ่ง เทพที่ ปรากฏมีสองท่าน คือ **ยอห์น** กับ **เคตี้ กิง** ซึ่งเป็นบิดา และบุตรสาวกัน ทั้งสองท่านนี้ปรากฏว่ามีชื่อเสียงมาก

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการทรงวิญญาน และเป็นผู้ที่นัก
ค้นคว้าทางวิญญานทั้งหลายรู้จักชื่อดี

เคตี้ ผู้เป็นวิญญานของบุตรสาวนั้น กล่าวว่า
ในวันนั้นถือเป็นวันพิเศษ เธอจะนำสิ่งอื่นมาให้ปรากฏ
นอกเหนือไปจากไม้กางเขน แหวน และสิ่งที่มีค่าเป็น
อัญมณี เป็นต้น บิดาของเธอผู้เป็นเทพผู้พิทักษ์เหมือน
กันได้แสดงอาการห้ามเธอว่า ไม่ควรจะแสดงปาฏิหาริย์
ผาดโผนเช่นนั้น แต่ เคตี้ ผู้เป็นวิญญานของบุตรสาวก็
ยืนยันว่าจะทำให้ได้

ทันใดนั้น ก็มีผู้เข้าร่วมทรงวิญญานผู้หนึ่ง ชื่อ
มิสเตอร์ แฮริสัน หัวเราะและก็พูดเป็นทำนองแฉะขึ้น
มาว่า ถ้าเช่นนั้นทำไมไม่นำ มิสซิส กัปปี มานี้ละครับ
เมื่อได้ยินเช่นนี้ผู้เข้าร่วมในการทรงวิญญานอยู่ นั้น ก็พา
กันหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ทั้งนี้เพราะทุก ๆ คนรู้ว่า
มิสซิส กัปปี นี้ ซึ่งเป็นคนที่คนทรงของลอนดอนรู้จัก
กันดีคนหนึ่งนั้น เป็นหญิงที่มีรูปร่างอ้วนมากมาย และ
มีน้ำหนักมโหฬารเป็นพิเศษ

เมื่อได้ยิน เคดี ซึ่งเป็นวิญญาณของเทพผู้พิทักษ์ บุตรสาวกล่าวว่า ตกลงฉันจะทำให้ได้ ฉันจะนำเอา มิสซิส กัปปี มาที่นี่ละ

ทันใดนั้นผู้เข้าร่วมทรงวิญญาณผู้หนึ่งก็กล่าวว่า “แต่ว่าจะไม่ตีละมังครับ เดี่ยวจะเกิดเป็นอันตรายแก่ มิสซิส กัปปี เอง”

“ไม่เป็นไร ฉันจะทำได้” เสียงเทพผู้พิทักษ์ผู้เป็น ลูกสาวพูดขึ้น

ในขณะนั้น มิสซิส กัปปี ผู้ซึ่งไม่รู้อิเหนออะไรเลยกำลังนั่งอยู่ข้างเตาผิง โดยกำลังทำบัญชีประจำวันของเธออยู่ข้าง ๆ ของเธอก็มี มิส เนแลนด์ ผู้เป็นเพื่อนกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ หญิงทั้งสองคนกำลังคุยกันเรื่องมะโนสาเร่อยู่ ในทันใดนั้น มิสซิส กัปปีก็โผล่ออกมาครั้งหนึ่ง มิส เนแลนด์ ได้เงยหน้าจากหนังสือพิมพ์ แต่แล้วก็ประหลาดใจมากที่เห็นเพื่อนของเธอคือ มิสซิส กัปปี ได้หายตัวไปเสียแล้ว แต่ในขณะนั้นปรากฏว่ามีหมอกบาง ๆ อยู่กลุ่มหนึ่ง ลอยอยู่ในที่ที่มิสซิส กัปปี นั่งอยู่

บุคคลผู้เข้าร่วมพิธีการทรงวิญญาณครั้งนี้ ในคืนนั้นได้รับรองตอกันทุกคนว่า เวลาได้ผ่านไปประมาณ ๓ นาทีเท่านั้นเอง นับตั้งแต่วิญญาณของ เคดี คิง ประกาศว่าจะนำเอาร่างมิสซิส กัปปี มา ทุกคนในที่นั้นก็ได้ยินเสียงดังดับใหญ่ที่ตรงกลางของกลุ่มนักทรงวิญญาณ ที่ล้อมรอบโตะกันอยู่นั้น

มิสเตอร์ เอ็ดเวิร์ด ได้กล่าวขึ้นมาอย่างตื่นเต็นว่า “รู้สึกว่ามีมือของฉันได้ไปคลำถูกเครื่องแต่งกายของใครคนหนึ่งแล้ว”

ทันใดนั้นก็ไม่มีใครคนหนึ่งขีดไม้ขีดขึ้น และแล้วก็ได้เห็น มิสซิส กัปปี ยืนอยู่ด้วยท่าทางงงวยงอยู่ตรงกลางของโตะในห้องนั่นเอง พร้อมกับในมือของเธอก็ยังถือปากกาไว้หนึ่งด้าม และอีกมือหนึ่งก็ถือสมุดบัญชีที่เธอยังทำค้างไว้อยู่ด้วย เธอได้เอามือขวาที่ถือปากกาไว้ขึ้นป้องหน้า เพื่อเธอจะดูเหตุการณ์รอบ ๆ ซึ่งเธอยังงงวยงไม่รู้วิธีไหนจะเห็นเลยว่า มีอาการเป็นไปมาได้อย่างไรกัน ในระยะแรกนี้ เธอก็คงจะไม่ได้ยินเสียงคำถามจากบุคคลที่

เข้าทรงวิญญาณครั้งนั้น เพราะปรากฏว่าเธอไม่ตอบคำถามของบุคคลเหล่านั้นแต่ประการใด

ทันใดนั้นเสียงของ ยอห์น คิง ซึ่งเป็นเทพผู้พิทักษ์ ได้บอกผู้เข้าร่วมทรงวิญญาณให้เงียบ ๆ ชั่วขณะหนึ่ง เพื่อให้ มิสซิส กัปปี ตั้งสติเสียก่อน

ผู้เข้าร่วมทรงวิญญาณครั้งนั้นนั่งเงียบ ๆ ไปประมาณ ๔ นาที ก็ได้เห็น มิสซิส กัปปี เริ่มเคลื่อนไหวเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่เธอได้ถูกจับตัวโยนลงมาถึงนั้น และเธอได้ร้องเสียงแหลมเป็นสำเนียงคร่ำครวญออกมา ทั้งนี้เพราะเธอรู้ตัวว่า เธอได้มาปรากฏกายยืนอยู่ข้างหน้าผู้คนหลายคน โดยมีสื่อเพียงบาง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งไม่สมควรที่จะมาปรากฏกายนอกบ้านเช่นนั้น

“ดิฉันไม่ได้แต่งตัวสำหรับจะออกมานอกบ้านเลย” เธอบ่นรำพันขึ้น “รองเท้ายกไม่ได้สวมมา”

พอ มิสซิส กัปปี พุดจบลง รองเท้าของเธอก็หล่นลงมาจากเพดาน ต่อมาก็มียุวมวกและก็มีเครื่องแต่งกายชุดอื่น ๆ ตลอดจนมีดอกไม้ที่เธอชอบหล่นตามลงมาเป็นแถว

ท่านผู้อ่านคงจะเข้าใจได้ดีว่า ปรากฏการณ์อันโลดโผน เกี่ยวกับการหอบเอาร่างกาย ของบุคคลให้เดินทางไปได้ด้วยความเร็วเหมือนกับจิตนี้ ย่อมจะทำให้เกิดความตื่นเต้นขึ้นมามากมายเพียงไร ทั้งในวงการของนักทรงวิญญาณและในสายตาของประชาชนทั่วไป พวกนักหนังสือพิมพ์ในสมัยนั้น ได้ลงข่าวติดต่อกันไปเป็นเวลาหลายวัน และลงข่าวอย่างละเอียดที่สุดเท่าที่เขาจะสามารถหาข่าวมาได้ และเรื่องที่มิสซิส กัปปี ได้ถูกลมหอบไปนี้ ก็เป็นที่พูดจาโจษจันกันมาด้วยความเชื่อบ้างและไม่เชื่อบ้าง ตั้งแต่วันนั้นจนกระทั่งถึงวันนี้ทีเดียว

ตัวอย่างที่ ๔

ในหนังสือเรื่องปรากฏการณ์ที่เกี่ยวกับกายสามารถที่จะเดินทางไปได้ด้วยความเร็วเหมือนกับจิต ซึ่งมีชื่อว่า Mind Over Space คือจิตใจที่มีอำนาจนอกเหนืออวกาศนั้น ดร. นันเดอร์ โฟเดอร์ ได้ให้ความเห็นไว้ว่า ในอวัยวะของร่างกายผู้ใหญ่นี้ มีพลังทางแม่เหล็กไฟฟ้า

ซ่อนอยู่ และพลังนี้สามารถเป็นต้นเหตุทำให้เกิดปรากฏการณ์ผาดโผน คือการที่ร่างกายสามารถเดินทางไปได้ด้วยความเร็วเท่ากับ จิต สภาวะที่สามารถทำให้เกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ขึ้นได้ ก็คือสภาวะที่จิตอยู่ในภวังค์หรือกำลังได้รับความปิติอย่างรุนแรง ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าในสภาวะเหล่านี้ มีลักษณะใกล้เคียงกับสภาวะทางกายและทางจิตของเด็กที่ยังไม่คลอดออกมา เมื่อกำลังดังกล่าวนี้ถูกปล่อยออกมาเป็นอิสระแล้ว มันก็สามารถจะต่อต้านกับความตึงเครียด และปรากฏออกมาในรูปของการลอยตัว คือเหาะได้ และเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็สามารถทำให้กายเดินทางไปได้ด้วยความเร็วเหมือนกับจิต ในบางครั้งปรากฏการณ์นี้อาจจะเกิดจากการที่พลังที่ซ่อนอยู่นั้นถูกส่งออกมาอย่างมากมายโดยบังเอิญ แต่ก็มีบางครั้งเหมือนกันที่พลังที่สะสมไว้นี้สามารถที่จะก่อดัว และปล่อยตัวขึ้นมาได้ในเมื่อมีความจำเป็นอย่างรุนแรง ซึ่งเกิดขึ้นโดยที่เจ้าตัวผู้นั้นไม่ได้รู้สึกตัว

เรื่องเช่นนี้ถ้าเป็นอย่างที่ โฟเดอริให้เหตุผลไว้ ก็เป็นเครื่องแสดงว่าภาวะของจิตที่อยู่ในภวังค์ หรือที่กำลัง

มีปีติอย่างรุนแรงนั้น เป็นต้นเหตุที่จะทำให้ร่างกายเดินทางไปได้ด้วยความเร็วเหมือนกับจิตได้ และเรื่องนี้ก็น่าจะสามารถนำไปใช้กับหลักการที่คนสองคนไปปรากฏกายในที่สองแห่งได้ในเวลาเดียวกันอีกด้วย จากการค้นคว้าของผู้ที่มีความสนใจในเรื่องนี้ ก็ปรากฏว่าการที่บุคคลสามารถปรากฏอยู่ในที่สองแห่งได้ในเวลาเดียวกันนั้น มักจะเกิดแก่พวกนักบุญ หรือผู้ที่เป็นผู้นำในทางศาสนาเป็นส่วนมาก

ตัวอย่างที่ ๕

ในปี ค.ศ. ๑๗๗๔ ในขณะที่ อัลฟองโซ เดอ ลีเกอรี อยู่ในคุกเมืองเออเรสโซ ประเทศอิตาลีนั้น เมื่อเขาได้ตื่นขึ้นในเช้าวันหนึ่ง เขาได้บอกกับผู้คุมของเขาว่า เขาได้ไปยืนอยู่ที่ข้างเตียงของ โป๊ป เคลเมนต์ ที่ ๑๔ ที่กำลังจะสิ้นพระชนม์ในขณะนั้นแล้ว มีผู้คนหัวเราะเยาะนักโทษผู้นี้ตาม ๆ กัน เพราะว่าทุกคนก็เชื่อว่า การที่เขาพูดเช่นนั้นเกิดมาจากการอดอาหารนั่นเอง แต่ต่อมา

เมื่อมีการค้นคว้าสอบสวนกันก็ปรากฏว่า บุคคลผู้ที่ได้ ยืนอยู่ที่ข้างเตียงของท่านไปก็รับรองว่า เขาได้เห็น อัลฟองโซ เดอ ลีเกอร์ ยืนอยู่ในระหว่างเขาจริง ๆ

ตัวอย่างที่ ๖

เหตุการณ์ที่รู้จักกันดีอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวกับท่าน เซนต์ แอนโทนี่ แห่งปาตัว ก็มีผู้เห็นท่าน เซนต์ แอนโทนี่ นี้ที่คุกเข่าสวดมนต์อยู่ในโบสถ์ของท่านในวันหนึ่ง และในเวลาเดียวกันในวันนั้น ก็มีผู้เห็นท่านสวดมนต์อยู่ในโบสถ์อีกแห่งหนึ่งร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ในที่นั้นด้วย

ตัวอย่างที่ ๗

อีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจ คือเรื่องของนักบวชหญิง ชิสเตอร์มาเรีย โครโรเนล เด อเกรด้า ซึ่งมีผู้ยืนยันในเรื่องการที่เธอสามารถไปปรากฏกายในที่สองแห่งพร้อมกัน

ได้ว่า เธอได้ทำเช่นนี้ประมาณถึง ๕๐๐ ครั้งด้วยกัน
ซิสเตอร์ คือนักบวชหญิงผู้นี้เกิดในปี ค.ศ. ๑๖๐๒ และ
ก็ได้ทำสมาธิภาวนา จนกระทั่งเธอได้ปีติอย่างรุนแรงใน
ขณะเธออายุได้ ๑๘ ปี ในระหว่างที่เธอไปปรากฏกายใน
ที่ไกลครั้งหนึ่งในจำนวนหลายครั้งนั้น ก็ปรากฏว่าเธอได้
ไปทำพิธีศาสนาให้แก่กลุ่มชาวอินเดียนแดงกลุ่มหนึ่งใน
เม็กซิโก ซึ่งในเวลาเดียวกันในที่อีกแห่งหนึ่ง ในเม็กซิโก
ก็ปรากฏว่านักบวชนิกายกลุ่มฟรานซิสกัน กลุ่มหนึ่งได้
รับความประหลาดใจ เพราะในตำบลที่เขาอยู่นั้นมีหญิง
ลึกลับผู้หนึ่งได้แนะนำให้พวกอินเดียนแดงมาที่นั่น และ
หญิงลึกลับผู้นั้นได้ปรากฏตัวขึ้นมาอย่างประหลาดโดย
ไม่มีใครทราบว่าเขามาจากทิศใด แต่เมื่อชาวอินเดียน
แดงในกลุ่มนั้นคนหนึ่ง บังเอิญได้เห็นรูปภาพของเธอซึ่ง
อยู่ในที่นั่น เขาจึงได้บอกแก่บาทหลวงทั้งหลายว่าสภาพ
สตรีในรูปภาพนั้นแหละคือสภาพสตรีผู้ลึกลับที่บอกให้
เขามาที่นี่ เพราะทั้งสองคนก็มีหน้าตาเหมือนกัน และ
ก็สวมเสื้อผ้าอย่างเดียวกันด้วย

ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๖๓๐ ท่านบาทหลวง อลองโซ
เดอมินา วิเดซ ได้กลับมายังประเทศสเปน ท่าน

บาทหลวงผู้นี้ซึ่งเป็นผู้ควบคุมคณะมิชชันนารีอยู่ในเม็กซิโก ได้เล่าให้ท่านผู้ใหญ่เหนือขึ้นไปได้ฟังเกี่ยวกับเรื่องอินเดียนแดงผู้ซึ่งได้ถูกนำมา และถูกแนะนำให้รับศีลล้างบาปโดยสตรีผู้ลี้ลับผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นผู้สวมเครื่องแต่งกาย เป็นแม่ชีของนิกายฟรานซิสกัน ท่านบาทหลวงได้กล่าวว่า บุคคลทั้งหลายในที่นั้นพากันพิศวงงงงันไปหมด ไม่ทราบว่าจะอธิบายได้อย่างไร แม่ชีผู้นั้นมาปรากฏกายในที่นั้นได้อย่างไร เมื่อได้ฟังเช่นนี้ก็มิผู้แนะนำให้บาทหลวงเดอมินา วิเดซ เดินทางไปยังอเกรด้า เพื่อไปหาซิสเตอร์มาเรีย ต่อมาก็มีเรื่องเล่ากันว่า เมื่อท่านบาทหลวงไปถึงที่ตำบลนั้น ก็ได้เห็นซิสเตอร์คือนักบวชหญิงที่ชื่อมาเรีย อยู่ในกุฏิของเธออย่างเรียบร้อย และนักบวชหญิงผู้นี้ ก็เกือบจะกล่าวได้ว่าไม่ได้เคยออกมานอกกุฏิของเธอเลย แต่ท่านต้องพิศวงงงงวยเมื่อได้เห็นและจำได้ว่า ซิสเตอร์มาเรีย ผู้นี้ กับคนที่ได้ไปนำให้คนอินเดียนแดงไปรับศีลล้างบาป ณ ดินแดนอันไกลโพ้นนั้น ก็คือคนคนเดียวกันนั่นเอง

ตัวอย่างที่ ๘

นักเขียนผู้หนึ่งชื่อ จอห์น อ็อตโต ได้เขียนไว้ในหนังสือวารสารเฟส ฉบับเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๖๖ ว่า ร่างกายของบุคคลสามารถจะถูกลมหอบไปปรากฏในที่ไกลได้ เรื่องนี้เกี่ยวกับตัวเขาเอง ซึ่งอยู่ในอเมริกา ที่น้ำตกไนแองการา และที่บ้านของเขาอีกแห่งหนึ่งในชิคาโก

เนื่องจากเขาได้จากครอบครัวมาเป็นเวลาหลายสัปดาห์ เพื่อมาทำธุรกิจยังดินแดนอันไกล เขาจึงมีความคิดถึงภรรยามาก เขาจึงได้โทรศัพท์ไปหาเธอ เพื่อจะได้บรรเทาความคิดถึงลงบ้าง แต่ปรากฏว่าหลังจากที่ได้สนทนากับเธอทางโทรศัพท์แล้ว ก็ทำให้เขาทวีความคิดถึงเธอมากขึ้นอีก

ในคืนนั้น ขณะที่อ็อตโตเข้านอน เขาก็เริ่มนึกวาดภาพตนเอง เดินทางกลับไปเยี่ยมบ้าน เขาได้พยายามทำตามคำแนะนำในหนังสือที่ได้อ่านมาแล้ว คือเขาพยายามนึกวาดภาพของเขาเอง ตั้งแต่เริ่มต้นแต่งตัวออกเดินทางทีละชั้น ๆ โดยไม่ให้ข้ามหรือขาดรายการ

ละเอียดเลยแม้แต่สักอย่างเดียว เขาได้พยายามสร้างมโนภาพของการเดินทางทุก ๆ ขณะ ทุก ๆ ตอนจากน้ำตกไนแองการา จนถึงเมืองชิคาโก ซึ่งเขาสามารถทำได้เป็นอย่างดี เพราะเขาได้เดินทางกลับไปกลับมาในขณะนี้เป็นเวลาหลายครั้งแล้ว

ครั้นแล้วก็ปรากฏว่าเขาได้มายืนอยู่ที่บ้านของเขาที่เมืองชิคาโกได้จริง ๆ เขาได้เข้าไปในห้องนั้น แล้วก็รู้สึกสงสัยที่ปรากฏว่า ในห้องนั้นภรรยาของเขาไม่ได้อยู่บนเตียงในห้องนอนเสียแล้ว ในขณะที่เดียวกัน เขาก็รู้สึกแปลกใจที่ได้เห็นเงาฉายของเขาเองในกระจกซึ่งอยู่ในห้องนอน และก็ได้สังเกตเห็นด้วยว่าแสงสว่างซึ่งส่องมาจากถนนเซอริตันนั้น ทำให้ร่างกายของเขามีเงายาวทาบไปที่เตียง ซึ่งบนเตียงนั้นภรรยาและบุตรของเขากำลังนอนหลับอยู่ อ้อตโต จึงได้เดินไปเพื่อจะเอามือของเขาสัมผัสภรรยาของเขา ปรากฏว่าเธอแสดงกิริยาตอบโดยฉับพลัน แต่เขารู้สึกว่าเธอมีความหวาดกลัวมาก เนื่องจากเขาไม่ต้องการจะทำให้เธอตกใจ อ้อตโตจึงถอยหลังกลับมา ปรากฏตัวในห้องของเขาที่น้ำตกไนแองการาทันที

เขาได้คิดถึงประสบการณ์ครั้งนี้อยู่หลายครั้ง แต่ก็ยังไม่ได้นำออกเล่าให้ภรรยาของเขาฟัง จนกระทั่งหลายเดือนได้ผ่านไป ในระหว่างที่กำลังมีปาร์ตี้กันที่บ้าน เรื่องนี้จึงได้รู้ขึ้นทั่ว ๆ กัน

คือวันนั้นแขกที่ได้รับเชิญมาคนหนึ่งเป็นผู้ที่มีความสนใจอย่างพิเศษในเรื่องวิทยาการทางจิต และก็บังเอิญได้กระทำการค้นคว้า เกี่ยวกับการที่ร่างกายสามารถเดินทางไปได้ด้วยความเร็วเหมือนกับจิตนี้เหมือนกัน เมื่ออ้อตโต ได้ทราบความจริงเช่นนั้น จึงได้เล่าเรื่องประสบการณ์ส่วนตัวของเขาให้เพื่อนผู้นั้นฟัง แต่เขาก็กล่าวเสริมว่า เขาไม่มีหนทางที่จะทดสอบได้ว่าเหตุการณ์ครั้งนี้จะมีความจริงเพียงใด ถึงตอนนี้เองที่ภรรยาของเขาได้พูดขึ้นมาว่า

“ทำไมเธอจึงไม่บอกดิฉันถึงเรื่องนี้ตั้งแต่ครั้งนั้น คุณทำให้ฉันตกใจเกือบตาย รู้ไหม ทำไมคืนนั้นเธอจึงต่อยดิฉันแรง ๆ ที่หน้าอก”

อ้อตโตได้กล่าวทักท้วงว่า “คืนนั้นเพียงแต่ตั้งใจที่

จะเอื้อมมือไปสัมผัสเธอเท่านั้น ไม่คิดที่จะไปต่อยเธออย่างแรง ๆ ดังที่เธอกล่าวหานั้นเลย”

ภรรยาของ อ็อตโต ได้เล่าให้แขกที่มาในงานปาร์ตี้นั้นว่า สามีของเธอได้ปรากฏร่างเหมือนคนจริง ๆ ขึ้นมา และไม่ใช่เป็นรูปจาง ๆ เหมือนกับวิญญาณ หรือผีแต่อย่างไรเลย เธอได้เล่าว่าเธอได้ยินเสียงเขาเข้าประตูมาพร้อมกับผิวปากมาด้วย เสียงขึ้นบันไดมาก็เป็นเสียงที่คุ้นหูดีอยู่ แต่เธอก็ทราบดีว่าคงจะไม่ใช่สามีของเธอแน่ ทั้งนี้เพราะว่าเขาเพิ่งโทรศัพท์ทางไกลมาพูดกับเธอจากน้ำตกไนแองการาเมื่อสักครู่นี้เอง เธอคิดจะนอนต่อไปตามปกติสักประเดี๋ยวนิด แต่ต่อมาเธอก็รู้สึกว่เธอถูกต่อยอย่างแรงที่หน้าอก และเมื่อเธอลุกขึ้นก็ปรากฏว่า เธอเห็นสามีของเธอจ้องหน้าเธออยู่พอดี ในตอนนั้นหน้าของเขายู่ห่างเธอประมาณไม่กี่นิ้วเท่านั้นเอง

อ็อตโตอดสงสัยไม่ได้ว่า เหตุใดเธอจึงรู้สึกตกใจ แต่เธอได้บอกกับเขาว่าเรื่องนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเราส่วนมากได้เคยอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่บ่อย ๆ เมื่อเห็นภาพปรากฏขึ้นคล้ายกับจะเป็นวิญญาณของใครคนหนึ่ง

แล้วต่อมาไม่ช้าก็ปรากฏว่า คนนั้นต้องมีอุบัติเหตุหรือเคราะห์ร้ายอย่างใดอย่างหนึ่ง ดิฉันจึงคิดว่าเธอคงจะต้องมีอุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วในคืนนั้น

ออตโต ได้ถามถึงสาเหตุที่ว่าเหตุใดคืนนั้นบุตรชายของเขาจึงไม่นอนอยู่บนเตียงตามเคย ภรรยาของออตโตได้อธิบายโดยนัยย้อนหลังไปแล้วบอกว่า คืนนั้นบุตรชายของเขาได้ไปนอนค้างที่บ้านเพื่อนเสีย

ออตโต ได้ถามขึ้นว่า ถ้าหากว่าร่างกายของผมมิได้ไปอยู่ที่นั่นจริง ๆ แล้ว จะทำให้เกิดเงาขึ้นจากร่างกายของผมได้ทีเดียวหรือ เรื่องนี้ทำให้เขาต้องครุ่นคิดอย่างมากมายจากเหตุผลที่ร่างกายของคนนี้ สามารถจะถูกลมหอบไปโดยปัจจุบันทันด่วน ห่างไกลจากที่นั่นไปถึง ๕๐๐ ไมล์ และไปปรากฏในที่อื่นได้ เกือบจะในขณะเดียวกัน ออตโตได้กล่าวว่าผมอดประหลาดใจไม่ได้เสมอว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นถ้าหากว่าผมพูดกับภรรยาของผมเพียงค่อย ๆ แทนที่จะเอื้อมมือไปแตะเธอ น่าสงสัยว่าเธอจะตกใจเช่นนั้นหรือเปล่าและนำคิดว่าเราจะสนทนากันได้อย่างเป็นปกติหรือเปล่า ข้อสำคัญก็คือผมจะมีโอกาสได้รู้คำตอบในเรื่องนี้อีกสักครั้งหนึ่งหรือเปล่านั้นยังไม่ทราบ

บทที่ ๑๒

การพบกัับวิญญาณ ของผู้ที่ตายไปแล้ว

ในปรากฏการณ์ เกี่ยวกับการถอดจิตออกไปจากร่างกายนั้น มีบางรายเหมือนกันที่ได้ไปพบกัับวิญญาณของผู้ที่ตายไปแล้ว ซึ่งบางทีก็เป็นเพื่อนหรือไม่ก็เป็นญาติพี่น้องที่ได้ตายไปก่อนหน้านั้นแล้วเป็นเวลานานบ้างเร็วบ้าง การพบกันระหว่างวิญญาณดังกล่าวมานั้นมีปรากฏอยู่บ่อย ๆ ซึ่งทั้งนี้ได้มีบางท่านให้เหตุผลว่า เกิดมาจากความปรารถนาในส่วนลึกของบุคคลผู้นั้นเองมากกว่าที่จะเป็นความจริงไปตามสิ่งที่เขาได้ไปพบเห็นมานั้น อย่างไรก็ตาม

ก็ตามเนื่องจากว่าประสบการณ์เช่นนี้ เป็นเรื่องภายในจิตใจของบุคคลของแต่ละคน ฉะนั้น จึงไม่สามารถจะหาข้อพิสูจน์มาเป็นเครื่องยืนยันเรื่องนี้ได้อย่างถ่องแท้ เพื่อเป็นเครื่องโต้แย้งต่อผู้ไม่เชื่อเรื่องนี้ได้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะได้นำประสบการณ์เช่นนี้จากบุคคลต่าง ๆ มาเสนอ เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้พิจารณาและตัดสินใจเอาเอง

ตัวอย่างที่ ๑

ดร. ที ได้เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิตออกไปนี้หลายครั้งเหมือนกัน และถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช่นักวิญญาณโดยตรง แต่เขาก็ได้รู้สึกว่าเขามีเทพผู้พิทักษ์จริง ๆ และเทพผู้พิทักษ์นี้ได้คอยช่วยเหลือเขาในการเดินทางออกไปจากร่างกาย จนถึงเขากลับเข้ามาในร่างกายตามเดิมด้วย ดร. ที รู้สึกเชื่อแน่ว่าเขาได้เดินทางไปยังภพหรือภูมิอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งในทีนั้นวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปจากโลกนี้ ได้ไปมีชีวิตอยู่ในทำนองเดียวกันกับที่เขามีชีวิตอยู่ในโลกนี้นั่นเอง

เขาได้กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้เคยสนทนากับผู้ที่ข้าพเจ้าเคยมีความสัมพันธ์กันมาแต่ก่อนที่จะล่วงลับไปแล้ว และก็ได้พบกับวิญญาณของคนอื่นอีกหลายคน ซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาเลยในชีวิตนี้ หลายครั้งด้วยกันที่ข้าพเจ้าได้จดจำชื่อและที่อยู่แต่เดิมของเขาเหล่านั้นมาไว้ และเมื่อข้าพเจ้ากลับมาเข้าร่างกายเดิม ก็ได้ทำการสืบสวนกับความจริงที่ปรากฏอยู่ในโลกนี้ หลังจากการสอบถามแล้ว ก็ปรากฏว่าเรื่องนั้นเป็นความจริง ดังที่ข้าพเจ้าได้พบเห็นมาในระหว่างการถอดจิตโดยไม่มีผิดเพี้ยน

ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่า หลังจากเราตายแล้วนั้น เราก็ผ่าน เข้าไปมีชีวิตอยู่ในโลกซึ่งเป็นอีกมิติหนึ่งนั่นเอง และโลกที่เป็นอีกมิติหนึ่งนี้ ก็เป็นโลกที่เจริญควบคู่กันไปกับโลกของเราเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ ๒

เรื่องนี้เกิดขึ้นในฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. ๑๙๖๗ เกี่ยว
กับนักมอเตอร์ไซด์คนหนึ่ง ชื่อ กาลวี ซึ่งได้รับอุบัติเหตุ
เนื่องจากรถของเขาเลื่อนไถลไปตามทาง ซึ่งไปด้วยหินร่วน
และเขาก็ได้รับความกระทบกระเทือนจนกระทั่งหมดสติไป

เขาได้ย้อนระลึกถึงความหลังแล้วกล่าวว่า ในตอน
นั้นผมรู้สึกตัวว่าหมุนคว้างเหมือนลูกข้างฉะนั้น และต่อ
จากนั้นก็มีคนชราคนหนึ่ง ทำทางใจดีเอื้อมมือมาช่วย
ข้าพเจ้าทำให้พ้นจากภาวะเช่นนั้นมาได้

ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า โอ ดายจริง ท่านนี่คงจะเป็น
พญายมราชกระมัง ?

สุภาพบุรุษชราผู้นั้นยิ้มแล้วก็บิบบแขนของข้าพเจ้า
เป็นทำนองปลอบใจ และกล่าวว่า ยังหรอก ลุงไม่ใช่
พญายมราชหรอก และตอนนี้หลานก็คงจะยังไม่ได้พบ
ท่านไปอีกนาน

สุภาพบุรุษชราผู้นั้นได้บอกข้าพเจ้าว่า มันเป็นเรื่อง
ที่เป็นไปได้ที่จะออกมาจากร่างของเราชั่วคราว แล้วก็

กลับเข้าไปครองร่างกายนั้นอีก ท่านได้บอกให้ข้าพเจ้า มองลงไปข้างล่าง ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ได้เห็นร่างกายของ ข้าพเจ้า คือกายเนื้อเดิมของข้าพเจ้านั้น นอนขดอยู่ใน คู่น้ำ ตอนนั้นปรากฏว่ามีรถคันหนึ่งแล่นมาอย่างรวดเร็ว และคนในรถนั้นก็กระโดดลงมาจากรถลงมามองข้าพเจ้า คนหนึ่งคุกเข่าลงจับข้าพเจ้าหงายขึ้นมา

ผมอดไม่ได้จึงร้องตะโกนออกไปว่า เจ้าทำอะไรนั้น เจ้าไม่รู้หรือว่าอย่าไปเคลื่อนไหวร่างกายของผู้ที่ประสบ อุบัติเหตุเป็นอันขาด เพราะอาจจะทำให้กระดูกของเขา ได้รับความกระทบกระเทือน และบางครั้งกระดูกอาจจะ ทิ่มลงไปภายในอวัยวะของเขาก็ได้

ในตอนนั้นสุภาพบุรุษชรามองข้าพเจ้าอย่างยิ้ม ๆ ทำ ทางคล้ายกับว่าข้าพเจ้าคงเป็นเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งฉะนั้น และตอนนั้นเองข้าพเจ้าก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า คนนี้เอง ที่เป็นปู่ของข้าพเจ้าผู้ซึ่งได้ถึงแก่กรรมเมื่อข้าพเจ้าอายุได้ ๖ หรือ ๗ ขวบ ในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็เริ่มแน่ใจทันทีว่า สุภาพ บุรุษชราผู้นี้จะต้องเป็นคุณปู่อย่างแน่นอนทีเดียว เพราะ ข้าพเจ้าได้นึกออกว่าเคยเห็นรูปเก่า ๆ มานานแล้วครั้งหนึ่ง

ข้าพเจ้ากำลังเอ่ยปากจะถามท่าน ก็พอดีในขณะนั้น บุคคลที่ขับรถมาช่วยข้าพเจ้านั้น ดึงเอาขวดเล็ก ๆ ขวดหนึ่งมาจากกระเป๋าเอามาจ่อที่จมูกของข้าพเจ้า ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวว่า ข้าพเจ้าเข้ามาอยู่ร่างกายเดิมอีกครั้งหนึ่ง ด้วยความรู้สึกอึดอัดใจอย่างยิ่ง

ตัวอย่างที่ ๓

เรื่องนี้มีผู้ส่งต่อมาให้ข้าพเจ้าเมื่อเร็ว ๆ นี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับนางพยาบาลผู้หนึ่งซึ่งเป็นพยานอย่างดี ในการถอดจิตของคนไข้ผู้หนึ่ง

มิสซิส เฮเลน ซี เป็นชื่อของนางพยาบาลผู้นั้น ซึ่งในตอนนั้นกำลังทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยหมออยู่ ในแผนกสูติกรรมของโรงพยาบาลในมลรัฐแห่งหนึ่ง ในครั้งนั้น เด็กหญิงอายุ ๗ ขวบได้รับการผ่าตัดน้อยครั้งหนึ่ง แต่ต่อมาได้เกิดอาการแทรกซ้อนขึ้นมาอย่างฉับพลัน และมีอาการไข้สูงมากในคืนนั้น ประมาณตี ๓ ของคืนนั้น คนไข้เด็กหญิงผู้นี้ก็ปรากฏว่าอยู่ในอาการเข้าชั้นโคมา และ

นางพยาบาลผู้นี้ก็ได้นำดูอยู่ด้วยความกระวนกระวาย พร้อมกับมารดา และคุณหมอที่รักษาเด็กหญิงผู้นี้เช่นเดียวกัน

พอถึงตอนเช้าได้เวลารุ่งอรุณ อาการไข้ของเด็กหญิงผู้นี้ก็เริ่มลดลง เธอได้ลืมตาขึ้นและได้เรียกหาน้ำมาดื่มและนางพยาบาลผู้นี้ก็ได้นำหลอดมาให้เธอดูดน้ำในถ้วยแก้ว

นายแพทย์ผู้รักษาเธอได้พูดขึ้นเป็นทำนองล้อเลียนว่า นี่หนูได้ทำให้เราตกใจกันแทบแยที่เดียวนะ ต่อไปนี้หนูค่อยยังชั่วแล้ว ก็ดีละ ให้คุณแม่ได้พักผ่อนเสียบ้าง

เด็กหญิงผู้นี้ได้ตอบกับคุณหมอว่า ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เพราะเมื่อตะกี้นี้หนูได้ไปวิ่งเล่นในสวน พร้อมกับเด็กผู้หญิงผู้ชายอีกเยอะทีเดียว

“ไหนหนูจะไปวิ่งในสวนรี ?” คุณหมอได้ถามขึ้นพร้อมกับขยิบตาให้นางพยาบาลและมารดาของเด็กเป็นเชิงรู้โดยนัย แล้วหนูไม่รู้สิ๊กหนาวแยรี ในเมื่อหนูออกไปวิ่งเล่นในเดือนธันวาคม ซึ่งเป็นเดือนที่มีอากาศหนาวมากเช่นนั้นะ

“โอ ไม่นานหรอกค่ะ อากาศดี แดดออก สบายทีเดียว” เด็กหญิงน้อยตอบ “ในสวนนั้นได้มีดอกไม้และมีพุ่มไม้สวยเหลือเกิน มีเด็กผู้หญิงผู้ชายที่นั่นอยู่เยอะเยอะทีเดียว แต่อลิชได้บอกหนูว่า หนูจะต้องกลับมาที่นี่ก่อน”

นางพยาบาลซี เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็ถามว่า อลิชนะเป็นใคร? เด็กหญิงน้อยได้ตอบว่า อลิชเป็นเด็กหญิงที่ทำผมเป็นหางเปียผูกด้วยริบบิ้นสีเหลืองและมีผมดำ และอลิชยังบอกหนูให้มาบอกนางพยาบาลด้วยว่า เธอคิดถึงมารดาของเธอมาก และเธอต้องการจะให้หนูบอกว่า คุณพ่อของเธอตอนนี้ก็อยู่สบายดีแล้ว

เมื่อได้ยินเช่นนี้ปรากฏว่า นางพยาบาล ซี งงวยจนพูดไม่ออก ทั้งนี้เพราะว่าเธอมีน้องสาวคนหนึ่งอลิชจริง ๆ อลิชผู้นี้ได้เป็นไข้หวัดใหญ่และได้ถึงแก่ความตายไป ในตอนนั้นอลิชเพิ่งมีอายุได้เพียง ๗ ขวบเท่านั้นเอง และอลิชผู้นี้ได้ไว้เปียสองเปีย และผูกผมด้วยริบบิ้นสีเหลืองตลอดเวลา นอกจากนี้บิดาของเธอก็ได้ล่วงลับไปแล้วก่อนหน้านี้นี้ประมาณ ๓ เดือนเท่านั้นเอง

จึงมีปัญหาคิดว่า ภาพนิมิตที่เด็กหญิงผู้นี้ไปเห็นนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการโทรจิตหรือเปล่า ? และก็ภาพอันสวยงามสดงงามในความฝันเกี่ยวกับสวน ซึ่งมีเด็กหลายคนกำลังเล่นกันอย่างสนุกสนานนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ? หรือว่าอาจจะเป็นความจริงที่เด็กหญิงผู้นี้ได้เดินทางไปสู่โลกอีกมิติหนึ่ง แล้วก็ได้ไปพบวิญญาณของเด็กหญิงเล็ก ๆ คนหนึ่ง ผู้ซึ่งได้ถึงแก่ความตายมาก่อนเธอแล้วหลายปี ?

ตัวอย่างที่ ๔

เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับ แอล ดับบลิว ซึ่งเป็นทนายความ เขาได้ยืนยันว่า เขาไม่ได้เป็นนักวิญญาณนิยมมาแต่ก่อนเลย และเขาก็ไม่ได้เคยคิดเรื่องนี้มาก่อนเลยในชีวิต แต่ในตอนดึกของคืนวันหนึ่ง ในขณะที่เขากำลัง ค้นคว้าพิจารณาสำนวนของคดี ซึ่งมีความลับสนยิงคดีหนึ่งนั้น เขาบังเอิญแหงนหน้ามองขึ้นไปบนเพดาน และครั้งแรกก็ได้เห็นสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นแสงเรือง ๆ ขึ้นที่มุมห้องที่ทำงานของเขา

เมื่อเขาเพ่งมองจ้องแสงประหลาดนั้นหนักเข้า เขาก็รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งที่ปรากฏว่าแสงนั้นได้ปรากฏร่างเป็นน้องของเขาซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว เขาได้กล่าวว่า ตอนนั้นผมจะต้องตกใจตื่นอย่างแน่นอนทีเดียว แต่ทันใดนั้นผมรู้สึกว่ามีแรงอะไรอย่างหนึ่งมาดึงให้ผมออกไปจากร่างกายของผมที่ละน้อยคล้าย ๆ กับว่า วิญญาณของผมจะถูกดึงออกไปจากทางกระหม่อมของร่างกายของผมขณะนั้น

น้องสาวของผมได้เอื้อมมือเธอมาจับตัวผม และในทันใดผมก็ปรากฏไปยืนอยู่ข้าง ๆ เธอพร้อมกับจับมือเธอ ดังที่ผมได้จับมือเธอมาก่อนเมื่อครั้งเธอยังมีชีวิตอยู่ ผมได้หันกลับมามองที่โต๊ะทำงาน ผมก็เห็นร่างกายของผมกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ นั้น นัยน์ตาของผมในตอนนั้นเบิกกว้าง แต่รู้สึกว่าจะไม่เห็นอะไร เพราะในตอนนั้นคงจะไม่มีสติอยู่กับตัวแล้ว

ผมรู้สึกตกใจมากและไม่รู้ว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร และในขณะนั้นเองร่างกาย คือกายทิพย์ของผมนี้รู้สึกวามหุนคว้างไปรอบ และรู้สึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างก็มีตกลงโดยพลันและเมื่อผมรู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง ก็รู้สึกว่าผมกำลัง

นั่งพับหน้าอยู่บนโต๊ะตัวเดิมนั่นเอง ผมคิดว่าเรื่องนี้คงจะเกิดขึ้นในระหว่างที่ผมม่อยหลับไปประมาณ ๑๕ หรือ ๒๐ วินาทีเท่านั้นเอง แต่ว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ผมต้องครุ่นคิดอย่างหนัก และทำให้ผมต้องอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ในเวลาต่อมาอีกเป็นจำนวนมาก และจนบัดนี้ผมก็ยังไม่แน่ใจที่ว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นแต่เพียงสักว่าความฝันหรือเปล่า ?

ตัวอย่างที่ ๕

โดยทั่วไปพอจะกล่าวได้ว่า คนทรงเป็นบุคคลที่สามารถจะเห็นวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้วได้มากที่สุด ในระหว่างที่เขาถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อ แต่ในเรื่องนี้บุคคลส่วนมากมักจะมี ความสงสัย เพราะถือว่าตามธรรมดาคนทรง ย่อมจะมีความโน้มเอียงไปในทางที่จะเห็นวิญญาณของผู้ที่ล่วงลับไปอยู่ก่อนแล้ว อย่างน้อยก็ในจิตได้สำนึก เพราะฉะนั้น จึงเป็นการไม่น่าประหลาดใจเลย ที่เขามีความสามารถเช่นนั้น ซึ่งภาพที่เห็นนั้น

อาจจะมาจากจิตใต้สำนึกของเขาเองก็ได้ เพราะฉะนั้น จึงกล่าวได้โดยทั่วไปว่า ถ้าประสบการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นโดย มิใช่คนทรงแล้ว ก็ดูจะมีน้ำหนักที่น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

สำหรับคนทรงส่วนมากนั้น การถอดกายทิพย์รู้สึก ว่าเป็นส่วนสำคัญแห่งชีวิตของเขาทีเดียว หลายคนได้ บอกกับข้าพเจ้าว่า เขาได้ฝึกหัดการถอดกายทิพย์ออกไป เช่นนี้นับตั้งแต่อยู่ในวัยเด็ก และบางคนก็กล่าวว่า ความสามารถในการถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อได้ นี้ เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้เขาสามารถได้รับคำแนะนำ หรือ คำอบรมสั่งสอนจากเทพผู้พิทักษ์เขา

คนทรงคนหนึ่งได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่า ดิฉันมักจะ ถอดกายทิพย์ออกไปเสมอ ๆ เกือบทุกคืน เมื่อตอนที่ ดิฉันยังเป็นเด็กหญิงอยู่ ในตอนแรกก็มีเทพผู้พิทักษ์ ของดิฉันสองคนจะมา แล้วก็ช่วยยกกายทิพย์ของดิฉัน ให้ออกไปจากกายเนื้อ แต่ต่อมาดิฉันก็สามารถเดินทาง เข้า ๆ ออก ๆ จากกายเนื้อได้โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือของท่านเลย

เมื่อดิฉันออกไปอยู่นอกกายเนื้อแล้ว ดิฉันก็จะได้รับคำอบรมสั่งสอนจากเทพผู้พิทักษ์ ซึ่งเป็นครูทางวิญญาณของดิฉัน เพราะฉะนั้นท่านอาจจะคิดเปรียบเทียบว่า คล้าย ๆ กับดิฉันไปโรงเรียนในเวลากลางคืนก็ได้ ในระหว่างตอนกลางวัน ดิฉันไปเรียนตอนกลางวันตามปกติ ตอนกลางคืนในขณะที่กายเนื้อของดิฉันหลับ กายทิพย์ของดิฉันก็ถูกนำไปสู่ภูมิที่สูงขึ้นไป เพื่อนำไปเข้าเรียนในโลกทิพย์ในเวลากลางคืน

ท่านคงจะสงสัยว่า การศึกษาทั้งกลางวันและกลางคืนเช่นนี้ จะไม่เป็นการเหน็ดเหนื่อยมากไปละหรือ ? ดิฉันขอตอบว่าไม่เป็นเช่นนั้นเลย เพราะทุกเช้าเมื่อดิฉันตื่นขึ้นจะรู้สึกว่าได้รับความสดชื่นอย่างแท้จริง

แต่บัดนี้ เทพผู้พิทักษ์เหล่านั้นไม่ได้มาแนะนำสั่งสอนดิฉันเหมือนแต่ก่อนแล้ว ทั้งนี้เพราะว่าดิฉันได้อบรมตนเองจนมีความสามารถรู้ได้ด้วยตนเองว่า เมื่อใดท่านจะมาหรือไม่มา และบ่อยครั้งดิฉันจะสามารถเห็นท่านได้ในขณะนี้โดยไม่ต้องถอดกายทิพย์ออกไปเลย

ตัวอย่างที่ ๖

คนทรงอีกผู้หนึ่งได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ครั้งหนึ่งเมื่อเขาป่วยอยู่นั้น เมื่อเขาต้องการจะถอดกายทิพย์ของเขาออกไปจากกายเนื้อเมื่อไร เขาสามารถที่จะทำได้เสมอ

เขาเล่าว่า ผมสามารถถอดกายทิพย์ออกไปได้ตั้งแต่มายังเป็นเด็กอยู่ ดังนั้น เมื่อตอนที่ผมล้มเจ็บลงอย่างหนัก ซึ่งตอนนั้นผมอายุประมาณ ๔๐ ผมก็ได้ใช้วิธีถอดกายทิพย์ออกไปนี้เป็นเครื่องช่วยให้ผมพักผ่อนได้ดีขึ้น

ผมยังจำได้ว่า ครั้งหนึ่งนางพยาบาลคนหนึ่งที่มารักษามผมกล่าวว่า ผมคงจะเป็นโรคชนิดที่เรียกว่า โรคนอนหลับ ทั้งนี้เพราะว่าผมนอนหลับเสียเป็นส่วนมาก ซึ่งบางครั้งผมก็อดนึกไม่ได้ว่า ถ้าผมบอกกับเธอว่าผมได้ถอดจิตไปเที่ยวกรุงปารีสมา เธอคงจะนึกอย่างไรกันแน่ เธออาจจะหัวเราะผมก็ได้

จริงอยู่เรื่องนี้สำหรับคนบางคนที่ไม่เชื่อ ฟังดูก็ออกเป็นเรื่องเหลวไหล แต่ว่าผมสามารถจะพิสูจน์เรื่องนี้ได้ให้แก่เพื่อนของผมหลายต่อหลายคนด้วยกันได้เห็นถ่องแท้

เพื่อนเหล่านั้นมาเยี่ยมผมที่โรงพยาบาล แล้วผมก็จะเล่าให้ฟังถึงรายละเอียดต่าง ๆ ว่า เขาได้ทำอะไรกันบ้าง บางครั้งก็เป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนตัว ซึ่งผมจะเดาไม่ได้เลยแม้แต่น้อย ซึ่งท่านคงจะทราบดีว่า บางสิ่งบางอย่างถ้าผมจะพูดออกไปแล้ว ก็ทำให้เขากระดากหรืออึดอัดหรืออดกระดากอายไม่ได้เหมือนกัน นอกจากนั้นผมยังได้พบวิญญูณของเพื่อนของผมที่ละไปจากโลกนี้หลายต่อหลายคนด้วยกัน อันที่จริงถ้าท่านมีความสามารถถอดกายทิพย์ได้แล้ว ต่อไปมันก็เป็นเรื่องธรรมดา ที่ท่านสามารถจะเดินทางไปถึงภูมิอันเป็นที่อยู่ของวิญญูณทั้งหลาย และเมื่อถึงเวลาที่จะต้องถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อนี้เป็นครั้งสุดท้ายคือเวลาตายแล้ว สำหรับคนที่เคยชินต่อการถอดกายทิพย์เช่นนี้อยู่บ่อย ๆ เขาก็สามารถจะรู้เวลาล่วงหน้าของตนได้ และเมื่อเขาไปจากโลกนี้แล้ว เขาก็ไม่ต้องเสียเวลาสำหรับการปรับปรุงจิตใจเหมือนกับบุคคลส่วนมาก ที่ไม่คุ้นเคยต่อการเตรียมใจเช่นนี้มาก่อนเลย

ดังนั้น ประโยชน์ของการที่เราจะสามารถพบเห็นวิญญูณของผู้ที่ล่วงลับไปแล้วได้ ในระหว่างที่ทำการ

ถอดกายทิพย์ออกไปนั้น ก็น่าจะได้แก่การที่เราสามารถที่จะได้รับคำแนะนำสั่งสอนจากเทพชั้นสูงเหล่านั้นนั่นเอง ดังบางคนกล่าวว่า เมื่อถึงเวลาที่เราจะต้องถอดกายทิพย์ออกไปเป็นครั้งสุดท้าย คือถึงความตายไปจากโลกนี้จริง ๆ นั้น ก็จะมีวิญญาณของเพื่อนต่าง ๆ ที่ล่องลับไปแล้วมาคอยช่วยเหลือเราอยู่ข้าง ๆ เพื่อให้เราสามารถผ่านไปสู่อีกโลกนั้นโดยสะดวก

ตัวอย่างที่ ๗

คนทรงคนหนึ่งทางฝั่งตะวันตกได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงตอนที่เธอต้องให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่เพิ่งถึงแก่ความตายมาใหม่ ๆ และยังไม่สามารถที่จะรับรองสภาพความจริงของตนได้ โดยที่เขาไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาแต่ก่อนเลย

เธอได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ได้เกิดอุบัติเหตุอย่างร้ายแรงขึ้นที่ใกล้ ๆ บ้านของดิฉัน ในครั้งนั้นก็มีชายหนุ่มสองคนถึงแก่ชีวิต ต่อมาหลังจากนั้นไม่นาน ดิฉันก็รู้สึก

ว่าสองคนนั้นได้มาอยู่รอบ ๆ ดิฉัน ดิฉันจึงถอดกายทิพย์ ออกจากกายเนื้อ และต่อจากนั้นก็ได้เห็นเขาอย่างถนัด ชัดเจน

ปรากฏว่าเขาทั้งสองกำลังเดินมุ่งงานไปมาอย่างไม่มีจุดหมาย และมีอารมณ์วุ่นวายด้วยความทรมานใจอย่างยิ่ง ดิฉันได้พยายามปลอบโยนเขา และได้อธิบายถึงความจริงที่เกิดขึ้นแก่เขา และแนะนำให้เขารับสภาวะความจริงที่เขาได้รับอยู่เฉพาะหน้าเสีย

แต่ปรากฏว่าเขายังมีความผูกพันอยู่กับโลกนี้มาก จึงทำให้ความคิดของเขาสับสนและไม่สามารถยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นแก่เขาเฉพาะหน้าได้ เขายังไม่ยอมปล่อยวางจากสภาวะในโลกนี้ และด้วยเหตุนั้นเองดิฉันจึงได้นึก ออกจาก เหตุไรเขาจึงไม่สามารถจะพบเทพผู้พิทักษ์ ที่จะมาช่วยเหลือเขาได้ ดิฉันเชื่อว่าเทพผู้พิทักษ์คงจะเห็นแล้วว่า สภาพจิตของชายหนุ่มสองคนนี้จะเป็นอย่างไร จึงได้ ดลใจให้เขามาหาดิฉัน ทั้งนี้เพราะว่าเทพผู้พิทักษ์เหล่านั้น ย่อมรู้ดีว่าในสถานการณ์อย่างนั้น ชายหนุ่มสองคนนี้ ยังไม่พร้อมที่จะได้รับคำแนะนำจากวิญญาณชั้นสูงได้เลย

ดิฉันได้พยายามพูดกับเขาหลายอย่างหลายประการ แต่ก็ปรากฏว่า เขายังไม่ยอมฟังเหตุผลอยู่อีกเป็นเวลานาน เพราะเขาไม่ต้องการจะจากโลกนี้ไป ทั้งนี้ก็เนื่องจากเขาทั้งสองต่างก็มีคู่รักคอยเขาอยู่เบื้องหลัง และเขาได้วางแผนการที่จะอยู่ในโลกมนุษย์เป็นเวลานาน และเขาก็รู้สึกว่าการที่เขามาตายโดยปัจจุบันทันด่วนนั้น เป็นการไม่ยุติธรรมอย่างยิ่ง อันที่จริงสภาพจิตใจเช่นนี้ก็คือสภาวะจิตใจของวิญญาณที่เราเรียกกันว่า “วิญญาณที่ยังต้องพะเนจรท่องเที่ยวอยู่ในบริเวณโลกมนุษย์นั่นเอง” วิญญาณพวกนี้ไม่สามารถจะได้รับความสงบสุขทางใจได้เหมือนกับวิญญาณอื่น ๆ ที่ได้ละจากโลกนี้ไปแล้ว

ในที่สุดปรากฏว่า ดิฉันคงจะได้ปลอมโยนทำให้จิตใจของเขามีความเยือกเย็นขึ้นบ้างตามสมควร และคงจะถึงเวลาที่เทพผู้พิทักษ์ทั้งหลายสามารถจะนำเขาไปสู่ภูมิอันแท้จริงของเขาได้แล้ว เพราะในขณะนั้นปรากฏว่าเขาได้ถูกแรงดึงดูดให้ลอยขึ้นไปทุกที การกระทำเช่นนั้นครั้งแรกได้ทำให้ชายหนุ่มสองคนรู้สึกตกใจมาก และร้องออกมาด้วยความตกใจกลัวจนเสียงหลง อันที่จริงดิฉัน

เชื่อแน่ว่าคงจะมีงานที่ทำให้เทพผู้พิทักษ์ทำอีกมากกว่า จะกล่อมเกลาจิตใจของคนทั้งสองให้ยอมรับสภาพที่เกิดขึ้นแก่เขาได้ อย่างน้อยดิฉันก็ได้พยายามช่วยท่านแล้ว จนสุดความสามารถ

เมื่อดิฉันได้ถอยกลับเข้ามาสู่ร่างกายของดิฉันตามเดิมแล้ว ดิฉันก็เห็นว่าในห้องของดิฉันมีเพื่อนบ้านแห่เข้ามาเต็ม ดิฉันนอนอยู่บนฟูก และเพื่อนสนิทคนหนึ่งของดิฉันก็กำลังก้มลงมาดูดิฉัน และถุมือของดิฉันไปมาเพื่อจะให้ดิฉันฟื้นขึ้น พวกเขาเหล่านั้นได้ยินเสียงร้องเอ็ดตะโรของชายหนุ่มสองคนนั้น ต่างจึงวิ่งมาดูว่าจะมีเหตุการณ์ร้ายอย่างไรเกิดขึ้นในบ้านของดิฉันบ้าง เมื่อได้ทราบเช่นนี้ ดิฉันจึงประหลาดใจอย่างยิ่ง ที่เหตุใดเขาจึงสามารถได้ยินเสียงร้องเอ็ดอึ้งของชายหนุ่มทั้งสอง ซึ่งได้ละโลกนี้ไปแล้ว แต่ดิฉันก็ได้บอกเขาทั้งหลายเพียงว่า ดิฉันคงจะม่อยกลับไปหน่อยแล้วก็กล่าวบ๊ายบายไปว่า เสียงที่เขาได้ยินนั้นคงอาจจะมาจากเสียงของโทรทัศน์ในห้องนั้น ซึ่งดิฉันอาจเปิดค้างไว้ก็เป็นได้ อันที่จริงดิฉันก็คิดว่าคงจะมีเพื่อนบ้านส่วนมากที่ไม่ค่อยจะเชื่ออรรถาธิบายข้อนี้สัก

จากปรากฏการณ์ดังกล่าวมาแล้วนี้ น่าจะทำให้เรา
รู้สึกว่ มนุษย์เราไม่ได้ยู่แต่เพียงตามลำพังในจักรวาล
นี้เลย จริงอยู่ปรากฏการณ์เหล่านี้แม้จะเป็นเรื่องเฉพาะ
ตัวของแต่ละบุคคลก็ตาม แต่ก็มีอุทาหรณ์เช่นนี้ปรากฏ
ขึ้นบ่อยครั้งเหลือเกิน และมักจะมีลักษณะเป็นไปใน
ทำนองใกล้เคียงเช่นนี้เสมอ จึงทำให้เราน่าจะคิดว่า ควร
จะมีกฎทางฟิสิกส์อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถจะอธิบาย
ปรากฏการณ์เกี่ยวกับการประจักษ์เหนืออินทรีย์ และ
ประสบการณ์นอกกายเนื่อนี้ได้บ้าง ตลอดถึงปรากฏ-
การณ์ต่าง ๆ ที่ไม่จำกัดในเรื่องกาลและอวกาศแต่อย่าง
ใด ถ้าเราสามารถหากฎและวางหลักลงได้อย่างแน่นอน
แล้ว ก็เชื่อว่าตำราฟิสิกส์ทั้งหลายที่มีอยู่ในโลกนี้ คงจะ
ต้องมีการเปลี่ยนแปลงและจะต้องเขียนกันใหม่อย่างแน่นอน

บทที่ ๑๓

การเดินทางของวิญญาณ

(Soul Travel)

หมายเหตุ โปรดทราบว่าคำว่า วิญญาณ ซึ่งจะใช้ในบทต่อไปนี้จะเปลี่ยนมาจากคำว่า Soul ซึ่งคำสอนที่จะกล่าวต่อไปนี้จะถือว่าละเอียด ลึกซึ้งกว่า กายทิพย์คือ Astral Body คล้าย ๆ กับว่า กายวิญญาณนี้จะเป็นกายวิญญาณชั้นสามแฝงอยู่ในกายทิพย์อีกชั้นหนึ่งฉะนั้น

การถอดกายทิพย์ (Astral projection) นั้นเป็นวิธีการเดินทางเกี่ยวกับประสบการณ์ นอกกายเนื้อที่มี

ขอบเขตจำกัดมาก และการถอดกายทิพย์หรือจิตออกไปจากกายเนื้อนี้เป็นเรื่องที่ไม่น่าจะนิยมนำกันนัก นอกจากว่าจะเป็นกรหัดเอาไว้เพื่อเป็นชั้นแรกให้เข้าไปถึงพระเจ้าเท่านั้น วิธีการเคลื่อนไหวแบบนี้เป็นปรากฏการณ์ทางวิญญาณในชั้นต่ำนั่นเอง บุคคลผู้มีความสามารถเพียงแค่การถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อนั้น จะไม่สามารถเข้าถึงภูมิอันเป็นทิพย์ชั้นบริสุทธิ์ได้เลย

ข้อความที่กล่าวข้างบนนั้นเป็นของบุคคลผู้หนึ่งชื่อ พอล ทวิชเซลล์ ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าในห้องหนึ่งของโฮเต็ลในเมืองซิกาโก พอล ทวิชเซลล์ ผู้นี้เป็นบุคคลที่มีผู้นับถือว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ และเป็นผู้ที่มีความชำนาญอย่างยิ่งในทางวิญญาณ และมีผู้รู้จักกันเป็นจำนวนมากในเกือบทุก ๆ ประเทศในโลกนี้ ทวิชเซลล์ดูเหมือนจะเป็นคนคนเดียวในภาคตะวันตก ที่มีความสามารถจะให้คำสอนเกี่ยวกับคิลปะ ซึ่งเรียกว่า เอ็คกังการ์ (Eckankar) ซึ่งเป็นคำสอนโบราณอันเป็นวิธีเดียวที่จะนำไปสู่การรู้แจ้งถึงพระเจ้าโดยอาศัยการเดินทางของวิญญาณ (soul travel)

พอล ทวิชเซลล์ ได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าต่อไปว่า การเดินทางของวิญญาณนี้ เป็นวิธีทางธรรมชาติที่จะไปให้ถึงพระเจ้า และดังนั้นจึงเป็นสภาวะอันทำให้เกิดความสุขและชื่นบานสำหรับบุคคลที่สามารถจะทำได้ ซึ่งเขาจะมีชีวิตเป็นประโยชน์แก่ครอบครัวของเขา แก่เชื้อชาติและแก่พระเจ้าเป็นเจ้าโดยตรงด้วย

ลัทธิเอ็คกังการ์นี้ มีคำสอนอันเป็นมูลฐานอยู่ว่า “หนทางที่จะไปสู่สวรรค์ได้นั้นก็คือ วิญญาณจะต้องเป็นอิสระเสียก่อน คือว่าเมื่อใดที่บุคคลปล่อยวางแล้ว เขาก็สามารถจะได้พบความเป็นอิสระอันสมบูรณ์ มีความรู้อันสมบูรณ์ และมีความรับผิดชอบอันสมบูรณ์ด้วย”

คำสอนในเอ็คกังการ์ได้กล่าววว่า เราสามารถจะเข้าถึงสภาวะ คือการรู้แจ้งพระเจ้าเป็นเจ้านี้ได้โดยการเดินทางไปโดยอาศัยกายของวิญญาณ (soul body) นี้เท่านั้น ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวมาแล้วในหนังสือชีวิตประวัติของพอล ทวิชเซลล์ ในหนังสือเรื่อง In My Soul, I am Free ในหนังสือเรื่องนั้น อาจารย์ทางวิญญาณผู้นี้กล่าวว่า เขาสามารถจะไปปรากฏตัวอยู่ได้ในที่มากกว่าหนึ่งแห่ง ใน

เวลาเดียวกัน ข้าพเจ้าได้เคยติดต่อกับบุคคลหลายคนที่ยืนยันว่า ถ้อยคำของเขานี้เป็นความจริงอย่างแน่นอน และข้าพเจ้าก็ได้บันทึกตัวอย่างไว้มาก เช่นในตัวอย่างหนึ่งกล่าวว่า ทวิชเซลล์ ได้ไปดูภาพยนตร์กับภรรยาของเขาอยู่ และในเวลาเดียวกัน ก็มีผู้เห็นเขากำลังแสดงปาฐกถาอยู่ในที่อีกแห่งหนึ่งในเมืองนั้นด้วย

นอกจากนั้นทวิชเซลล์ยังมีลูกศิษย์อยู่ในอังกฤษ ในนิวซีแลนด์ ในไนจีเรีย ในสวีเดนและที่แห่งอื่น ๆ อีก ลูกศิษย์เหล่านี้ได้ยืนยันว่า เขาได้มาสั่งสอนลูกศิษย์ของตนโดยทางกายวิญญาณ ในขณะเดียวกันกายเนื้อของเขาก็นอนอยู่บนที่นอนในบ้านของเขาในแซนดีอาโก ทวิชเซลล์เองก็อ้างว่า ปรมาจารย์ในธิเบตซึ่งเป็นปรมาจารย์ของลัทธิแอ็คกังการ์นี้ได้มาเยี่ยมเขาโดยทางกายวิญญาณ คือได้เดินทางมาจากอาศรมหรือวัดในเทือกเขาหิมาลัยนั้นทีเดียว

พอล ทวิชเซลล์ ได้กล่าวว่า บุคคลได้รำลึกกันมากเกี่ยวกับเรื่องการถอดกายทิพย์นี้ และส่วนมากก็เชื่อว่าความสามารถในการถอดกายทิพย์ได้นี้ เป็นจุดหมายปลายทางหรือว่าเป็นยอดของประสบการณ์ของกายเนื้อ

แล้ว ความจริงเรื่องนี้ยังไม่ใช่เช่นนั้น เพราะบุคคลที่สามารถเดินทางไปด้วยกายวิญญานนั้น มีความสามารถยิ่งกว่าการเดินทางด้วยกายทิพย์ คือเขามีความเป็นอิสระอย่างสมบูรณ์ และมีโอกาสที่เขาจะไปเยี่ยมภุมิใดก็ได้ที่เขาปรารถนา

อย่างไรก็ตาม เขาบอกว่าการเดินทางด้วยกายวิญญานนี้ส่วนใหญ่ก็เป็นไปในภุมิชั้นต่ำ คืออาณาเขตนับตั้งแต่กายเนื้อขึ้นไปถึงภุมิที่ ๕ ซึ่งล้วนเป็นภุมิชั้นแรก อันเป็นปากทางเข้าสู่ภุมิส่งขึ้นไป เรียกว่าโลกแห่งวิญญานอันบริสุทธิ์ (The world of pure spirit) นั่นเอง เหนือจากนี้ขึ้นไปก็จะเป็นอาณาจักรอันแท้จริง ซึ่งจะไม่มีการเคลื่อนไหวหรือแทบจะไม่มีการเดินทางไปไหนมาไหนเลย ในภุมิดังกล่าวแล้ววิญญานจะอยู่เหนือกาลและอวกาศ ซึ่งกาลและอวกาศนั้นเป็นของที่มีอยู่เฉพาะในภุมิชั้นต่ำลงมา คือหมายความว่าถ้าเรายังอยู่ในภุมิชั้นต่ำ ก็ยังมีความรู้สึกในเรื่องกาลและอวกาศอยู่ และยังมีการเดินทางกันมากขึ้นไปอยู่เช่นเดียวกัน แต่เมื่อเราขึ้นไปอยู่ภุมิชั้นสูงของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว จะไม่มีความรู้สึกเรื่องกาล

และอวกาศเลย เราจะไม่มีการเดินทางไปไหนมาไหน เพราะในภूमินั้น เราจะมีความรู้สึกอันสมบูรณ์ตลอดไป และนั่นคือการเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าของ หรือเป็นวิญญาณที่มีสภาวะเป็นอนันต์กาลนั่นเอง

ทวิชเซลล์ ได้เริ่มมีประสบการณ์นอกกายเมื่อครั้งแรกเมื่อตอนที่เขายังเป็นเด็กอยู่ ในตอนนั้นพี่สาวของเขาคนหนึ่งได้ใช้วิธีการถอดกายทิพย์ เพื่อช่วยให้เขาพ้นอันตรายจากโรคเยื่อหุ้มปอดอักเสบ เมื่อเขาโตขึ้น เขาก็สามารถถอดกายทิพย์เข้า ๆ ออก ๆ จากร่างกายของเขาได้ และเขามักจะเล่นเกมต่าง ๆ กับพี่สาวของเขาในขณะที่ทั้งสองคนได้ถอดกายทิพย์ซึ่งเป็นกายที่โปร่งแสงไป

เขาได้เล่าย้อนไปถึงความหลังว่า ครั้งนั้นเราจะกระโดดออกไปนอกหน้าต่างโดยใช้กาย Nuri Sarup คือกายทิพย์ของเรา ต่อจากนั้น เราก็จะกระโดดขึ้นไปบนหลังคาบ้านแล้วก็เที่ยวหยอกล้อกับสัตว์รอบ ๆ บ้านของเราเล่น ปรากฏว่ามารดาเลี้ยงของทวิชเซลล์ ไม่ค่อยชอบวิธีการแบบนี้สัก และเธอมักจะสั่งสอนเขาด้วยไม้เรียวเสมอ ๆ ในเมื่อเธอจับได้ว่า เขากำลังเล่นกีฬาอันวิเศษ

เช่นนี้กัน พอแล้วว่า อันที่จริงการที่ผมได้รับการต้อนรับแบบนี้ ก็เป็นของดีไปอย่างหนึ่งเหมือนกัน เพราะในตอนนั้นเรานึกถึงแต่ความสุขเป็นใหญ่ ไม่ได้นึกถึงหลักเกณฑ์ว่าจะเป็นการสมควรหรือไม่ ในการถอดจิตออกไป เพื่อสักแต่ว่าทำเล่น ๆ แบบนั้น

ต่อมาเมื่อพอลอย่างเข้าวัยหนุ่ม เขาและพี่สาวของเขาได้ไปเรียนวิชาลึกลับกับชาวอินเดียคนหนึ่ง ชื่อ **สุดาสิงห์** ในตอนนี้เองที่ทวิชเซลล์ได้เริ่มศึกษาเรื่องการเดินทางออกไปด้วยกายวิญญูณคือ Soul body อันเป็นกายละเอียดยิ่งกว่ากายทิพย์ กายวิญญูณนี้เขาเรียกว่า อาตมา ซารูป (Atma Sarup) อาตมา ซารูป คือ กายวิญญูณอันละเอียด กายวิญญูณนี้ สามารถเดินทางไปถึงภูมิสูงขึ้นไปนั้น ซึ่งเราจะพบว่า สัจธรรมหรือคำสอนของศาสนาต่าง ๆ มารวมกันอยู่ที่นี้ สำหรับกายทิพย์โดยทั่ว ๆ ไปนั้นจะมีขอบเขตจำกัด ไม่สามารถจะเดินทางไปถึงภูมิสูงขั้นนี้ได้

หลังจาก **สุดา สิงห์** ผู้เป็นอาจารย์ของเด็กทั้งสอง ได้ฝึกหัดเด็กทั้งสองให้อยู่ในระเบียบวินัยเป็นเวลานาน

ก่อนที่เขาจะอนุญาตให้เด็กทั้งสองได้มีประสบการณ์ทางกายวิญญาณได้อย่างแท้จริง สูดา สิงห์ เล่าว่า ลูกศิษย์ของเขาหลายคนมีความวิตกกังวลซึ่งตนได้สร้างขึ้นเอง ดังนั้น สูดา สิงห์ จึงบอกว่าวิธีการสอนที่ดีอีกวิธีหนึ่งก็คือการสอนในขณะที่ลูกศิษย์ของเขากำลังหลับและอยู่ในสภาพฝัน

เขาเล่าว่า อาจารย์ของเขาจะเข้าไปหาลูกศิษย์ในเมื่อลูกศิษย์กำลังหลับอยู่ และก็นำลูกศิษย์ออกไปจากกายโดยอาศัยกายอาตมา ซาร์ป คือกายวิญญาณนี้ยังเข้าไปสู่ภูมิอันเป็นชั้นใน และต่อจากนั้นก็ให้คำสั่งสอนในลัทธิแอ็คกังการ์ คือวิทยาศาสตร์ในสมัยโบราณเกี่ยวกับการเดินทางไปด้วยกายวิญญาณ

พอล ทวิชเชิล เชื่อว่า ใคร ๆ ก็สามารถจะมีประสบการณ์เช่นนี้ หรือฝึกหัดวิชากรรมเช่นนี้ได้ โดยอาศัยจากความฝันนี้ ในหนังสือ The New Cosmic Star ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๗ ทวิชเชิล ได้เขียนเอาไว้ว่า :-

วิธีการทำเช่นนี้ ก็เป็นของง่ายมาก ชั้นแรกท่านต้องมีศรัทธาเชื่อมั่นในตัวอาจารย์ของท่านอย่างแท้จริงเสียก่อน จนกว่ากายของท่าน จะดำเนินการด้วยตัวเองได้ และต่อจากนั้นท่านก็อาจจะเห็นครูของท่านมาสอนท่านในระหว่างที่ท่านกำลังฝันอยู่ ในทำนองเดียวกันกับที่ข้าพเจ้าเคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาแล้ว

ทวิชเซลล์ กล่าวว่า อาจารย์จะนำเอาลูกศิษย์ที่ฝึกหัดใหม่ของเขาออกไปสู่โลกอื่นเป็นประจำทุกคืน เพื่อจะได้ให้คำสั่งสอนกันในภูมิต่าง ๆ กันนั้น

ชั้นแรกเราจะไปพบครูอาจารย์ ในโลกแห่งแสงสว่างซึ่งเป็นโลก หรือภูมิชั้นแรก ครูอาจารย์นั้นจะมีอาตมา ซาร์ป คือกายวิญญูณของท่านประจำอยู่ที่โลกนั้น เพื่อจะติดต่อกับกายอันโปร่งแสงของเรา และต่อจากนั้นท่านจะพาเราไปยังแดนนั้น ๆ เพื่อให้เราศึกษาและให้เราได้สำรวจ

อย่างไรก็ตาม บางคนอาจจะสามารถทำเช่นนี้ได้ด้วยตนเอง ถ้าหากไม่มีครูที่จะคอยควบคุมเขาโดยนัยนี้

วิธีการก็คือในเวลากลางคืนในขณะที่นอนนั้น จงเริ่มนับ ๑ ๒ ๓ ๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะหลับ นั่นคือหมายความว่า จงทำความตั้งใจหรืออธิษฐานจิตว่า ท่านจะต้องหลับให้ได้ ในเมื่อนับไปถึงจำนวนใดจำนวนหนึ่ง เช่นเมื่อเรานับถึง ๑๐ ก็ได้ ๑๕ ก็ได้ จงปฏิบัติตามคำแนะนำนี้เรื่อยไป และท่านก็จะรู้สึกว่าคุณถึงตอนนั้น ท่านจะได้ออกมาร่างกายของท่านแล้ว ในเมื่อกายเนื้อของท่านเริ่มหยั่งลงสู่ความหลับ

ตามปกติท่านจะนับไปเรื่อย ๆ แล้วท่าน ก็จะมอยหลับไป และก็เกือบจะทันใดนั้นเอง ท่านก็จะเห็นตัวของท่านตื่นขึ้นในร่างกายซึ่งมีแสงสว่าง โดยไปยืนที่มุมใดมุมหนึ่งของห้อง และมองมายังร่างกายเนื้อของท่านที่หลับอยู่บนเตียง ต่อจากนั้นท่านก็จะเดินทางไปยังอีกภุมิหนึ่ง เพื่อจะพบสิ่งที่ควรค่าแก่การสำรวจโดยกายที่เปล่งแสงออกไปได้นี้

โดยปกติท่านก็จะกลับมาสู่ร่างกายเดิมก่อนจะถึงเวลาเช้า นอกเสียจากว่าในระหว่างนั้นจะมีอะไรมารบกวนร่างกายของท่านที่นอนอยู่บนเตียงนั้น บ่อยครั้งที่เดียว

ที่ท่านจะรู้สึกเหมือนแบ่งภาคออกไป ซึ่งทำให้ท่านมีความรู้สึกว่ายู่ในกายเนื้อและอยู่ในกายที่มีแสงสว่างพร้อม ๆ กันในขณะเดียวกัน ความรู้สึกในขณะที่แบ่งภาคนี้ย่อมมีเป็นปกติ ในเมื่อบุคคลนั้นฝึกหัดวิธีการเดินทางด้วยกายวิญญาน ในขณะที่กำลังฝัน

อย่างไรก็ตาม โดยปกติแล้วท่านจะต้องมีครูหรือผู้นำทางเสมอในเมื่อท่านย่างเข้าสู่โลกภายใน เพราะว่า จะมีผู้คอยเฝ้าดูการปฏิบัติของท่านเสมอว่า ได้ก้าวหน้าไปถึงขั้นใดแล้ว ทั้งนี้เพื่อว่าท่านจะได้ไม่หลงผิดไปในระหว่างการปฏิบัตินั้น ในบางครั้งครูอาจารย์ของท่านก็จะให้ข้อเสนอแนะ และก็จะนำท่านไปในทางที่ท่านจะสามารถได้รับประโยชน์จากการเดินทางครั้งนั้นมากที่สุด

พอล ทวิชเชิล ได้ทำการศึกษาอย่างกว้างขวางถึงวิธีการทุกอย่าง เท่าที่จะเป็นไปได้ในการที่จะควบคุมประสบการณ์นอกเหนือกายเนื้อดังกล่าวมาแล้ว เขาได้เดินทางไปยังประเทศภาคตะวันออก และได้พบผู้มีความเชี่ยวชาญในทางนี้เช่นครูต่าง ๆ ตลอดจนถึงผู้ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ที่สามารถจะถอดกายทิพย์ได้ เขามีความเห็นว่

ศิลปะสมัยโบราณคือการเดินทางโดยวิญญาณ ซึ่งบรรดาครูอาจารย์แห่งลัทธิแอคังการีได้สอนกันนี้ เป็นวิธีการที่บรรดาครูอาจารย์ในทางวิญญาณของโลกทั้งหลาย ได้ใช้กันมาตลอดทุกยุคทุกสมัย ทวิชเซลล์ได้กล่าวต่อไปว่า บรรดาศิษย์ที่ได้ปฏิบัติศิลปะนี้ภายใต้การแนะนำของเขานั้น อย่างน้อยก็มีความสามารถพอสมควร และได้รับผลสำเร็จในการควบคุมประสบการณ์นอกเหนือกายต่าง ๆ มาแล้วทั้งสิ้น เขาได้กล่าวต่อไปว่า เขาได้พยายามปรับปรุงวิธีการดังกล่าวมาแล้วจนถึงขั้นที่ว่า เขาสามารถจะสอนลูกศิษย์ โดยทางไปรษณีย์ก็ได้ ผู้อ่านที่มีความสนใจในเรื่องนี้จะสามารถสอบถามข้อความนี้ได้โดยตรงกับพอล ทวิชเซลล์ ตู้ไปรษณีย์ที่ ๕๓๒๕ ลาสเวกัส เนวาดา ๘๙๑๐๒ ในสหรัฐอเมริกา

ในเดือนมิถุนายนของปี ค.ศ. ๑๙๖๘ ข้าพเจ้าได้พบพอล ทวิชเซลล์ ในชิคาโก และได้สนทนากับเขาเป็นเวลาสองวัน ก่อนที่เขาจะเดินทางไปเลิศเซอร์ในทวีปยุโรป ข้าพเจ้าได้ถือโอกาสถามเขาถึงเรื่องราวหลายอย่างหลายประการเกี่ยวกับการเดินทางโดยกายวิญญาณ ต่อไปนี้เป็นข้อความที่คัดเอามาจากการสนทนากันในครั้งนั้น

ข้าพเจ้าได้ถามว่า “พอล ท่านสามารถจะสอนสิ่งที่เรียกกันว่าการเดินทางโดยวิญญูณนั้นได้จริง ๆ หรือ ?”

พอล ได้กล่าวว่า “ถ้าผู้ศึกษาปฏิบัติมีความอดทนเพียงพอ และมีเวลาให้ในการปฏิบัติเรื่องนี้อย่างเพียงพอ เขาก็สามารถได้รับความสำเร็จเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ ภายในระยะเวลาอันสมควร แต่การที่จะกล่าวให้แน่ใจไปว่าจะต้องใช้เวลาเท่าใดนั้น ย่อมเป็นการยาก บางคนก็สามารถจะได้รับผลประโยชน์อันนั้นอย่างน่าอัศจรรย์ แต่บางคนก็อาจจะต้องใช้เวลายาวต่อไปอีก อุปสรรคที่สำคัญที่สุดต่อความสำเร็จในด้านนี้ก็คือการตั้งเจตนา ถ้าผู้ศึกษาปฏิบัติยังไม่มีเจตนาที่มั่นคงจริง ๆ แล้ว ก็เป็นการยากที่จะได้รับความสำเร็จในเรื่องนี้ได้”

ข้าพเจ้าได้ถามว่า วิธีการถอดจิตออกป้อนั้นจะสามารถทำได้ง่ายถึงขนาดนั้นเสียหรือ ?

ทวิชเซล ได้ตอบว่า “โปรดอย่าเข้าใจผิดว่า การเดินทางโดยกายวิญญูณนั้นเป็นอย่างเดียวกันกับการถอดจิต เพราะว่าการถอดจิต หรือการถอดกายทิพย์

ออกไปนั้น เป็นวิธีการที่มีผลอย่างจำกัดมาก สำหรับวิธีการเดินทาง โดยกายวิญญาณนั้น จะทำให้ผู้ศึกษาปฏิบัติในทางนี้มีอิสระที่จะไปเยี่ยมภุมิโตภุมิหนึ่งก็ได้ในโลกอันกว้างใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้าของ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกันมาก ในระหว่างการถอดกายทิพย์กับการเดินทางโดยวิญญาณ เพราะว่าการเดินทางโดยวิญญาณนี้ สามารถจะทำให้ผู้ศึกษาปฏิบัติรู้แจ้งถึงสภาวะของตัวเอง และรู้แจ้งถึงสภาวะของพระผู้เป็นเจ้าของด้วย”

ข้าพเจ้าได้ถามว่า “อยากจะขอลถามอีกครั้งหนึ่งว่า เราจะศึกษาปฏิบัติโดยทางกายวิญญาณนี้ได้อย่างไร ?”

ทวิชเซลล์ ได้ตอบว่า “เนื่องจากการเดินทางโดยกายวิญญาณนี้ เป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคล ดังนั้นนักศึกษาของแต่ละคนก็ต้องศึกษาปฏิบัติด้วยตัวเอง ก่อนอื่นเขาจะต้องมีครูอาจารย์ที่แนะนำในทางนี้ ต่อไปเขาจะต้องศึกษาปฏิบัติไปตามลำพัง ครูอาจารย์ในครั้งแรก ก็จะได้แนะนำวิธีให้เขาเดินทางเข้าออกโดยอาศัย Spirit body คือกายวิญญาณ หรืออาตมาซาร์ปก่อน เพื่อให้ลูกศิษย์มีความคล่องแคล่วพอสมควรในระยะแรก”

ข้าพเจ้าได้ถามว่า “แล้วผู้เป็นลูกศิษย์นั้นจะต้องฟังครูอาจารย์ไปตลอดชีวิตหรือ ?”

ทวิชเซลล์ได้กล่าวว่า ไม่ใช่เช่นนั้น ครูอาจารย์ที่แท้จริงจะไม่กักตัวลูกศิษย์ไว้ให้ฟังเขาอยู่ตลอดเวลาเป็นอันขาด เขาจะค่อย ๆ ปล่อยให้ลูกศิษย์เป็นอิสระในตัวของเขาเอง หลังจากที่เขาเห็นว่าลูกศิษย์นั้น มีความมั่นคงและเข้าภูมิแห่งวิญญานภูมิที่ ๕ แล้ว เมื่อใดที่ลูกศิษย์เข้าถึงขั้นนี้แล้ว เขาก็ได้ชื่อว่ามีหนทางมั่นคงและมีอนาคตอันแน่นอน ที่จะเข้าถึงหนทางของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว”

ข้าพเจ้าได้ถามว่า “การเดินทางด้วยวิญญานนี่จะเป็นสิ่งเดียวกับการที่เรามีกายไปปรากฏอยู่ในที่สองแห่งในเวลาเดียวกัน หรือมีความรู้สึกอยู่ในกายสองแห่งเช่นนี้ใช่ไหม ?”

ทวิชเซลล์ ได้กล่าวว่า “บางคนก็กล่าวว่าการเดินทางด้วยวิญญานนี้เป็นสิ่งที่เหมือนกันกับที่เรามีกายไปปรากฏอยู่ในที่สองแห่งในเวลาเดียวกัน แต่เรื่องนี้ยังไม่ถูกต้อง เพราะว่าอาดมาซาร์ปคือกายวิญญานที่ละเอียดนี้

มีความรู้สึกตัวอย่างเต็มที่อยู่ตลอดเวลา ที่กำลังเดินทางไปนอกเหนือกายเนื้อ เป็นที่รู้จักอยู่แล้วว่า ท่านเซ็นท์แอนโทนี่ แห่งปาดัว นั้น ก็ได้ปรากฏกายในที่สองแห่งในเวลาเดียวกัน คือมีผู้เห็นท่านมากมายหลายคนด้วยกัน การกระทำเช่นนี้ท่านมีความสามารถพิเศษยิ่งกว่าการถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้ออย่างเดียว ทั้งนี้เพราะว่า ท่านสามารถรู้สึกถึงสิ่งที่ท่านกระทำไปในภุมิทั้งสอง และในสถานที่ทั้งสองในเวลาเดียวกันด้วย”

ข้าพเจ้าได้ถามว่า “ท่านจะให้คำจำกัดความเกี่ยวกับอาตมาซาร์ป หรือกายวิญญาณให้ละเอียดกว่านี้จะได้ไหม ?”

ทวิทเซล ได้ตอบว่า “อาตมาซาร์ปนี้ เป็นกายธรรมชาติของบุคคลนั่นเอง บุคคลส่วนมากปัจจุบันนี้ได้ลืมถึงวิธีการใช้กายนี้มานาน เพราะได้อาศัยอยู่บนดาวนพเคราะห์นี้เป็นเวลานานแล้ว แต่บรรดาครูอาจารย์และนักบุญผู้ศักดิ์สิทธิ์ในทางวิญญาณนี้ ได้เรียนรู้วิธีการนี้โดยถ่องแท้แล้ว และท่านเหล่านั้นจึงได้สอนให้แก่บุคคลที่มีความประสงค์จะกลับไปสู่อณาจักรของสวรรค์ดั้งเดิม”

ข้าพเจ้าได้ถามว่า “ถ้าวิทยาการหรือศิลปะเช่นนี้ปรากฏอยู่จริง ๆ ทำไมในปัจจุบันนี้จึงไม่ค่อยมีคนรู้หรือทำตามได้กันมากเท่าไร?”

ทวิทเซลล์ ได้ตอบว่า “ทั้งนี้เพราะในสมัยปัจจุบันนี้ไม่มีผู้รู้วิทยากรนี้กันอย่างทั่วถึง ทั้งในวงการฝ่ายศาสนา และในวงการของวิทยาศาสตร์ บุคคลพวกนี้เกรงว่ามนุษย์ถ้ารู้เรื่องนี้แล้วก็จะเป็นอิสระมากเกินไป และก็จะไม่หลงอยู่กับคำสอนอันดำ ๆ หรือจุกจิกของเขาอีกต่อไป

สไตรเกอร์ ได้ถามว่า “สมมติว่า ได้มีการสอนเรื่องนี้กันอย่างเปิดเผยจริง ๆ จัง ๆ จะมีบุคคลปฏิบัติตามได้มากขึ้นไหม ? คือหมายความว่าบุคคลสมัยปัจจุบันนี้ จะมีความสามารถฝึกหัดในเรื่องการเดินทางด้วยกายวิญญานนี้ ได้กันเป็นส่วนมากไหม ?”

พอล ทวิทเซลล์ ได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวว่า ถึงแม้ว่าเกือบทุกคนจะสามารถเดินทางไปด้วยกายวิญญานนี้ก็จริง แต่ก็อาจจะมีเพียงหนึ่งในร้อยคนเท่านั้น ที่จะมีความเจริญในด้านวิญญาน ไปถึงขั้นสูง

จริง ๆ เหตุผลทั้งนี้ก็อาจจะเป็นเพราะว่า ประการแรกทีเดียว เราไม่มีภาษากลางที่จะอธิบายกันให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า สภาวะแห่งโลกทางวิญญาณซึ่งอาดมาซาร์ปได้ไปเห็นมานั้น มีลักษณะเป็นอย่างไรกันแน่ ทั้งนี้เพราะว่าเป็นการยากที่จะบรรยายถึงประสบการณ์ของเราให้ผู้อื่นทราบในเมื่อเรากลับเข้ามาสู่กายเนื้อแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อ การเดินทางของวิญญาณของเรานี้ได้นำเราไปสู่โลกทิพย์ชั้นสูง ซึ่งเรียกว่า เทพสวรรค์ทวาร”

ข้าพเจ้าได้ถามว่า “ลัทธินี้เอื้อแก่การได้กล่าวอ้างไว้มากถึงอาจารย์ และได้กล่าวว่า ลูกศิษย์จำเป็นจะต้องศึกษา และอบรมตนเองเสียก่อน ที่จะได้มีประสบการณ์ในเรื่องการถอดจิตโดยตรง ดังนั้น จะเป็นการจำเป็นเสมอไปหรือไม่ ที่เราจะต้องมีครูอาจารย์ก่อนในระหว่าง การปฏิบัติในระยะแรก ๆ ?”

ทวิทเชิล ได้ตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่า อันที่จริงใคร ๆ ก็สามารถที่จะทำเช่นนี้ได้ ไม่ว่าเขาจะเป็นครูอาจารย์ในทางวิญญาณหรือไม่ก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่า ถ้าได้ศึกษาปฏิบัติไปโดยมีครูอาจารย์ควบคุมก็จะเป็นการ

ดีกว่า เพราะจะได้ไม่ต้องเสียเวลาลองผิดลองถูกอยู่เป็นเวลานาน แต่ก็มีผู้ปฏิบัติบางคนที่ได้ปฏิบัติไปโดยมีครูอาจารย์ภายในควบคุมอยู่ ซึ่งครูอาจารย์ที่ว่านี้ไม่ได้แสดงตัวให้ลูกศิษย์เห็นในภาพของกายเนื้อเลย แต่บางพวกก็มีอาจารย์มาปรากฏตัวให้เห็นในร่างของกายเนื้อเหมือนกัน บรรดาอาจารย์เหล่านี้จะใช้เวลาส่วนมากช่วยเหลือลูกศิษย์ให้สามารถถอดจิตออกไปจากกายเนื้อได้ และช่วยแก้ไขอุปสรรคให้ในบางครั้งบางคราว”

ข้าพเจ้า ได้ถามว่า “ท่านมีความเห็นว่า อะไรเป็นหลักการสำคัญขั้นมูลฐานของการเดินทางโดยวิญญานนี้ ?”

ทวิทเซลล์ ได้กล่าวว่า “หลักการอันเป็นขั้นมูลฐานของการเดินทางโดยวิญญานนี้ ก็คือว่าบุคคลเรานี้โดยแท้จริงแล้วก็มีตัวตนเป็นจิตใจ (Spirit) และนอกจากนั้นก็มีความจริงว่า เขาสามารถที่จะใช้ร่างกายอันละเอียดของเขานี้ ให้เดินทางไปมาจากภุมิหยาบไปสู่ภุมิละเอียดได้ตามความต้องการ เมื่อบุคคลมีความสามารถดังกล่าวมาแล้ว ผลก็คือ เขาจะมีความเป็นอิสระ มีใจกว้างขวาง

และมีปัญญา ทั้งหมดนี้เป็นคุณธรรมของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
ทั้งนั้น ซึ่งก็ย่อมมีแฝงอยู่ในวิญญาณของแต่ละคน คุณ
สมบัติเหล่านี้ เราจะต้องนำมาให้ปรากฏขึ้นในจิตของ
มนุษย์ เพื่อว่าตัวตนที่แท้จริงของเขาจะได้คลี่คลายออก
มาให้ปรากฏได้

เมื่อเราได้รับอิสรภาพในทางวิญญาณแล้ว เราก็มี
ความสามารถที่จะเดินทางไปในหนทางของวิญญาณ โดย
เป็นอิสระจากเครื่องขัดข้องต่าง ๆ ทั้งหมด ในตอนนั้น
บุคคลจะเป็นอิสระไม่ต้องถูกติดพันอยู่กับโลกทางวัตถุ
พลังงาน กาลและอวกาศ และเขาจะเป็นผู้ที่เข้าถึง
สภาวะที่เป็นอันติมะได้

เมื่อบุคคลมีความสามารถในการเดินทางแล้ว เขา
ก็สามารถจะช่วยวิญญาณของบุคคลอื่นที่กำลังจะหลุด
พ้นออกมาจากร่างกายในขณะตาย โดยที่เขาจะสามารถ
ช่วยให้วิญญาณของบุคคลผู้นั้นข้ามพ้นอุปสรรคต่าง ๆ และ
นำมามอบให้แก่ผู้ที่มีความรับผิดชอบในการที่จะปกป้อง
รักษาวิญญาณของผู้ที่ย่างเข้ามาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ ได้
นอกจากนั้น เขาก็ยังมีความสามารถที่จะให้คำสั่งสอน

แก่ผู้อื่นในการเดินทางโดยวิญญาน และควบคุมบุคคลเหล่านั้นได้อีกด้วย โดยนัยนี้ เขาก็จะเป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้าเป็นเจ้าอันสูงสุด โดยใช้ความสามารถของเขาแก้ไขปัญหาทั้งในโลกนี้และโลกอื่นด้วย เขาจะเป็นผู้มีชีวิตอยู่ด้วยความเป็นอิสระอย่างแท้จริงเหนือกฎทางฟิสิกส์ที่เรารู้กันอยู่โดยทั่วไป และถึงแม้ว่าเขาจะอยู่ในโลกอื่น ๆ แต่เขาจะไม่ติดอยู่กับโลกเลย

ข้าพเจ้าได้ถามว่า “ถ้าเช่นนั้น คำว่าวิญญานเราควรจะให้คำจำกัดความว่าอย่างไรดี ?”

ทวิทเซล ได้กล่าวว่า คำว่าวิญญานนี้ หมายถึงตัวตนอันแท้จริงของแต่ละบุคคล ซึ่งมีความเข้าใจอย่างแท้จริงถึงความเป็นอยู่ในทางวิญญานของเขา เมื่อวิญญานได้หันกลับมาองที่ชีวิตในด้านวัตถุ ซึ่งเราเรียกว่าสสารพลังงานกาลและอวกาศนั้น วิญญานก็มีความรู้ว่สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ตัวของตัว ไม่ใช่สภาวะอันแท้จริงของตัว แต่เมื่อวิญญานเริ่มแสวงหาพระเจ้าและอธิษฐานจิตเฉพาะต่อสิ่งที่เป็นอันติมะสูงสุดแล้ว วิญญานนั้นก็จะมีสภาวะแห่งจิตที่สูงสุด ลักษณะทั้งสองประการนี้มีสภาวะทาง

ตรงกันข้าม และเนื่องจากว่าจุดประสงค์ของชีวิต ก็คือ การยกระดับของวิญญาณให้ขึ้นไปสู่โลกที่สูงขึ้นไปเป็นลำดับ ซึ่งเป็นจักรวาลของสากลจักรวาลทั้งหลาย ดังนั้น มนุษย์ ควรจะตั้งเข็มแห่งชีวิตของเขาให้อยู่เหนือโลก อันเป็นฝ่าย วัตถุเสียให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

วิธีการปฏิบัติ

จึงเป็นอันเห็นได้ชัดว่า พอล ทวิทเชิล ถือว่าการ ถอดกายทิพย์ Astral projection ออกไปจากร่างกาย นั้นเป็นคนละอย่างกับการเดินทางไปด้วยกายวิญญาณ Soul body เนื่องด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์ต้องการ จะสำรวจประสบการณ์นอกเหนือกายเนื้อให้มากที่สุด เท่าที่จะสามารถทำได้ ข้าพเจ้าจึงได้ขออนุญาต พอล ทวิทเชิล คัดลอกข้อความบางตอนจากบทความของเขา มาลงไว้ดังต่อไปนี้

ในบทความที่พิมพ์ลงในวารสารชื่อ The search ฉบับเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๖๕ นั้น ทวิทเชิล ได้

ให้คำแนะนำสั้น ๆ เกี่ยวกับการถอดกายทิพย์ออกไป เพื่อไปท่องเที่ยวในภุมิที่ยังต่ำอยู่ดังต่อไปนี้

ข้าพเจ้าได้พยายามมาเป็นเวลาหลายปีเพื่อจะหาวิธี ให้ผู้ที่ฝึกหัดใหม่ ได้ปฏิบัติอย่างง่าย ๆ ที่สุด เท่าที่จะทำได้ ท่านผู้สนใจลองปฏิบัติดังต่อไปนี้คือ :-

ก่อนที่ท่านจะไปนอนทุกคืน จงนั่งลงบนเก้าอี้หรือบนพื้นก็ได้ตามสบาย นั่งให้ตัวตรงและกึ่งตั้งจิตไว้ที่นัยน์ตาของวิญญูณคือ Spiritaul eye ซึ่งอยู่ส่วนกลางระหว่างหัวคิ้วทั้งสอง ในเวลาเดียวกันก็กล่าวคำว่า โอม หรือ พระผู้เป็นเจ้าของอยู่ในใจอย่างเงียบ ๆ ตลอดเวลาขณะนี้ให้นึกถึงภาพฉากที่ดำมืดไว้ และอย่าให้ภาพสิ่งหนึ่งสิ่งใดผ่านเข้ามาในห้วงความคิดได้เป็นอันขาด แต่ถ้าท่านต้องการหรือมีนิสัยที่จะนึกวาดภาพ และในเวลาเดียวกันก็ไม่ต้องการให้ภาพที่ไม่ต้องการเกิดขึ้นในห้วงคิดด้วย ก็จงลองนึกถึงภาพพระเยซูคริสต์ หรือนักบุญ หรือผู้ศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ ที่ท่านรู้จักได้

หลังจากนี้ประมาณ ๒-๓ นาที จะมีเสียงดังครึกคร่า ๆ ในหูครั้งหนึ่ง คล้าย ๆ กับเป็นเสียงไม้ก๊อก

หลุดออกจากปากขวดฉะนั้น และท่านก็จะรู้สึกว่าคุณ
ได้ออกมานอกร่างกาย และมองดูที่กายเนื้อของท่านใน
ห้องนั้น ตอนนี้ก็เป็นอันว่า ท่านพร้อมแล้วที่จะเดินทาง
ในระยะสั้น ๆ ไปสู่โลกอื่น

ในเรื่องนี้ไม่มีอะไรที่จะต้องหวาดกลัวเลย เพราะ
ไม่มีอันตรายใด ๆ ที่สามารถจะมาถึงท่านได้ในขณะที่ท่าน
อยู่นอกร่างกาย และแม้แต่ร่างกายที่ท่านทิ้งไว้นั้นก็จะ
ไม่มีอันตรายเช่นเดียวกัน ในตอนนี้อาจจะมีการครูอาจารย์
ที่เป็นวิญญาณมาคอยช่วยเหลืออยู่ใกล้ ๆ ถึงแม้ว่าท่าน
จะไม่รู้ถึงความจริงข้อนี้ก็ตาม ทั้งนี้เพราะว่าท่านได้มา
เฝ้าดูว่าท่านปฏิบัติไปได้แค่ไหนแล้ว และต่อมาอีกสักครู
หนึ่งกายทิพย์ของท่านนี้จะกลับมาเข้าร่างอย่างเงียบ ๆ ซึ่ง
ในตอนขากลับนี้อาจจะมีการกระตุกบ้าง ก็เพียงเล็กน้อย
เท่านั้น

แต่ถ้าท่านทำไม่สำเร็จในครั้งแรก ๆ ก็จงพยายาม
ทำอีก เพราะว่าวิธีการนี้เคยปฏิบัติได้ผลมาแล้วสำหรับ
คนอื่นเป็นจำนวนมาก

ในหนังสือ The New Cosmic Star ฉบับเดือนมกราคม ปี ค.ศ. ๑๙๖๗ พอล ทวิทเชิล ได้บรรยายถึงความแตกต่างระหว่างกายทิพย์กับการเดินทางโดยวิญญาณ โดยเขาได้เริ่มให้คำจำกัดความของประสบการณ์นอกกายเนื้อทั้งสองอย่างดังที่ได้บรรยายมาแล้วในตอนต้นของบทนี้ เขาได้บอกให้ผู้อ่านทราบว่า เราควรจะใช้ประสบการณ์นอกกายเนื้อนี้ด้วยความประสงค์ที่จะเข้าถึงอาณาจักรแห่งพระเจ้าเท่านั้น และเขาได้ให้คำตักเตือนไว้ว่า ถ้าบุคคลใดบุคคลหนึ่งพยายามปฏิบัติดังกล่าวมาด้วยจุดประสงค์อื่นนอกจากนี้แล้ว เขาจะได้รับความลำบากอย่างมากมาย ซึ่งจะก่อให้เกิดความหลงผิด และความทุกข์ยากในภายหลังเป็นอย่างยิ่ง

ตามธรรมดา บุคคลที่ต้องละโลกนี้ไปหลังจากที่ได้ถึงแก่ความตายไปแล้ว ก็มักจะต้องผ่านเข้าไปสู่โลกทิพย์ และได้รับความสุขในโลกนั้น แต่ส่วนมากบุคคลเหล่านั้นก็ไม่มีความรู้อย่างอื่นนอกไปจากภูมิตำที่เขากำลังอยู่นั้นเลย ซึ่งความจริงภูมิชั้นตำที่เขากำลังอยู่นั้นเป็นเพียงบันไดขั้นแรกที่จะนำไปสู่พระเจ้าเท่านั้น แต่บุคคลเหล่านี้เชื่อว่า ภูมิ

ที่เขาไปอยู่นั้นเป็นสวรรค์ชั้นสูงสุดแล้ว ในกรณีเช่นนี้ไม่ช้าก็เร็ว เขาจะต้องกลับมาเกิดถือเอากายเนื้อใหม่อีก เพื่อจะได้มีประสบการณ์และความเข้าใจมากขึ้น และเพื่อว่าใจของเขาเองก็จะได้มีความบริสุทธิ์มากขึ้น ก่อนที่เขาจะเข้าถึงอาณาจักรที่แท้จริงของพระผู้เป็นเจ้าของเขาได้

ข้าพเจ้าได้เคยเห็นบุคคลหลายคนที่เชื่อว่า โลกทิพย์นี้เป็นจุดหมายปลายทางของการที่จะแสวงหาพระผู้เป็นเจ้าของเขา ทั้งนี้ก็เพราะเหตุแต่เพียงว่า เขาได้เคยไปเยี่ยมภूमินี้มาแล้วเพียงครั้งเดียวเท่านั้นเอง สำหรับบุคคลเหล่านี้เขาจะกลับมาเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่น่าสนใจมาก แต่เรื่องเหล่านี้ก็เป็นเรื่องเล็กน้อยและไม่มีความสำคัญอะไรเลยในเมื่อเทียบกับความมหัศจรรย์ของความรู้แจ้งในพระผู้เป็นเจ้าของเขา ซึ่งยังอยู่สูงขึ้นไปกว่านั้นอีกมาก

อันที่จริงการถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อนั้นก็ไม่ใช่จะมีโทษอย่างไร นอกจากว่าเรื่องนี้เป็นปรากฏการณ์ทางจิตอย่างหนึ่ง และเราต้องจำไว้ได้ด้วยว่า เรายังอยู่ในภุมิแห่งโลกทิพย์ชั้นต่ำมาก และเรายังไม่มีวิญญาณอันสมบูรณ์ ถ้าหากว่าบุคคลผู้ที่สามารถถอดกายทิพย์

ได้นั้นยังไม่มีความรู้ถึงจุดหมายปลายทางว่า เขาจะต้องเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าของแล้วไซ้ ย่อมหมายความว่าเขาจะต้องเสียเวลาไปเปล่า ๆ ประโยชน์ของการถอดกายทิพย์นี้นั้น ถ้าจะมีอยู่บ้างก็คือว่าทำให้เราได้รับความรู้แจ้งว่าชีวิตของเราไม่จบลงเพียงแค่งายเนื้อในโลกนี้เท่านั้น แต่เราก็ต้องทราบด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าของยังอยู่ไกล เหนือออกไปจากโลกทิพย์นี้มาก

นักเขียนส่วนมากได้บรรยายถึงวิธีการของการถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อนี้อย่างมากมาย และให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง เรื่องเช่นนี้อาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดขึ้นได้ เพราะในขณะที่เราถอดกายทิพย์ออกไปนั้น แสดงว่า เราได้แยกกายเนื้อออกไปจากกายทิพย์ ทำให้ทั้งสองฝ่ายขาดความสัมพันธ์กันไปชั่วคราว ซึ่งสภาวะนี้เป็นสิ่งที่ไม่เป็นไปตามธรรมชาติ และอาจจะก่อให้เกิดความยุ่งยากขึ้นในภายหลังได้ เพราะฉะนั้น เราควรจะใช้เอาตมาสารบคือกายวิญญูณของเรา ออกเดินทางไปด้วยตนเอง และเมื่อถึงโลกทิพย์เราก็ใช้กายทิพย์นั้นห่อหุ้มกายวิญญูณอีกทีหนึ่ง ทั้งนี้เพราะว่า

วิญญาณไม่สามารถจะดำรงอยู่ได้ในภูมิชั้นต่ำ เนื่องจากในภูมิเหล่านั้นมีความถี่หรือความสั่นสะเทือนหยาบมาก ด้วยเหตุดังนั้นวิญญาณจึงจำเป็นต้องมีกายหุ้มห่อ ซึ่งมีความถี่หรือช่วงคลื่นได้ระดับเดียวกันกับความถี่หรือช่วงคลื่นของภูมินั้น ๆ ที่วิญญาณกำลังเดินทางอยู่

ในระหว่างที่อยู่ในโลกมนุษย์นี้ วิญญาณก็ต้องอาศัยกายเนื้อ และเมื่อไปอยู่ในโลกทิพย์ วิญญาณก็ต้องอาศัยกายทิพย์ ในการที่เราละร่างกายนี้ไปเพื่อท่องเที่ยวในภูมิต่าง ๆ นั้น เราควรจะไปด้วยกายวิญญาณ ไม่ใช่ไปโดยกายทิพย์อย่างเดียว

บุคคลผู้ที่มีความรู้ในเรื่องหลักการทางวิญญาณดีแล้ว จะไม่กังวลด้วยปรากฏการณ์ทางจิตชั้นต่ำ ๆ เหล่านี้เลย เขาจะตั้งเข็มของเขาไว้อยู่ที่การทำคามเพียร เพื่อเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

ถ้าหากว่าวิญญาณสากลคือ Cosmic Spirit ซึ่งอาศัยเขาเป็นสื่อให้เข้าถึงวิญญาณของมนุษย์บางคน ต้องการจะให้เขาแสดงอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า

เช่นนั้น เขาก็ยอมจะทำได้ แต่เขาไม่ควรจะทำเช่นนั้นไปโดยอำเภอใจของเขาเอง เพราะว่า การแสดงอำนาจในภูมิชั้นต่ำนั้น เขาจะต้องถอยลงมาจากภูมิชั้นสูงเสียก่อน กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เขาจะต้องถอยหลังลงมาจากบันไดชั้นสูง และแล้วก็ต้องกลับขึ้นบันไดแห่งความเจริญทางวิญญาณนั้นไปใหม่อีก

ในระหว่างการเดินทางโดยวิญญาณนั้น เราจะต้องตั้งจุดประสงค์เพื่อให้วิญญาณของเรา ได้รับความรู้กว้างขวางมากขึ้น เพื่อประโยชน์ของตัวตนที่แท้จริง ซึ่งอยู่ภายในความประสงค์อย่างอื่นนอกจากนี้ จะทำให้ผู้เดินทางดังกล่าวมานั้น ได้รับความทุกข์ และเขาจะมีความหลงผิดคิดไปว่าการถอดกายทิพย์ออกไปได้นั้นเป็นจุดหมายปลายทางแล้ว นี่แหละคือเหตุแห่งความหลงผิดประการหนึ่ง ซึ่งเป็นกันใบบุคคลส่วนมาก

การที่วิญญาณสามารถจะมีความรู้อย่างสมบูรณ์ในชั้นสูงสุดนั้น ก็ต้องอยู่ในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเท่านั้น トラบใดที่เรายังมีได้มุ่งหน้าไปในแนวทางนี้แล้ว เราก็ควรจะต้องปรับปรุงความเห็นของเราเสียใหม่ให้ถูกต้อง

บุคคลส่วนมาก ก็ตั้งความปรารถนาว่าจะต้องเข้าถึงโลกสวรรค์ให้ได้ แต่แล้วเขาจะรู้สึกว่าการถอดกายทิพย์ไปสู่โลกสวรรค์ดังกล่าวนั้น เป็นเพียงการเดินทางในขอบเขตจำกัดเท่านั้น เขาควรจะต้องแสวงหาความรู้แจ้งของวิญญานอันสมบูรณ์ ซึ่งจะมีอยู่ภายในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของท่านั้น

เมื่อเราสามารถตั้งเข็มเช่นนี้ได้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเราก็จะต้องเปลี่ยนแปลงไปทันที เราจะพบว่าการดำเนินชีวิตของเราในโลกนี้ เป็นไปอย่างสะดวกมากขึ้น สุขภาพของเราก็เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น และสภาวะทางเศรษฐกิจทั้งหลายก็ไม่มี ความหมายแก่เราเหมือนแต่ก่อน และเราก็สามารถจะวางตัวในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

เมื่อวิญญาน (คงจะหมายถึงพระผู้เป็นเจ้าของ) เห็นว่าเรามีทักษะอันถูกต้องเช่นนี้แล้ว วิญญานนั้นก็ช่วยให้วิถีทางในชีวิตของเรารุ่งขึ้น ซึ่งไม่ได้หมายถึงชีวิตในโลกนี้เท่านั้น แต่ยังหมายถึงชีวิตในโลกของวิญญานอีกด้วย

บทที่ ๑๔

อาจารย์เทพพิทักษ์ และผู้ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ

จะเห็นได้ว่ากรณีที่ พล ทวิทเชล ได้กล่าวถึง
เทพพิทักษ์และผู้ศักดิ์สิทธิ์ในทางวิญญานต่าง ๆ นั้น
รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่น่าขนานนามจะเชื่อยากอยู่บ้างสำหรับบุคคล
ที่ได้รับการอบรมมาในทางวัฒนธรรมตะวันตกตั้งแต่ต้น
เพราะบุคคลเหล่านี้มักจะสงสัยและถือว่า เรื่องที่เกี่ยวกับ
เทพพิทักษ์และผู้ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ นั้น เป็นเรื่องที่น่าพิศมัย
เอาเองโดยมโนภาพ หรือไม่ก็เป็นการพูดโดยส่งเดช

โดยเกิดจากการที่บุคคลเหล่านั้น ได้เคยอ่านเรื่องนิยาย
 ปรัมปราของอียิปต์และอินเดียมาแต่ก่อน แต่ก็เป็นที่น่า
 สงเกตว่าบุคคลที่มักสงสัยและไม่ค่อยเชื่อในเรื่องเหล่านี้
 นั้น โดยปกติก็จะมีจิตใจกว้างขวางยอมรับความจริงในเรื่อง
 ประสบการณ์นอกเหนือกายเนื้ออยู่บ้างเหมือนกัน แต่
 เมื่อใดที่มีเรื่องเกี่ยวกับกายทิพย์ เทวดาหรือเทพผู้พิทักษ์
 เหล่านี้แล้ว เขาก็จะลงความเห็นเอาอย่างง่าย ๆ ว่า เรื่อง
 นี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิชาลึกลับและเป็นนิยายโกหกของ
 พวกคนทรงเป็นต้น ที่ผูกขึ้นเพื่อใช้หลอกลวงผู้มีศรัทธา
 หรือโมหจริตอยู่นั่นเอง

อันที่จริง ข้าพเจ้าก็ได้เคยแนะนำให้ท่านผู้อ่านใช้
 ความระมัดระวัง อย่าเชื่อง่ายอยู่เหมือนกันในเมื่อได้ยิน
 หรือได้ฟังเรื่องราวพิสดารเกี่ยวกับเรื่องนี้มา และข้าพเจ้า
 เองก็ต้องสารภาพว่าได้เคยมีความนึกคิดว่า เทพผู้พิทักษ์
 หรือผู้ศักดิ์สิทธิ์ในโลกของวิญญาณนั้น อาจจะเป็นเรื่อง
 หลอกลวงหรือเกิดจากมโนภาพของผู้ที่ไปพบเห็นก็ได้
 แต่ว่าท่านจะสังเกตเห็นความจริงอย่างหนึ่งว่า ตลอด
 หนังสือเล่มนี้ก็มีเรื่องราวหลายแห่ง ซึ่งผู้เล่าส่วนมาก

เหล่านั้นไม่ได้เคยมีความรู้ในเรื่องวิชาลึกลับหรือวรรณคดีของทางตะวันออกมาก่อนเลย แต่ส่วนมากบุคคลเหล่านั้น ก็ได้เล่าและระบุถึงเทพผู้พิทักษ์หรือผู้ศักดิ์สิทธิ์ในทางวิญญาณนี้เกือบเหมือนกันหมดทุกราย ทั้ง ๆ ที่บุคคลเหล่านั้น ก่อนที่จะมีประสบการณ์ในทางวิญญาณ ก็ไม่ได้เคยมีความสนใจหรือมีความเชื่อในเรื่องนี้แม้แต่น้อย

ท่านผู้อ่านจะสังเกตเห็นได้อีกประการหนึ่งว่า ตัวอย่างเกี่ยวกับประสบการณ์ทางจิตในเรื่องนี้มาจากบุคคลทุกชั้นทุกระดับการศึกษา และมีวัฒนธรรมต่าง ๆ กันอย่างมากมาย บางครั้งก็เป็นเรื่องของนายแพทย์ แห่งประเทศอังกฤษหรือไม่ก็เป็นเรื่องของครูในแคว้นไอดาโฮ แห่งอเมริกา นอกจากนั้น ยังมีเรื่องของนักขับซีจ็กรยานยนต์ ในเมืองเนบรัสกา ซึ่งทั้งหมดนี้ได้ระบุถึงเทพผู้พิทักษ์ซึ่งคอยช่วยเหลือพวกเขาในขณะที่เขามีประสบการณ์นอกกายเนื้อทั้งสิ้น

เหตุการณ์เหล่านี้ทำให้ฮึดอัดใจอยู่บ้าง สำหรับบุคคลที่ไม่ยอมเชื่อในเรื่องนี้อย่างเด็ดขาด ดังนั้น ทางที่จะอธิบายประสบการณ์ หรือความจริง ในเรื่องเทพ

ผู้พิทักษ์หรือผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งโลกวิญญาณนี้ได้ ก็น่าจะมี อยู่สองทาง ทางหนึ่งก็คือว่าบุคคลต่าง ๆ ในหลายกรณี ที่ได้บรรยายตั้งแต่ต้นนั้นเป็นโรคเห็นภาพลวงตาเหมือนกันหมด และในระหว่างที่เขาเห็นภาพลวงตานี้ ก็ได้เห็น ภาพลวงตาซ้อนขึ้นมา หรือเห็นภาพเทพผู้พิทักษ์เหมือนกันหมดไม่ว่าจะเป็นชาติใดภาษาใด หรือมีการศึกษาเพียงใด ไม่ว่าจะอยู่ในอิตาลีหรือในอเมริกาเป็นต้น นั้นเป็น ทางสันนิษฐานประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง เราจะ ต้องยอมรับว่า การที่บุคคลเหล่านั้นเล่าถึงประสบการณ์ ทางวิญญาณเหมือนกันหรือคล้ายกันเป็นส่วนมากนั้น ก็ แสดงว่า เทพผู้พิทักษ์หรือผู้ศักดิ์สิทธิ์ในทางวิญญาณนั้น ย่อมมีอยู่จริง ๆ อย่างปฏิเสธไม่ได้

ตัวอย่างที่ ๑

ในหนังสือ The Phenomena of Astral Projection ซึ่งแปลว่าประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิต ผู้แต่งคือ **นายเฮียเวอร์ค แกริงตัน** และ **ซิลวาน มุลจูน**

ได้บันทึกถึงนาย เพอร์ซี โคล แห่งเมืองเมลเบิร์นประเทศ ออสเตรเลียไว้ โดยนาย เพอร์ซี โคล นี้ได้เล่าให้ฟังว่า ในระหว่างที่เขาสลบไปโดยถูกวางยาในขณะที่ถอนฟันนั้น เขาได้พบเทพผู้พิทักษ์หรือบุคคลในโลกของวิญญาณ เข้าจริง ๆ เรื่องนั้นมีดังต่อไปนี้

ก่อนที่จะได้รับการถอนฟันนั้น เพอร์ซี โคล ได้ เล่าว่า คืนหนึ่งเขาฝันไปว่าเห็นแม่ชีคนหนึ่ง และแพทย์ คนหนึ่งแต่งกายโดยเครื่องแบบของกองทัพก เพอร์ซี โคล ซึ่งเป็นเภสัชกรก็บอกว่า แม่ชีคนที่เขาได้เห็นในฝันนั้น ได้ยื่นกระดาษให้เขาแผ่นหนึ่งเป็นใบสั่งยา แต่ว่าเขาอ่าน ไม่ออกว่าในนั้นมีข้อความเขียนไว้อย่างไรบ้าง เขาจึงได้ ถามหมอให้หม้อธิบายให้ฟังด้วย นายแพทย์ที่เขาเห็น ในฝันนั้นก็บอกว่า คำนั้นหมายความว่า เขามีโรคเกี่ยวกับหัวใจผิดปกติอยู่ด้วย

หลังจากโคลตื่นขึ้นในวันนั้น เขาก็รู้สึกว่เหตุ- การณ์ในความฝันนั้น ได้ฝังอยู่ในความทรงจำของเขาไป อีกนานและเขาคิดว่า การที่เขาได้ฝันเห็นนางพยาบาลและ

หมอมมาปรากฏตัวนั้น น่าจะเป็นการเตือนสติให้ทราบถึงอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นแน่ ในระยะนั้นเขาได้นัดกับหมอพันไว้ว่า เขาจะไปถอนฟันหลายซี่พร้อมกัน แต่บัดนี้เขาได้ตัดสินใจใหม่ คือเขาคิดว่าเขาควรจะได้รับ การตรวจร่างกายเสียใหม่ให้ถี่ถ้วนก่อนที่จะไปทำการถอนฟัน

ตามปกติโคลจะปรึกษากับนายแพทย์ประจำครอบครัวของเขาเสมอ แต่สำหรับครั้งนี้เขาเกิดความคิดขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วนว่า เขาควรจะไปหานายแพทย์คนหนึ่งชื่อ **ดร. เบรนเดอร์** ให้ลองตรวจร่างกายของเขาดูจะดีกว่า ในระหว่างการตรวจร่างกาย ดร. เบรนเดอร์ก็ได้บอกว่า เขามีอาการทางหัวใจผิดปกติเล็กน้อย แต่เขาก็รับรองกับโคลว่าเห็นจะไม่ร้ายแรงอะไรนัก โคลจึงได้ขอร้องให้นายแพทย์เบรนเดอร์ผู้นี้เป็นผู้ฉีดยาระงับความเจ็บปวดให้แก่เขา และ ดร. เบรนเดอร์ก็ตกลงว่าจะฉีดยาระงับความเจ็บปวดให้ในระหว่างที่โคลทำการถอนฟัน

ต่อมาอีกสามสัปดาห์ โคลได้ไปทำการถอนฟัน และ ดร. เบรนเดอร์ก็ได้เป็นผู้ให้ฮีเธอร์ ซึ่งเป็นยาสลบเพื่อ

ระงับความรู้สึกแกโคล ส่วนทันตแพทย์คือ ดร. เอช เอ็น ยอห์นสัน ในขั้นแรกโคลรู้สึกว่ จิตใจของเขายังดีนรรน ไม่ยอมรับผลของยาสลบอยู่บ้าง แต่ต่อมาก็ปล่อยวางใจเฉยได้

โคลได้เขียนมาว่า เมื่อผมตื่นขึ้นอีกครั้งหนึ่งปรากฏว่ ผมยืนอยู่ที่มุมห้องใกล้ ๆ กับประตู พร้อม ๆ กับคนสองคน ซึ่งผมเห็นก็จำได้ทันที สองคนนั้นคือแม่ซี และอีกคนหนึ่งก็คือนายแพทย์ ที่ผมเคยเห็นในความฝันนั้นเอง ผิดกันแต่ว่ คราวนี้ผมไม่ได้ฝันไป และในเวลาเดียวกันผมสามารถจะเห็นร่างกายของผมที่ไม่มีความรู้สึกแล้วนั้น นอนอยู่บนเตียงผ่าตัด และก็ยังสามารถเห็นนายแพทย์และหมอดถอนฟันกำลังจัดการถอนฟันเขาอยู่

แม่ซีได้ต้อว่เขาว่า เขาไม่ควรจะยอมให้นายแพทย์ให้ดมยาสลบแก่เขา โดยเธอได้บอกว่ได้มาปรากฏในความฝันตักเตือนเขาไว้ครั้งหนึ่งแล้วว่า เขามีโรคหัวใจไม่ปกติอยู่ แล้วเหตุใดจึงไม่เชื่อคำตักเตือนของเธอ

โคล ได้บอกว่เขาได้ไปหา ดร. เบรนเดอร์ แล้ว และ ดร. เบรนเดอร์ ได้บอกว่หัวใจของเขาเป็นปกติดีพอ

แม่ซีได้บอกว่า เธอและนายแพทย์ที่มาด้วยได้ตั้งใจให้เขาไปหา ดร. เบรนเดอร์ เอง ทั้งนี้เพราะว่าหมอเบรนเดอร์เป็นบุคคลที่มีร่างกายแข็งแรง และซึ่งในตอนนั้นท่านทั้งสองกำลังถอนพลังของ ดร. เบรนเดอร์ มาช่วยทำให้เขามีชีวิตอยู่ในขณะนี้ หมอประจำตัวของโคลนั้น เป็นคนที่มีรูปร่างบอบบาง จึงมีกำลังภายในเหลือไม่พอที่จะทำให้ท่านทั้งสองดึงมาสำหรับประทังชีวิตโคลไว้ได้

แม่ซีได้บอกเขาต่อไปอีกว่า โรคหัวใจของเธอนั้นมีอยู่จริง ๆ เป็นแต่เพียงว่าอาการยังไม่แสดงออกมาเท่านั้น และนายแพทย์ของโลกทางวิญญาณก็ได้กล่าวว่า ท่านหวังว่า ดร. เบรนเดอร์ คงจะช่วยแก้ไขโคลได้ก่อนที่มันจะสายเกินไป เพราะท่านได้บอกโคลอย่างตรงไปตรงมาว่า ในตอนนั้นท่านยังไม่แน่ใจว่า โคลจะสามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้หรือไม่ หลังจากได้ดมยาสลบไปอย่างเต็มที่แล้วเช่นนั้น

โคลได้เล่าว่า ในตอนนั้นเขาไม่ได้มีความรู้สึกตกใจเลย แต่รู้สึกว่าจะจิตใจเป็นปกติเฉย ๆ และไม่แยแสต่อ

ร่างกายที่เขาทิ้งไว้เบื้องหลัง ซึ่งทั้งนี้รู้สึกว่าจะเป็นสภาวะของจิตใจซึ่งเกิดขึ้นแก่บุคคลที่มีประสบการณ์นอกเหนือกายเนื้ออยู่ไม่น้อยเหมือนกัน โคลได้เล่าว่า ในตอนนั้นเขาสามารถได้ยินความคิดของนายแพทย์และหมอฟันในโลกนี้ ก่อนที่คนทั้งสองจะพูดออกมาเสียด้วยซ้ำ ดังนั้นเมื่อนายแพทย์และหมอฟันที่รักษาพยาบาลเขาพูดออกมาจริง เสียงพูดของคนทั้งสองนั้น จึงดูคล้าย ๆ กับเป็นเสียงก้องหรือว่าเสียงสะท้อนนั่นเอง

ในระหว่างที่แพทย์ทั้งสองกำลังรักษาพยาบาลเขาอยู่นั้น คนทั้งสองพูดคุยกันถึงเรื่องราคาที่ดินไปด้วย ในทันใดนั้นเองโคลได้สังเกตว่า ดร. เบรนเดอร์ หยุดพูดโดยฉับพลัน และมองดูที่ร่างกายของเขาด้วยท่าทางอันกระวนกระวาย และตอนนั้นปรากฏว่าร่างกายของโคลได้หยุดหายใจเสียแล้ว

ในตอนนี้อเองโคลจำได้ว่า เขาได้พยายามให้ร่างกายของเขาหายใจโดยยกหน้าอกให้บานออกมาได้เล็กน้อย ซึ่งเขาเองก็ไม่ทราบว่าเขาทำได้อย่างไรเหมือนกัน

ในขณะนั้นเองแม่มะซึกก็ได้บอกว่า เธอจะต้องกลับไป
 ได้แล้วตอนนี้ เราไม่สามารถจะช่วยได้แล้ว เธอจะต้อง
 หาทางกลับไปเอง โคลได้สังเกตเห็นว่า ในทางซ้ายมือ
 ของเขา นั้นมีแสงสว่างที่เจิดจ้า ส่วนทางขวามือก็เป็น
 อุโมงค์อันมืด ๆ มีเงาดำวูบวาบผ่านไปมาอยู่ในอุโมงค์
 เมื่อมองออกไปในระยะไกลก็เห็นแสงสว่างเล็ก ๆ น้อย ๆ
 อยู่ที่ปลายอุโมงค์ เขาบอกว่า ด้วยสัญชาตญาณเขาได้
 พยายามตะเกียกตะกายไปหาแสงสว่างนั้นอย่างเต็มกำลัง
 พร้อมกันนั้นก็ยังมีเงาดำวูบวาบผ่านผมไปอย่างไม่หยุดยั้ง
 ตอนนั้นรู้สึกว่าเป็นเวลานานเหลือเกินกว่าผมจะมาถึง
 แสงสว่างดวงน้อย ซึ่งอยู่ปลายอุโมงค์อีกข้างหนึ่ง ครั้น
 แล้วผมจึงรู้สึกว่าได้ตื่นขึ้นมาอยู่ในร่างกายเนื้อตามเดิม

ในขณะที่เขากำลังพักผ่อนอยู่นั้น โคลได้ถามหมอ
 เบนเดอร์และทันตแพทย์ประจำตัวของเขาว่า ทั้งสอง
 คนนั้นได้คุยกันถึงเรื่องต่าง ๆ จริงดังที่เขาได้ยินมาหรือไม่
 ก็ปรากฏว่าแพทย์ทั้งสองรับรองสิ่งที่โคลได้ยินมาใน
 ระหว่างที่เขาสิ้นสติไปนั้นเป็นความจริงทุกประการ ต่อมา
 อีกหลายเดือน โคลได้รับการตรวจโรคจากนายแพทย์

ผู้เชี่ยวชาญอีกคนหนึ่ง และเขาก็ได้ทราบจากนายแพทย์ว่าอาการเต้นของหัวใจของเขาไม่เป็นปกติจริง ทั้งนี้เพราะมีส่วนหนึ่งของปอดไปกดทับอยู่ ซึ่งโคลทักได้กล่าวว่าเป็นอันว่า คำพยากรณ์โรค ซึ่งแม่ชีและนายแพทย์ในโลกทิพย์ ได้กล่าวไว้แก่ข้าพเจ้านั้นก็เป็นความจริง

ตัวอย่างที่ ๒

เรื่องต่อไปนี้เป็นการบินของมิสซิส แนนซี บี ได้แจ้งถึงผลของการทดลองการเดินทางด้วยจิตไว้ดังต่อไปนี้

คืนหนึ่งเมื่อสัปดาห์ที่แล้วดิฉันได้นอนบนเตียง และได้เริ่มฝึกหัดข้อปฏิบัติตามเคยของดิฉัน ในเวลาไม่ช้าก็รู้สึกตัวว่าได้ออกมาจากกายเนื้อ ความจริงดิฉันได้เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาแล้วหลายครั้ง แต่ก็ยังอดที่จะมีความรู้สึกแปลกประหลาดไม่ได้ ในเมื่อหันกลับมาดูร่างกายของดิฉันที่นอนอยู่บนเตียง บางทีเมื่อดิฉันมีความเคยชินมากกว่านี้ อาจจะรู้สึกเสียวดังเช่นที่เคยเป็นก็ได้

ในคืนนี้ดิฉันจำได้ว่า ได้เข้ามาอยู่ในห้องใหญ่ซึ่งดูท่าทางคล้าย ๆ กับเป็นพระราชวังใหญ่โตระโหรุฐานแห่งหนึ่ง ในตอนกลางของห้องนี้ มีบุคคลผู้หนึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ ท่านผู้นี้สวมเสื้อคลุมยาว บนศีรษะมีผ้าโพก และมีเพชรประดับอยู่ด้วย

ท่านได้ยิ้มต้อนรับดิฉัน พร้อมกับกล่าวว่า ยินดีต้อนรับลูกเอ๋ย ลูกจะเดินไปไหนมาไหนก็ได้ตามปรารถนา แต่ว่าอย่าเพลิดเพลिनในที่นี้สัก เพราะยังไม่ถึงเวลาที่จะต้องมาอยู่ในที่นี้ เจ้ามีความรับผิดชอบและหน้าที่ ที่จะต้องทำให้เสร็จเรียบร้อยก่อนที่จะถึงเวลามาอยู่ในที่นี้ได้

ดิฉันได้เดินไปรอบ ๆ พระราชวังนั้น และมองออกไปทางนอกหน้าต่าง และก็คิดว่าที่นี่อาจจะเป็นบนดาวนพเคราะห์อีกดวงหนึ่งกรรมัง ครั้งแรกดิฉันคิดว่าตนเองได้หลุดเข้ามาอยู่ในภุมิวิญญูณอันสูงขึ้นไปแห่งใดแห่งหนึ่งเป็นแน่ แต่เมื่ออยู่นานไปก็เกิดความรู้สึกว่าดวงอาทิตย์ที่กำลังจะโผล่ขึ้นขอบฟ้าที่ดิฉันเห็นบนฟากฟ้าทางภาคตะวันออกนั้นก็รู้สึกว่าจะเป็นดวงอาทิตย์ของโลกนี้นั่นเอง และพื้นหินที่ดิฉันเหยียบอยู่นั้นก็เป็นพื้นหิน

แข็ง ๆ ไม่ได้มีลักษณะเป็นหมอกควันอย่างใดเลย นอก
จากนั้นเสียงของธรรมชาติที่ดิฉันได้ยินในเวลาเช้า ก็ปรากฏ
ว่าเป็นเสียงของบุคคลจริง ๆ นั่นเอง ดิฉันอดคิดสงสัย
ไม่ได้ว่า ครั้งนี้ดิฉันอาจจะได้ถอดจิต และไปปรากฏตัว
อยู่ที่เมืองลึกลับและศักดิ์สิทธิ์ ที่ไหนแห่งหนึ่งก็ได้บน
โลกนี้เอง

ตัวอย่างที่ ๓

พอล เอ็น ซึ่งเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยแห่งหนึ่ง
ในโอคลาโฮมา ได้เขียนรายงานมาว่า เขาได้ศึกษาฟัง
หลักวิธีการปฏิบัติในหนังสือบางเล่ม ซึ่งได้แนะนำถึงวิธี
การปฏิบัติเกี่ยวกับการถอดจิตไว้ ดังนั้นในคืนหนึ่งเขาเล่า
ว่า เขาเกือบจะทำสำเร็จอยู่แล้ว เขาบอกว่า ผมเริ่มรู้สึก
ว่ากายทิพย์ของผมค่อย ๆ ลุกออกมาจากกายเนื้อแล้ว
ก็พอดีในตอนนั้นผมเห็นชายคนหนึ่งอย่างชัดเจนทีเดียว
ชายผู้นั้น สวมเครื่องแบบซึ่งผมคิดว่าเป็นเครื่องแบบของ
พระในธิเบต ชายผู้นี้ลอยอยู่เหนือผมและร้องตะโกนว่า

“เจ้าโง่ กลับไปเสียเดี๋ยวนี้ เจ้าไม่รู้หรือว่าเจ้ากำลังทำอะไรอยู่นะ ?”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น กายทิพย์ของผมดูเหมือนจะหล่นกลับเข้ามาภายในเนื้อดังเดิมเสียงดังต๊อบ แล้วผมก็ต้องลุกขึ้นนั่งและขี้ตาอยู่พักหนึ่ง ปรากฏว่าผมไม่ได้เห็นพระชาวทิเบตองค์นั้นอีกต่อไปแล้ว แต่ผมก็รู้สึกวิงเวียนมาก เป็นความรู้สึกของคนทีพอตื่นนอนก็ลุกผลุนผลันออกมาทันทีโดยไม่รอให้หายมึนงงเสียก่อนจะนั้น และนับตั้งแต่นั้นมา ผมก็ไม่ได้ริอ่านทำการทดลองเกี่ยวกับการถอดจิตอีกต่อไปเลย

จึงมีปัญหากเกิดขึ้นในที่นี้ว่า อาจจะเป็นได้ไหม ที่ความกลัวของชายหนุ่มคนนี้ ซึ่งแฝงอยู่ในจิตไร้สำนึกได้วาดภาพให้ปรากฏเป็นพระชาวทิเบตออกมาดูเขาในปัจจุบัน ทันด่วน หรืออาจจะเป็นไปได้ว่าอาจจะมีวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จากอภิมหิหนึ่งมาปรากฏตัวให้นักศึกษาผู้นี้ได้เห็น และแจ้งให้เขาทราบว่า การกระทำเช่นนั้น เป็นอันตรายอย่างมากแก่เขา ในเมื่อเขายังไม่มีความสามารถ ที่จะควบคุมจิตใจของตัวเองได้

ตัวอย่างที่ ๔

ศิษย์ของ พอล ทวิทเชล อีกผู้หนึ่งได้เขียนรายงานมาดังต่อไปนี้

เมื่อคืนก่อนนี้ ผมได้นอนพักอยู่ในห้องรับแขกของ เอฟ และ อี และรู้สึกว่ามีความอึดอัดอย่างบอกไม่ถูกเลย ทั้งนี้เพราะว่ามารดาของ อี ได้เคยอยู่ที่ห้องนี้มาก่อนที่เธอจะถึงแก่กรรม มารดาของ อี ผู้นี้เป็นโรคเส้นประสาท ดังนั้น จึงได้มีจิตใจไม่ปกติเป็นอย่างมาก ก่อนที่จะถึงแก่ความตายเป็นที่เห็นได้ชัดว่า เธอได้ก่อให้เกิดบรรยากาศอันทำให้ผมได้รับความอึดอัดเป็นอย่างยิ่ง บรรยากาศที่กล่าวถึงนี้คือ ความสั่นสะเทือนซึ่งทำให้เราได้รับความไม่สบายใจอยู่ตลอดเวลา และจิตใจของผมได้ดูดซึมเอาบรรยากาศอันเต็มไปด้วยความทุกข์ และเศร้าสลดนี้้อยู่ตลอดคืนวันเสาร์นั้น ดังนั้น ผมจึงได้ขอให้ท่านชาวธิเบตช่วยเปลี่ยนแปลงบรรยากาศ หรือความสั่นสะเทือนในห้องนี้เสียใหม่ เพื่อว่าผมจะได้นอนหลับได้สบายขึ้น

เมื่อตอนที่ผมนอนในค้ำวันนั้น ผมก็ได้ลองปฏิบัติ การเดินทางด้วยวิญญาณอยู่ ผมได้เริ่มต้นไปสักเล็กน้อย ก็ได้ยินเสียงรถคันหนึ่งยางแตกในถนนข้างนอก และผม ก็เลยกลับมาสู่กายเนื้อของผมตามเดิม ในทันใดนั้นเอง ผมก็ได้ยินเสียงใครคนหนึ่ง ลากกระเป๋าของผมไปมาอยู่ ในห้อง และผมรู้สึกเกิดมีความกลัวขึ้นอย่างมาก เพราะ รู้สึกว่า ในห้องนั้นมีใครคนหนึ่งซึ่งผมไม่สามารถจะมองเห็นได้

ทันใดนั้นเองความรู้สึกกลัวของผมก็หายไปอย่างรวดเร็ว เพราะว่าผมได้เห็นภาพราง ๆ ของท่านชาวธิเบต และในทีใกล้เคียง ๆ นั้นก็มีภาพในหมอกควันภาพหนึ่งซึ่งผม ไม่สามารถจะเห็นหน้าได้ถนัด ผมได้ขอบคุณท่านทั้งสอง ในการที่ได้มาหาผม และได้ก่อให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น ขึ้นแทนที่ และความรู้สึกนี้ได้เข้ามาแทนที่ความเมสสันสะเทือน ที่มีอยู่ในบรรยากาศในห้องนั้น หลังจากที่ท่านทั้งสอง ได้กลับไปแล้วในคืนนั้น ผมก็นอนหลับอย่างสนิท

ตัวอย่างที่ ๕

เอช ดี แห่งอริโซนาได้เขียนมาว่า วันนั้นเขาม่อยกลับไปบนเก้าอี้ ในขณะที่เขากำลังนั่งดูโทรทัศน์อยู่ในตอนเย็นวันก่อนคริสต์มาสในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ ขณะนั้นเองเขาได้ยินเสียงกระซิบว่า ถ้าเจ้าต้องการ เราจะนำตัวเจ้าออกมาจากร่างกายก็ได้

เอช ดี เล่าว่า เขามีความเคยชินกับปรากฏการณ์ทางวิญญาณนี้พอสมควร และเขาก็เล่าว่า ถึงแม้ว่าเขาจะไม่เคยมีประสบการณ์ในทางถอดจิตนี้มาก่อน แต่เขาก็เคยรู้มาบ้างพอสมควร เขาจึงตอบรับคำเสียงนั้นไป และทันใดนั้นเองเขาก็รู้สึกว่ามีอะไรอย่างหนึ่งมากระทบเขาอย่างแรงบนหน้าอกก็ใกล้ ๆ หัวใจ ต่อจากนั้นเขารู้สึกว่ามีเสียงปะทุ ดังเปรี้ยะ ๆ คล้าย ๆ กับว่าสายลวดเส้นเล็ก ๆ หลายพันเส้นกำลังขาดพร้อม ๆ กันฉะนั้น ขณะนั้นผมรู้สึกว่า วิญญาณของผมถูกอัดเข้าไปอยู่ในมุมใดมุมหนึ่งของกระโหลกศีรษะนั่นเอง

จากนั้นก็มึเสียงดังปิ๊อปใหญ่ และผมก็รู้สึกว่า

ตัวเองได้ลอยอยู่นอกร่างกายเสียแล้ว ในตอนนั้นผมรู้สึก ว่าตัวตนของผมที่แท้จริงนั้น ดูเหมือนจะเป็นดวงอะไรอย่าง หนึ่งที่สุกสว่างน้อย ๆ ผมยังสามารถเห็นกายเนื้อของผม ได้ ซึ่งในตอนนั้นกำลังนอนอ้าปาก และกรนอยู่หน้า เครื่องโทรทัศน์นั่นเอง ผมจึงรู้สึกตกใจและเสียใจที่ผมได้ ยอมให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นได้

ทันใดนั้นเอง ผมก็เห็นชายผู้หนึ่งสวมเสื้อคลุมยาว รูปร่างสูงมายืนอยู่ข้าง ๆ ร่างกายของผม ซึ่งลอยขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ตลอดเวลา ชายผู้นี้มีเคราดำยาวและตัดผม สั้นเกรียนพอสมควร เขาได้กล่าวขึ้นเบา ๆ ว่า เราเสียใจ เรานึกว่าเจ้าคงจะพร้อมแล้วที่จะลองเรื่องนี้ดู แต่ทำไม เป็นไรหรอก เราจะให้เจ้ากลับไปสู่อารมณ์ของเจ้าตามเดิม

ในขณะที่ผมกำลังรู้สึกตัวคล้าย ๆ กับว่าตนเองจะ หล่นลงมาในอุโมงค์แห่งความมืดสนิทนั้น ผมก็ได้ยินเสียง ชายผู้้นั้นกระซิบว่า **เราชื่อ เรบาชา ทาซ**

ผมได้ตื่นขึ้นมาแล้วก็รู้สึก ว่า ตัวเองนอนหลับอยู่ที่ แก้อีตัวนั้นตามเดิม ภรรยาของผมได้มาปลุกผม และ

บอกว่าไหน ๆ เมื่อผมจะหลับแล้ว ก็ไปหลับบนเตียง เสียจะดีกว่า ผมได้ทำตามที่เขาสั่ง แต่ก็เกิดความรู้สึก กลัวไม่กล้าปล่อยให้หลับ เพราะเกรงว่าตัวเองจะหลุด ออกไป จากกายเนื้อเหมือนอย่างคราวที่แล้วอีก อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ก็ไม่ได้เกิดขึ้น และต่อมาอีกหลายสัปดาห์ ผมจึงได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งของท่าน และได้อ่านพบชื่อ **คุณพอล ทวิทเชล** อยู่ในหนังสือเล่มนั้น และยังได้มีชื่อ ระบุไว้อีกด้วยว่า **เรบาช่า ทาช** เป็นชื่อของอาจารย์ท่าน หนึ่งของ **พอล ทวิทเชล**

ข้าพเจ้า (ผู้รวบรวมหนังสือเล่มนี้) ได้สำรวจ จดหมายของบุคคลเป็นจำนวนมากซึ่งได้กล่าวว่า ได้พบ อาจารย์หรือผู้ศักดิ์สิทธิ์ชาวทิเบตที่มีชื่อว่า เรบาช่า ทาช นี้มาแล้ว ในระหว่างที่เขาปฏิบัติกรรมนอกเหนือกาย เนื้อ คือในระหว่างถอดกายทิพย์ออกไป ซึ่งทั้งนี้เขา สามารถเล่าได้ถูกต้อง ก่อนที่เขาจะได้มาค้นเคยและได้ มาอ่านหนังสือของ พอล ทวิทเชล และรู้เรื่องราวของ ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้นี้เสียอีก นอกจากนั้นบางคนก็ได้อ้าง ว่า เขาได้เห็นท่านโกपाल ดาช ผู้ซึ่งเป็นอาจารย์ หรือ

ผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้หนึ่งแห่งลัทธิแอคังการ ในระหว่างที่เขามีประสบการณ์ในการถอดจิตอยู่ สุภาพสตรีผู้หนึ่งกล่าวว่า เธอเคยเดินทางไปในภูมิต่าง ๆ หลายแห่ง พร้อมกับท่าน โทปาล ดาซ ตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กหญิงเล็ก ๆ อยู่ จึง น่าคิดว่าการที่มีบุคคลจำนวนมากซึ่งอยู่ในที่ห่างกันอย่างมากมาย ได้ระบุชื่อของคนคนเดียวกันนี้ขึ้นมาได้โดยตรงกันนั้น น่าจะไม่ใช่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญเสียแล้ว

อย่างไรก็ตาม เราจะต้องยอมรับความจริงข้อหนึ่งว่า สำหรับชาวตะวันตกนั้นการเอ่ยชื่อถึงผู้ศักดิ์สิทธิ์ทางวิญญาณ หรือเทพเจ้าเหล่านี้ เป็นเรื่องที่จิตใจของชาวตะวันตกส่วนมากยอมรับไม่ค่อยจะได้ ทั้งนี้เพราะ จิตของเขาได้ติดข้องอยู่ในลัทธิวัตถุนิยม ติดข้องอยู่ในความเจริญทางวัตถุและความก้าวหน้าทางวิทยาการ และต้องการความพิสุจน์ทางวิทยาศาสตร์อยู่ตลอดเวลา น่าสังเกตว่าบุคคลที่ทำให้ชาวตะวันตกรู้จักศาสนา และลัทธิชาวตะวันออกดียิ่ง ๆ ขึ้นนั้น ก็ได้แก่พวกฮีบปี่เป็นต้นนี่เอง แต่ที่น่าเสียใจก็คือเรื่องราวส่วนมากดังที่กล่าวมาแล้วนั้น ได้ถูกเสนอหรือว่าเล่ากันมาโดยวิธีที่ทำให้คนส่วนใหญ่

เกิดความรังเกียจ เชื่อไม่ใคร่ลง (เช่นคงจะมีฝอยมากเกินไปเป็นต้น) และเมื่อเป็นเช่นนั้น บุคคลโดยมากจึงมองข้ามความจริงที่อยู่เบื้องหลังไปเสียหมด (โดยคิดว่าเรื่องเช่นนั้นเป็นเรื่องไร้สาระ หรือทำให้งมงายถ่ายเดียว)

สำหรับผู้ชำนาญในการค้นคว้าเรื่องปรากฏการณ์ทางวิญญาณ (ทางตะวันตก) นั้น เมื่อเขาได้ยินเรื่องราวที่เกี่ยวกับเทพผู้พิทักษ์ (เช่นเจ้าพ่อเจ้าแม่ต่าง ๆ เป็นต้น) แล้วก็มักจะน้อมใจนึกไปว่า เรื่องเช่นนั้นน่าจะเป็นสิ่งที่เกิดจากบุคคลผู้เห็นได้นึกฝันว่าเห็นไปเองเสียมากกว่า คือว่าเทพผู้พิทักษ์ผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้น น่าจะเกิดจากความโน้มน้อมคิดไปเองของผู้เห็น และดังนั้น ภาพที่เขาเห็นก็คงจะเป็นภาพเทียมที่ตนสร้างขึ้นมาจากจิตใต้สำนึก และกายทิพย์เหล่านั้น ก็คงเป็นกายทิพย์เทียม (collective consciousness หรือ archetypal figures) นั่นเอง หรือไม้อาจจะเกิดจากการที่จิตของบุคคลที่ถูกเห็นนั้นสามารถข้ามพ้นภาวะแห่งกาลและอวกาศได้ จึงสามารถไปปรากฏตัวในที่หลายแห่งในเวลาเดียวกัน (คือหมายความว่า ถึงอย่างไร ๆ เขาก็ยังไม่เชื่อว่าเป็นความจริงไปได้ด้วยตนเอง)

เป็นที่รู้จักกันอยู่ตามที่มีข่าวเล่าลือว่า มีพระธิเบตอาศัยอยู่ตามวัดที่เปล้าเปลี่ยวห่างไกลจากหมู่บ้านคน เกี่ยวกับพระเหล่านี้ มีเรื่องเล่ากันว่า ท่านมีความสามารถทางจิตอย่างมหัศจรรย์ สามารถจะก้าวล่วงอุปสรรคที่เกี่ยวกับกาลและอวกาศได้ เป็นต้นว่าสามารถไปปรากฏตัวในที่ไกลแสนไกลได้ ทั้ง ๆ ที่กายเนื้อของท่านก็ยังคงอยู่ในที่เดิมนั่นเอง แน่ะ เมื่อได้ยินเรื่องเช่นนี้ ชาวตะวันตกก็อดที่จะตั้งคำถามไม่ได้อีกตามเคยว่า “ก็แล้วท่านเหล่านี้สามารถทำปาฏิหาริย์เช่นนั้นได้อย่างไร ?”

และอันที่จริง คำถามที่ว่า เรื่องนี้เป็นไปได้อย่างไร หรือว่า ทำไมเรื่องนี้จึงเป็นไปได้เช่นนี้เอง ที่เป็นตัวการทำให้ชาวตะวันตกต้องได้รับความยุ่งยากใจโดยไม่รู้จักจบ เพราะคอยแต่จะดิ้นใจสงสัยอะไร ๆ มากเกินกว่าเหตุ โดยไม่ยอมรับความเป็นจริงของสถานการณ์เสียบ้างเลย ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าชาวตะวันตกหัดปลงตก คือยอมรับสถานการณ์ตามที่มันเป็นจริงเสียบ้าง โดยอย่าไปสนใจถามว่า **ทำไม ? อย่างไร ?** จุกจิกเกินไปแล้ว ชีวิตของเขา ก็อาจจะมีความหมายและได้รับความสุขมากขึ้นกว่านี้อีกมากมายนัก

บทที่ ๑๕

การลากลับมาบ้านแบบพิสดาร ของทหารสองราย

เรื่องที่ ๑

สิบเอก เอช เจ เค

ผู้รวบรวมขอขอบคุณต่อ พลท ทวิทเชล สำหรับ
เรื่องแรกของบทต่อไปนี้ คือเรื่องแรกนี้ นายสิบเอก เอช
เจ เค ผู้ซึ่งได้ประจำอยู่ที่กองทัพของอเมริกันในญี่ปุ่นได้
ส่งมาให้แก่ ทวิทเชล ในฐานะที่เป็นศิษย์ได้ปฏิบัติตาม
ข้อความในหนังสือของเขา

นายสิบเอก เอช เจ เค ผู้นี้ได้ศึกษาปฏิบัติตามหลักสูตรของ **ทวิทเธอ** เกี่ยวกับการเดินทางของจิต (Soul Travel the Illuminated Way) มาเป็นเวลาสองเดือน พอมาถึงเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๖๗ เขาก็ได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิตได้เป็นครั้งแรก

ประสบการณ์ครั้งนี้เริ่มต้นโดยการฝัน ซึ่งในฝันนั้น รู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งพุงตัวให้เขาลอยจากพื้น อันนี้เป็นถ้อยคำที่**สิบเอก เอช เจ เค** เขียนเอาไว้ ต่อจากนั้น นายสิบเอกก็คิดว่า เขาควรจะพยายามทำตัวของเขาให้เบาขึ้นเพื่อจะได้ไม่หนักเกินไป และก็พยายามบังคับใจเป็นอันดี ปรากฏว่าเขาได้ลอยขึ้นไป และก็ได้ผ่านทะลุกำแพงและเพดานออกไปข้างนอก เขาได้เขียนว่าประสบการณ์ครั้งนี้เป็นของจริงอย่างเหลือเกิน แม้ว่าฉากที่เกิดขึ้นจะแลดูคล้ายกับว่า จะเป็นเรื่องฝันก็ตาม

ในขณะที่เขาได้ลอยไปในอวกาศนั้น **สิบเอก เอช เจ เค** ได้เล่าว่ารู้สึกว่าได้มีใครคนหนึ่งมานวดเท้าของเขาอยู่ตลอดเวลา นี่ก็คงจะเป็นเครื่องปลอบใจเขาไม่ให้เขาตกใจนั่นเอง ต่อจากนั้นเขารู้สึกมีดวูปไป คือรู้สึกตัวว่าได้อย่าง

เข้าสู่ความมืด แล้วก็รู้สึกว่าคุณตัวเองได้เคลื่อนไหวไปอย่างรวดเร็ว ครั้นแล้วเขาก็รู้สึกว่า ตัวเองได้มานอนอยู่ที่เตียงนอนของเขาที่อเมริกาได้อย่างน่าประหลาดใจ

เขาเขียนว่า ข้าพเจ้าได้ยินคุณพ่อคุณแม่กำลังขึ้นบันไดมาข้างบน ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้านอนหลับตาอยู่ แต่ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสัญญาณเหมือนกับที่ข้าพเจ้าเคยได้ยินมาเมื่อตอนที่อยู่บ้าน

เขารู้สึกแน่ใจว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นความจริง เพราะเขาจำเสียงฝีเท้าของมารดาได้เป็นอย่างดี และเตียงนอนของเขาก็ก็นอนนุ่มที่เขาจำได้ และเสียงก็ตลกกลิ้งกลิ้งของบ้านเก่าของเขา ก็ยังเป็นเหมือนตอนที่เขาจากมานั่นเอง

ครั้นแล้วเขาก็ได้ยินเสียงมารดาของเขาเปิดประตูเดินขึ้นมาข้างบน เขาจึงรีบแอบเสียว เพราะเขาไม่ต้องการจะให้มารดาตกใจ เพราะว่ามารดาอาจจะคิดว่าเธอกำลังเห็นปีศาจก็ได้เพราะตัวเขาเองเขาก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกันว่า กายทิพย์ของเขานี้จะมีรูปร่างเป็นอย่างไร เมื่อ

เขาได้ยินเสียงปิดประตูแล้ว เขาจึงกลับมานอนบนเตียงอีกครั้งหนึ่ง

คุณแม่ได้เปิดไฟในห้องอาหารขึ้นแล้วเรียกคุณพ่อมากินข้าว และเห็นได้ชัดว่าคุณพ่อกำลังนอนหลับหลังจากที่ได้ทำงานตอนเช้าเสร็จแล้ว

พอมาถึงตอนนี้นายสิบเอก เอช เจ เค ก็รู้สึกตัวตัวเองได้ออกมาจากบ้านนั้น และขณะต่อมาก็รู้สึกตัวว่าได้มานอนอยู่ในโรงทหารในญี่ปุ่นอีกครั้งหนึ่ง

นายสิบเอก เอช เจ เค ได้กล่าวว่า ตลอดระยะเวลาเหล่านี้จนกระทั่งมานอนอยู่บนเตียง เขาก็รู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งนวดเท้าเขาอยู่ตลอดเวลา เขากล่าวว่า ผมเองก็ไม่ได้ตกใจอะไรนัก เพราะว่าผมได้สวดมนต์วิงวอนให้พระเยซูคริสต์คุ้มครองผมอยู่ตลอดเวลา ผมจะพยายามศึกษาเรื่องโลกทิพย์นี้ต่อไป เพื่อจะได้พยายามหาวิธีที่ผมจะทำตนให้เป็นประโยชน์ช่วยเหลือวิญญูณอย่างอื่นที่ต้องการความช่วยเหลือได้อย่างไรบ้าง แต่อุปสรรคของผมก็มีอยู่อย่างหนึ่งคือ ผมเองก็อดที่จะสงสัยในเรื่องนี้

ไม่ค่อยจะได้เลย เขาได้กล่าวต่อไปว่า ผมได้กลับมาถึง ญีปุ่นเมื่อเวลา ๔.๕๐ นาฬิกา ของวันที่ ๙ เดือน ธันวาคม ผมจึงได้หาสมุดเทียบเวลามาค้นดู แล้วก็ปรากฏว่าในตอนนั้นเป็นวันที่ ๘ ธันวาคม เวลาเที่ยงครึ่ง ที่บ้านของคุณพ่อคุณแม่ของผม เห็นได้ชัดว่า คุณแม่ได้ไปปลุกคุณพ่อ ให้ไปรับประทานอาหารกลางวันอย่างแน่นอน

เรื่องที่ ๒

ดอน เอช เซคเคท

ในหนังสือวารสารเพท ออกในอเมริกา ประจำเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๖๘ มีเรื่องของทหารผู้หนึ่ง ชื่อ ดอน เอช เซคเคท ได้เล่าไว้ว่า เขาได้ลากลับไปเยี่ยมพ่อแม่ในวันคริสต์มาสได้อย่างมหัศจรรย์ประการใด เขาบอกว่าในตอนนั้นเป็นปี ค.ศ. ๑๙๒๙ เดือนธันวาคม เขามีอายุ ๑๙ ปี เป็นทหารพรคนาวิกโยธินประจำอยู่ที่แคมป์ โป เด มาท มานากัว เกะนิคารากัว เขาได้รับ

จดหมายอันยืดยาวฉบับหนึ่งจากมารดาของเขา กล่าวว่า เธอมีความเสียใจมากที่ต้องจากกันเป็นระยะทางไกล ในระหว่างฤดูคริสต์มาส มารดาของเขาได้เขียนมาว่า เธอจะยินดีทำทุกอย่าง ขอให้เธอได้เห็นหน้าเขาในระหว่างคริสต์มาสนี้แม้เพียงชั่วครู่เดี๋ยวก็ยังมีดี

เซคเคท นี้กล่าวว่าเขารู้สึกเสียใจมาก และรู้สึกคิดถึงมารดามาก เมื่อได้อ่านจดหมายฉบับนั้น และเมื่อเขาไปนอนคืนนั้น เขาก็ตั้งความปรารถนาว่า ขอให้มามีวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งสักอย่างหนึ่งเถอะที่เขาสามารถจะติดต่อกับมารดาของเขาได้ในทันทีทันใด ในที่สุดเขาก็กลับไปและหลังจากที่คิดว่าได้กลับมาชั่วระยะหนึ่ง เขาก็ได้รู้สึกตัวตื่นขึ้นโดยมีความรู้สึกในใจรุนแรงว่า จะต้องไปที่ไหนให้ได้สักแห่งหนึ่ง

เขาได้ลุกขึ้นมาจากเตียง และมองดูเพื่อนทหารที่นอนอยู่ข้าง ๆ กัน แต่แล้วก็รู้สึกตกใจที่เห็นร่างกายของตนเองยังนอนอยู่บนเตียงภายในมุ้งนั่นเอง เขารู้สึกอึดอัดไม่สบายใจเล็กน้อย เมื่อเห็นร่างกายของตนนอนหลับ

อยู่เช่นนั้น แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าตัวยังมีหน้าที่ที่จะต้องไป
คือยังมีเรื่องสำคัญที่จะต้องไปที่อื่นเสียก่อน

เขาจึงเดินออกมานอกเด็นท์ แล้วก็ยกแขนทั้งสอง
ขึ้นเหนือศีรษะมองไปที่ดวงจันทร์ ต่อมาสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น
เขาเล่าว่าเป็นเรื่องที่น่าตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง เขาเล่าไว้ดัง
ต่อไปนี้

ครั้งแรกที่เดียวผมรู้สึกว่าร่างกายของผมเคลื่อน
ไหวไปด้วยความรวดเร็วมาก คล้าย ๆ กับว่าผมกำลัง
หกคะเมนตีลังกาไปท่ามกลางอากาศจะนั้น ภาพต่าง ๆ
เคลื่อนไหวไปต่อหน้าผมเป็นสีสรรวณะต่าง ๆ กันอย่าง
รวดเร็วจนบอกไม่ถูก เพราะมันมัวไปหมด รู้สึกตัวว่า
ผมได้เหาะข้ามภูเขา แม่น้ำหุบเขา ทะเลสาบ และ
ดินแดนอันกว้างขวางคล้าย ๆ กับเป็นทะเลทรายมา
โดยลำดับ

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างหยุดนิ่งลงแล้ว ก็ปรากฏว่า เซค
เคท รู้สึกตัวว่ายังมีแขนยกแขนทั้งสองขึ้นไปเหนือศีรษะ
ตามเดิม แม้ว่าขณะนี้เขาจะเห็นดวงจันทร์แล้วก็ตาม แต่

เขารู้สึกว่าแสงจันทร์นั้นส่องให้เห็นหน้าผาสอง และภูเขาที่มีหิมะปกคลุม แทนที่จะเป็นป่าทึบของประเทศร่อนดั่งที่เขาได้ประจำอยู่ที่ฐานทัพในเกาะนิคารากัวนั้น อันที่จริง **เชกเคท** ไม่เคยเห็นบ้านหลังใหม่ของพ่อแม่ของเขาที่อีกแดน ในรัฐอูตาเลย์ แต่เขาก็รู้ขึ้นมาได้ในใจเองว่าบ้านหลังสีขาวที่บนยอดของเนินเขานั้น เป็นบ้านของพ่อแม่เขาอย่างแน่นอน เขาจึงเดินลุยหิมะตรงไปยังบ้านหลังนั้น และเมื่อไปถึงก็เคาะประตู ก็ปรากฏว่ามีเสียงเคลื่อนไหวอยู่ในห้องนั้น ประตูเปิดออกและเขาก็เห็นมารดาของเขายืนอยู่ข้างหน้าเขา โดยเธอยังสวมเสื้อชุดนอนอยู่

ทั้งแม่ลูกก็ปรากฏว่า มีความดีอกดีใจสุดที่จะพรรณนา เมื่อได้กลับมาพบกันอีกโดยไม่คาดฝัน ทั้งสองฝ่ายสวมกอดรัดซึ่งกันและกัน ร้องไห้ตาไหลออกมานองหน้า มารดาของเขาได้แสดงความเป็นห่วงว่า เขากำลังยืนอยู่ข้างนอก โดยสวมเสื้อแขนสั้นแบบทหาร จึงเกรงว่าจะหนาวมาก แต่**เชกเคท** กล่าวว่า เขาสามารถจะอยู่นานได้เพียงสองสามนาทีเท่านั้นเอง ที่เขามาที่นี่ก็เพื่อต้องการจะบอกให้มารดาทราบว่า เขายังอยู่สบายดี

ต่อจากนั้นไม่นานหลังจากที่กอดรัดและจูบกันด้วยความ
อาลัย **เชกเคท**ก็ได้หันหลังกลับมาจากบ้านนั้น และ
เดินลงมาจากเนินเขา เขาหันหลังกลับไปอีกครั้งหนึ่งก็ยัง
เห็นมารดาของเขายืนอยู่ที่ประตูบ้าน พร้อมกับโบกมือ
เป็นการอำลาแก่เขาอยู่ตลอดเวลา

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่ ร่างกายของเขาได้เคลื่อนไหว
ออกไปด้วยความเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ และเมื่อเขารู้สึกตัว
สามารถสำรวจสิ่งแวดล้อมได้อีกครั้งหนึ่ง ก็ปรากฏว่า
เขาได้ยืนอยู่หน้าเต็นท์ที่เกาะนิคารากัวดังเดิม เขาจึงเข้าไป
ข้างในเต็นท์ แล้วก็เข้าไปนอนในเตียงตามเดิม เมื่อ
ตื่นขึ้นมาในวันรุ่งขึ้น เขาก็รู้ว่าหมอนของเขาเปียกชุ่มไป
ด้วยน้ำตา และนับตั้งแต่นั้นมา เขาก็เชื่ออย่างสนิทที่
เดียวว่า ประสบการณ์ที่เขาได้รับนั้น เป็นประสบการณ์
ที่เป็นจริง ไม่ได้เป็นความฝันหรือภาพมายาแต่อย่างใด
เพราะว่าเขาจำได้อย่างละเอียดทุกกระยะและทุก ๆ ตอน
ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนั้น และเขาก็รู้สึกอบอุ่นใจ
อย่างประหลาดต่อมาเป็นเวลาหลายวัน

ในเดือนธันวาคม วันที่ ๒๘ ก็มีจดหมายมาถึง **เชคเคท** ซึ่งเป็นข้อความจากมารดาของเขาลงวันที่ ๓ เดือนธันวาคม ซึ่งเป็นเช้าของวันที่กายทิพย์ของเขาเดินทางไปหาเธอนั่นเอง **เชคเคท**และเพื่อนร่วมใจของเขาก็คืออยู่ในเต็นท์เดียวกัน ก็ได้อ่านจดหมายฉบับนั้น และก็ปรากฏว่า มารดาของเขาได้กล่าวยืนยันถึงเหตุการณ์ในคืนนั้นเหมือนกับที่เขาได้ไปพบเห็นมาด้วยตนเองทุกอย่างทุกประการทีเดียว

บทที่ ๑๖

การถอดกายทิพย์

โดยอาศัยยากระตุ้นประสาท

ตัวอย่างที่ ๑

“โอ้โฮ สนุกอย่างมากเลยคุณ คุณเชื่อผมไหม”
คำถามข้างต้นนั้นเป็นคำถามของ **ชาติ บานานา** ฮิปปี
คนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าได้สนทนาอยู่ เขาเป็นผู้ที่นิยมชมชอบ
ในยากระตุ้นประสาทชนิด **แอล เอส ดี ๒๕** อย่าง
แข็งขันและมักจะชอบบรรยายความรู้สึก และความตื่น
เต้นของการเดินทางออกไปนอกร่างเนื้อให้ผู้อื่นฟังอยู่เสมอ

“คุณเชื่อไหมครับว่า ในยา แอล เอส ดี มีคำตอบ ปัญหาของชีวิตทุกอย่างเลยที่เดียว มันเป็นยาวิเศษที่ทำให้คุณสามารถออกไปนอกร่างกาย ในเวลาชั่วประเดี๋ยวเดียว คุณเชื่อไหม เราบินออกไปทางหัวกระโหลกเลยที่เดียว ไม่เพียงนี้ก็ฝันเท่านั้นนะ”

“โดยอำนาจของยานี้ ผมสามารถผิผินไปไหนก็ได้ ในสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่แปลกประหลาดและตื่นเต้นที่สุด ผมสามารถรู้ถึงอดีตได้อีกนะคุณ และผมก็ได้ไปอยู่ในกาลเวลานั้น ๆ ทั้งอดีตและอนาคตอีกด้วย ทั้งหมดนี้ผมถอดกายทิพย์ไปด้วยยา แอล เอส ดี นี้แหละครับ”

ฮิปปี้อีกคนหนึ่ง ได้เทศนาให้ข้าพเจ้าฟังว่า “นี่แน่ะคุณ คุณมักจะพูดถึงเรื่องยา แอล เอส ดี ว่าเป็นของเหลวเสมอ ในหนังสือที่คุณแต่งเรื่องประสบการณ์นอกเหนือร่างกาย คุณรู้ไหมว่านี่แหละเป็นประสาทที่หกของเราละ และเป็นเรื่องที่คนส่วนมากยังไม่ค่อยจะรู้จัก ผมอยากให้คุณรู้ว่า เวลานี้เราส่วนมากได้รับความรู้ความฉลาดขึ้นมากทีเดียวโดยยา แอล เอส ดี นี้ และเราจะรู้อะไรอีกหลายอย่างเกี่ยวกับตัวเองได้เป็นอันมาก”

“ไหน คุณกล่าวว่า เราไม่จำเป็นจะต้องเสี่ยงต่อ การแสวงหาความรู้ โดยวิธีใช้ยากระตุ้นประสาททางเคมี นี้หรือ? ก็อาจจะเป็นจริง แต่คุณรู้ไหมว่ามีคนเป็นจำนวน ไม่น้อยที่ได้รับความรู้ความฉลาดขึ้นมาอีกมากด้วยอำนาจ ของยา แอด เฮส ดี นี่แหละ”

ข้าพเจ้าได้ถามเขาว่า “คุณเคยกินยานี้แล้วกี่ครั้ง” ฮิปปีผู้นี้แต่งตัวเรียบร้อย แม้ว่าจะมีอะไรหลายอย่าง แผลง ๆ อยู่บ้างก็ตาม เขาได้ตอบข้าพเจ้าว่า หลาย ครั้งแล้วครับ แต่เดี๋ยวนี้ผมรู้สึกว่าจะไม่ต้องกินก็ได้ ผมเห็น ด้วยกับคุณว่าเราจำเป็นต้องเริ่มด้วยวิถีทางที่ถูกต้อง แต่ ผมจำเป็นต้องเริ่มด้วยทางนี้เสียก่อน ไม่อย่างนั้นก็เริ่มไม่ ได้ คุณก็รู้ว่ายานี้ไม่ใช่เป็นของที่เลวร้ายไปเสียทีเดียว”

ข้าพเจ้าได้บอกเขาว่า ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้คิดเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมลงความเห็นด้วยเด็ดขาด ในการที่เรา จะใช้ยา แอด เฮส ดี กันอย่างพร่ำเพรื่อ โดยไม่มีหลัก- เกณฑ์หรือไม่มีการประมาณเสียบ้างเลย และข้าพเจ้า คิดว่ายังไม่อยากจะรับรองหรือส่งเสริมให้ใครออกเดินทาง ไปด้วยกายทิพย์ โดยวิธีใช้ยากระตุ้นประสาทเช่นนี้เลย

ยาแอล เอส ดี มีคุณค่าในทางบำบัดโรคอยู่บ้าง เช่นในกรณีโรคบางอย่าง ถ้าเราใช้ แอล เอส ดี เข้าช่วย พอสมควร ก็อาจทำให้หายเร็วขึ้นกว่าการใช้ยาตามปกติ แต่เวลานี้เรื่องนี้กำลังมีการทดลองกันอยู่ในวงการแพทย์ อย่างเข้มงวด เพราะฉะนั้น เราจึงไม่ควรจะตัดสินใจเอาเองว่า จะใช้ยานี้เพื่อทำให้เราสามารถท่องเที่ยวไปนอกกายเนื้อได้ นอกจากว่าจะมีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิดจริง ๆ

“ไฮ้ย เหลวไหลครับ” อีบปีอีกคนหนึ่งพูดสอดขึ้นมา อีบปีคนนี้รูปร่างผอมสูง ท่าทางก็มีลักษณะสมที่จะเป็นอีบปีเอาจริง ๆ คือมีผมย้อยประป่า และสวมเสื้อหลวมโพลกเพลก มีรอยเประเปื่อนกระด้ากระด้างไปทั่ว กางเกงก็ขาดตรงหัวเข่า เผยให้เห็นกระดุกสะบ้าโผล่ออกมา ทำให้แลดูแก้งก้างพิลึก นอกจากนั้นก็ยังมีรูอีกหลายแห่งในกางเกงซึ่งมีรอยเปื่อนโคลนมอมแมมไปทั่ว นี่แหละคือลักษณะที่จะเป็นอีบปีที่แท้จริง

เขากล่าวกับข้าพเจ้าต่อไปว่า “ผมได้ลองมันมาตั้งหลายสิบครั้งแล้วครับ และผมก็ไม่เห็นจะต้องของ้อใคร

ให้มาคุ้มครองผมเลย ในระหว่างที่ผมเหาะลอยฟ่องไป ในหมู่เมฆหรือเหนือบึงและป่าใหญ่ ๆ เท่าที่ผมไปเที่ยว มาแล้วนี้แม้แต่สักครั้งเดียว”

ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า “ก็ยังมี ที่มันสมองของเธออยู่ดี ไม่พิการไปเสียก่อน”

“โง่ๆ เหลวไหลสองเท่าครับ” เขาพูดอย่างดูถูกความคิดของข้าพเจ้าเต็มที “แต่อันที่จริง ผมไม่ต้องไปกินยาเพื่อจะถอดจิตออกไปเดินทางเที่ยวเล่นก็ได้ เพราะผมมีความสามารถในทางออกไปในอวกาศมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว ก็จริงเหมือนกันแหละครับ คนเราทุกคนเวลาหลับก็สามารถถอดจิตออกไปจากร่างกายได้เหมือนกัน ผมคิดว่าคุณคงจะรู้ดีแล้ว”

ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า “ผมทราบเหมือนกันว่า มีบางคนเชื่อว่าความฝันเป็นประสบการณ์ อันเกิดจากกายทิพย์ของเขาได้ไปท่องเที่ยวมาจริง ๆ ผมยอมรับว่าปรากฏการณ์เช่นนี้อาจจะมีความจริงเหมือนกัน แต่ก็คิดว่าความสามารถเช่นนี้ ไม่น่าจะเป็นของที่บุคคลจะฝึกฝนกันได้ง่ายถึงขนาดนั้น”

“ไอ้ยเหลวไหล ยิ่งเหลวไหล เป็นสามเท่าเลยครับ” เขากล่าวพร้อมกับโคลงหัวอย่างระอาในความคิดของข้าพเจ้าอย่างเต็มที่ “เอาไหมล่ะ ผมจะพิสูจน์ให้คุณดู โดยไปปรากฏกายในบ้านของคุณคืนนี้ก็ยิ่งได้”

“นี่ก่อนที่คุณจะทำ ถึงอย่างไรก็ขอให้เปลี่ยนเสื้อผ้าเสียก่อนนะ อย่าให้สกปรกเหมือนอย่างนี้เวลาไปปรากฏกายในห้องนอนของผม”

เสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็รีบผลุนผลันออกมาจากช่องฮิปปีเสีย เพราะรู้ว่าขึ้นอยู่เข้าไปเจ้าหมอนั่นคงบอกว่าเหลวไหลสี่เท่าเป็นแน่

ตัวอย่างที่ ๒

มีปัญหาคิดว่า ยากระตุ้นประสาท ที่เรียกว่า psychedelic drugs สามารถจะทำให้เราเกิดประสบการณ์ทางจิตเช่นนั้นได้จริง ๆ หรือ ? คือว่าเมื่อเรากินยาหรือฉีดยานั้นเข้าไปแล้วจะทำให้เราสามารถถอดจิตออกไปจากกายได้ง่ายขึ้นจริงหรือเปล่า ? เป็นเวลาหลาย

ศตวรรษแล้วที่พวกแพทย์และนักศึกษาวิชาลึกลับตลอดจนถึงพวกแม่มดพอมดต่าง ๆ ก็กล่าวว่า มียากระตุ้นประสาทหลายประเภทที่สามารถจะทำให้เราได้รับความรู้สึกว่างขวาง คือสามารถถอดจิตออกไปจากกายเนื้อนี้ได้

ได้มีหนังสือหลายเล่ม เขียนถึงอำนาจของเห็ดอันศักดิ์สิทธิ์ และเรื่องนี้ก็ได้มีผู้เล่ากันต่อ ๆ มาหลายคน ด้วยเหมือนกัน ดังนั้นในปี ๑๙๖๓ อาร์ กอร์ดอน วัตสัน ซึ่งเป็นรองประธานของบริษัท เจ. พี. มอร์แกน และภรรยาของเขา จึงเดินทางเข้าไปในป่าแห่งหนึ่งในแม็กซิโก เพื่อทดลองอำนาจที่เล่าลือกันนักของยานี้โดยตรง เขาได้ไปหา **กูรัง เดอร์โม** ซึ่งเป็นพอมดของพวกอินเดียนแดง เผ่ามิกซ์เต็ค เพื่อขอคำแนะนำในเรื่องนี้

พวกพอมดของอินเดียนแดงเผ่านี้ ได้มีพิธีการเหมือนกันในการกินยาหรือว่าเห็ดศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวนี้ คือจะต้องมีวิธีอดอาหารก่อนที่จะกินยา ๒๔ ชั่วโมง นอกจากนั้น ก็ยังมีพิธีการงดเว้นการกระทำบางอย่างเข้มงวดอีกด้วย เมื่อถึงเวลา ๙.๐๐ น. วัตสันได้เข้าไปร่วมในพิธีการนี้ด้วย และทั้งสองคนได้ถามพอมดที่จะกินเห็ดศักดิ์สิทธิ์

นั่นว่า เขาอยากทราบว่าบุตรชายของเขาชื่อว่า **ปีเตอร์** ซึ่งอยู่ในบอสตันนั้น บัดนี้เป็นอย่างไรบ้าง เมื่อถึงเวลา ๑๒.๑๐ น. พ่อมดก็กินเห็ดนั้นเข้าไป ๑๔ คู่ด้วยกัน พอถึงเวลาบ่ายโมงพ่อมดก็ได้กล่าวว่า เขาได้เริ่มเห็นภาพนิมิตรของบุตรชายของผัวเมีย**วัตสัน**แล้ว เขาได้กล่าวออกมาด้วยเสียงอันแหลมเล็กกว่า เขาเห็น**ปีเตอร์**กำลังมีสภาวะทางอารมณ์ที่ไม่ปกติอย่างยิ่ง เขากล่าวว่าลูกชายของเขาในตอนนั้นไม่ได้อยู่ในเมืองแล้ว แต่กำลังไปเป็นทหารและกำลังเข้าสงครามอยู่ พ่อมดได้กล่าวพยากรณ์อีกด้วยว่า ต่อมาไม่ช้าญาติผู้หนึ่งของตระกูล**วัตสัน**จะต้องถึงแก่ความตาย คือภายในระยะเวลา ๑ ปีเท่านั้น

เมื่อสามีภรรยาตระกูล**วัตสัน**กลับมายังสหรัฐ ก็ได้ข่าวสมจริงว่า ปีเตอร์บุตรชายของเขาได้เข้าไปสมัครเป็นทหารอยู่ในกองทัพเรือแล้ว เพราะว่าเขาได้ไปรักผู้หญิงคนหนึ่งเข้าแล้วไม่สมหวังในความรักนั้น เนื่องจากตอนนั้นเขามีอารมณ์อันตึงเครียด และมีความไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง จึงได้ออกจากบ้านไป และในระหว่างเวลาที่บิดามารดาของเขาอยู่ในเม็กซิโกนั้น ก็ปรากฏว่าเขาไม่ได้อยู่

ในบอสตันจริง ๆ เขาได้ไปอยู่ในนิวยอร์กเสียแล้ว ส่วนคำพยากรณ์ที่เหลือของพ่อมดชาวเม็กซิโก ก็เป็นความจริงขึ้น ในเมื่อต่อมาลูกพี่ลูกน้องของ **มิสเตอร์ วัตสัน** ก็ถึงความตายด้วยโรคหัวใจ

เมื่อเห็นประจักษ์เช่นนี้ สามภรรยาตระกูล**วัตสัน**จึงตกลงใจว่า ต้องการจะมีส่วนร่วมโดยตรง คือต้องการจะกินเห็ดศกดิ์สิทธิ์ด้วยตนเอง เพื่อจะทดลองด้วยตนเองว่าจิตใจของตนเองจะมีสภาวะเป็นอย่างไร ดังนั้น จึงได้กลับไปยังที่อยู่ของอินเดียนแดงเผ่ามิกซ์เตดนั้นอีกครั้งหนึ่ง และในที่สุดก็พบกับคนพื้นเมือง ที่ยินยอมให้เขาร่วมกินเห็ดศกดิ์สิทธิ์ในพิธีการของเขานั้นได้ หลังจากที่สองผู้เมียชาวอเมริกันได้เข้าทำพิธีอดอาหาร และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของเขาแล้ว เขาก็ได้รับอนุญาตให้กินเห็ดศกดิ์สิทธิ์ได้

ประมาณครึ่งชั่วโมง หลังจากที่เขากินเห็ดศกดิ์สิทธิ์ไป ๖ คู่แล้ว **วัตสัน** กล่าวว่า เขารู้สึกเหมือนกับว่าวิญญาณของเขาถูกควักออกมาจากร่างกายของเขา และก็ถูกจับพุ่งออกไปที่แห่งหนึ่งไกลออกไป ถึงแม้ว่า **วัตสัน**

จะไม่ได้เห็นภาพนิมิตหรือพยากรณ์เหตุการณ์ในอนาคตได้ก็ตาม แต่ปรากฏว่าเขาก็ได้มีประสบการณ์ในเรื่องนี้ อย่างแจ่มแจ้งด้วยตนเอง

ยังมีอีกหลายคน ที่ได้เข้าร่วมพิธีกินเห็ดศักดิ์สิทธิ์นี้ซึ่งได้บรรยายถึงประสบการณ์ คือการที่จิตหลุดออกไปจากร่างกายได้ในทำนองเดียวกันนี้ โดยที่คนทั้งหมดเล่าว่าวิญญาณสามารถที่จะเป็นอิสระออกจากร่างกาย และ ก็ท่องเที่ยวไปได้โดยไม่ต้องจำกัดอยู่ด้วยกาลและอวกาศเลย

ในเรื่องนี้ก็มีข้อที่น่าสงสัยอยู่อย่างหนึ่ง สำหรับผู้อ่านบางท่าน ซึ่งคงจะคิดว่าประสบการณ์ที่เกิดจากยากระตุ้นประสาทนั้น อาจจะเนื่องมาจากบุคคลนั้นเคยได้ ยินเรื่องอย่างนี้มาแล้ว และฝังอยู่ในจิตใต้สำนึกของเขาก็ได้ ซึ่งทั้งนี้หมายความว่า บางครั้งก็อาจจะเห็นภาพ ลวงตาซึ่งเกิดจากอำนาจทางเคมีของเห็ดศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง ซึ่งไปกระตุ้นสมองให้เห็นเป็นภาพต่าง ๆ ขึ้นมาก็เป็นได้

ตัวอย่างที่ ๓

ดร. เอरिकเวล เพอร์เกอร์ เป็นศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยกอดดิงเคน ได้อุทิศเวลาในชีวิตของเขาเป็นเวลาหลายปีในการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องประสบการณ์ของพวกนักวิชาลึกลับในสมัยก่อน การค้นคว้าของเขาทำให้เขาตั้งข้อสันนิษฐานว่า อย่างน้อยเรื่องราวบางอย่างเกี่ยวกับการชุมนุมพอมดมอผีในสมัยโบราณนั้น ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นผลของยากระตุ้นประสาท ซึ่งทำให้พอมดมอผีเหล่านั้น ได้มีประสบการณ์ด้วยกายทิพย์ของตน ในทำนองเดียวกันกับฮิปปีที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ก็ว่าได้

ในเรื่องนิยายเก่า ๆ เกี่ยวกับเรื่องพอมดมอผี มีข้อความว่า พวกแม่มดเป็นต้นนี้ ก่อนอื่นจะต้องเอายาหม่องทาตัวให้ทั่วตัวเสียก่อน แล้วจึงจะขี่ไม้กวาดเหาะลอยออกไปในป่า เพื่อไปเข้าร่วมวงสมาคมหรือสังสรรค์กับพวกผีนางไม้ในป่าทึบโน่น **ดร. เพอร์เกอร์** พบว่าสูตรสำหรับปรุงยาหม่องในคัมภีร์สมัยโบราณที่พวกพอมดมอผีใช้นั้น มีสมุนไพรที่เป็นตัวยาคกระตุ้นประสาทหลายอย่างอยู่ด้วยเหมือนกัน

ดร. เพอร์เกอร์ด กับเพื่อนของเขาอีกคนหนึ่ง จึงได้ทดลองหาสมุนไพรรดงที่กล่าวไว้ในตำราสมัยโบราณนั้นมาปรุงดูเพื่อกำการทดลองด้วยตนเอง หลังจากกระทำพิธีต่าง ๆ ดั่งที่กล่าวไว้ในสมุดตำราโบราณแล้ว เขาก็ใช้ยาหม่องทาด้วชะโลมให้ทั่ว ภายในระยะเวลาไม่นาน ทั้งสองคนก็ตกอยู่ในสภาวะลิมด้ว ซึ่งต่อมาเขาก็เล่ำว่าเขารู้สึกด้วว่าเขาได้บินไปในที่ไกล และได้มีเรื่องดินแดนสนุกสนานมากมายหลายอย่างหลายประการ หลังจากกลับมาแล้วก็ปรากฏว่า ทั้งสองคนยังมีอาการกระปรกกระเปรี้ยหรือสะลิมสะลือไปหลายวัน

หลังจากที่ด้ลิตีใหม่ ๆ ทั้งสองคนก็ได้แข่งใจเขียนเรื่องราวที่ตนได้ไปประสบมาทันที โดยไม่ได้เล่าให้กันและกันฟังเลย ซึ่งทั้งนี้ คนทั้งสองตกลงกันไว้แล้วก่อนหน้าการทดลอง ต่อมาเมื่อนำเอาข้อความของแต่ละคนที่เขียนไว้ออกมาอ่านดู ก็ปรากฏว่าเขาทั้งสองได้ไปเห็นทัศนียภาพ และเหตุการณ์อย่างเดียวกันนั่นเอง

ดร. เพอร์เกอร์ด ดั่งทฤษฎีว่า อย่างน้อยบางกรณีประสบการณข์ของพอมดหมอผี ที่เล่ำไว้ในนิยาย

ปรัมปรานั้น ส่วนหนึ่งน่าจะมาจากการใช้ยาหม่องซึ่ง
 ปรงจากสมุนไพรที่มียากระตุ้นประสาทมาชะโลมตัวนั่นเอง
 อันที่จริงถึงแม้ว่าบุคคลบางคนในสมัยนั้น ซึ่งมีส่วนร่วม
 ในพิธีจะไม่ได้มีประสบการณ์ทางวิญญาณอย่างเดียวกัน
 นั้นอย่างจริงจัง แต่ก็จะมีใจโน้มเอียง กล่าวว่าคุณได้มี
 ประสบการณ์เช่นนั้นก็ได้ เพราะว่าบุคคลพวกนี้ไม่สามารถ
 จะแยกออกได้ว่า ภาพที่ตนเห็นนั้น ภาพใดเป็นของจริง
 และภาพใดเป็นภาพลวงตากันแน่

ตัวอย่างที่ ๔

ในหนังสือเรื่อง Exploring the unknown ฉบับ
 เดือนมกราคม ปี ค.ศ. ๑๙๖๘ นักเขียนผู้หนึ่งชื่อ
 แวนด้า ชู แพรอทท์ ได้เล่าถึงเรื่องการถอดจิตโดยยา
 กระตุ้นประสาทแอล เอส ดี ซึ่งมีเรื่องราวที่น่าสนใจ
 เกี่ยวกับการที่บุคคลสองคนได้มีประสบการณ์ร่วมกันดัง
 ต่อไปนี้

วันหนึ่ง ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ เพื่อนสนิทคนหนึ่งของ แวนด้า คือ อลิซ ได้โทรศัพท์ทางไกลมาหาเธอและบอกด้วยความตื่นเต้นว่า เธอกำลังจะทดลองยากระตุ้นประสาท แอล เอส ดี ในเช้าวันรุ่งขึ้น อลิซ บอก แวนด้า ว่า เธอได้ศึกษาเรื่องปรากฏการณ์ทางวิญญาณมาเป็นเวลานานพอสมควร และบัดนี้ได้มีโอกาที่จะทดลองยานี้แล้ว โดยมีแพทย์เป็นผู้ควบคุม

อลิซ ได้กล่าวว่า ฉันจะพยายามถอดจิตมาหาเธอนะครั้งนี้เราจะได้รู้กันอย่างเด็ดขาดเสียที่ว่า การทดลองทางจิตของเรานี้มันจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญหรือเปล่า? ถ้า แอล เอส ดี มีอำนาจดังที่คนทั้งหลายกล่าวเช่นนั้นจริง คราวนี้ ก็จะได้พิสูจน์กันเสียให้รู้ชัด แวนด้าเองก็ไม่ค่อยยินดีนักในการที่เพื่อนของเธอเอาตัวเองเข้าทดลอง แอล เอส ดี แต่เธอก็มีความตื่นเต้นเหมือนกัน และก็ต้องการจะรู้ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้างในวันต่อไป ในบ่ายวันรุ่งขึ้น ตอนที่เธอนอนอยู่บนเตียงนั้น เธอคิดว่าเธออาจจะมีโอกาสได้เห็นภาพของ อลิซ เพื่อนของเธอมาปรากฏในห้องนอนของเธอก็เป็นได้

แต่ปรากฏว่าไม่มีภาพวิญญานมาปรากฏให้เห็น นอกจากว่าเธอรู้สึกมีอาการคลื่นเหียนเจ็บปวดหนาวสั่น แล้วก็มีอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาว ขึ้นมาโดยลำดับ **แวนด้า** คิดว่าเธอคงจะเป็นโรคไข้หวัดใหญ่เสียแล้ว จึงขึ้นเตียงแล้วก็ห่มผ้านอน โดยลืมเรื่องประสบการณ์ที่เธอกำลังคอยจะรู้อยู่ที่นั่นเสียหมด หลังจากนั้น เธอได้เคลิ้มไป และอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น ปรากฏว่ามีสีสนัศจรรย์ต่าง ๆ วูบวาบไปมา ต่อจากนั้นเธอก็รู้สึกว่าได้ไปมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ที่น่าหวาดเสียวด้วย

ปรากฏว่าเธอได้ไปอยู่บนหัวเรือโบสมัยโบราณลำหนึ่ง เรือใบนั้นเป็นเรือกรรเชียงใหญ่ มีรูปที่เขาเจาะไว้สำหรับกรรเชียงเป็นแถวยาว แล้วก็มียาสกำลังกรรเชียงอยู่อย่างสุดฝีมือ ในขณะที่ตอนนั้นเรือก็กำลังถูกคลื่นลมโคลงไปมาอย่างน่ากลัว รู้สึกว่าทุกคนมีความหมดหวังโดยทั่วกันแล้ว โดยที่เรือได้ถูกหินแทงทะลุเข้ามา ต่อจากนั้นพวกกลาสีเรือและทาสทั้งหลายก็ลอยคอลงในแม่น้ำ ทุกคนต่างก็พยายามช่วยตัวเอง จนสุดความสามารถ **แวนด้า** เองก็รู้สึกว่าชีวิตของเธอกำลังจะหลุดลอยออกไป

ทุกขณะ ทันใดนั้นภาพนั้นก็จางหายไป และรู้สึกตัวว่า เธอเองนอนอยู่บนเตียงดังเดิม แต่เธอรู้สึกคอแห้งและหมดเรี่ยวหมดแรงจริง ๆ และต่อจากนั้นเธอก็นอนไม่หลับ เนื่องจากเธอเป็นช่างเขียนอยู่ด้วย เธอจึงนำเอาสีน้ำมัน และผ้าใบออกมา และภายในเวลาชั่วโมงเดียวเท่านั้น เธอก็พยายามวาดภาพที่ได้ไปประสบมาด้วยกายทิพย์นั้น ลงบนผ้าใบด้วยสีน้ำมันอย่างปัจจุบันทันด่วน เมื่อเสร็จแล้วเธอก็ไม่สามารถที่จะรอให้ภาพแห้งสนิทได้ ต้องรีบร้อนห่อผ้าใบนั้นส่งไปยังอลิซทันที

ต่อมาเมื่อจดหมายของอลิซมาถึง ก็เป็นจดหมายที่มีข้อความค่อนข้างจะยืดยาว และเธอก็ได้เล่าประสบการณ์เกี่ยวกับยา แอล เอส ดี ให้แวนด้าฟังอย่างละเอียด

อลิซ เล่าว่า เธอไม่สามารถจะถอดจิตออกมาหาแวนด้าได้ในขณะนั้น แต่เธอก็กล่าวว่าเธอไม่แน่ใจเหมือนกันว่า เธอได้เห็นแวนด้าปรากฏในห้องเธอด้วยหรือเปล่า อลิซ เล่าว่า ยา แอล เอส ดี ทำให้เธอไม่สบายมาก เธอมีอาการคลื่นเหียน และมีอาการใช้สับัดร้อนสับัดหนาวอยู่ด้วย

อลิซ แต่เดิมนั้นก็ไม่ได้เชื่อในเรื่องการเกิดใหม่มาเลย แต่บัดนี้เธอกล่าวว่าเธอเชื่อในเรื่องคำสอนเรื่องการเกิดใหม่อย่างสนิทแล้ว เพราะปรากฏว่าหลังจากที่เธอได้กิน ยา แอล เอส ดี เข้าไปแล้ว เธอได้กลับไปมีชีวิตอยู่ในประเทศอียิปต์ในสมัยโบราณ และเธอเล่าว่าเธอได้ไปอยู่กับเรือลำหนึ่งซึ่งอับปางกลางทะเล

เธอได้เล่ามาว่าทุกคนกำลังจะจมน้ำตายกันหมด ดิฉันเองก็กำลังจะตายเหมือนกัน นี่แหละเป็นเหตุผลที่ดิฉันแน่ใจที่เดียวที่ดิฉันมีความรู้สึกกลัวน้ำลึก ๆ ผั่งใจมาจนถึงในปัจจุบันนี้ ในขณะที่ดิฉันเขียนจดหมายฉบับนี้ ก็รู้สึกว่าตัวเองกำลังจมน้ำตายอยู่ ดิฉันสงสัยจริง ๆ ว่าเมื่อไรดิฉันจึงจะลืมภาพประทับใจในความทรงจำนี้เสียที

อลิซ ได้จบจดหมายโดยกล่าวว่า แวนด้า อาจจะไม่เข้าใจข้อความในจดหมายก็ได้ ทั้งนี้เพราะการทดลองของเธอนั้น รู้สึกว่าจะไม่ประสบความสำเร็จดังที่ได้ตั้งใจไว้แต่เดิมเสียแล้ว

แต่ปรากฏว่าความเข้าใจของ แวนด้า ไม่ได้ตรง

กับความเข้าใจของ **อลิซ** เพราะแวนด้ารู้สึกว่าการทุกอย่างที่อลิซได้ประสบมานั้น เธอก็ได้มีส่วนร่วมด้วยเหมือนกันนับตั้งแต่อาการของร่างกายและปรากฏการณ์ในทางจิต และนับตั้งแต่เธอได้อ่านจดหมายของอลิซจบลงแล้ว อาการต่าง ๆ ที่ยังเหลือตกค้างอยู่มาเป็นเวลา ๓ วันนั้นได้หายไปทันที และต่อมา เมื่ออลิซได้เห็นภาพเขียนของแวนด้า ที่ส่งไปทางไปรษณีย์แล้ว เธอก็เขียนจดหมายตอบมาถึงแวนด้า ว่าได้เขียนภาพออกมาตรงตามที่เธอได้เห็นมาในวันนั้นอย่างไม่มีผิดพลาด การเห็นภาพนั้นทำให้เธอรู้สึกทรมานใจมาก จนกระทั่งเธอต้องให้ภาพนั้นแก่ผู้อื่นไปเสีย เนื่องจากเธอไม่สามารถจะทนดูภาพนั้นได้อีกต่อไป

แวนด้า ได้เขียนมาเล่าให้ฟังต่อไปอีกว่าบัดนี้เธอไม่ได้ติดต่อกับอลิซอีกต่อไปแล้ว เธอได้อ้างคำของอลิซ ที่กล่าวว่า ยา **แอล เอส ดี** นี้ทำให้เปิดจิตใจของเธอให้เห็นความจริงขึ้นอันน่าอัศจรรย์ และนำหวาดเสียวทั้งให้คุณประโยชน์ และให้ความรู้สึกที่เศร้าสลดใจเป็นอย่างยิ่ง

อลิซ สาบานว่านับตั้งแต่นี้ไปเธอจะไม่ทดลองยา **แอล เอส ดี** อีกต่อไปเลย เธอได้เขียนจดหมายมาถึงแวนด้า บอกว่า คิด ๆ ไปแล้วก็น่าเสียใจที่ไม่น่าจะไปทดลองยา **แอล เอส ดี** เข้าเลย เพราะถ้าไม่ไปทดลองยานี้เข้า ก็คงจะไม่มีความรู้สึกเช่นนี้ ดิฉันจะไม่แนะนำให้ผู้อื่นใด ทดลองยานี้เลยเป็นอันขาด

บทที่ ๑๗

การทดลองเกี่ยวกับ

การถอดจิตโดยอาศัยการสะกดจิต

เรื่องราวเกี่ยวกับการสะกดจิต และผลที่ทำให้บุคคลผู้ปกติมีความสามารถพิเศษต่าง ๆ นั้น ได้มีผู้เขียนไว้เป็นจำนวนมากมาแล้ว เรื่องนี้แม้จะมีผู้ค้นคว้าที่ใช้ความระมัดระวังอย่างที่สุด ก็ได้ยอมรับแล้วว่า บุคคลผู้ถูกสะกดจิตนั้นจำนวนมากได้มีความสามารถเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษอย่างไม่น่าเชื่อ ในระหว่างที่อยู่ในสภาวะถูกสะกดจิต นักวิทยาศาสตร์ผู้ค้นคว้าในทางนี้ ก็ยังไม่แน่ใจว่า ความสามารถพิเศษอันเกิดขึ้น ในระหว่างถูกสะกดจิตนั้น

มีความเกี่ยวข้องกันกับความสามารถของจิตที่ทำงานได้ โดยไม่ต้องเกี่ยวกับกาลและอวกาศหรือไม่ แต่ส่วนมากก็ได้ยอมรับกันแล้วว่า จิตใจของบุคคลที่ตกอยู่ในภาวะสะกดนั้น มีความสามารถพิเศษ คือสามารถจะทำกิจการต่าง ๆ ซึ่งไม่เคยคิดว่าจะทำได้ในภาวะที่จิตยังปกติ ซึ่งทั้งนี้แสดงว่าบุคคลนั้นได้ปลุกความสามารถที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกให้ตื่นและนำมาใช้ได้ ซึ่งคิดวาระดับของจิตดังที่กล่าวมานี้เป็นระดับที่สามารถทำงานได้อย่างชนิดที่เราคาดไม่ถึง คือไม่ถูกจำกัดอยู่ด้วยสภาวะแวดล้อมของโลกนี้เลย

นักสะกดจิตสมัยปัจจุบันรุ่นแรก ๆ ได้ทำการทดลองหลายอย่าง โดยสั่งให้บุคคลที่ได้รับการสะกดจิตนั้นเดินทางไปในที่ไกล ๆ โดยทางจิต และก็ให้บรรยายสิ่งที่ไปเห็นมาให้ฟัง ได้มีการทดลองกันซึ่งได้รับผลดีหลายครั้ง ในปี ค.ศ. ๑๘๘๔ ผู้ทำการทดลองคือนักจิตวิเคราะห์ชาวฝรั่งเศส ชื่อ **ปีแอร์ ยานต์** นายแพทย์ผู้มีชื่อเสียงในขณะนั้นคือ **นายแพทย์ ยีน มาร์ติน ชาร์โคท์** ก็ได้เป็นประธานในการทดลองครั้งนี้ และมีผู้คิดกันว่า

ศิษย์ของนายแพทย์ผู้นี้ คือ **จิกมันด์ ฟรอยด์** ก็อาจจะเป็นผู้เข้าร่วมสังเกตการณ์ในครั้งนั้นด้วย ในการทดลองเกี่ยวกับการโทรจิต ครั้งหนึ่งนักจิตวิเคราะห์ **ยานต์** ได้สะกดหญิงสาวคนหนึ่งเป็นผลสำเร็จถึง ๑๕ ครั้ง ในการพยายามทำการสะกดจิต ๒๕ ครั้ง ซึ่งในระหว่างนั้นเขาอยู่ห่างจากผู้ถูกสะกดนั้นเป็นระยะทางถึง ๑/๓ ของไมล์ คือประมาณ ๒ กิโลเมตรเศษ

ตัวอย่างที่ ๑

แต่ก่อนจะถึงสมัยของ **ปีแอร์ ยานต์** ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ก็ยังมีนักคำนวณผู้หนึ่งชื่อ **ออกัสตัส เคอร์มอร์แกน** ได้ดำเนินงานค้นคว้าเกี่ยวกับการสะกดจิตและการไปเห็นภาพจากที่ไกลมาแล้วในปี ๑๘๔๙ ได้มีการบันทึกการทดลองไว้ครั้งหนึ่งว่า ในขณะที่เขารับประทานอาหารอยู่ที่บ้านเพื่อนนั้น ภรรยาของเขาซึ่งอยู่ที่บ้านก็ได้ทำการรักษาเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นลมบ้าหมูโดยใช้วิธีการทางสะกดจิตเช่นเดียวกัน เมื่อ **ออกัสตัส เคอร์มอร์แกน** กลับมา ภรรยาของเขาก็เล่าให้เขาฟังว่า เรา

ได้ตามเธอไปทุกหนทุกแห่งแล้ว ภรรยาของเขาเล่าว่า ในขณะที่เด็กหญิงผู้เป็นคนไข้ของเธอกำลังรับการสะกดจิตอยู่นั้น เด็กหญิงผู้นั้นได้ถูกสั่งให้ติดตาม **เคอร์ มอร์แกน** ไป และได้กลับมาเล่าเรื่องแสดงความสามารถในการเห็นจากที่ไกลหลายครั้งหลายอย่างด้วยกัน มารดาของเด็กหญิงผู้เป็นคนไข้ผู้นี้ซึ่งได้อยู่ในที่นั้นด้วย เล่าว่าบุตรสาวของเธอไม่สามารถจะรู้ได้แน่นอนโดยวิธีการตามปกติว่า **เคอร์ มอร์แกน** อยู่ที่ไหน โดยได้กล่าวว่าบุตรสาวของดิฉันยังไม่เคยเดินทางไปไกลถึงขนาดนั้นเลยในชีวิตของเธอ

แต่หลังจากได้รับการสะกดจิตแล้วไม่นาน เด็กหญิงผู้นี้ก็ได้กล่าวออกมาในระหว่างที่อยู่ในภาวะสะกดจิตนั้นว่าเธอได้อยู่หน้าบ้านหลังหนึ่งในขณะที่เธอได้รับคำสั่งให้ไปหา คือบ้านที่ **เคอร์ มอร์แกน** ไปรับประทานอาหารอยู่นั้นแล้ว **มิสซิส เคอร์ มอร์แกน** ได้สั่งให้เด็กหญิงผู้นี้เคาะประตูบ้านแล้วเข้าไป เด็กหญิงผู้นี้กำลังอยู่ในภาวะที่ถูกสะกดจิต คือตกภวังค์กล่าวว่า เธอไม่สามารถจะเคาะประตูได้จนกว่าจะได้เข้าประตูรั้วมาเสียก่อน ในตอนนี้ **มิสซิส มอร์แกน** เองก็สงสัยเหมือนกัน เพราะ

ไม่เข้าใจคำตอบของเด็กหญิงผู้นี้ ต่อเมื่อ **เดอว์ มอร์แกน** ผู้สามีของเธอกลับมาแล้วจึงได้อธิบายให้ทราบ ทั้งนี้เพราะว่า **มิสซิส เดอว์ มอร์แกน**เองก็ไม่ได้คุ้นเคยกับบ้านที่สามีของเธอไปรับประทานอาหารอยู่ด้วย เธอจึงไม่ทราบความจริงว่าบ้านหลังนั้นตั้งอยู่ในสวน ดังนั้นเธอจะเคาะประตูได้ ก็ต่อเมื่อผู้มาหาต้องผ่านประตูรั้วเข้าไปในสวนเสียก่อน

อย่างไรก็ตาม **มิสซิส เดอว์ มอร์แกน** ได้สั่งให้เด็กหญิงเดินตามผู้สามีเข้าไปในบ้าน ต่อมาไม่ช้าเด็กหญิงก็ได้เล่าว่าเธอได้เข้าไปในบ้านแล้ว และได้ยินเสียงคนพูดคุยกันอยู่ชั้นบน เธอจึงเดินขึ้นไปชั้นบน และก็ได้เล่าให้ฟังอย่างละเอียดว่ามีคนนั่งอยู่ที่คน ตลอดจนถึงเครื่องเฟอร์นิเจอร์อยู่ที่ใดบ้าง ตลอดทั้งสิ่งของในห้องนั้นมีอะไรและมีรูปภาพนั้นตั้งอยู่ที่ไหนบ้าง ตลอดจนถึงสีของม่านประตูและม่านหน้าต่างด้วย **เดอว์ มอร์แกน** ผู้สามีก็ยอมรับว่า รายละเอียดทุกประการที่เด็กหญิงผู้เดินทางมาด้วยจิตของเธอบอกนั้น เป็นความจริงทุกอย่าง นอกจากนั้นเขายังได้รับความประหลาดใจอีกด้วยที่ได้ฟัง

เด็กหญิงผู้นั้นเล่าว่า เขาได้คุยอะไรกับเพื่อนของเขาในระหว่างรับประทานอาหารอยู่ที่บ้านนั้น นอกจากนั้นเด็กหญิงผู้ได้ถอดจิตออกไปหาเขานั้นยังได้บรรยายอีกด้วยว่า บนโต๊ะอาหารนั้นมีรายการอาหารชนิดใดบ้าง

จึงมีปัญหาคือที่น่าคิดว่า **มิสซิส เคอร์ มอร์แกน** ได้ปลุกความสามารถที่ซ่อนอยู่ในจิตของเด็กหญิงผู้นั้น ให้ตื่นขึ้น ในระหว่างที่จิตของเธออยู่ในสภาวะตกภวังค์จริงหรือไม่ ? หรืออาจจะเป็นไปได้ว่า **มิสซิส มอร์แกน** ผู้สะกดจิตได้ทำให้เด็กหญิงผู้นั้น เป็นอิสระจากกาลและอวกาศของโลกนี้ และทำให้จิตของเธอสามารถจะเคลื่อนไหวไปมาได้โดยเสรี ในเรื่องนี้มีผู้ให้คำจำกัดความว่า clairvoyant ซึ่งแปลว่า ตาทิพย์นั้น หมายความว่าบุคคลหนึ่งบุคคลใดสามารถไปเห็น หรือทราบเกี่ยวกับบุคคลหรือสิ่งที่อยู่ในระยะไกลได้ โดยไม่ได้ทราบจากประสบการณ์หรือประสาทสัมผัส หรือการคมนาคมตามปกติธรรมดาที่เราทำกันอยู่ในโลกเป็นปกตินี้เลย ดังนั้นจึงเป็นที่เห็นได้ชัดว่า **มิสซิส เคอร์ มอร์แกน** ได้ทำให้เด็กหญิงผู้นี้เกิดความสามารถในด้านตาทิพย์ขึ้นมาแล้ว

จริง ๆ แต่ก็น่าสังเกตว่า ความสามารถของเด็กหญิงดังกล่าวมาแล้วนั้น เกิดจากคำสั่งของ **มิสซิส เคอร์มอร์แกน** ที่ได้สั่งให้เด็กหญิงผู้นั้นตามสามีของเธอไปในระหว่างที่ถูกสะกดจิตให้ตกภวังค์ ดังนั้น จึงอาจจะเป็นไปได้ว่า หลังจากที่กายทิพย์ ของเด็กหญิงผู้นั้นเป็นอิสระ หลุดออกมาจากกายเนื้อได้แล้ว ก็ออกมาทำตามคำสั่งของ **มิสซิส เคอร์มอร์แกน** อย่างเคร่งครัด คือได้ไปเห็นสิ่งที่เธอได้รับคำสั่งให้ไปสืบดูมานั้นจริง ๆ

ตัวอย่างที่ ๒

ในเอกสารรายงาน ชื่อ On the evidence of Clairvoyance คือเรื่องเกี่ยวกับทิพยจักษุ ซึ่งอยู่ในเอกสาร เล่มที่ ๗ ของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณ มีข้อความปรากฏว่า **มิสซิส เอนรี ซิดจวิค** ได้เล่าถึงตัวอย่างอันน่าสนใจเรื่องหนึ่งซึ่งเกี่ยวกับประสบการณ์เรื่องนี้ ซึ่งเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการสะกดจิตไว้ดังต่อไปนี้

ดร. เอฟ ได้ทดลองความสามารถเกี่ยวกับบุคคลที่เห็นในที่ไกล โดยการถอดกายทิพย์ออกเดินทางไปในการครั้งนี้เขาได้สะกดจิตผู้หญิงชื่อ เจน ให้เข้าภวังค์ **ดร. เอฟ** ได้ให้คนใช้ของเขาคนหนึ่งชื่อ **มิสเตอร์ เอกลินตัน** นั่งอยู่ในห้องของตนเองในคืนนั้น เพื่อหญิงที่ถูกสะกดจิตนี้เมื่อถอดกายทิพย์แล้วจะเดินทางมาหาเขา ยังห้องของเขาเอง หญิงที่ถูกสะกดจิตนี้ไม่เคยเห็น **มิสเตอร์ เอกลินตัน** มาก่อน ดังนั้นเป็นอันว่าไม่มีทางที่จะได้ทราบว่ **มิสเตอร์ เอกลินตัน** เป็นใครหรือมีลักษณะอย่างไร **มิสเตอร์ เอกลินตัน** นี้เมื่อก่อนมีรูปร่างผอมบางและอ่อนแอมากเพราะหายป่วยอย่างรุนแรงมาไม่นาน และนอกจากนั้นหญิงผู้ถูกสะกดจิตนี้ตลอดชีวิต ก็ยังไม่เคยมาที่ **มร. เอกลินตัน** อาศัยอยู่เลย

หลังจากที่ถูกสะกดจิตแล้ว เจน ก็ได้ถูกสั่งให้มายังห้องของ **มิสเตอร์ เอกลินตัน** โดยกายทิพย์ ปรากฏว่า **เจน** ได้บรรยายลักษณะของห้องของ **มิสเตอร์ เอกลินตัน** ตลอดจนถึงรูปร่างลักษณะของประตูและเครื่องตกแต่งภายในห้องตลอดจนเครื่องอื่น ๆ ทุกอย่าง ทุกประการ เป็น

ที่น่าพอใจ แต่เมื่อได้รับคำบอกเล่าให้บรรยายลักษณะของ **มิสเตอร์ เอกลินตัน** ปรากฏว่า **มิสเตอร์ เอฟ** ต้องได้รับความผิดหวังเป็นอันมาก และนี่ก็ว่าการทดลองครั้งนี้คงจะต้องล้มเหลวเสียแล้ว เพราะ เจน ได้บรรยายลักษณะของ **มิสเตอร์ เอกลินตัน** ไว้ว่า เป็นคนอ้วนและมีขาพิการ คือต้องทำขาเทียมด้วยไม้

จากนั้น **ดร. เอฟ** จึงได้เรียกให้เจนมีสติดังเดิมพร้อมกับสงสัยว่า เหตุใด เจนซึ่งสามารถบรรยายลักษณะของบ้านลักษณะห้องและรายการละเอียดอื่น ๆ อีกได้ถูกทุกอย่าง แต่บรรยายลักษณะของ **มิสเตอร์ เอกลินตัน** ผิดจากชาวเป็นดำถึงขนาดนั้น ต่อมาในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง **ดร. เอฟ** ก็ได้พบกับ **มิสเตอร์ เอกลินตัน** จึงได้ทราบเรื่องทีคล้ายคลึงว่า ในวันนัดหมายนั้น **มิสเตอร์ เอกลินตัน** ได้รออยู่พักหนึ่ง แต่ครั้นแล้วเขาก็รู้สึกเบื่อ จึงคิดที่จะออกจากห้องไปที่อื่น ก่อนที่จะออกจากห้องจึงให้ทำภาพจำลองของเขาวางไว้ตรงที่นัดหมายกันไว้รูปจำลองนี้ เขาทำขึ้นโดยนำเอาเสื้อผ้าของเขา สวมลงในหมอนหลายใบคล้ายหุ่นจำลองและตั้งไว้ข้าง ๆ โต๊ะซึ่ง

มีบรั่นตีวางไว้ใกล้ ๆ ด้วย ดังนั้น ภาพของรูปของ **มิสเตอร์ เอกลิตตัน** ที่เจนเห็นในห้องนั้นจึงปรากฏว่ามีร่างอ้วนและมีขาไม้ เพราะว่าไม่ใช่ภาพของมิสเตอร์ เอกลิตตัน อย่างแท้จริง

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจ และแสดงว่าการทดลองในเรื่องความสามารถเกี่ยวกับตาภิกขณ์นั้นได้รับผลสำเร็จอย่างแท้จริง และได้มีผู้อ้างถึงกรณีนี้เป็นอันมาก เรื่องนี้เป็นเครื่องแสดงว่า อำนาจหรือความสามารถในการเห็นสิ่งของหรือบุคคลในที่ไกลนั้นมิได้และเป็นไปได้จริง เพราะไม่เช่นนั้น เจนซึ่งไม่รู้จัก**เอกลิตตัน**มาก่อน จะไม่สามารถบรรยายลักษณะจำลองซึ่ง **เอกลิตตัน** ทำไว้ถึงปานนั้น เพราะเธอเองก็ไม่ทราบภาพที่เธอเห็นนั้นที่แท้จริงก็คือหุ่นจำลองที่ **มิสเตอร์ เอกลิตตัน** ทำไว้ในห้องซึ่งเป็นที่นัดหมายกันไว้ เรื่องนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นถึงความจริงประการหนึ่งว่า กายทิพย์หรือจิตของเจนได้ออกจากกายเนื้อไปยังห้องนั้นจริง และเนื่องจากเป็นผู้ที่ไม่เคยไปที่ห้องนั้นมาก่อน จึงไม่ทราบว่าสิ่งใดเป็นของจริง และสิ่งใดเป็นของจำลอง ในกรณีนี้ก็น่าจะเป็นกรณี

เดียวกันกับที่บุคคลคนหนึ่งแอบมองเข้าไปในห้องซึ่งตนไม่เคยเห็นมาก่อนฉะนั้น ข้าพเจ้าเอง มีความคิดว่า ปรัชญาการทางวิญญาณแปลก ๆ เหล่านี้น่าจะมีต้นเค้ามาจากกฎเกณฑ์ธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งในปัจจุบันเรายังไม่ทราบและยังไม่สามารถอธิบายได้ และความสามารถของจิตในอันที่จะข้ามพ้นกาลและอวกาศนี้ก็น่าจะมีแตกต่างกันได้หลายชั้น สุดแล้วแต่ว่าบุคคลนั้น ๆ จะมีความสามารถแค่ไหนและเพียงใด

ตัวอย่างที่ ๓

ข้าพเจ้าได้เคยติดต่อกับบุคคลเป็นจำนวนหลายคน ที่ได้ทำการทดลองอย่างมีหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการถอดกายทิพย์ออกไป โดยอาศัยวิธีการ เช่นการสะกดจิตนี้เป็นต้น ผู้ทดลองบางคนก็ใช้วิธีการสะกดจิต แต่บางคนก็ใช้วิธีการทางเพ่งหรือแบบฝึกหัดอย่างอื่น ตามแต่ครูอาจารย์จะนิยมอย่างไร ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าได้ทดลองเรื่องนี้ ในฐานะที่เป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยนั้น

ข้าพเจ้าได้เคยกล่าวห้ามปรามนักศึกษาที่จะทดลองเรื่องนี้เสมอมาว่า เป็นเรื่องที่มีอันตรายอยู่เหมือนกัน แต่ก็ปรากฏว่า ไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ต่อคำตักเตือนของข้าพเจ้าเท่าไรนัก คือส่วนมากก็ยังทดลองกันจนได้

มีเด็กหนุ่มสองคนชื่อ **เทค** กับ **ร็อบ** ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงรายละเอียดของการถอดจิต ซึ่งเกิดขึ้นโดยการสะกดจิต และเป็นปรากฏการณ์ที่ถือว่าเป็นเรื่องที่มีความเป็นจริงที่น่าเชื่อถือได้พอสมควรดังต่อไปนี้

เทค ได้ฝึกหัดมานานจนสามารถสะกดจิต**ร็อบ**ได้เป็นผลสำเร็จ และสามารถสั่งให้จิตของเขาออกเดินทางท่องเที่ยวไปในระยะไกลได้ คืนหนึ่งเขาได้ตกลงใจจะทดลองให้**ร็อบ**เพื่อนของเขาเดินทางออกไป เพื่อจะหาข้อพิสูจน์บางประการเกี่ยวกับการเดินทางโดยจิตให้ได้ ในครั้งก่อน ๆ **เทค** ได้แต่เพียงสะกดจิต**ร็อบ** แล้วก็บอกให้เขาเล่าให้ฟังว่าไปเห็นอะไรบ้าง ในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวไปด้วยใจ ปรากฏว่าเท่าที่ทดลองมา ก็ได้ผลเป็นที่น่าพอใจอยู่เหมือนกัน แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ว่า คำบรรยายเหล่านั้นนี้อาจจะออกมาจากจิตใต้สำนึกของ**ร็อบ**

เองก็ได้ เพราะฉะนั้น ในคืนที่กล่าวถึงนี้จึงได้ตกลงกันว่า **ร็อบ** ควรจะลองถอดกายทิพย์ออกไปที่ห้องของเพื่อนคนหนึ่ง ผู้ซึ่งบัดนี้ได้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแล้ว และได้อาศัยอยู่ในเมืองหนึ่งห่างจากที่นั่นเป็นระยะทางหลายร้อยไมล์ทีเดียว

เมื่อตกลงกันแล้ว **เทค** ก็สะกดจิตร็อบให้เข้าสู่ภวังค์และก็เสนอแนะว่าให้หาทางไปสู่ที่อยู่ของ **จิม** คือเพื่อนคนที่กล่าวถึงนั้นซึ่งกำลังอยู่ในเมืองชิคาโกเอาด้วยตัวเอง อันที่จริง**เทค**และ**ร็อบ** ต่างก็ไม่เคยเห็นห้องของ**จิม**มาก่อนว่า มีลักษณะเป็นประการใด และถึงแม้ว่าทั้งสามจะมีจดหมายติดต่อกันอยู่เป็นปกติ แต่ก็ไม่เคยเอ่ยถึงลักษณะการตกแต่งห้องของ**จิม**มาก่อนเลย เพราะฉะนั้น หลังจาก**ร็อบ** ได้ถูกสะกดจิตและได้ถูกส่งให้ไปยังห้องของ**จิม**แล้ว เขาก็บรรยายลักษณะห้องของ**จิม**ให้**เทค** ผู้สะกดฟังว่า ในตอนนั้นเขากำลังเห็น**จิม**นั่งอ่านหนังสืออยู่บนเก้าอี้ เพื่อพิสูจน์ความจริงข้อนี้ **เทค** จึงโทรศัพท์ทางไกลไปหา**จิม**และถามว่า สวัสดิ์**จิม** ตอนนี้แกกำลังทำอะไรอยู่ล่ะ ?

ฝ่ายจิมผู้ไม่รู้อิเหนอเินเรื่องการทดลองนี้เลย ก็แสดงความดีใจที่ได้ทราบว่าเทคโนโลยีโทรศัพท์มาหา ก็ตอบมาอย่างปกติว่า เขากำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องของเขาเอง

เทคโนโลยีเอามือปิดหูโทรศัพท์เสีย แล้วก็หันมาถามร็อบว่า จิมกำลังสวมเสื้อผ้าสีอะไร ร็อบผู้ถูกสะกดก็ตอบว่า เสื้อสเวตเตอร์คอกกลมสีเหลือง

เทคโนโลยีได้พูดกรอกหูโทรศัพท์ตอบไปอีกว่า นี่แน่ะจิมตอนนี้แกสวมเสื้อคอกกลมสีเหลืองใช่ไหม ?

อ้าว ก็ถูกแล้วนี่ เป็นเสียงจิมตอบมาปนกับหัวเราะ ฮี ฮี เป็นไงตอนนี้แกกำลังเล่นกีฬาทายอะไรกันหรือ จึงได้เกิดสนใจเรื่องเสื้อผ้าของกันเข้าอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

เทคโนโลยีได้หันกลับมาพูดกับร็อบ ซึ่งกำลังอยู่ในภวังค์แล้วบอกให้เขาบรรยายถึงสภาพในห้องของจิมว่า มีรูปภาพอยู่ที่ไหน มีเครื่องแต่งห้องอย่างไร พรมอยู่ที่ไหน และอื่น ๆ เท่าที่สามารถเห็นได้ทุกประการ เมื่อได้รับคำตอบจากร็อบ ทีละอย่าง ๆ แล้ว เทคโนโลยีก็ถ่ายทอดคำบรรยายของร็อบไปให้จิมทราบทางโทรศัพท์

“เอ๊ะ นี่มันเรื่องอะไรกัน” จิมถามออกมา “ที่แกพูดมานี้ก็รับรองว่าถูกทุกอย่าง ฉันมีรูปพอล่าอยู่บนโต๊ะ ซึ่งนับว่าแกทายได้เก่งมาก และแกรู้ได้อย่างไรว่า มีรูปภาพชนวัวอยู่บนโต๊ะอีกรูปหนึ่ง แล้วแกรู้ได้อย่างไรที่กำแพงมีรอยต่าง ซึ่งเผอิญฉันสลัดน้ำมันใส่ผมไปเปื้อนเข้า นี่ตอนนี้แกกำลังจะทำอะไรกันแน่นะ”

เทค ได้ส่งที่พูดโทรศัพท์ให้รีบ และได้บอกให้รีบ ซึ่งตอนนี้กำลังอยู่ในสภาวะตกวงค์ให้พูดกรอกลง ไปในกระบอกพูดโทรศัพท์โดยตรง และบรรยายสภาพห้องของจิมให้ฟังโดยละเอียด ในขณะที่จิมกำลังฟังรีบผู้ถูกสะกดบรรยายรายละเอียดอยู่ ขณะนั้นก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นที่ห้องของจิมเอง เมื่อได้ยินคนมาเคาะประตู จิมจึงวางหูโทรศัพท์ลง แต่แล้วจิมก็พูดโทรศัพท์อีกโดยถามรีบเป็นเชิงท้าทายว่า เอาละไหน ๆ แกทายเก่งนัก แกลองทายดูซิว่า ตอนนี้ใครอยู่ข้างนอกห้องที่กำลังมาเคาะประตูฉันนี่

เทค ซึ่งกำลังแนบหูโทรศัพท์อยู่จึงได้บอกให้รีบ ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในภาวะถูกสะกดจิตตอบคำท้าทายของจิม

ปรากฏเสียง ร็อบ ซึ่งกำลังตกอยู่ในภวังค์ตอบมาว่า คนที่มาเคาะประตูนั้นเป็นคณรูปร่างผอมสูง สวมเสื้อแจ็กเก็ต เขาถือเบียร์มาด้วย ๖ ขวด

ปรากฏว่าจิมยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า คำบรรยายของ ร็อบเป็นความจริง ในเวลาเดียวกันเขาก็ถามว่า ทั้งสองคนกำลังเล่นเกมสวิตตารอะไรกันอยู่หรือเปล่า ? ซึ่งเทตก็ได้บอกเขาว่า เขาจะเขียนจดหมายไปให้ทราบโดยละเอียดในภายหลัง

ตัวอย่างที่ ๔

ข้าพเจ้าได้เคยรับรายงานของการทดลองอย่างอื่นอีกเหมือนกัน ผู้ซึ่งได้ใช้การติดต่อทางโทรศัพท์นี้ เป็นเครื่องพิสูจน์ความจริงอย่างได้ผล ซึ่งทั้งนี้แสดงว่าในตัวมนุษย์เรามีความสามารถที่จะติดต่อกันได้ด้วยวิธีอื่นนอกจากวิธีที่เรา รู้กันอยู่ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้านี้ และนำคิดว่าในสมัยโบราณนี้น่าจะมีวิธีติดต่อกันโดยวิธีนี้อยู่ไม่น้อย ที่น่ายินดีก็คือว่า เราได้ใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์

สมัยใหม่คือโทรศัพท์มาเป็นเครื่องพิสูจน์วิธีการคมนาคมแบบโบราณนี้ได้เป็นอย่างดี ในเรื่องนี้ มีผู้ให้เห็นแตกต่างกันไปอยู่บ้าง เช่น บางคนก็เชื่อว่าคนเรามีความสามารถในทางตาทิพย์ได้จริง ๆ โดยไม่ต้องถอดจิตออกไป และอีกพวกหนึ่งเชื่อว่า ที่เป็นไปได้เช่นนั้นก็เพราะเราถอดจิตออกไปดูเหตุการณ์ในที่ ที่เกิดขึ้นนั้นจริง ๆ อย่างไรก็ตาม มีสิ่งหนึ่งที่เราจะต้องรับรองว่าเป็นความจริงคือในจิตของเรานี้มีความสามารถนอกเหนือไปจากที่เรา
 รู้ในปัจจุบันนี้มาก

เนื่องจากเรื่องที่กำลังนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับจิตใจของแต่ละบุคคล จึงเป็นการยากอยู่บ้างที่เราจะหาวิธีพิสูจน์ได้แน่นอนว่า ความสามารถที่เหนือกาลและอวกาศนี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไรและด้วยวิธีไร การที่บุคคลที่ถูกสะกดจิตกล่าวว่า กายทิพย์ของเขาได้เป็นอิสระหลุดออกจากกายเนื้อ และในเวลาเดียวกันก็ไม่ได้ถูกจำกัดด้วยกาลและอวกาศและมิติ และดังนั้นเขาก็สามารถที่จะบรรยายถึงเหตุการณ์สถานที่และบุคคลซึ่งเกิดขึ้นในที่ไกลออกไปจริง ๆ นั้น ก็เป็นเครื่องแสดงว่าบุคคลผู้นั้น

กำลังมีประสบการณ์นอกเหนือไปจากร่างกายนี้จริง ๆ แต่ก็มีผู้ที่มีความสามารถในทางตาทิพย์นี้อย่างเด่นชัดมากหลายคนเหมือนกัน ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องทำจิตให้ตกภวังค์เสียก่อน จึงจะมีความสามารถเช่นนั้นได้ เพราะบุคคลเหล่านั้นกล่าวว่า เขาสามารถจะเห็นสิ่งทั้งหลายในสถานที่ที่อยู่ไกลออกไปได้ ในภาวจิตที่เป็นปกติธรรมดาเช่นนี้เอง และเขาเหล่านั้นก็ไม่ได้กล่าวว่าเขาได้ถอดกายทิพย์ออกไปดูเลยทีเดียว

ในกรณีที่มีความสามารถเช่นนี้เกิดขึ้นโดยการสะกดจิตนั้น ข้าพเจ้าก็อดรู้สึกสงสัยไม่ได้ว่า ผู้สะกดจิตอาจจะมีสาเหตุพัวพันอยู่กับเรื่องนี้อยู่บ้างไม่มากก็น้อย คือจริงอยู่ในบางรายดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นของบทนี้ ปรากฏว่าได้มีการบรรยายถึงประสบการณ์ในที่ไกลออกไป แต่ก็มีอยู่บางรายเหมือนกันที่น่าสงสัยว่าผู้บรรยายนั้นน่าจะได้รับอิทธิพลมาจากจิตใต้สำนึกของผู้ทำการสะกดนั้นเองก็เป็นได้ แต่อีกนัยหนึ่งข้าพเจ้าคิดว่า ผู้สะกดจิตนั้นอาจจะสะกดให้อีกฝ่ายหนึ่งบรรยายถึงสถานที่หรือเหตุการณ์ที่ตนเองรู้อยู่แล้วในจิตใต้สำนึก และแล้วก็ถ่ายทอด

ความรู้จากจิตใต้สำนึกของตนนั่นออกมาให้แก่ผู้ถูกสะกด ก็เป็นได้ และเมื่อผู้ถูกสะกดบรรยายออกมาจึงกลายเป็นว่า คล้าย ๆ กับว่าเขาได้ไปเห็นสถานที่อื่นในมิติอื่นด้วย กายทิพย์ของเขาจริง ๆ ซึ่งอันที่จริงแล้ว ก็อาจเป็นไปได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นออกมาจากจิตของผู้สะกด ซึ่งได้ถ่ายทอดให้โดยไม่รู้สีกตัวก็เป็นได้

อันที่จริงข้าพเจ้าก็ได้เคยนึกว่า การทดลองเกี่ยวกับการเดินทางด้วยจิต ซึ่งเกิดขึ้นโดยการสะกดจิตนั้นเป็นเรื่องที่น่าจะเชื่อถือได้น้อยกว่า การถอดจิตซึ่งได้เกิดขึ้นด้วยตนเองโดยไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดไปเกี่ยวข้องด้วย ครั้นแล้วในเดือนกรกฎาคมของปี ค.ศ. ๑๙๖๘ ข้าพเจ้าได้ทำการทดลองหลายครั้งกับนักสะกดจิตชื่อ **ลอเรนซ์ จี วิลเลียม** และในระยะนี้เอง ที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นเดิมโดยสิ้นเชิง

ในครั้งที่กล่าวถึงนี้ เรากำลังดำเนินการทดลองกัน เพื่อจะนำรายงานมาเขียนในหนังสือเกี่ยวกับการสะกดจิต ให้ผู้ถูกสะกดจิตนั้นระลึกถอยหลังไปถึงชาติที่แล้วมา และนอกจากนั้นเราก็พยายามหาวิธีการพยากรณ์สมุฏฐานโรค

โดยอาศัยบุคคลที่ถูกสะกดจิตนั้นด้วย ข้าพเจ้าได้ขอให้ **วิลเลียม** ลองทดสอบวิธีการสะกดจิตบางอย่าง เกี่ยวกับประสบการณ์นอกเหนือกายเนื้อดูด้วย วิลเลียมยอมตกลงตามนี้ เพราะเขาเป็นผู้มีความถนัดในเรื่องนี้อยู่แล้ว และพร้อมกันนั้น ก็มีเพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่งรับอาสา ยอมเป็นผู้ถูกสะกด และในระหว่างที่เธอถูกสะกดจิต จนตกภวังค์นี้ เธอได้ถูกสั่งให้เดินทางข้ามทวีปออกไปถึง ประเทศคานาดา และข้ามมหาสมุทรไปจนถึงประเทศ อังกฤษด้วย ปรากฏว่า ต่อมาภายหลังได้มีการพิสูจน์ หลักฐานรายละเอียดกันกับพยานทุกคนผู้ได้มีส่วนร่วมในการทดลองครั้งนี้ และได้มีการพิสูจน์โดยการโทรศัพท์ ทางไกล ซึ่งปรากฏว่าเป็นผลจริงอย่างน่าพอใจ แต่อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ได้กล่าวเตือนเสมอมาว่าในการทดลองต่าง ๆ นั้นควรจะต้องระวัง อย่าให้ผู้ค้นคว้าคือผู้สะกดจิตนั้นกลายเป็นผู้มีส่วนร่วม หรือเป็นผู้ส่งอิทธิพลให้แก่ผู้ถูกสะกดได้เป็นอันขาด เพราะว่า เขาเพียงแต่มีหน้าที่เป็นผู้นำหรือเป็นผู้จัดบันทึกเพียงอย่างเดียว ในการทดลองกับ**วิลเลียม**ดังกล่าวมา ข้าพเจ้ารู้สึกกว่าเรา

ได้พยายามระมัดระวังทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้เหตุการณ์
เช่นนั้นเกิดขึ้นได้ และหลังจากการทดลองแล้ว ข้าพเจ้า
ก็ต้องได้รับความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งในผลของการ
ทดลอง ซึ่งทำให้เราได้ตระหนักถึงอำนาจอันมหัศจรรย์
ซึ่งแฝงอยู่ในตัวของเรานั่น นอกจากจะทำให้ระลึก
ถอยหลังไปได้แล้ว ยังสามารถมีอำนาจทำตนให้พ้นจาก
กาละและอวกาศได้อีกด้วย

บทที่ ๑๘

ทัศนนิยมสมัยเก่า

ตัวอย่างที่ ๑

โอลิเวอร์ ฟอกซ์ ได้พิมพ์รายงานเกี่ยวกับการ
ถอดจิตครั้งแรกของเขาในหนังสือวารสารชื่อ Occult
Review ในปี ค.ศ. ๑๙๒๐ ในเรื่องนั้นเขาได้กล่าวไว้ว่า
นักค้นคว้าทางวิญญาณผู้หนึ่งชื่อ เฮียเวอร์ค แกริงตัน
ได้บรรยายถึงประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับการถอดจิต
ไว้อย่างละเอียดเป็นพิเศษ การถอดจิตดังกล่าวนี้เป็นการ
ถอดจิตหลายต่อหลายครั้งด้วยกัน ซึ่งได้รับการควบคุม
โดยเฉพาะด้วย

ในรายงานของเฮียเวอร์ค แคริงตัน ซึ่งเป็นรายงานของ โอลิเวอร์ ฟอกซ์ เองนั้น มีคำกล่าวไว้ว่า โอลิเวอร์ ฟอกซ์ ผู้นี้เมื่อเด็ก ๆ ก็ได้รับความทรมานด้วยความเจ็บไข้มาเป็นเวลานาน ซึ่งทั้งนี้ดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องธรรมดาที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางวิญญาณนี้หลายต่อหลายคนด้วยกัน เมื่อฟอกซ์ยังมีอายุได้ประมาณ ๗ หรือ ๘ ขวบนั้น เขาก็เริ่มฝันถึงสิ่งที่เขากล่าวว่า เป็นความฝันที่แปลกประหลาด ซึ่งดูเหมือนว่าจะฝันเห็นถึงสภาพในโลกอื่นด้วย เขากล่าวว่า ในความฝันเหล่านั้น เขามักจะเห็นภาพของมารดาของเขา ซึ่งล่องลับไปแล้วอยู่บ่อย ๆ โดยการฝันชนิดที่กล่าวมาแล้วนี้ ทำให้เด็กน้อยโอลิเวอร์ไม่สบายใจเป็นอันมาก ในเมื่อเขาคิดว่า เขาไม่ได้ฝันอย่างคนอื่นตามปกติธรรมดา เพราะว่า ความฝันของเขาดูเหมือนจะเป็นการก้าวล่วงล้ำเข้าไปในดินแดนของโลกอีกโลกหนึ่งด้วย ในระหว่างที่เขาฝันนั้นเขากล่าวว่า เขารู้สึกว่า มีความรู้สึกอันแปลกประหลาดว่า ได้กลับไปอยู่กัับมารดาของเขาอีกครั้งหนึ่ง และได้รู้สึกถึงสภาพของสิ่งทั้งหลายว่า มีสภาวะคงอยู่ตลอดอนันตกาล คือไม่มีวันเปลี่ยนแปลงดังเช่นโลกนี้เลย

ฟอกซ์เริ่มต้นการถอดจิตอย่างจริง ๆ จัง ๆ ของเขาเมื่อเขาเข้าโรงเรียน และแม้ว่าในระหว่างการถอดจิตนั้น เขาจะได้รับการตื่นเด่นยินดีเป็นพิเศษ ในการที่ได้รับความเป็นอิสระอย่างที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อนก็ตาม แต่พอหลังจากนั้นแล้วเขาก็มักจะได้รับความทรมานโดยความคิดที่ฝังใจอยู่เสมอว่า เขาจะต้องถึงแก่ความตายก่อนกำหนด ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเกิดจากโรคหัวใจ หรือเพราะความวิกลจริตก็ได้ ถ้าเขาขึ้นกระทำเช่นนั้นอีกต่อไป ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๐๕ นั้นเอง จึงมีเหตุการณ์ที่ทำให้ฟอกซ์ต้องเริ่มได้รับการผจญภัยทางจิตต่อไปอีกเรื่อย ๆ หลายอย่างหลายประการด้วยกัน

คือ ฟอกซ์ มีหญิงคนรักคนหนึ่งชื่อ **เอลซี** ซึ่งต่อมาก็ได้ทราบเรื่องการทดลองอันเร้นลับ และซึ่งเธอถือว่าเป็นการทดลองที่ชั่วร้ายอย่างยิ่ง เธอได้ดักเตือนให้เขาทราบว่า พระเจ้าจะทรงพิโรธมาก ถ้าเขาขึ้นทำการศึกษาดทดลองเรื่องนี้อีกต่อไป **ฟอกซ์** ได้กล่าวว่าเธอเป็นเพียงหญิงธรรมดาคนหนึ่ง ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้แต่อย่างใด ดังนั้น เธอจึงไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงของ

การถอดจิตนี้ได้เลย แต่เขาต้องประหลาดใจมาก เมื่อ **เอลซี** คู่รักของเขาโกรธมากในคำสบประมาทเช่นนี้ และกล่าวว่า เย็นวันนั้นแหละเธอจะถอดจิตมาหาเขาถึงห้องของเขาเลยทีเดียว

ฟอกซ์ หัวเราะเยาะหญิงคนรักของเขาอย่างไม่เชื่อ เพราะเขาเห็นว่า เธอคงจะไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับความลึกลับนัก ในทำนองเดียวกันกับที่เขาไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับการเย็บปักถักร้อยนั่นเอง แต่ปรากฏว่าคืนนั้นเธอได้มาปรากฏกายในห้องของเขาจริง ๆ โดยมาปรากฏกายในลักษณะเป็นเมฆหมอกควัน ซึ่งมีแสงเป็นสีน้ำเงินแกมขาวที่สุกสว่างอย่างยิ่ง และในระหว่างนั้นก็ปรากฏว่าผมของเธอ สยายไม่เป็นระเบียบ เพราะเธอแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายชุดนอน

ฟอกซ์ ร้องเรียกออกไปคำหนึ่ง และพร้อมกันนั้น **เอลซี** ก็หายวับไป ต่อมาวันรุ่งขึ้นชายหญิงคู่นี้ก็ได้พบกัน และต่างก็เล่าเรื่องประสบการณ์ให้กันและกันฟัง **เอลซี** สามารถจะบรรยายห้องที่เขาอยู่ได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ตลอดจนสามารถจะบอกได้ว่า เขาได้วางวัตถุชิ้นนั้น ๆ

ไว้ในที่ใดบ้าง ทั้ง ๆ ที่เธอไม่ได้เคยมาบ้านเขาเลย เรื่องนี้ **ฟอกซ์** ได้บอกกับเราให้ทราบว่าเป็นความแปลกประหลาดมาก เพราะว่าทั้งสองฝ่ายก็ไม่มีเพื่อน ซึ่งจะเป็นคนกลางคนหนึ่งคนใด ที่สามารถจะนำเอาเรื่องราวเกี่ยวกับของภายในห้องของ**ฟอกซ์**ไปให้แก่**เอลซี**ได้เลย

ในฤดูร้อนของปีเดียวกันนั้นเอง โอลิเวอร์ก็ได้ไปเยี่ยมคูร์กของเขาเป็นการตอบแทนในทำนองเดียวกัน คือเขาได้ไปปรากฏตัวที่ข้างเตียงของ**เอลซี**ในตอนเช้าวันหนึ่ง เมื่อเธอจะตื่นขึ้น ปรากฏว่าภาพที่**เอลซี**เห็นนั้นเด่นชัดมากและดูเป็นร่างของคนจริง ๆ จนกระทั่ง**เอลซี**นึกว่าเป็นภาพของ**ฟอกซ์**ได้ปีนหน้าต่างที่เปิดไว้ของเธอเข้ามาในทำนองเดียวกับ**โรเมโอ**เข้ามาหาจูเลียตนั่นเอง และตอนนั้น**เอลซี** ได้ยินเสียงของพี่ชายของเธอเองเดินผิวปากขึ้นมาบนห้อง และมารดาของเธอที่กำลังจะเดินขึ้นบันไดมาเพื่อจะปลุกเธออีกด้วย เธอรู้ดีว่าญาติพี่น้องของเธอ จะต้องเข้ามาเห็น**ฟอกซ์**ในห้องนอนของเธออย่างแน่นอน แต่พอมารดาของเธอจับลูกบิด ๆ ประตูเข้ามา ร่างของ**ฟอกซ์** ก็หายวับไป

ฟอกซ์ได้เล่าว่า ในระหว่างระยะแรก ๆ ของการทดลองดังกล่าวมานี้ บ่อยครั้งที่เดียวที่เขามีความรู้สึกที่ค่อนข้างจะตกใจ คือรู้สึกเหมือนมีมือของมนุษย์เรานี้มาจับเขาและบีบร่างกายของเขาไว้ จนกระทั่งเขารู้สึกอึดอัดหายใจไม่ค่อยจะออก ครั้งหนึ่งในระหว่างที่เขากำลังตกอยู่ในภวังค์ และถอดกายออกไปไม่สำเร็จ จนกระทั่งต้องกลับเข้ามาสู่กายเนื้อตามเดิมนั้น เขาก็ได้เห็นภาพรูปร่างของใครบางคน ๆ อยู่ในหมอกข้างเตียงของเขา อีกครั้งหนึ่งเขาได้พบร่าง ๆ หนึ่ง ซึ่งดูเหมือนว่าจะจะเป็นภาพที่ทำด้วยหิมะสกุสมีลักษณะท่าทางชอบกล เขากล่าวว่าร่างนั้นดูเหมือนว่าจะไม่มีหน้าตาปรากฏชัด แต่ก็เห็นได้ว่ามีดวงตาสีน้ำเงินให้เห็นได้อย่างเด่นชัดเหมือนกัน

นอกจากนี้ ฟอกซ์ ยังได้เล่าเรื่องราวอันแปลกประหลาดเกี่ยวกับการถอดจิตนี้ไว้อีกเป็นอันมาก เขาได้บรรยายว่า ในระหว่างการถอดจิตนั้น บางครั้งจะปรากฏเป็นเสียงแตกดังเปรี้ยะ ๆ ซึ่งคล้าย ๆ กับจะเป็นปรากฏการณ์ทางไฟฟ้าฉะนั้น บางครั้งก็มีเสียงคำรามดังหึ่ง ๆ เหมือนกับเครื่องจักรอันใหญ่มหึมาที่กำลังหมุนไปบางครั้ง

ก็มีเสียงดังขาดฝั่งอย่างแปลกประหลาด และบางครั้งก็มีเสียงคล้าย ๆ คนกำลังมาเรียกอยู่ฉะนั้น ฟอกซ์ เล่าว่า อาจจะเป็นได้ว่า เสียงที่เขาได้ยินนั้น อาจเกิดจากความเปลี่ยนแปลงของความดันของโลหิตในร่างกาย แต่เขาก็กล่าวว่า เขาก็ไม่แน่ใจว่าการที่เขาวิเคราะห์ให้เหตุผลมานั้นจะถูกต้องเสมอไป

ในระหว่างการถอดจิตครั้งหนึ่งในปี ค.ศ. ๑๙๑๓ ปราบกฏว่า ฟอกซ์ บังเอิญได้ไปปรากฏอยู่ในห้องนอนของหญิงคนหนึ่งโดยไม่ได้ตั้งใจ เขาเล่าว่า วันนั้นเขาได้เห็นหญิงคนนั้นกำลังแต่งตัวอยู่หน้ากระจกเงาในห้องของเธอ หญิงผู้นั้น ได้จ้องดูหน้าของเธอเองในกระจกเงา ในขณะที่ฟอกซ์ ยืนอยู่ข้างหลังเธอ และเขาก็สังเกตว่าภาพเขาเอง มองไม่เห็นเพราะไม่มีเงาปรากฏ ดังนั้น เพื่อจะทดลองให้แน่ใจอีกทีหนึ่ง ฟอกซ์ ได้เอื้อมมือไปจับตัวหญิงสาวผู้นั้น เขารู้สึกว่า เขาได้สัมผัสเสื้อผ้ากำมะหยี่อันนุ่มของหญิงสาวผู้นั้นอย่างถนัดมือ แต่แล้วปรากฏว่าหญิงสาวผู้นั้นเกิดสะดุ้งขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน เป็นการสะดุ้งอย่างรุนแรงจนกระทั่งเขาดตกใจ ฟอกซ์ เล่าว่า

เขาก็ต้องสะดุ้งตามไปด้วยเหมือนกัน ทันใดนั้นเขาก็ถอยกลับและปรากฏว่า ตัวเขาเองตื่นขึ้นมาอยู่ในห้องนอนของเขาเอง และเขาก็รู้สึกตัวว่า เป็นปกติในทันทีทันใด ไม่มีอาการสะดุ้งตกใจเหลืออยู่อีกต่อไปเลย

ในหนังสือเรื่อง Astral Projection : A Record of Out-of the-body Experiences ฟอกซ์ ได้เล่าถึงเหตุการณ์ดังนี้และกล่าวว่า เนื่องจากเขารู้ยักร่างกายของเขาไม่มีใครจะเห็นได้ เขาจึงคิดว่าการสัมผัสของเขาคงจะไม่มีผลอย่างใดต่อหญิงคนนั้นเป็นแน่ ซึ่งก็เป็นการคาดหมายที่ค่อนข้างจะผิดอยู่ ดังนั้น ตั้งแต่นั้นมาฟอกซ์ก็เล่าว่า ถึงแม้เขาจะรู้ตัวว่าไม่มีใครเห็นเขา แต่บุคคลเหล่านั้นอาจจะได้รับสัมผัสของเขาก็ได้ ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า ต่อมาเมื่อเขาได้ถอดจิตบ่อยครั้งเข้า เขาก็เกิดความคิดเห็นว่าเป็นการไม่สมควรที่จะลวงลำเข้าไปในห้องส่วนตัวของบุคคลอื่น แม้ว่าเขาจะเข้าไปในร่างกายที่เจ้าของห้องไม่สามารถเห็นได้ก็ตาม

อย่างไรก็ตาม ฟอกซ์ ไม่สามารถจะเห็นสายสีเงินยวง (Silver cord) ซึ่งบุคคลผู้ถอดจิตรายอื่นได้บรรยาย

ไว้เป็นบางคน แต่เขาก็เล่าว่า เขาได้พยายามต่อสู้กับแรงดึงของอะไรอย่างหนึ่งซึ่งเขามองไม่เห็น ซึ่งอาจจะเป็นสายใยแห่งชีวิตสีเงินยวงของเขาดังกล่าวมาแล้วก็ได้ จากประสบการณ์ที่**ฟอกซ์** ได้ผ่านมาเป็นจำนวนหลายต่อหลายครั้งนี่เอง เขาได้เล่าว่า มีวิธีการเดินทางออกป็นอกร่างกายนี้สองอย่างด้วยกัน อย่างหนึ่งคือการไปในระหว่างฝัน และอีกอย่างหนึ่ง คือการไปในขณะที่สะกดตัวเองให้อยู่ในภาวะจิตตกภวังค์ วิธีการฝันรู้สึกจะเป็นวิธีที่นุ่มนวลกว่า และมีอันตรายน้อยกว่า แต่ก็มีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่งคือว่า ความฝันดังกล่าวนั้นต้องเป็นความฝันชนิดที่ซึ่งนาน ๆ จึงจะเกิดขึ้นได้ครั้งหนึ่ง ไม่ใช่ความฝันที่จะเกิดแก่คนเราได้ทุกคืน และอีกอย่างหนึ่ง ก็คือประสบการณ์ที่เกิดจากการถอดจิตโดยความฝันนั้นไม่ค่อยจะแจ่มชัด หรือทำให้เกิดความรู้สึกลึกซึ้งเหมือนกับประสบการณ์ที่ได้รับมาในระหว่างการสะกดจิตตัวเองให้เข้าภวังค์

ฟอกซ์ ได้ให้คำแนะนำแก่ผู้ที่ฝึกหัดใหม่ในเรื่องนี้ไว้ว่า ในการที่จะสะกดจิตตนเอง เพื่อถอดจิตออกไป

นอกร่างกายนั้น ผู้ฝึกหัดควรจะนั่งหรือนอนในอิริยาบถที่ตนคิดว่าเป็นการพักผ่อนอย่างสบาย ต่อจากนั้นก็ให้น้อมจิตนึกถึงบานประตูลับซึ่งอยู่ภายในสมอง ซึ่งก็อาจจะนึกวาดภาพเอาเองว่าอยู่ในที่ใดที่หนึ่งก็ได้ ต่อจากนั้นก็หายใจลึก ๆ และเป็นจังหวะ นัยน์ตาควรจะปิด แต่ในเวลาเดียวกันควรจะเหลือบขึ้นไปข้างบน และก็สอดส่ายไปมาเล็กน้อย

ในเวลาไม่ช้าผู้ที่ฝึกหัดใหม่ จะรู้สึกว่ามีอาการชาเย็นเล็กน้อย ซึ่งจะเริ่มขึ้นมาจากปลายเท้าของเขา และจะเขิบขึ้นมาข้างบนเรื่อย ๆ จนในที่สุดจะแผ่ไปทั่วร่างกาย ต่อจากนั้น ก็จะมีอาการคล้ายเนื้อมืออาการคล้าย ๆ จะแข็งตาย เคลื่อนไหวไม่ได้ และจะมีความกดดันในศีรษะมากขึ้นเป็นลำดับ ในระยะนี้เองต่อมาไม่ช้า ผู้ฝึกหัดใหม่จะได้รู้สึกว่า มีความสามารถที่จะมองเห็นลอดผ่านหน้าต่างที่ปิดเอาไว้ก็ได้ และเขาจะเห็นว่าห้องนั้นมีแสงสีทองจาง ๆ อาบอยู่โดยรอบ

ในตอนนี้อเอง ฟอกซ์ ได้ตั้งเตือนว่าให้ระวังให้ดี เพราะบางครั้งจะมีภาพที่ไม่นึกฝันที่น่ากลัว หรือมีเสียง

ที่ตกใจปรากฏสอดแทรกขึ้นมาได้ ผู้ฝึกหัดใหม่จงอย่าเอาใจใส่ต่อภาพหรือเสียงที่มารบกวนนั้น จงทำใจให้ต่อต้านสิ่งที่เป็นมายานั้นเสีย เพราะสิ่งเหล่านั้นคล้าย ๆ กับจะเป็นมารที่จะมาขัดขวางเขาไม่ให้จิตของเขาตกภวังค์ได้ ในระยะนี้เอง ผู้ฝึกหัดใหม่จะเริ่มมีความรู้สึกแปลกประหลาด คือจะรู้สึกว่าคุณเองมีสองร่างกายพร้อม ๆ กัน คือร่างกายเนื้อซึ่งกำลังได้รับความเจ็บปวด และอีกร่างกายหนึ่งคล้าย ๆ จะทำด้วยของไหล ซึ่งถูกขังอยู่ในร่างกายเนื้อซึ่งกำลังเจ็บปวดนั้น

ขั้นต่อไปก็คือ ผู้ฝึกหัดจะต้องตั้งจิตเพ่งให้กายที่อยู่ภายในของเขานั้นหลุดออกไปทางประตูลับ ซึ่งเขาสร้างมโนภาพไว้ว่าอยู่มุมใดมุมหนึ่งของสมอเมื่อครูนี ซึ่งทั้งนี้เขาต้องใช้ความพยายามอย่างมากทีเดียว ถ้าหากว่าผู้ปฏิบัติสามารถทำได้สำเร็จในตอนี้ เขาก็จะรู้สึกว่าจะมีความรู้สึกอันแปลกประหลาดว่า ตนเองได้ผ่านออกไปทางช่องประตูในสมอ และได้ยินเสียงประตูปิดดังคลิกในเมื่อเขาออกไปได้ ต่อจากนั้นนักศึกษาก็จะลุกขึ้นจากเตียงนอนที่เขาอนอยู่เมื่อตะกี้นี้ และเดินออกไปจาก

กายเนื้อซึ่งหมดสติอยู่ ณ ที่นั้นได้ ตอนนี่เองที่เขาจะเดินออกไปทะลุฝ้ากำแพงได้และก็สามารถจะเดินทางไปในอวกาศได้ด้วยความเร็วอย่างมาก และในตอนนี่เองเขาก็จะหมดความรู้สึกในเรื่องเวลาโดยสิ้นเชิง เพราะว่าเขาจะไม่ทราบเป็นเวลาในโลกมนุษย์นี้ได้ผ่านไปแล้วมากน้อยเท่าใด

ความสามารถของเขาในการเคลื่อนไหวตอนนี้ จะมีได้หลายประการ ซึ่งเขาสามารถจะเดินไปตามปกติก็ได้ หรือว่าจะเลื่อนลอยไปในแนวทางขวาง หรือแนวทางตั้ง คือเหาะขึ้นลงก็ได้ หรือว่าเขาสามารถจะไปไหนมาไหนโดยวิธีธรรมดาก็ได้ ถ้าหากว่าเขายังชอบอย่างนั้นอยู่ หรือเขาจะไปไหนมาไหนแบบซูปเปอร์แมน คือเหาะไปเลยก็ได้ ถ้าการทดลองนี้เกิดมีอันเป็นต้องสิ้นสุดโดยกระทันหัน โดยที่เขาไม่ได้ตั้งใจ เขาก็จะรู้สึกตัวว่าได้แว็บกลับมาอยู่ที่เดิม และปรากฏว่าตัวเองได้เข้ามาอยู่ในร่างกายเนื้อนี้ได้เกือบจะในฉับพลันทันที แต่ถ้าในเหตุการณ์ปกติคือเขาตั้งใจจะกลับมาสู่กายเนื้อเอง เขาก็อาจจะเดินทางกลับ มาตามสบายหรืออาจจะนึกอธิษฐานจิตให้ตัวกลับมาก็ได้ ในกรณีนี้การที่จิตของเขาจะเข้าไปสู่กายเนื้อ ก็จะเป็นไปอย่างนิมโนวลไม่มีแรงกระตุกเกิดขึ้นแต่อย่างใด

ตัวอย่างที่ ๒

ในหนังสือเรื่อง Practical Astral Projection นักเขียนชาวฝรั่งเศสผู้หนึ่งซึ่งใช้นามแฝงว่า **อิราม** ได้เล่าว่าครั้งหนึ่งในขณะที่เขาอยู่ในร่างทิพย์ เขาได้จับร่างกายเนื้อของเขาดู แล้วก็รู้สึกว่าร่างนั้นอบอุ่นและไม่มีการแสดงว่ากล้ามเนื้อแข็งตัวตายแต่ประการใด **อิราม** เล่าว่าเขาสามารถจะเห็นสายใยแห่งชีวิตสีเงินยวง คือ Silver cord ได้ และเขาบอกว่าเขาเชื่อว่าสายใยดังกล่าวนี้ สามารถจะยืดออกไปไกลเท่าไรก็ได้โดยไม่มีที่สิ้นสุด **อิราม** ได้ให้คำแนะนำแก่ผู้ฝึกหัดในการถอดจิตใหม่ ๆ ว่า ควรจะเริ่มการทดลองระหว่างตี ๔ และตี ๕ หลังจากที่นอนหลับมาแล้วประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง เพราะว่าในระยะนี้จิตได้สำนึกยังไม่ได้ส่งอิทธิพลมารบกวนจิตธรรมดามากมายนัก และการถอดกายทิพย์ออกไปให้พ้นจากวงจำกัดของกายเนื้อ จึงเป็นไปได้โดยง่ายกว่าเวลาอื่น

ตัวอย่างที่ ๓

นักเขียนอีกผู้หนึ่งชื่อ **ซิลวาน มัดดูล** ซึ่งข้าพเจ้าได้เอ่ยชื่อของเขาบ่อย ๆ ในหนังสือเล่มนี้ ได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง *The Projection of the Astral Body* โดยเล่าไว้ว่า เขาได้เริ่มมีประสบการณ์ในการถอดกายทิพย์นี้เมื่ออายุได้ ๑๒ ขวบ **มัดดูล** มีความเห็นว่า การที่คนเราสามารถจะถอดจิตออกไปได้นี้ ก็เพราะว่าในดวงจิตของเรามีสภาวะที่เรียกว่า *crypto-conscious* หรือ *super conscious* คือเหนือจิตสำนึก สภาวะของจิตที่อยู่เหนือจิตสำนึกนี้เองเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดสภาพที่เรียกว่า ประสบการณ์นอกเหนือร่างกายนี้ขึ้นมาได้ **มัดดูล** กล่าวไว้ว่า เขาเชื่อว่าสภาวะของจิตดังกล่าวนี้ ได้มีอิทธิพลมาจากจิตใต้สำนึก และก็สามารรถจะรับข้อเสนอแนะจากจิตสำนึกได้อีกด้วย ดังนั้น **มัดดูล** จึงให้คำแนะนำแก่ผู้ฝึกหัดใหม่ไว้ว่า การปฏิบัติอย่างใดก็ตาม ที่เราปฏิบัติไว้จนเคยชินเป็นนิสัยแล้วนั้นสามารถจะก่อให้เกิดการถอดจิต และเดินทางออกไปนอกกายเนื้อนี้ได้ เขาเล่าไว้ว่าในการถอดจิตนี้กายทิพย์จะหลุดออกไปเหนือกายเนื้อ

หลายปีตก่อนเป็นครั้งแรก ต่อจากนั้นก็เริ่มเคลื่อนไหว ลงมาในทางดิ่ง จนกระทั่งลงมาบนพื้นห้อง ในระยะนี้ **มัลคูล** ได้เล่าว่า เราจะเห็นสายใยแห่งชีวิตสีเงินยวง คือ Silver cord อีกด้วย ซึ่งทั้งนี้เป็นการตรงข้ามกับราย ของ **ฟอกซ์** คือเขาไม่สามารถที่จะเห็นเลยเมื่อกายทิพย์ นี้เลื่อนลงมาถึงพื้นแล้ว ก็จะเซกลับไปกลับมาอยู่พักหนึ่ง ก่อนที่จะพ้นจากสภาวะตกวงวังค์ และเมื่อพ้นระยะนี้ไป แล้ว กายทิพย์ก็จะเป็นอิสระจากกายเนื้อโดยสมบูรณ์ สามารถจะเดินทางต่อไปได้

ตัวอย่างที่ ๔

มีผู้มีความสามารถในทางจิตอีกผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นผู้มี ชื่อเสียงอยู่เหมือนกัน ชื่อ **จอห์น เพนดราคอน** บุคคล ผู้นี้เชื่อว่าคนเรามีกายสี่ชั้น คือ กายเนื้อ (physical body) กายจิต (spiritual body หรือ soul) และ กายทิพย์ (astral body) และต่อจากนั้นก็ยังมีอีกกายหนึ่ง คือ กายใส (etheric body)

เขากล่าวว่า กายเนื้อนี้เราอาจจะกล่าวได้ว่า เป็นรากฐานซึ่งกายอื่น ๆ ก็เกิดจากกายนี้เอง ข้าพเจ้ายังไม่อยากจะกล่าวว่า กายแต่ละกายนี้แทรกซึมอยู่ในกันและกันเป็นชั้น ๆ ทั้งนี้เพราะว่าแต่ละกายก็สามารถปฏิบัติ การได้ โดยเป็นอิสระไม่ต้องเกี่ยวกับกายอื่น ๆ ก็ได้ เหมือนกัน

กายทิพย์สามารถจะเดินทางออกไปได้ โดยลำพัง ในขณะที่คนหลับ และสามารถจะไปเห็นสถานที่ต่าง ๆ แล้วกลับมาก็ได้ โดยวิธีนี้บุคคลสามารถจะบรรยายถึงภาพหรือสภาวะในส่วนอื่น ๆ ของโลกที่กายเนื้อยังไม่เคยไปเห็นมาก่อนเลยก็ได้ ส่วนกายใสนั้น ได้แก่กายซึ่งมีความสามารถที่จะรับการติดต่อชนิดที่เรียกกันว่าได้รับการดลใจจากวิญญาณ หรือจากเทพผู้พิทักษ์ทั้งสี่กายอีเธอร์ ดังกล่าวมานี้เป็นกายซึ่งได้รับความประทับใจเก็บไว้ในส่วนลึก และสามารถเก็บความทรงจำในอดีตไว้ได้ นอกจากนั้นก็เป็นผู้ควบคุมอารมณ์ และเป็นศูนย์กลางของความรู้สึกในทางวิญญาณของเรา

รังสีที่มีสีต่าง ๆ ซึ่งมีผู้เห็นกันในบุคคลผู้มีความสามารถในทางวิชาลึกลับนี้ ก็ปรากฏว่าแผ่ออกมาจากกายอีเธอร์หรือกายใสี่เอง รังสีนี้ จะปรากฏว่าเปล่งออกมารอบ ๆ กายเนื้อ และบุคคลที่มีความสามารถพิเศษในด้านนี้ บางคนก็สามารถจะเห็นได้ดังกล่าวมาแล้ว **ประโยชน์**ของความสามารถในการเห็นรังสีดังกล่าวมานี้ก็จะทำให้เราสามารถจะวิเคราะห์สุขภาพของบุคคลนั้นได้อย่างละเอียด และนอกจากนั้นก็สามารถที่จะทราบถึง **นิสัยใจคอ**ของบุคคลนั้นได้อีกด้วย กายอีเธอร์ดังกล่าวมานี้เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในบรรดากายที่มีความสัมพันธ์กับกายเนื้อ ทั้งนี้เพราะว่า กายอีเธอร์นี้จะเป็นเสมือนแหล่งที่เก็บสิ่งต่าง ๆ ที่จิตใจจะรับมาได้จากภูมิจันเป็นวัตถุของกายเนื้อ เพราะฉะนั้นเราอาจจะกล่าวได้ว่า กายเนื้อนี้เองเป็นที่เกิดและเป็นทีี่สิ่งสู่ของกายอื่น ๆ ทั้งหมด

จากข้อความที่กล่าวมาแล้ว ท่านผู้อ่านจะได้เห็นว่า มีข้อแปลกอยู่อย่างหนึ่งคือ **เพนดรากอน** ได้กล่าวถึงกายอีเธอร์เพิ่มเติมมาอีกด้วย แต่ความจริงก็ปรากฏว่าไม่มีแต่ **เพนดรากอน** ผู้เดียวที่กล่าวถึงกายอีเธอร์

ในลักษณะที่กล่าวเพิ่มเติมขึ้นมาดังกล่าวนั้น เพราะมีนักวิชาลึกลับอีกหลายคนก็ได้มีมติเช่นเดียวกันนี้เหมือนกัน คือเขากล่าวว่ากายอีเธอร์นี้เป็นกายที่ทำด้วยอีเธอร์มีแสงเรืองรอง ส่วนกายทิพย์ เป็นกายที่ล้อมรอบกายอีเธอร์ และมีลักษณะคล้าย ๆ กับเป็นวงรีหรือรูปไข่ ต่อจากนั้นก็มีการแผดของกายอีเธอร์ คือ etheric double ซึ่งก่อให้เกิดพลังทั้งที่เป็นส่วนดีและส่วนไม่ดี และต่อจากนั้นจึงมาถึงกายเนื้อ ซึ่งเป็นที่สิงสถิตย์อยู่ของกายละเอียดเหล่านั้นไว้เพียงชั่วคราว อันที่จริงเรื่องคำจำกัดความดังกล่าวมาแล้วนั้น เราอาจจะไม่ต้องสนใจเป็นพิเศษก็ได้ เพราะข้อสำคัญก็มีอยู่ว่า ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างกันในหลักการและคำบรรยายของแต่ละคน แต่ก็ยังมีความจริงที่เหมือนกันเกี่ยวกับความสามารถของบุคคลที่ได้ถอดจิตออกไปจากร่างกายนั้นได้ ซึ่งส่วนมากก็ยืนยันได้ว่าเป็นไปได้อย่างจริง ๆ เหมือนกันหมด

จากชีวประวัติของ จอห์น เพนดราคอน เราได้ทราบว่าเขาได้ถอดกายทิพย์ออกไปหลายต่อหลายครั้ง ซึ่งมีเล่าไว้อย่างละเอียดในหนังสือของเขาเอง ครั้งหนึ่ง

ปรากฏว่าเขาได้ถอดกายทิพย์ออกไปไกลจากที่อยู่ของเขา เป็นระยะทางกว่าสามพันไมล์ และได้ไปเห็นเหตุการณ์ที่น่าหวาดเสียวปรากฏขึ้นในระยะไกล บางครั้งเขาก็ได้ลอบไปได้ยินคำสนทนาของบุคคลอื่นโดยไม่ได้ตั้งใจ และบางครั้งก็ได้ไปเห็นจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ ซึ่งกำลังจะคลี่คลายไปในทางร้ายอีกด้วย หลังจากที่เขาค้นกลับมาสู่กายเนื้อแล้ว **จอห์น เพนดรากอน** ได้เขียนจดหมายถึงข้าพเจ้าเล่าให้ฟังโดยละเอียดว่า เขาได้ไปเห็นและได้ยินอะไรบางอย่างในวันนั้น ๆ ดวงตราไปรษณีย์ที่ประทับจดหมายของเขาเป็นเครื่องยืนยันว่า อย่างน้อยเขาก็ได้ไปทราบและไปเห็นประสบการณ์นั้น ๆ มาก่อนวันและเวลาที่กล่าวถึงจริง ๆ และในการบรรยายเหล่านี้ **จอห์น เพนดรากอน** ก็ได้อ้างหลักฐานคือวันที่และเวลาไว้โดยละเอียด ตลอดจนถึงได้เล่าถึงเหตุการณ์เล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งประกอบเหตุการณ์ที่เขาได้ไปเห็นเหตุการณ์นั้นไว้ทุกแง่ทุกมุม เพื่อเป็นหลักฐานยืนยัน โดยไม่ให้ผิดพลาดได้ สำหรับ **เพนดรากอน**เอง เขารู้สึกว่า การถอดกายทิพย์ออกไปและความสามารถที่จะมีนัยน์ตาทิพย์เห็นเหตุการณ์ที่จะเกิดในระยะไกลนั้น มีส่วนสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ซึ่งก็

น่าจะเป็นอย่างนั้นจริง ๆ เพราะการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะไปเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ในระยะไกลได้นั้น เขาก็จะต้องเดินทางด้วยตนเอง เมื่อไม่ไปด้วยกายเนื้อก็ต้องไปด้วยกายทิพย์อย่างแน่นอน เรื่องทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอสรุปว่า เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปได้หรือไม่ก็ตาม แม้ว่าจะไม่รู้ถึงสาเหตุของมันได้อย่างเด่นชัดนัก แต่ก็ปรากฏว่าความจริงนั้นเป็นสิ่งที่ยืนยันได้อย่างแน่นอน

สำหรับตัวเพนดรากอนเอง เขาบอกว่า เขาไม่รู้ว่าจะสั่งสอนคนอื่นและอธิบายให้คนอื่นทราบได้อย่างไร ถึงแม้ว่าเขาจะสามารถถอดจิตได้อย่างง่ายดาย และได้มีประสบการณ์ในเรื่องนี้มาจากทุกหนทุกแห่งในโลกแล้วนับครั้งไม่ถ้วนก็ตาม เขาสามารถจะบอกได้ว่าเขาไปไหนมาและเห็นอะไรมา แต่เขาไม่สามารถบอกได้ว่าด้วยวิธีใด เมื่อข้าพเจ้ากล่าวยืนยันขอให้เขาลองบอกวิธีการให้ได้ แม้จะเป็นเพียงเล็กน้อยก็ตามที เขาก็บอกว่าเขาจะยกตัวอย่างให้ฟังสักครั้งหนึ่ง ซึ่งเขาได้ถอดจิตมาหาข้าพเจ้ายังบ้านของข้าพเจ้าเอง โดยเขาบอกว่า ผมเพียงแต่เขียนชื่อของคุณไว้ในบนหน้ากระดาษสมุดพกของผม

แล้วผมก็เอานิววางไว้บนที่นั่น และต่อมาก็ไม่กี่วินาที ก็ปรากฏว่าผมได้ไปถึงจุดหมายปลายทาง คือบ้านของคุณนั่นเอง

ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างเกี่ยวกับการถอดกายทิพย์ของเพนดรากอน มาให้ท่านผู้อ่านได้ทราบแต่เพียงย่อ ๆ ดังต่อไปนี้

ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำของ จอร์น เพนดรากอน นักถอดกายทิพย์ผู้หนึ่ง

สำหรับข้าพเจ้าการเดินทางไปไหนมาไหนด้วยกายทิพย์เป็นเรื่องธรรมดาเหลือเกิน ที่ข้าพเจ้าสามารถจะนึกให้เกิดขึ้นเมื่อไรก็ได้ ข้าพเจ้าสามารถจะเดินทางไปไหนมาไหนก็ได้ โดยเกือบไม่ต้องใช้กำลังจิตอย่างใดเลย ไม่นานมานี้เอง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ในขณะเดียวกันก็บังเอิญใจลอย เหลือบไปที่หน้าอีกหน้าหนึ่ง ที่เขามีรายงานข่าวกีฬาไว้ ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็ได้เห็นภาพของนักฟุตบอลคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักมาเลย และต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็พบตัวเอง ไปปรากฏร่างกาย

อยู่ในครัวในบ้านเล็ก ๆ สกปรกหลังหนึ่ง ในครัวสกปรก
ของบ้านหลังนี้ก็มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง กำลังเอารูปของ
นักฟุตบอลล์คนที่ข้าพเจ้าเห็นเมื่อตะกี้นี้ตอกตาปู ไว้ที่
ข้างฝาของเธอ ซึ่งแสดงว่าเธอเป็นผู้นิยมในการกีฬาและ
นิยมนักฟุตบอลล์ผู้นี้ด้วย ในห้องนั้นก็มีหญิงกลางคน
คนหนึ่งกำลังนั่งล้างผักอยู่ และข้าพเจ้าก็สามารถจะเห็น
ความเป็นไปในห้องครัวนั้นได้โดยละเอียด สักพักหนึ่งผู้
เป็นพ่อ คือเป็นหัวหน้าครอบครัวนี้ก็เข้ามาล้างมือที่อ่าง
ล้างมือ ครั้นแล้วก็มีชายหนุ่มเข้ามา ดูเหมือนจะเป็นพี่
ชายของเด็กหญิงคนนั้น เด็กหนุ่มคนนี้ก็กล่าวว่า เขาได้
ลืมนุหรีของเขาไว้ และบอกให้น้องสาวของเขาไปหยิบมา
ให้ด้วย ผมจึงลองตามเธอออกไปนอกห้อง เข้าไปใน
ร้านสกปรกเล็ก ๆ ร้านหนึ่ง ผมได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง
ภายในร้านนั้น ตลอดจนสิ่งที่อยู่ภายนอกร้านด้วย เด็ก
หญิงนั้นออกมาจากร้านนั้นแล้วก็พูดคุยกับเพื่อนบ้าน
ซึ่งผมก็ได้ยินทุกคำที่เขาพูดคุยกัน ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็
ตามเธอกลับมาบ้านนั้น

ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายต่อการกระทำที่ไม่มีจุดหมาย
เช่นนี้ จึงตั้งใจให้ตัวเองกลับมายังบ้านดั้งเดิม และ

ข้าพเจ้าก็ได้กลับมาเข้าร่างกายเนื้อ ซึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้นั้น อีกครั้งหนึ่ง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครูนี ได้ทำให้ ข้าพเจ้าไปอยู่ที่ไหน และเห็นใครมาบ้าง ข้าพเจ้าเองก็ ตอบไม่ได้เหมือนกัน

คืนหนึ่งเพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่ง ได้มาหาที่ห้อง และเราก็คุยกันถึงเรื่องเก่า ๆ เมื่อครั้งสมัยเป็นเด็กนักเรียน ด้วยกัน เพื่อนของข้าพเจ้ากล่าวขึ้นว่า เอ ! น่าสงสัยจริง ว่าตอนนี้ **แฟรงคลินส์** เพื่อนเก่าของเราคนนีไปอยู่ที่ไหน นหนอ ? เห็นเขาพูดว่าอยากเป็นนักแสดงกับเขาสักคนหนึ่ง

จริง ๆ ซินะ ข้าพเจ้าผงกศีรษะรับคำ ไหนลองดูซิ ว่าเดี๋ยวนี้มันจะไปอยู่ที่ไหนและเป็นอะไรแล้ว

ข้าพเจ้าจึงเขียนชื่อของ **แฟรงคลินส์** ลงบนเศษกระดาษ แล้วก็เอานิ้วของข้าพเจ้าแตะลงบนที่นั้น ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกมีอาการหมุนคว้างคว้างอยู่ประมาณ ๒-๓ นาที และต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าตัวเองไปอยู่ บนที่นั่งชั้นบนของรถประจำทางคันหนึ่งเสียแล้ว ข้างหน้าของข้าพเจ้ามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

พอเห็นข้าพเจ้าก็จำได้ทันทีว่าเป็นเพื่อนเก่าของข้าพเจ้านั่นเอง ปรากฏว่าตอนนี้เขาแก่ลงไปมาก ผมบนศีรษะก็หงอกไปจนทั่วศีรษะแล้ว เมื่อข้าพเจ้าเห็น ก็รู้ทันทีว่า **แฟรงคลินส์** กำลังได้รับความทุกข์หนักในชีวิต

ออกสงสัยว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ข้าพเจ้าจึงตั้งใจให้ตนลอยออกไปนอกรถประจำทาง แล้วก็หันไปมองดูว่ารถประจำทางนี้จะไปสิ้นสุดที่ไหน ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่ามองเห็นชื่อป้ายไม่ถนัด แต่ก็ได้รับความรู้สึกจากภายในว่า ตอนนั้นข้าพเจ้าอยู่ภายในเขตชานเมืองเบอร์มิงแฮม ข้าพเจ้าจึงน้อมจิตใจให้ตนเองกลับมาอยู่ในรถประจำทางอีก และต่อจากนั้น **แฟรงคลินส์** ก็ลงจากรถประจำทางไป และข้าพเจ้าก็ตามเขาออกไปเหมือนกัน แฟรงคลินส์เดินทางไปถึงโรงหนังโรงหนึ่งที่ว่างเปล่า เขาเปิดประตูแล้วก็เข้าไปในโรงหนังนั้น ภายในปรากฏว่าแห้งแล้งเงียบเหงาและวังเวง และ**แฟรงคลินส์**ก็รู้สึกมีความเศร้าสลดเสียใจมาก เห็นได้ชัดว่าแผนการของเขาประสบความสำเร็จล้มเหลว เขาได้เข้าไปในสำนักงาน และก็เริ่มต้นเก็บของบางอย่างลงหีบ โดยไม่ทราบแม้แต่น้อยว่า ข้าพเจ้าได้ไปอยู่ใกล้ ๆ

กับเขาแล้วหลังจากที่ได้ปิดหีบแล้ว **แฟรงคลินส์** ก็ได้ออกมาจากห้องแล้วก็ขึ้นรถประจำทางคันอื่นไปอีก ข้าพเจ้าก็ตามไปนั่งข้าง ๆ เขาด้วย แต่เขาก็คงไม่มีทางที่จะทราบได้ว่าข้าพเจ้าได้ไปอยู่ใกล้ ๆ เขาแล้ว ต่อมาอีกพักหนึ่ง เขาก็ลงจากรถและข้าพเจ้าก็ตามเขาไปที่บ้าน และก็ได้เห็นภรรยาของเขาและลูก ๆ ของเขาสองคน เขาได้บอกครอบครัวของเขาว่าทุกสิ่งทุกอย่างหมดสิ้นแล้ว และเขาจะต้องทดลองใหม่อีกครั้งหนึ่ง เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าแผนการบางอย่างของเขาต้องล้มเหลวไปอย่างแน่นอน

ข้าพเจ้าได้ตั้งจิตให้ตัวเองกลับมายังห้องตามเดิม ในระหว่างนี้ปรากฏว่า เพื่อนของข้าพเจ้าที่นั่งสูบบุหรี่คอยอยู่นั้นยังสูบบุหรี่ยังไม่ถึงครึ่งมวน ในขณะที่เขากำลังนั่งดูกายเนื้อของข้าพเจ้าอยู่ หลังจากที่ข้าพเจ้าได้กลับมาอยู่ในกายเนื้อเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้บอกเขาว่าได้ไปเห็นอะไรมาบ้าง เราสองคนก็ได้แต่แสดงความเสียใจให้แก่ **แฟรงคลินส์** เพื่อนเก่าของเรา และหวังว่าเขาคงจะได้รับความสำเร็จในการงานของเขาในเวลาอันไม่ช้า

ตัวอย่างที่ ๕

เพื่อนสนิทของข้าพเจ้าคนหนึ่งเป็นสตรี ในวงงานธุรกิจ ในเมืองใหญ่แห่งหนึ่งทางภาคใต้ เธอทำธุรกิจ การงานประจำวันของเธอไปตามปกติ และเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการงานพอสมควร โดยไม่มีใครคิดฝันว่า ตัวเธอก็เป็นนักถอดจิตตัวยงคนหนึ่งเหมือนกัน เป็นของแน่นอนว่าในวงงานของเธอ ไม่มีใครรู้ถึงความสามารถ พิเศษนี้เลย และข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่า แม้แต่สามีของเธอเองจะรู้ระแคะระคายบ้างหรือเปล่าว่า เธอได้มีความสามารถในการถอดจิตของเธอเป็นปกติ เช่นเดียวกับที่เธอสามารถขับรถยนต์ไปที่ซูเปอร์มาร์เก็ต หรือทำธุรกิจประจำวันเหมือนกัน

เที่ยงวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้ากำลังสนทนากับภรรยา อยู่ในระหว่างรับประทานอาหารกลางวันกันนั้น ก็พอดี มีเสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น **มาร์ธา** คือสุภาพสตรีที่เป็นเพื่อนของหญิงนักธุรกิจนั่นเองเป็นผู้โทรศัพท์มาหา อันที่จริง **มาร์ธา** แม้ว่าจะได้เคยติดต่อกับข้าพเจ้า โดยทาง

จดหมายส่วนตัวมาเป็นเวลานานพอสมควร ข้าพเจ้าก็อดที่จะประหลาดใจไม่ได้ เมื่อเธอได้โทรศัพท์เล่าให้ฟังถึงถ้อยคำที่ข้าพเจ้าและภรรยาได้พูดกันเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้าที่เธอจะพูดโทรศัพท์มา ครั้นแล้ว เธอก็พูดพร้อมกับหัวเราะมาตามสายด้วยว่า เดียวนี้คุณเชื่อหรือยังว่า ดิฉันสามารถจะถอดกายทิพย์ได้จริง ๆ

อีกครั้งหนึ่งที่บ้านของข้าพเจ้าได้มีการซ่อมแซมสายไฟฟ้า และเราได้สั่งให้ช่างนำเอาเครื่องจักรมาตั้งไว้ในบ้าน วันนั้นมาร์ธาก็โทรศัพท์เรียกมาและกล่าวว่า เธอได้เห็นช่างไฟฟ้ากำลังทำงานอยู่ในบ้านของเรา และเธอได้บอกกับข้าพเจ้าว่า ถึงเวลาแล้วที่สวิชไฟในห้องน้ำของข้าพเจ้าจะต้องเปลี่ยนเสียที เธอบอกว่าครั้งหลังที่สุดที่ฉันเดินทางมายังเมืองที่คุณอยู่ที่นี่ ดิฉันเห็นว่ามิกลีนควันออกมาจากสวิชสายไฟอันนั้น เพราะฉะนั้น คุณควรจะตรวจดูและซ่อมมันเสียเลย

ตัวอย่างที่ ๖

ข้าพเจ้ารู้จักผู้พิมพ์โฆษณาหนังสือแม็กกาซีน ที่ได้รับความนิยมนั้นอย่างแพร่หลายฉบับหนึ่ง บุคคลผู้นี้ก็ได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิตออกมาเป็นเวลาถึง ๒๐ ปี มาแล้ว เขาได้เล่าว่าหลายครั้งด้วยกันเขาได้ไปเห็นเหตุการณ์ที่น่าหวาดเสียวและน่าสลดใจในระหว่างที่เขาถอดจิตออกไปในที่ต่าง ๆ ซึ่งเขาก็ได้บันทึกเหตุการณ์นั้นไว้เมื่อเขาได้เข้ามาสู่กายเนื้อดั้งเดิมแล้ว ครั้งหนึ่งเขาได้เขียนบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ ที่เขาได้ไปเห็นมา ลงวันที่และกัปตณิกของไว้ และมอบซองนั้นไว้ให้เพื่อนของเขาเก็บไว้เป็นหลักฐาน ต่อมาเมื่อหนังสือพิมพ์ได้รายงานข่าวนั้นให้เป็นที่รู้ทั่วกันแล้ว และเปิดซองออกดูก็ปรากฏว่าในซองจดหมายนั้นมีรายงานข่าวที่น่าหวาดเสียวนั้นเกิดขึ้นจริง ๆ ตรงกับรายละเอียด ที่เขาบรรยายไว้ในจดหมายฉบับนั้นทุกประการ

อีกครั้งหนึ่งระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ชายผู้นี้ได้ไปเห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับยุทธนาวีครั้งสำคัญ และต่อ

มาภายหลังเขาก็ได้บันทึกชื่อบุคคลที่เสียชีวิต และเรือที่ถูกทำลายครั้งนั้นด้วย เขาได้รายงานเรื่องนี้ ให้แก่บรรณาธิการทราบ แต่บรรณาธิการก็มีความสงสัยไม่แน่ใจ เขาจึงขอร้องให้เก็บเรื่องนี้ไว้ก่อน จนกว่าจะถึงเวลาที่จะเปิดเผยเรื่องราวนี้โดยมีบุคคลอื่นเป็นพยานรู้เห็นอยู่ด้วย เนื่องจากในตอนนั้นกำลังอยู่ในระหว่างสงคราม ดังนั้นเวลาจึงล่วงไปหลายอาทิตย์กว่าชาวที่สหรัฐได้เสียเรือราชนาวีไปนั้น จะได้ประกาศให้รู้โดยทั่วกัน เจ้าของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นจึงได้ประชุมเจ้าหน้าที่ของเขาพร้อมกับบรรณาธิการ และบอกให้เขาเปิดช่องที่ผนึกเอาไว้ออกมาอ่านดูทั่วหน้ากัน ปรากฏว่าวันที่ตลอดจนชื่อของเรือที่จมในวัน และรายการอื่น ๆ ตรงกันหมดกับเหตุการณ์ที่ลงข่าวในหนังสือพิมพ์ อย่างไรก็ตามบรรณาธิการของเขาก็ยังคงไม่เชื่ออยู่นั่นเอง และเขากล่าวหาว่า เจ้าของหนังสือพิมพ์คงจะแสดงวิซากลให้คนอื่นดูนั่นเอง

ข้าพเจ้าคิดว่า บุคคลผู้นี้เล่าเหตุการณ์ที่เขาได้ประสบมาลงเป็นหลักฐานทุก ๆ ครั้งแล้ว เชื่อว่าคงจะต้องเป็นหนังสือเล่มใหญ่ ๆ และมีเรื่องราวที่เป็นหลักฐานไม่น้อย

กว่ารายชื่อของ โอลิเวอร์ ฟอกซ์ และ จิลวาน มัลดุน ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วในหนังสือเล่มนี้เหมือนกัน ครั้งหลังที่สุดที่ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมเขานั้น ปรากฏว่าเขากำลังจะทำการทดลองอีกอย่างหนึ่ง คือเขาพยายามจะแทรกจิตของเขา เข้าไปในความฝันของผู้ร่วมงานบางคนของเขา พร้อมกันนั้นก็ใช้กระแสจิตนั้นแทรกแซงคำแนะนำในการดำเนินงานไว้ ให้แก่กระแสจิตของเจ้าหน้าที่ผู้ร่วมงานของเขาให้ทราบในระหว่างความฝันนั้นด้วย ต่อจากนั้นก็ให้คำที่เป็นสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายบางคำฝากเอาไว้ ก่อนที่บุคคลผู้ฝันนั้นจะตื่นขึ้น ในวันรุ่งขึ้นก็จะมี การทดสอบกัน โดยเขาเป็นฝ่ายเล่าความฝันที่เกิดขึ้นแก่เจ้าหน้าที่ของเขาให้บุคคลนั้นฟังเป็นรายตัว พร้อมกับอ้างถึงสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ หรือคำพูดที่ได้นัดหมายกันไว้ในความฝันนั้นด้วย น่าเสียดายที่บุคคลผู้นี้ขอร้องให้ปิดนามของเขาไว้ก่อน แต่ข้าพเจ้าหวังว่า วันหนึ่งข้างหน้าข้าพเจ้าจะต้องจับตัวเขาให้อยู่ โดยจะนำบันทึกส่วนตัวตลอดถึงเครื่องบันทึกเสียง เข้าไปอัดเกี่ยวกับรายการทดลองครั้งสำคัญบางครั้ง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการถอดจิตโดยมีการควบคุมเป็นพิเศษให้ได้สักครั้งหนึ่ง

ตัวอย่างที่ ๗

พอล ทวิทเชล ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังเกี่ยวกับบุคคลสองคน ที่ได้รับความสำเร็จ เกี่ยวกับประสบการณ์ในด้านการถอดกายทิพย์นี้มาแล้ว ก่อนที่เขาจะเริ่มฝึกหัดวิธีการเดินทางไปด้วยวิญญาณ (soul travel) ซึ่งเป็นคำสอนซึ่งมีสอนอยู่ในลัทธิเอ็กกันการ์ดิ่งที่ข้าพเจ้าได้กล่าวในบทที่แล้วมา

สุภาพบุรุษผู้มียุคนหนึ่งได้เขียนจดหมายมาเล่าให้ **พอล ทวิทเชล** ฟังว่า เขาได้ฝึกหัดการถอดกายทิพย์นี้ตั้งแต่ปี ๑๙๐๕ โดยเขาได้เล่าว่า เมื่อประมาณ ๒-๓ ปี มาแล้ว ข้าพเจ้าอยู่ในโฮเต็ลแห่งหนึ่ง โดยไปทำงานดูระสวนตัวบางอย่าง แต่ข้าพเจ้าก็พยายามจะหาเวลาว่างเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่าที่พอจะทำได้ในตอนนั้น วิธีการที่จะใช้ก็เป็นของง่ายมาก แต่ก็ทำให้ปวดนัยน์ตาอยู่บ้างเอากการอยู่ ในตอนแรก ๆ ต่อเมื่อได้มีความชำนาญพอสมควรแล้ว อา รดังกเล่า แล้วจึงค่อยยังชั่วขึ้น

เขาเล่าว่า ท่านควรจะทำในที่มืดสนิท หากกระจกเงามาหนึ่งอันพร้อมกันนั้นก็มิดวงไฟ ๕ แรงเทียนสัก

ดวงหนึ่ง และหากกระดาษวงกลมสีส้มแผ่นเล็ก ๆ มาสักแผ่นหนึ่งติดไว้ตรงกลางหน้าผากของท่าน เสร็จแล้วให้ท่านมองที่กระดาษวงกลมแผ่นเล็ก ๆ นี้ที่เงาในกระจกนั้นเป็นเวลา ๕ นาที โดยไม่กระพริบตาเลย และให้ท่านปฏิบัติเช่นนี้เรื่อย ๆ ไปทุก ๆ คืนจนกว่าจะได้รับผลสำเร็จ คือสามารถเพ่งดูให้นาน โดยไม่กระพริบตา ท่านควรจะเพิ่มระยะการนั่งเช่นนี้ขึ้นไปเรื่อย ๆ เป็น ๖ นาที ๗ นาทีและต่อ ๆ ไป ในเมื่อท่านได้ประสบความสำเร็จในครั้งก่อน ๆ แล้ว ครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้ากำลังทำเช่นนี้ รู้สึกว่ากำแพงผาห้องหายไปโดยฉับพลัน และข้าพเจ้ารู้สึกว่า ตัวเองไปอยู่ในสวนหลังบ้านเสียแล้ว มีสิ่งที่ข้าพเจ้าแน่ใจอยู่อย่างหนึ่งคือว่า สวนนั้นไม่ใช่สวนที่อยู่ในไฮเดลแห่งนั้น แต่ก็ปรากฏว่าข้าพเจ้าเห็นสวนแห่งนั้นได้พริบตาเดียว ข้าพเจ้าก็ต้องกลับมายังห้องของข้าพเจ้าตามเดิมอีก จึงเป็นระยะที่สั้นมาก

อีกฉบับหนึ่งเป็นจดหมายมาจากชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง ซึ่งได้เล่าไว้ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนอนอยู่ ข้าพเจ้าตั้งสติระลึกถึงความรู้สึกคือ Consciousness ในรูปต่าง ๆ เช่นนึกถึงความรู้สึกของร่างกาย (นึกถึงกายวิญญูญาณ) ความรู้สึกในด้านความคิด (มโนวิญญูญาณ) ความรู้สึกเป็นสุขหรือทุกข์ (นึกถึงเวทนา) ความรู้สึกทางประสาทสัมผัสอย่างอื่น เช่น รู้สึกเห็นหรือได้ยิน เป็นต้น ข้าพเจ้าได้ลองใช้วิธีการนี้ดู และพยายามให้ความรู้สึกเหล่านั้นลำดับทีละชั้น ๆ หรือทีละอย่าง เพื่อต้องการจะดูว่าอย่างไรหนะจะเหลืออยู่เป็นครั้งสุดท้าย เมื่อทำดังนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีพลังอย่างหนึ่งแทรกซึมอยู่ในร่างกายของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกันว่า จิตใจของตนเองถูกดึงออกไปจากร่างกาย ไปสู่ความกว้างใหญ่ไพศาล ซึ่งอยู่เบื้องหน้าของข้าพเจ้า ครั้นแล้วภายในความว่างเปล่าในเวลานั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าสภาพต่าง ๆ กำลังจะปรากฏขึ้น ซึ่งดูคล้ายกับภาพเหล่านั้นจะปรากฏขึ้นในสภาวะว่างเปล่า นั้นนั่นเอง ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกว่า ข้าพเจ้ากับคนอื่น ๆ ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และรู้สึกว่า ข้าพเจ้าก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับทุกสิ่งทุกอย่างอีกด้วย (เข้าถึงวิญญูณสากลซึ่งมีอยู่ในสรรพสิ่งทั้งปวง)

หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ได้เห็นกระบวนการแห่งความคิดได้อย่างแจ่มชัด คือว่าข้าพเจ้าสามารถจะเห็นความคิดได้ก่อนที่มันจะปรากฏออกมาเป็นรูปความคิด สภาวะนี้ดูเหมือนจะเป็นสภาวะที่เป็นของไหลอะไรบางอย่างที่อยู่เหนือระดับแห่งความคิดขึ้นไป ตัวอย่างเช่นข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่า สามารถจะเห็นคำถามอย่างใดอย่างหนึ่ง และต่อจากนั้นก็ปรากฏว่ามีคำตอบไหลออกมาทันที สภาวะเช่นนี้ข้าพเจ้าคิดว่าคล้าย ๆ กับเป็นการแสดงให้เห็นถึงการดำเนินงานชั้นมูลฐานของจิต คือเริ่มต้นก็คงจะมีแต่จิตล้วน ๆ (ในสภาวะว่างค์) ต่อจากนั้นก็เริ่มมีการสัมผัสกับอายตนะภายนอก ครั้นแล้วก็ปรากฏมีอารมณ์และความรู้ตามมาเป็นลำดับ

อีกครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า ตัวตนที่แท้จริงนั้นอยู่ที่ไหน คือรู้สึกว่ามันน่าจะอยู่ที่ด้านหลังของศีรษะนั่นเอง ที่ตัวตนที่แท้จริงทำหน้าที่เป็นผู้สังเกตการณ์อยู่ ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกว่า ตัวตนที่แท้จริงนั่นเองเป็นสิ่งที่ทำหน้าที่ควบคุม และในเวลาไม่ช้า สถานที่เป็นที่อยู่แห่งตัวตนที่แท้จริงนี้ ก็จะต้องเลื่อนหรือเปลี่ยน

ไป ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังสังเกตการณ์เกี่ยวกับตัวตนที่แท้จริงอยู่นี้ ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกแปลกประหลาดอยู่อย่างหนึ่ง คือครั้งแรกตัวข้าพเจ้าเอง หรือตัวตนที่แท้จริงนั้น กำลังเป็นผู้สังเกตการณ์การดำเนินงานของความรู้สึกต่าง ๆ ดังนั้น ก็หมายความว่า ข้าพเจ้ากำลังเฝ้าดูการทำงานของตัวเองอย่างแท้จริง และเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็เกิดความสงสัยว่า นี่เรากำลังเฝ้าดูตัวตนที่แท้จริง หรือว่าตัวตนที่แท้จริงกำลังจะเฝ้าดูเรากันแน่ คือรู้สึกว่าดูเหมือนจะมีปรากฏการณ์ที่สลับซับซ้อนหลายครั้งหลายคราเป็นไปอยู่เรื่อย ๆ ซึ่งข้าพเจ้าอาจจะสรุปได้ว่า มีผู้เฝ้าดูคนหนึ่งซึ่งเฝ้าคอยดูอีกคนหนึ่ง ซึ่งผู้เฝ้าดูคนนั้นก็เฝ้าดูอีกคนหนึ่งต่อไปเป็นลำดับ

ข้าพเจ้าจึงเกิดความคิดผาดโผนขึ้นมาว่า ถ้าความรู้สึกคือ Consciousness ของเราเคลื่อนไหวไปตามแนวนี้แล้ว แสดงว่าความรู้สึกคือ Consciousness ของเรานี้ กำลังเคลื่อนไหวไปในทางที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ และเมื่อกระบวนการนี้เป็นไปเรื่อย ๆ มันจะก้าวขึ้นไปสู่ภาวะขั้นสูงสุด คือเข้าไปถึงความรู้สึกเรื่องวิญญานของพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง

ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีความรู้สึกที่แจ่มใสยิ่งขึ้น และสามารถควบคุมตัวเองได้ดียิ่งขึ้น ในเมื่ออยู่ในภุมิแห่งวิญญาน คือ soul plane ปัจจุบันนี้ข้าพเจ้ากำลังฝึกหัดเริ่มสังเกตการณ์ กายแต่ละกาย ที่กำลังพัฒนาการขึ้นไปเรื่อย ๆ ไปถึงภุมิของวิญญาน ข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่ายิ่งฝึกหัดก็ยิ่งทำงานยิ่งขึ้นทุกที ข้าพเจ้าพยายามที่จะสังเกตดูว่า เรื่องทั้งหมดเหล่านี้ มีความเกี่ยวข้องกันและกันอย่างไร และข้าพเจ้าก็ได้พบว่า สภาวะที่เป็นตัวตนที่แท้จริงของข้าพเจ้านั้น มีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่ประณีตยิ่งขึ้นทุกที คือข้าพเจ้ารู้สึกว่า ตัวเองเป็นกายเนือ่น้อยลง แต่เป็นตัวตนซึ่งเป็นวิญญานมากขึ้น และรู้สึกว่า นั่นแหละคือ Real Self คือตัวตนที่แท้จริง

ที่กล่าวมานี้ข้าพเจ้ากำลังบรรยายถึงสิ่งทั้งหลายในแง่ของภุมิแห่งพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งวิธีการเช่นนี้ข้าพเจ้าไม่เคยใช้มาแต่ก่อน แต่บัดนี้ เนื่องจากจิตใจของข้าพเจ้าเข้าถึงสภาวะเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ต้องบรรยายไปตามนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าสภาวะเช่นนี้จะช่วยพัฒนา หรือส่งข้าพเจ้าให้ได้รับความประณีตสูงขึ้นไปทุกที

การพัฒนาครั้งหลังที่สุดของข้าพเจ้านั้น ก็คือ ข้าพเจ้ารู้สึกกว่าวิญญานของข้าพเจ้า ไม่ได้ถูกผูกมัดให้ติดอยู่กับกายชนิดใด ๆ เลย เมื่อคืนนี้หลังจากที่ข้าพเจ้าได้เข้านอนแล้ว ก็รู้สึกว่าตัวเองดูเหมือนจะนอนหลับไปในขณะเดียวกันกับที่วิญญานของข้าพเจ้า ได้เลื่อนขึ้นไปสู่สภาวะอีกสภาวะหนึ่ง อันที่จริง แม้ว่าเรื่องนี้จะป็นของที่เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าเป็นปกติเสมอ แต่ก็ปรากฏว่า ทุกครั้งที่มันเกิดขึ้น ข้าพเจ้าก็อดที่จะสะดุ้งไม่ได้ และก็มักจะต้องตกใจตื่นออกมา โดยรู้สึกกระตุกทุกครั้ง เมื่อคืนนี้เอง ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีความซาบซึ่งในปรากฏการณ์นั้นมาก จึงพยายามที่จะบังคับตัวเองไม่ให้กระตุก และข้าพเจ้าก็ได้รับความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ข้าพเจ้ามีความรู้สึกปล่อยวางร่างกายอย่างประหลาด

ตัวอย่างที่ ๘

ในหนังสือ New Dimensions ฉบับเดือนมกราคม ปี ค.ศ. ๑๙๖๔ มิสเตอร์ คับเบิลยู อี บัทเลอร์ ซึ่ง

เป็นผู้แต่งหนังสือเรื่อง The Magician: His Training and Worth ได้เล่าถึงการศึกษาที่อาจารย์ในทางวิชาลึกลับของเขา ได้ช่วยให้วิญญาณของเขาหลุดไปจากร่างกายของเขาได้ ดังต่อไปนี้

บัทเลอร์ ได้ยืนยันแก่เราว่า ไม่มีการใช้วิธีสะกดจิตเลย วันหนึ่งเขาได้ถามอาจารย์ของเขาว่า เขาจะลองเดินทางโดยจิต คือ spirit travelling ได้ไหม ? และอาจารย์ก็บอกให้เขานอนลงบนเตียง แล้วก็หลับตาทำใจให้สบาย

อาจารย์เขาได้เอามือวางลงบนศีรษะของเขา และต่อจากนั้นประมาณ ๑ หรือ ๒ นาที เขาก็รู้สึกว่ามีอาการชู้ซ่าไปทั่วร่างกายอย่างประหลาด เขารู้สึกว่ามีความกดดันหรือตึงเครียดภายในศีรษะอย่างรุนแรง และในขณะที่เขาคิดว่าเขาคงจะทนต่อไปไม่ได้นั่นเอง เขาก็รู้สึกว่ามีอะไรในศีรษะของเขาขาดผิงออกไป และในตอนนั้นเองความรู้สึกหรือวิญญาณ หรือความคิดนึกของเขาก็ขาดออกไปด้วย เมื่อเขามารู้สึกตัวอีกทีหนึ่งก็รู้สึกตัวเขามายืนข้าง ๆ เตียงนอนของเขาแล้ว และเขาก็มอง

ดูที่ร่างกายซึ่งเขาคิดว่าเมื่อสักครู่นี้เป็นร่างกายของเขาเอง กำลังนอนอยู่บนเตียง

บัทเลอร์ เล่าว่า เขามีความรู้สึกเฉย ๆ ไม่ได้เสียตายนอกร่างกายเนื้อที่นอนอยู่แต่ประการใด และก็มีสิ่งใหม่รอบข้างหลายอย่างที่ทำให้เขาสนใจ จึงไม่ได้ใช้เวลาไปสนใจกับร่างกายเนื้อที่นอนอยู่บนเตียงนั้นมากมายนัก สิ่งที่เขาเห็นใหม่ ๆ นั้นก็คือว่าร่างกายทิพย์ หรือ Spirit body ของเขานั้น มีแสงสีน้ำเงินล้อมรอบเป็นประกายเรืองรอง และกายนี้ก็มีสายใยโยงไปติดกับกายเนื้อ ซึ่งเขาบรรยายลักษณะไว้ว่า สายใยนี้ซึ่งมีสีน้ำเงินปนเทา และเด่นตบ ๆ อยู่ตลอดเวลาด้วย

ก่อนที่เขาจะหันไปถามครูของเขาว่า เรื่องเป็นไปมาอย่างไร ก็ปรากฏว่ามีลมแรงพัดมา และหอบตัวเขาไปกับลมนั้นโดยเร็ว

ข้าพเจ้าเห็นดินแดนอันกว้างขวาง ภูเขา ทะเลสาบลอยผ่านไปอย่างรวดเร็ว และบางครั้งก็มีดวงหน้าที่ ข้าพเจ้าจำได้ดีว่าละจากโลกนี้ไปแล้ว มาปรากฏให้เห็นในช่วงระยะเวลาสั้นแล้วก็หายไปอีก

ในที่สุดเขาก็คิดว่า เขาได้มาอยู่ในสถานที่ที่มีความสงบสุขอย่างแท้จริง ทำให้เขาคิดอยากจะอยู่ในที่นั้นต่อไปตลอดอนันตกาล มีเสียงเสียงหนึ่งเรียกร้องเขามาจากที่ไกลให้เขากลับมาเสียที แต่เขารู้สึกว่าเขาไม่ยอมฟังเสียงนั้นเลยเป็นเวลานาน ครั้นแล้วเขาก็รู้สึกว่ามีแรงอันทรงพลังมากมาดึงเขาให้เขาลงมาจากอาณาจักรดินแดนที่เต็มไปด้วยความสุขอย่างยิ่งนั้นลงมาจนได้

เขาเล่าว่า ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดนตรีสวรรค์ดังอยู่รอบ ๆ ข้าพเจ้า แล้วก็เห็นภาพของแสงสว่างปรากฏข้างหน้าของข้าพเจ้าชั่วพริบตาเดียว แล้วต่อจากนั้นด้วยความเสียใจอย่างสุดซึ้ง ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าข้าพเจ้าได้กลับอยู่ในกายเนื้อใหม่เสียแล้ว

อาจารย์ของเขาได้ขออภัยว่าจำเป็นที่ต้องนำเขากลับมาอย่างรวดเร็วเกินไปเสียหน่อย แต่**บัทเลอร์**กล่าวว่า ดูเหมือนว่าเขาจะไปอยู่ที่นั่นนานโขอยู่ อาจารย์ของเขาบอกว่า ที่จริงเธอออกไปจากร่างกายเป็นเวลา ๓ นาทีพอดี เพราะเขาได้จับเวลาเอาไว้แล้ว

มีปัญหาคือคิดว่า บรรดาบุคคลผู้ที่สามารถเดินทางออกไปนอกร่างกายเนื้อได้นั้น ท่านได้ออกไปโดยทางประตูไหนและวิธีใด อันที่จริงบุคคลผู้มีพรสวรรค์พิเศษในทางวิญญูณเหล่านี้ ย่อมมีความสามารถในการเข้าถึงโครงแห่งความเป็นอยู่นอกเหนือไปจากเรานี้ อย่างแน่นอน เมื่อกล่าวโดยรวมย่อจะเห็นได้ว่า แม้การถอดจิตออกเดินทางไปในอภิวายดังกล่าวมาแล้ว บางครั้งจะเป็นประสบการณ์ที่น่ายินดีทำให้เกิดความสุขได้อย่างประหลาด และทำให้เกิดความประทับใจอย่างไม่มีวันลืมก็ได้ แต่ในเวลาเดียวกันประสบการณ์เหล่านั้น ก็มีอันตรายแฝงอยู่ไม่น้อย ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะบรรยายต่อไปในบทหน้า

บทที่ ๑๙

อันตรายของการถอดจิต

ถึงแม้ว่า โอลิเวอร์ ฟอกซ์ จะได้ให้คำแนะนำบางประการเกี่ยวกับการถอดจิตไว้ในเรื่อง Astral Projection: A Record of out-of-the body experiences นี้ก็ตาม แต่เขาก็ได้ระบุไว้ด้วยว่ามีอันตรายอยู่เหมือนกัน ในการถอดจิตออกไปโดยตั้งใจอย่างนี้ ฟอกซ์ได้บอกว่า สำหรับบุคคลผู้เป็นโรคหัวใจอ่อน หรือว่าเป็นโรคประสาท มาแต่เดิมนั้น ไม่ควรที่จะทดลองการกระทำเช่นนี้เป็น อันขาด นอกเหนือไปจากนั้นฟอกซ์ได้กล่าวว่า ต่อไปนี้เป็นโรคบางประการ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้จากการถอดจิต ออกไปสำหรับบางคนเช่น :-

๑. โรคหัวใจอ่อนหรือวิกลจริตอันเกิดจากการช็อค
๒. การถึงแก่ความตายก่อนถึงกำหนดอันสมควร
๓. การที่กายอีเธอร์และกายเนื้อเข้ากันได้ไม่สนิทชั่วคราวหลังจากที่มีการถอดจิตแล้ว
๔. เลือดออกในสมอง
๕. สายใยแห่งชีวิตอาจจะขาดก็ได้ ซึ่งหมายถึงผู้นั้นอาจจะถึงแก่ความตายเลย กายทิพย์จะกลับเข้าร่างเดิมไม่ได้
๖. ถ้ากายทิพย์เกิดได้รับอุบัติเหตุขึ้นในระหว่างทางอาจจะส่งผลมาถึงกายเนื้อด้วยก็ได้
๗. ความคิดผิดซึ่งเป็นเรื่องฝังหัวถอนไม่ออก

ฟอกซ์ยอมรับว่า ที่พูดมานี้จะทำให้การถอดจิตเป็นของดูน่ากลัวไปบ้าง แต่เขารับว่าจำเป็นที่จะต้องกล่าวไว้เช่นนี้ เพราะอันตรายมีอยู่จริง ๆ และบุคคลผู้ฝึกหัดใหม่ก็ควรจะใช้ความระมัดระวัง ตั้งจุดประสงค์ให้ถูกต้องพอสมควร อย่างไรก็ตาม ฟอกซ์กล่าวว่า บุคคลผู้ที่มีความประสงค์อันบริสุทธิ์ที่จะค้นคว้าหาความจริงใน

เรื่องนี้อย่างจริงจังก็สมควรที่จะทดลองดูได้เหมือนกัน ตัวเขากล่าวว่า อันตรายในเรื่องนี้ถึงแม้จะมีอยู่บ้าง ก็ในทำนองเดียวกันกับการขับรถไปตามถนนนั่นเอง ซึ่งก็ย่อมมีอันตรายอยู่ทุกขณะเหมือนกัน นอกจากนั้นฟอกซ์ก็เชื่อว่า ยังมีเทพผู้พิทักษ์คอยระวังรักษาอยู่เหมือนกันที่จะไม่ให้เราทำการผิดพลาดในระหว่างที่แสวงหาความจริงอันเร้นลับอยู่นี้

ผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าได้ระบุนามมาแล้วในบทก่อน ได้ให้คำตักเตือนข้าพเจ้าในเมื่อท่านพบว่าข้าพเจ้ากำลังเขียนหนังสือเกี่ยวกับการเดินทางด้วยจิต ท่านได้กล่าวว่า ไหน ๆ คุณก็ต้องการจะเขียนเรื่องนี้เป็นรูปเล่มหนังสือขึ้นมาแล้ว ก็ขอให้เขียนลงไปด้วยเลยว่า ข้าพเจ้าขอตักเตือนอย่างจริงจังให้ผู้ที่จะฝึกหัดทดลองใหม่จงใช้ความระมัดระวังให้จงหนัก เพราะการถอดจิตออกไปนั้น ไม่ใช่เป็นของที่จะทำกันเล่น ๆ ถ้าไม่เช่นนั้นบุคคลที่ได้อ่านหนังสือของคุณเป็นจำนวนมากจะคิดว่าเป็นของเล่น ๆ และในที่สุดเขาอาจจะไปอยู่โรงพยาบาลโรคจิตเป็นจำนวนไม่น้อยก็ได้ เพราะบุคคลประเภทนี้

ส่วนมากย่อมจะไม่รู้ว่า การถอดจิตออกไปจากร่างกาย นั้นเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่งเพียงไร

ตัวอย่างที่ ๑

เพื่อนของข้าพเจ้าอีกคนหนึ่งผู้ซึ่งมีความสามารถ ถอดจิตออกไปได้โดยง่ายตาย ได้เขียนจดหมายมาถึง ข้าพเจ้าฉบับหนึ่ง กล่าวถึงประสบการณ์อันน่าสยดสยอง ที่เกิดขึ้นแก่เขาครั้งหนึ่ง หลังจากที่เขาได้เริ่มถอดจิตออกไปได้เป็นเวลาไม่นานดังต่อไปนี้

ตามปกติผมจะนอนเอนกายลงบนเตียงในห้องนั่งเล่นของผม หลังจากรับประทานอาหารมื้อเย็นแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่ ตามปกติการถอดจิตออกไปนี้จะเกิดขึ้น ในขณะที่เราได้รับความบีบคั้นทางทางอารมณ์อย่างหนัก แต่หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ลองหัดทดลองวิธีการเช่นนี้ด้วยตนเองแล้ว ก็รู้สึกว่ข้าพเจ้าสามารถกระทำได้ดีที่สุดในขณะที่ร่างกายหรือจิตใจอยู่ในสภาวะที่สบาย ไม่ถูกรบกวนด้วยความบีบคั้นและก่อให้เกิดความกังวลใจแต่อย่างใด

ในเย็นวันที่กล่าวถึงนี้ ข้าพเจ้าได้ตั้งใจถอดจิตออกไปที่บ้านของคุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้า ท่านทั้งสองในเวลาที่เกิดถึงนี้ก็มีอายุมากแล้ว และข้าพเจ้าก็ตั้งใจจะไปดูแลท่านเป็นครั้งเป็นคราว เพื่อให้แน่ใจว่าท่านทั้งสองจะอยู่ตามปกติ ในวันที่กล่าวถึงนี้ ข้าพเจ้าได้ถอดจิตไปอยู่ที่บ้านนั้นไม่นาน ก็รู้สึกตัวด้วยกายทิพย์นั้นเองว่ามีรังสีอันชั่วร้ายแผ่เข้ามาใกล้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกว่ามีความสั่นสะเทือนอย่างแปลกประหลาดซึ่งไม่เคยพบมาก่อนเลยในการเดินทางด้วยจิตในครั้งก่อน ๆ นี้

เมื่อข้าพเจ้าเหลือเวลากลับไปมองข้างหลัง ก็รู้สึกตกใจเป็นอย่างยิ่ง ที่เห็นกลุ่มหมอกดำ ๆ รูปร่างพิกลกลุ่มหนึ่งพยายามจะหมุนตัวเคลื่อนเข้ามาที่ข้าพเจ้า ใกล้เข้ามาทุกขณะ บ่อยครั้งที่เดียวที่มันจะหุ้มตัวเข้าใส่สายใยแห่งชีวิต ซึ่งเชื่อมกายทิพย์ของข้าพเจ้าไว้กับกายเนื้อ และข้าพเจ้าก็ได้รู้สึกขึ้นมาทันทีว่า การที่ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายนั้น ก็เกิดจากการกระทำของเจ้ากลุ่มหมอกอันประหลาดนี้เอง

ตายจริง ข้าพเจ้าคิด ไ้อ้เจ้านี้มันจะพยายามตัดสายใยแห่งชีวิตของข้าพเจ้า มันคงต้องการจะฆ่าข้าพเจ้าแน่ทีเดียว ในตอนนั้น ข้าพเจ้ายังเป็นผู้ฝึกหัดใหม่ในประสบการณ์แบบนี้ แต่ก็รู้ดีว่าถ้าหากสายใยแห่งชีวิตของข้าพเจ้าขาด ข้าพเจ้าก็จะไม่สามารถกลับเข้าไปสู่กายเนื้อของข้าพเจ้าได้อย่างแน่นอน

ในขณะนั้นข้าพเจ้าก็เกิดเข้าใจขึ้นมาว่าบหนึ่งทันทีว่า เจ้ากลุ่มหมอกควันมืดที่น่าขยะแขยงนี้มีความประสงค์อย่างไรมันคงต้องการที่จะตัดสายใยทิพย์ของข้าพเจ้า เพื่อว่ามันจะได้สวมรอยใช้ร่างกายของข้าพเจ้านั่นเอง เมื่อคิดเช่นนี้ข้าพเจ้าก็คิดขยะแขยงหนักขึ้นในเมื่อคิดถึงว่า ถ้าเจ้าสิ่งที่มีความชั่วร้ายเช่นนี้ เข้าไปสิงสู่ในกายเนื้อของข้าพเจ้าแล้ว มันคงจะต้องทำความชั่วอย่างมากมาย โดยอาศัยร่างของข้าพเจ้า ซึ่งจะทำให้ข้าพเจ้า ต้องได้รับความเสื่อมเสียชื่อเสียงเป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจึงคิดว่า จะต้องหาทางกลับเข้าร่างกายให้ได้เดี๋ยวนี

ในทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้ขึ้นมาโดยทางไตรจิตเองว่า เจ้าสิ่งนั้นได้บอกให้ข้าพเจ้าทราบว่ ไม่มี

ประโยชน์ที่ข้าพเจ้าจะทำเช่นนั้น เพราะมันมาเพื่อที่จะ
เข้าสิงสู่ในร่างกายเนื้อของข้าพเจ้าแล้วจริง ๆ มันแข็งแรง
มาก เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ควรจะขัดขืนอีกต่อไป
เพราะไหน ๆ ข้าพเจ้าก็มีความสบายดีในร่างกายทิพย์นี้
แล้ว ก็ควรจะอยู่ในโลกทิพย์นี้ต่อไป และข้าพเจ้าก็คงจะ
มีเวลาเหลืออยู่ในโลกนี้อีกไม่นาน ก็จะต้องกลับมาอยู่ใน
โลกทิพย์นี้จนได้ ซึ่งอาจจะเป็นเวลาอีกไม่กี่ปีนัก เพราะ
ฉะนั้นมันก็บอกข้าพเจ้าว่า มันจะใช้ร่างกายของข้าพเจ้า
ให้เป็นประโยชน์แทนข้าพเจ้าเอง

ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะไม่ยอมให้สิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัว
นี้มาจุงใจของข้าพเจ้าได้เป็นอันขาด ข้าพเจ้าตัดสินใจพุ่ง
ตัวผ่านมันไปในทันที และถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะรู้สึกอึดอัด
หายใจไม่ออกไปชั่วขณะ แต่ก็พยายามพุ่งตัวพ้นฝ่ากลุ่ม
ควันอันน่าเกลียดนี้ออกไปจนได้

ต่อจากนั้นก็มีการแข่งขันกันอย่างน่ากลัว เจ้ากลุ่ม
ควันที่น่าเกลียดนั้นพยายามตามข้าพเจ้ามาอย่างสุดกำลัง
เหมือนกัน ในขณะที่ข้าพเจ้ากระหืดกระหอบกลับมาหา
ร่างของข้าพเจ้า ชั่วขณะเดียวข้าพเจ้าก็กลับมาอยู่ในห้อง

นั่งเล่นของข้าพเจ้าแล้ว แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกตกใจอย่างยิ่ง ที่เห็นว่ารอบกายเนื้อของข้าพเจ้านั้น มีกลุ่มควันสีดำมืด ล้อมรอบอยู่ทั่วไป

ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าพยายามที่จะเข้ามาสู่กายเนื้อดั้งเดิม ก็รู้สึกตัวว่าถูกระลอกให้กระท้อนกลับไป ด้วยแรงอย่าง โดยอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้าพเจ้ารีบร้องขอความช่วยเหลือทันที และก็มีเสียงหนึ่งตอบมาบอกว่า ข้าพเจ้ามีอำนาจอยู่ในตัวเองแล้วที่จะช่วยตัวเองได้ เหตุใดจะต้องไปขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น เมื่อมีความแน่ใจเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ใช้กำลังจิตอย่างสุดกำลัง พยายามดันตัวเอง ให้ผ่านกลุ่มควันอันดำมืดนั้นไปได้ รู้สึกว่าข้าพเจ้าต้อง ตกอยู่ในความมืดสนิทอยู่ชั่วขณะหนึ่ง และต่อจากนั้นก็ รู้สึกว่าตัวเองได้เหินลอยไปในอวกาศ คล้าย ๆ กับว่า ตนเองเป็นดาวตกหรือผีพุ่งไต้ชนิดหนึ่ง ซึ่งร่อนลงมาสู่ บรรยากาศ และได้รับความเสียดสีจากบรรยากาศ จนกระทั่งตนเองลุกไหม้แดงวาบไปชั่วขณะฉะนั้น

ในชั่วขณะหนึ่งต่อมา ข้าพเจ้าก็กลับมาอยู่ในกายเนื้อและลืมตาขึ้น พร้อมกับรู้สึกขอบคุณพระเจ้าที่ได้นำ

ข้าพเจ้ามาสู่กายเนื้อดังเดิม แต่ยังรู้สึกอ่อนเพลีย และ
 คลื่นเหียนอยู่บ้าง ประสบการณ์ครั้งนี้ ทำให้ข้าพเจ้าไม่
 สบายไปถึง ๓ วัน และต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ทดลอง
 ถอดจิตเป็นเวลาถึงครึ่งปี และนับตั้งแต่นั้นก่อนที่ข้าพเจ้า
 จะลงมือถอดจิต ข้าพเจ้าจะต้องสวดมนต์อ้อนวอนพระผู้
 เป็นเจ้า เพื่อขอความแนะนำ และคุ้มครองตลอดเวลา
 ทุกคราวไป

คำแนะนำที่ ๑

ในหนังสือเรื่อง The Power of Karma แปลว่า
แรงกรรม อเล็กซานเดอร์ แคนนอน ได้กล่าวไว้ว่า
 กายทิพย์นี้มีความรู้สึกไวต่อความสั่นสะเทือนในรูปต่าง ๆ
 กันมาก เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าไม่มีการควบคุมตัวเอง
 อย่างดีจริง ๆ แล้ว จะทำให้เกิดผลร้ายหลายประการซึ่ง
 มีความคิดฝังใจอย่างใดอย่างหนึ่งโดยไม่ยอมเปลี่ยนแปลง
 หรือไม่ก็มีความคิดและอารมณ์พลุ่งพล่านจนเลยขอบเขต
 ซึ่งเป็นลักษณะของโรคฮิสทีเรีย และกลายเป็นผู้มีจิตวิกล
 วิจารณ์หลายประการทั้งสิ้น

แคนนอน ให้คำแนะนำว่า ผู้ฝึกหัดใหม่ควรจะอบรมตนเองให้มีความเชื่อมั่นในตัวเองอย่างจริงจัง ก่อนที่จะดำเนินการทดลองเกี่ยวกับการถอดจิตนี้ เขากล่าวว่า บุคคลผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองอย่างจริงจัง ย่อมสามารถจะต้านทานการบุกรุกของสิ่งที่จะยั่วยวนให้เกิดอารมณ์จากภายนอกได้เป็นอย่างดี เพราะคุณลักษณะทางจิตเช่นนี้จะสร้างกายทิพย์ ซึ่งมีความสามารถต้านทานแรงกระทบจากภายนอกได้ และไม่ว่าจะมีอารมณ์ทำให้เกิดความกลัว ความรู้สึกตื่นเต้น หรือความรู้สึกปีติยินดีอย่างรุนแรงที่เกิดขึ้นมากก็ตาม กายทิพย์ที่มีลักษณะดังกล่าวมาแล้ว จะวางตัวเป็นกลาง และอยู่ในลักษณะสมดุลย์ คือไม่หวั่นไหวอยู่เสมอ การสร้างกายทิพย์ที่มีลักษณะเช่นนี้ให้เกิดขึ้นได้ ต้องอาศัยความพยายามอยู่ไม่น้อย เช่นเดียวกับที่เราจะมีสุขภาพทางร่างกายดีได้ก็จำเป็นที่เราจะต้องฝึกหัดอบรมให้ร่างกายอยู่ในระเบียบวินัยไม่ยอมทำตามสิ่งที่จะมาเป็นอันตรายแก่สุขภาพของเขาเป็นอันขาด

ถ้าหากบุคคลไม่ได้อบรมตนให้มีความเชื่อมั่นตนเองหรืออยู่ในระเบียบวินัยดังกล่าวมาแล้ว **แคนนอน** ก็

กล่าวว่าบุคคลที่มีกายทิพย์อ่อนแอจะต้องได้รับอันตรายจากการบุกรุกของอารมณ์ต่าง ๆ ของผู้ที่อยู่ในภุมิอันเป็นทิพย์อย่างแน่นอน เพราะผู้ที่เดินทางออกไปนอกร่างเนื้อนั้น จะต้องระมัดระวังอยู่เสมอว่า กายอันเกิดจากจิตของเขานั้นจะต้องได้รับสัมผัสจากอิทธิพลในทางร้าย ๆ อยู่เสมอ

แคนนอน ได้ยกตัวอย่างของผู้ที่ฝึกหัดตนเองให้ อยู่ในระเบียบวินัย และมีจุดประสงค์ในทางดีงามไว้ดังต่อไปนี้ เขากล่าวว่า จินตวิผู้ที่มีความคิดในทางสูงส่งก็ดี ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในทางศาสนาด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่ว่าจะนับถือศาสนาในนิกายใด ๆ ก็ดี ทหารผู้มีความมุ่งมั่นที่จะทำหน้าที่ของเขาให้ลุล่วงไปก็ดี ตลอดจนนายแพทย์ผู้ที่อุทิศตัวในการช่วยเหลือผู้อื่นก็ดี ทั้งหมดนี้จะมีกายทิพย์ซึ่งมีความมั่นคง และเสถียรภาพพอที่จะต่อต้านอิทธิพลอันร้าย ๆ ในโลกทิพย์ได้ อันที่จริงไม่ว่าบุคคลที่คิดจะถอดกายทิพย์ จะเชื่ออันตรายอันจะเกิดจากโลกทิพย์ หรือไม่ก็ตาม เขาก็ควรจะต้องใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่ง ในเมื่อคิดจะฝึกหัดถอดกายทิพย์ออกไป

ด้วยตนเอง ท่านผู้อ่านจะได้สังเกตเห็นแล้วว่า ส่วนมากของประสบการณ์เกี่ยวกับการถอดจิตที่ได้ยกตัวอย่างมาในหนังสือเล่มนี้ ล้วนเป็นผลของอุบัติเหตุของความป่วยไข้รุนแรง หรือผลของความตึงเครียด และบีบคั้นในทางอารมณ์อย่างรุนแรงทั้งสิ้น เรื่องนี้น่าจะทำให้เราสันนิษฐานได้ว่า การถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อในสภาวะดังกล่าวมานี้ เป็นการใช้สมรรถภาพพิเศษของมนุษย์ ซึ่งยังไม่สามารถพิสูจน์ได้ในทางกฎทางวัตถุหรือฟิสิกส์ที่เราู้กันอยู่ในเวลานี้ ปракฏการณ์เกี่ยวกับกายทิพย์เช่นนั้น ก็น่าจะเป็นเช่นเดียวกับความสามารถในทางตาทิพย์ ในการโทรจิตและในการรู้เหตุการณ์ได้ล่วงหน้า ซึ่งหมายความว่า เราสามารถนำเอาความสามารถที่แฝงอยู่ ซึ่งไม่ใช่ความสามารถในทางกายเนื้อนี้ออกมาใช้ได้ในขณะนั้น การถอดกายทิพย์ออกไปจากกายเนื้อ ซึ่งเป็นไปโดยธรรมชาติดังกล่าวมาแล้วนั้น จึงไม่มีผลร้ายต่อบุคคล เช่นเดียวกับการที่เรานำเอาความสามารถในทางร่างกายของเราออกไปใช้ในเวลาปกติเช่นนั้น บุคคลผู้ที่ถอดกายทิพย์ออกไปได้ในขณะที่กล่าวมาแล้วนั้น อาจจะมีความรู้สึกโล่งใจและสบาย และอาจจะมีความรู้สึก

ว่าตนเองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสากลจักรวาล ซึ่งเขาไม่เคยพบเห็นมาแต่ก่อนเลย แต่ว่าในกรณีที่เราตั้งใจถอดกายทิพย์ออกไป ด้วยกำลังจิตของเรานั้น เรื่องนี้ได้มีผู้ค้นคว้าในทางวิญญาณเป็นจำนวนมาก ตลอดจนถึงผู้ที่มีความสามารถพิเศษต่าง ๆ นี้ ได้กล่าวแนะนำไว้เป็นเสียงเดียวกันว่า ควรจะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง ในการปลุกหรือเร้าความสามารถที่ซ่อนอยู่ของเรา นำเอาออกมาใช้ โดยวิธีดังกล่าวมาแล้วนั้น

คำแนะนำที่ ๒

จอห์น เพนดรากอน ผู้ซึ่งได้รับความนับถือว่าเป็นผู้มีตาทิพย์ และสามารถทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้อย่างมีชื่อเสียงคนหนึ่งในประเทศอังกฤษ ได้กล่าวไว้ว่า ข้าพเจ้าเองไม่เห็นด้วยเลยในการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่พยายามจะทำให้เกิดปรากฏการณ์ทางจิต อันโลดโผนเช่นนั้นขึ้นด้วยความพยายามของตนเอง **เพนดรากอน** มีความเห็นว่าการที่บุคคลพยายามให้เกิดความสามารถ

พิเศษ ในทางวิญญาณขึ้นมาโดยตรงนั้น น่าจะเปรียบเทียบได้กับการที่เราแกะดอกกุหลาบที่ตูมให้บานออกด้วยพลังกำลังของเรา เขากล่าวว่า เราอาจจะบังคับดอกกุหลาบที่ตูมให้บานออกได้ด้วยพลังกำลังของเราก็จริง แต่ก็จะไม่เหมือนกับการที่ดอกกุหลาบนั้นได้บานออกโดยกระบวนการตามธรรมชาติของมันเอง เพราะผลที่ได้รับก็คือดอกกุหลาบนั้น จะเสียและอับเฉาไปด้วยความพยายามอันผิดธรรมชาติของเรานั้นเอง

เพนดรากอนได้กล่าวไว้ด้วยว่า ผมไม่ทราบว่าจะอธิบายถึงวิธีการเช่นนี้ให้คนอื่นฟังได้อย่างไร สำหรับผมเอง การถอดจิตออกไปนอกร่างกายรู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดา แต่ผมก็บอกไม่ได้ว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร

เขากล่าวต่อไปว่า ผมสามารถจะถอดจิตออกไปในเวลาไหนก็ได้ แต่ผมก็ไม่สามารถจะบังคับให้กายทิพย์ท่องเที่ยวไปไหนมาไหนได้ตามใจชอบเหมือนกัน ตัวอย่างเช่นผมอาจจะตั้งใจถอดจิตออกไปให้ท่านเห็น แต่เสร็จแล้วผมอาจจะหลงไปที่อื่นเสียก็ได้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าผมตั้งใจไม่พอก็ได้ ซึ่งทั้งนี้ผมก็อธิบายไม่ถูก เพราะฉะนั้น

ผมขอบอกว่าผมตอบไม่ได้จริง ๆ นอกจากรับรองว่าตนเองทำได้ในลักษณะเช่นนั้นเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้พบคนทรงวิญญูณบางคนเหมือนกัน ที่กล่าวว่า เขาไม่ค่อยได้มีประสบการณ์ในทางถอดจิตมากมายนัก และเกือบทุกคนบอกข้าพเจ้าว่า อย่างเขาก็รู้สึกหวั่นเกรงอยู่เหมือนกันเป็นบางครั้งระหว่างการถอดจิต ซึ่งไม่ได้มีขึ้นบ่อยครั้งนัก

คนทรงผู้หนึ่งเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า อันตรายที่ยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นในการถอดจิตนี้ ก็อยู่ที่ว่าจะจะถูกวิญญูณอื่นเข้ามาสิงร่างกายของเราได้ง่ายมาก ทั้งนี้เพราะว่ามีวิญญูณอยู่มากมายที่วนเวียนอยู่ในโลกนี้ และมีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเข้าสิงกายเนื้อของใครคนใดคนหนึ่ง เพื่อสนองความปรารถนาของตน วิญญูณเหล่านี้บางจำพวกก็มีความอาลัยเสียดายในโลกที่คิดว่าตนเองยังทำงานบางอย่างไม่เสร็จ และก็ต้องการจะอาศัยร่างกายของคนอื่นเพื่อจะทำงานในโลกของตนต่อให้เสร็จ วิญญูณประเภทนี้มีอยู่ไม่น้อยและเป็นต้นเหตุที่ทำให้สถานที่ หรือ บ้านที่อยู่มีผีสิงเป็นจำนวนมาก แต่มีวิญญูณบางจำพวก

ที่ไม่มี ความอาลัย และลุ่มหลงในสภาวะเช่นนี้บ้างเหมือนกัน วิญญาณเช่นนี้อาจจะใช้เหตุผลลอบโยนตัวเอง ได้ปรับตัวเองให้เข้ากับชีวิตในโลกทิพย์เสียใหม่ได้

แต่ก็มีวิญญาณที่ชั่วร้ายอยู่ไม่น้อย ซึ่งวิญญาณจำพวกนี้เราควรระมัดระวังให้ดี ระหว่างการถอดจิตออกไปจากร่างกายของเรา เพราะวิญญาณพวกนี้จะไม่ยอมฟังเหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้น เขามีความปรารถนาอยู่อย่างเดียว คือ ต้องการจะเข้าสิงร่างกายใดร่างกายหนึ่งให้ได้ ด้วยเหตุผลเช่นนี้เอง คนทรงจึงจะต้องทำการเข้าทรงโดย อ้อนวอนขอพรและความคุ้มครองจากพระเจ้า และต้องมีการสวดหรืออ่านข้อความจากพระคัมภีร์ไบเบิลประกอบด้วย ทั้งนี้เพื่อจะได้ให้เทพผู้พิทักษ์คุ้มครองเขาให้พ้นจากอำนาจที่ร้าย ๆ ดังกล่าวแล้วนั้น

คำแนะนำที่ ๓

แต่ก็คงจะมีท่านผู้อ่าน เป็นจำนวนไม่น้อยเหมือนกัน ที่ไม่ได้คิดว่าตนเองจะกลัวอำนาจของวิญญาณร้าย ๆ

ในโลกทิพย์มากมายนัก แต่กลับไปกลัวโรคอันจะเกิดจากระบบประสาทของตนเองเสียมากกว่า ทั้งนี้หมายความว่าถึงภาวะความผิดปกติบางประการ ที่แฝงอยู่ในจิตใต้สำนึกของตนเองและในขณะที่เราจะทำจิตให้ตกภวังค์นั้น ภาวะซึ่งแฝงอยู่ในจิตใต้สำนึกอาจจะแสดงตัวออกมาอย่างเต็มที่ก็ได้ มีความจริงอยู่อย่างหนึ่งว่า สำหรับคนสมัยปัจจุบันนี้ ถึงแม้เราจะยอมรับกันว่า คนเรามีความสามารถพิเศษนอกเหนือกายเนื้อและสามารถจะถอดจิตออกไปไหนมาไหนได้ก็ตาม แต่เมื่อเราพูดถึงวิญญานที่ล่องลับไปจากโลกนี้แล้ว ไม่ว่าจะ เป็นวิญญานที่ดีหรือไม่ดีหรือที่ร้ายก็ตาม เรามักจะไม่ค่อยเชื่อกัน แต่อย่างไรก็ตาม ก็ได้เป็นที่ประจักษ์แล้วจากข้อความที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้มาตั้งแต่ต้นว่า บุคคลเป็นจำนวนมากที่ได้ถอดจิตออกไปจากร่างกายนั้น ก็ได้พบบุคคลผู้ซึ่งละโลกนี้ไปแล้วจริง ๆ เป็นจำนวนไม่น้อย ข้าพเจ้าเองยังไม่มีความสามารถพอที่จะไขความลึกลับในเรื่องนี้ ให้กระจ่างได้ แต่ใครจะขอกล่าวอ้างคำของ **พอล ทวิทเชล** ซึ่งได้กล่าวมาแล้วในบทก่อน คือเขาได้กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง **The Far Country** ไว้ดังต่อไปนี้

ในปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์ยังไม่เชื่อว่า จิตและวิญญานเป็นตัวการก่อให้เกิดชีวิตธรรมดา แต่เรื่องนี้ผู้ที่เดินทางไปโดยทางวิญญาน คือ spiritual travellers จะทราบได้ ทั้งนี้เพราะเขาสามารถจะเห็นปรากฏการณ์ของความจริงข้อนี้ได้จากภูมิที่สูง โดยที่เขาจะมองจากภูมิที่สูงเหล่านั้นลงมายังโลกนี้ได้ถนัด

บุคคลเป็นจำนวนมากยังไม่ค่อยยอมเชื่อในความมีอยู่ของบุคคลผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้ว และที่ยังท่องเที่ยวอยู่ในโลกของวิญญาน ทั้งนี้เพราะว่าเรื่องเช่นนี้ไม่ได้ปรากฏขึ้นบ่อยนัก และเมื่อมีผู้เล่าออกสู่กันฟัง ก็ถือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นใหม่ ไม่ยอมรับเชื่อไว้ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับศาสนา ในกรณีเช่นนี้เขาจะยึดมั่นและฝังหัวอยู่ในความเชื่อที่ถือกันมาแต่ดั้งเดิม ด้วยอิทธิพลของวิทยาศาสตร์ว่าวิญญานในลักษณะเช่นนั้นไม่สามารถจะมีอยู่ได้จริง จิตใจของมนุษย์สมัยปัจจุบันจึงมีลักษณะแปลกประหลาด เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นให้เห็นเฉพาะหน้าอย่างแจ่มแจ้งไม่ยอมเชื่อ แต่สิ่งที่เคยเชื่อกันมาแต่เดิมโดยไม่มีเหตุผลกลับเชื่อต่อ ๆ กันไปได้

ทั้งนี้คือคนส่วนมากในปัจจุบันไม่ค่อยเชื่อในความ
จริงที่ว่า จะมีเทพเจ้ามาติดต่อกับโลกมนุษย์ หรือคนที่
ตายไปจากโลกมนุษย์แล้วยังคงมีชีวิตอยู่ดังเดิม แต่เมื่อ
กล่าวถึงเรื่องของนักบุญ หรือผู้วิเศษในสมัยโบราณอัน
ไกลโพ้นก็กลับยอมรับเชื่อกัน จึงเป็นเรื่องที่น่าเสียใจและ
แปลกประหลาดจริง ๆ ที่มนุษย์ในสมัยปัจจุบันนี้ยอมรับ
เชื่อถือความจริงทุกอย่างในสมัยโบราณที่เขียนกันไว้ เมื่อ
หลายพันปีมาแล้ว แต่ในเวลาเดียวกันกลับไม่ยอมเชื่อสิ่ง
ที่เกี่ยวกับความจริงเหล่านั้น ซึ่งได้มาเกิดขึ้นและเห็นอยู่
ในปัจจุบันนี้เอง

อันที่จริงความจริงที่ในโลกของเรานี้ยังมีวิญญาณ
ของผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ได้มาอาศัยอยู่กับเราด้วยนั้นเป็น
ความจริงที่สำคัญที่สุดที่น่าอบอุ้มใจที่สุด และทำให้เรามี
ความหวังขึ้นอย่างมากมายทีเดียว และบุคคลผู้ที่ล่วงลับ
ไปแล้วในปัจจุบันนั้น ก็ยังมีชีวิตอยู่เช่นเดียวกับบุคคลผู้
ซึ่งล่วงลับไปแล้ว ในอดีตนั้นเองและเราอาจจะกล่าวได้ว่า
บุคคลผู้วิเศษที่ได้ล่วงลับไปแล้วในอดีตนั้น ก็ยังมีชีวิต
อยู่พร้อม ๆ กันกับเราผู้อาศัยอยู่ในปัจจุบันนี้นั่นเอง

บทที่ ๒๐

วิทยาศาสตร์กับวิญญาณ

ถ้านักวิทยาศาสตร์ต้องการจะเข้าใจและหาประโยชน์จากปรากฏการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับวิญญาณเช่นประสบการณ์นอกกายเนื้อ (OBE) การใช้อำนาจจิตบังคับให้วัตถุเคลื่อนไหว (PK) ความสามารถในการสร้างสรรค์อย่างพิเศษของคนบางคน การสะกดจิต และอำนาจของยากระตุ้นประสาททำให้เกิดปรากฏการณ์ทางจิตขึ้นได้ อย่างประหลาด อย่างจริง ๆ จัง ๆ แล้ว ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเห็นคุณค่าของการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณ (Consciousness) ด้วย นอกจากนั้น นักวิทยาศาสตร์

จะต้องยอมรับความจริงว่า วิญญาณที่กล่าวถึงนี้ มีปรากฏการณ์แสดงตัวออกในรูปต่าง ๆ กัน คือไม่ใช่จะต้องคงอยู่ในสภาพเดิมเสมอไป เช่นภายในวันเดียวกันบุคคลหนึ่งอาจมีสภาพทางความรู้สึกตัว หรือวิญญาณ (States of consciousness) หลายภาวะสลับกันไปมาอยู่เรื่อย ๆ

และประการสำคัญที่สุดก็คือ นักวิทยาศาสตร์จะต้องละทิ้งความคิดเห็นที่ว่าสภาพความรู้สึกในเวลาตื่นหรือในเวลาที่เราใช้เหตุผลกันด้วยสติปัญญาชั้นพื้น ๆ ที่ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง ๕ นี้ เป็นสภาพที่มีอยู่จริง ๆ อย่างเดียว ส่วนสภาพของความรู้สึกแบบอื่น ๆ เป็นความพิการหรือเป็นโรคจิตไปหมด ทศนคติดังกล่าวมานี้ของนักวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องที่เกิดจากความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง อันที่จริงการค้นคว้าจะทำให้เราพบความจริงว่า การค้นพบที่ยิ่งใหญ่ส่วนมากของมนุษย์ก็ดี จุดสุดยอดของความรู้สึกเป็นสุขที่เรียกว่าปิติก็ดี ตลอดจนจนถึงการได้รับแรงดลใจหรือที่เรียกกันว่าความบันดาลใจอันยิ่งใหญ่ก็ดี ล้วนเกิดขึ้นจากสภาวะของจิตอันอยู่ในระดับที่นักวิทยาศาสตร์

ไม่ได้รับรองทั้งสิ้น ระดับของจิตหรือวิญญาณดังกล่าวนี้
 ได้แก่การใช้ความคิดด้วยสมาธิอย่างเคร่งเครียดจนลึมตัว
 (คือลึมว่ามีตัวอยู่) บ้างในระหว่างฝันบ้าง ในระหว่างถูก
 อิทธิพลของยากระตุ้นประสาทบ้าง ในระหว่างการถูก
 สะกดจิตบ้าง เป็นต้น สภาวะของจิตหรือวิญญาณดังกล่าว
 มาแล้วนี้ วิทยาศาสตร์สมัยใหม่อาจจะไม่รับรองและถือ
 ว่าเป็นเรื่องเหลวไหลก็จริง แต่ทว่ามันก็ได้เป็นแหล่งหรือ
 ต้นเค้าของสิ่งที่ยิ่งใหญ่มาแล้ว ทั้งในด้านดีและด้านเลว
 (ในด้านดีก็ได้แก่ความบันเทิงใจของศิลปินและนักค้นคว้า
 ตลอดจนถึงประสบการณ์ในระหว่างการเข้าสมาธิของผู้
 วิเศษ และนักบุญต่าง ๆ ในด้านร้ายก็ได้แก่ภาพนิมิต
 ต่าง ๆ ที่ปรากฏเป็นเรื่องจริงจั่ง สำหรับพวกที่ใช้ยา
 กระตุ้นประสาท ซึ่งเขาจะกล่าวว่าเป็นความจริงยิ่งกว่าสิ่ง
 ต่าง ๆ ในโลกนี้เสียอีก นอกจากนั้นก็ได้แก่การหลงไหล
 ในนิมิตทางสมาธิของผู้ปฏิบัติสมาธิบางราย เป็นต้น)

คำกล่าวข้างต้นนั้น คัดมาจากรายงานซึ่ง **ดร.
 สแตนเลย์ กริปเนอร์** ผู้อำนวยการแผนกค้นคว้าเรื่องความ
 ฝัน (Dream Laboratory) ชื่อ **วิลเลียม ซี เมนนิ่งเกอร์**

แห่งศูนย์การแพทย์ไมโนนิติส ที่บรูคลิน นิวยอร์ก ได้นำเสนอต่อที่ประชุมเกี่ยวกับการศึกษาเรื่อง “การสะกดจิต ยาเสพติด และสภาวะที่ไม่ถูกจำกัดอยู่ด้วยกาลและอวกาศ” การประชุมครั้งนี้ ได้รับการช่วยเหลือจากมูลนิธิเพื่อการค้นคว้าทางจิตขั้นสูง และได้มีการจัดประชุมกันขึ้นที่ เลอ บีโอล เซ็นต์ปอล แอดเวงซ์ แห่งประเทศฝรั่งเศส เมื่อวันที่ ๙ ถึง ๑๒ แห่งเดือนมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๖๗ รายงานของ **ดร. กริปเนอร์** ฉบับที่กล่าวแล้วให้ชื่อว่า “ภาวะจิตที่อยู่ในภวังค์อันเนื่องมาจากถูกสะกดจิต ประสบการณ์อันเกิดจากยากระตุ้นประสาท และการจูงใจให้เกิดสภาวะแห่งจิต ที่ไม่ถูกจำกัดอยู่ด้วยกาลและอวกาศ” รายงานฉบับนี้ ได้เร่าร้อนอย่างมากที่ทำให้นักวิทยาศาสตร์หันมาศึกษาค้นคว้าเรื่องวิญญาณ (study of consciousness) เสียใหม่อีกครั้งหนึ่งอย่างจริงจัง เพราะวิชาแขนงนี้ได้ถูกละเลยมาเสียนาน หลังสมัย **วิลเลียม เจมส์** เป็นต้นมา พวกนักจิตวิทยารุ่นใหม่ที่มีความเห็นว่ามันุษย์มีการกระทำหรือความประพฤติตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ไปตามสัญชาตญาณ (behaviorists) ล้วนแต่

มีความเห็นวามนุษย์เป็นเสมือนหนึ่งหีบที่ว่างเปล่า (คือ มีแต่วัตถุ ไม่มีจิตใจอยู่ข้างใน) และหีบที่ว่างเปล่าคือ มนุษย์นี้ก็ทำพุดคิดอะไรได้ ก็ด้วยอาศัยสภาวะภายนอก เป็นเครื่องกระตุ้นเท่านั้นเอง ส่วนอีกพวกหนึ่ง ได้แก่ นักวิเคราะห์จิตส่วนมาก (psychanalysts) ก็ถือว่า มนุษย์เป็นเสมือนเครื่องจักร ซึ่งดำเนินงานไปได้อย่าง กะปร๋อ กะแพรง (คือทำนองเปรียบว่าเป็นคล้าย ๆ กับ เครื่องยนต์ที่ซาร์ต แต่ก็ยังแล่นกะโผลกกะเผลกถูถูก้าง ไปได้อย่างขลุกขลักเต็มที) **ดร. กริปเนอร์** ได้กล่าวว่า ความเห็นของนักค้นคว้าสมัยใหม่สองประเภทนี้ เป็นการ มองข้ามความสำคัญของกระแสแห่งวิญญาณ (stream of consciousness) ไปหมด

ท่านผู้อำนวยการหนุ่มแห่งแผนกค้นคว้าเกี่ยวกับ ความฝันที่ศูนย์การแพทย์ ไมโนนิตส ผู้นี้ เป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ซึ่งมีความสนใจอย่างลึกซึ้ง ในเรื่องการค้นคว้า เกี่ยวกับสิ่งลึกลับภายในมนุษย์ ที่ยังไม่ได้มีการค้นคว้า กันอย่างจริงจัง คือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ “อีกด้านหนึ่งของชีวิต มนุษย์” (the other side of man) (ซึ่งได้แก่เรื่อง จิตใจหรือวิญญาณ) อันที่จริง ข้าพเจ้าก็ไม่ได้หมายจะ

ชี้เฉพาะลงไปว่า **ดร. กริปเนอร์** จะลงความเห็นด้วยอย่างแน่นอนในเรื่องที่เกี่ยวกับประสบการณ์นอกกายเนื้อทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว แต่ก็ก็เป็นความจริงว่า ในปัจจุบันท่านผู้นี้กำลังค้นคว้าว่า การส่งกระแสความคิดจากบุคคลหนึ่ง (ผู้ตื่นอยู่) ไปให้อีกคนหนึ่งซึ่งกำลังหลับอยู่นั้น จะเป็นความจริงได้เพียงไร แต่ข้าพเจ้าก็คิดว่า เราน่าจะได้ลองศึกษาหลักการเกี่ยวกับเรื่องของวิญญาณ ซึ่ง **ดร. กริปเนอร์** ได้บรรยายไว้ในรายงานของเขา ที่ได้นำเสนอต่อที่ประชุมดังกล่าวแล้วบ้างตามสมควร

ขั้นแรก **ดร. กริปเนอร์** กล่าวว่า มีสภาพของวิญญาณที่ไม่ได้แสดงอาการประจักษ์ออกมาภายนอก (nonreflective consciousness) อยู่ ๖ ประเภทด้วยกัน ซึ่งทั้ง ๖ ประเภทนี้มีลักษณะที่เหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งคือ เราไม่สามารถมองเห็นการแสดงตัวของวิญญาณออกมาได้ โดยเปิดเผย (self consciousness) อาการแสดงออกของวิญญาณทั้ง ๖ ประเภทนั้น มีดังต่อไปนี้

๑. การทำงานไปตามปกติของอวัยวะภายใน ของร่างกาย เช่นระบบการย่อยอาหาร การหายใจและการ

ทำงานของต่อมไตต่าง ๆ เป็นต้น อวัยวะเหล่านี้ถ้าเหตุการณ์เป็นปกติก็จะไม่แสดงอาการรู้ตัว หรือแสดงว่ามีวิญญูญาณให้ปรากฏ แต่เมื่อใดมีอาการผิดปกติเกิดขึ้น เช่น เมื่อมีอาการหิว อาการเจ็บปวด หรือถูกเร้าจากยาเสพติด เป็นต้น ก็จะแสดงอาการออกให้ปรากฏได้ทันที

๒. ความทรงจำที่เก็บไว้ ก็จะไม่แสดงอาการให้ปรากฏว่ามีอยู่เช่นเดียวกัน นอกจากในกรณีที่บุคคลจะตั้งใจระลึกถึง และให้มันเกิดการทำงานขึ้นมา ในขณะที่บุคคลตั้งใจระลึกถึงนี้เอง สิ่งที่ได้เคยเรียนรู้และได้รับการประทับใจมากก็จะแสดงตัวให้ปรากฏขึ้นในห้วงสำนึก

๓. ภาวะของจิตชั้นโคม่า คือการหมดสติอันเกิดจากความเจ็บป่วย เช่นการเป็นลมบ้าหมู สมองได้รับการกระทบกระเทือน ซึ่งมีอาการคือร่างกายทั่วไปจะแสดงอาการไม่รู้รู้สึกตัวต่อสิ่งแวดล้อมภายนอกชั่วระยะหนึ่ง

๔. ความง่วงงุน ซึ่งเกิดขึ้นได้ โดยอาการทางประสาท จากฤทธิ์ของยาเสพติด และจากการดื่มอัลกอฮอล์มากเกินไป เป็นต้น ภาวะเช่นนี้มีลักษณะที่เห็น

ได้คือความรู้สึกทางประสาทสัมผัส ที่จะตอบสนองต่อ
สิ่งแวดล้อมภายนอกนั้น ลดความสามารถลงทุกที

๕. อาการหลับซึ่งมีการเคลื่อนไหว คือการกลอน
นัยน์ตาอย่างช้า ๆ อาการเช่นนี้เป็นอาการโดยปกติที่จะ
เกิดขึ้นได้ระยะหนึ่งในขณะหลับ ซึ่งจะเป็นในเวลากลางคืน
หรือในเวลาพักผ่อนกลางวันก็ได้ มีลักษณะคือจิตใจจะ
ทำงานน้อยมาก แต่เมื่อตื่นขึ้นมาแล้ว บางครั้งก็อาจจะ
ระลึกย้อนหลังไปได้บ้างว่า ในระหว่างที่หลับนั้นมีความ
คิดความรู้สึกอย่างไร

๖. อาการหลับซึ่งมีการเคลื่อนไหว คือการกลอน
นัยน์ตาอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นอาการที่เกิดขึ้นเป็นปกติ
ธรรมดาในระยะหนึ่งของการหลับในเวลากลางคืน การ
ทำงานของจิตในระยะนี้จะปรากฏออกมาในรูปของความฝัน

ต่อจากนี้ คือวิญญาณประเภทที่สอง มีแสดง
อาการรู้สึกตัว (reflective or self-conscious state of
consciousness) ออกมาให้ปรากฏ มี ๑๔ ประเภท
ด้วยกันคือ :-

๑. ญาณในขณะที่ยืนอยู่และทำงานไปตามปกติ (Pragmatic Consciousness) มีลักษณะอาการคือ คิดหาเหตุผล ใช้ภาษาเป็นสื่อแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจ มีความรู้ยู่ตลอดเวลาว่าตนคือตัวผู้กระทำ และมีสภาพความเป็นอยู่แยกกันกับผู้ถูกกระทำอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งจะ เป็นบุคคลหรือสิ่งของก็ตาม และหมายถึงความสามารถที่จะคิดเป็นนามธรรม แล้วต่อมาก็คิดเป็นรูปธรรม จนกระทั่งถึงแสดงอาการตอบสนองต่อสิ่งเร้าโดยไม่ต้องผ่านคำสั่งของสมองก็ได้

๒. ญาณในภาวะเฉื่อยชา (Lethargic Consciousness) ซึ่งเกิดจากความเหนื่อย การไม่ได้นอนหลับมาเป็นเวลานาน ความรู้สึกหดหู่ใจ หรือเกิดจากยาเสพติดบางอย่างด้วยก็ได้

๓. ญาณในลักษณะเคร่งเครียด (Hyperalert Consciousness) เกิดจากความรู้สึกที่ต้องใช้ความระวังระไวอย่างสูง เช่นทหารในระหว่างที่อยู่ยาม หรือเกิดขึ้นจากยาเสพติดบางอย่างเช่น แอมเฟตามีนส์ ญาณ

ในลักษณะนี้สังเกตได้ โดยจะมีอาการเคร่งเครียดเกี่ยวกับการระแวงระวังตัวอยู่เรื่อย ๆ เป็นเวลานาน ๆ

๔. วิญญาณในลักษณะตื่นเต้นรุนแรง (Rapturous Consciousness) เกิดขึ้นจากความรู้สึก หรืออารมณ์อันรุนแรง เช่นในระหว่างที่ได้รับการช่วยทุกข์ทางเพศ การร่วมเพศ การประสบความสุขสุดยอดในทางเพศ การเต้นรำอย่างบ้าคลั่ง พิธีกรรมบวงสรวงเทพยดาที่มีการเต้นรำและตีมสุรากันอย่างไม้อั่น เช่นที่พวกแม่มดหมอมผี หรือพวกคนป่าวูดูกระทำกันอยู่ นอกจากนั้น ยังอาจเกิดขึ้นได้จากพิธีในทำนองเดียวกันนี้อีก เช่น พิธีกรรมของคนป่า ฉลองการที่เด็กเริ่มเติบโตเป็นหนุ่มสาว ความรู้สึกอันรุนแรงในระหว่างที่กลับใจมานับถือศาสนา หรือเปลี่ยนศาสนา การกลับมาได้พบกันใหม่หลังจากที่ได้จากกันไปเป็นเวลานาน และความรู้สึกที่เกิดจากการเสพยาเสพติดบางอย่าง

๕. วิญญาณในลักษณะฮิสทีเรีย (Hysterical Consciousness) เกิดขึ้นได้จากความโกรธ ความอิจฉา

ริษยา ความกลัว ความวิตกกังวลที่เกี่ยวกับโรคประสาท อารมณ์อันรุนแรงของฝูงชน (ที่ถูกยั่วยุ) และฤทธิ์ของ ยาเสพติดบางประการ ความแตกต่างของวิญญาณใน ลักษณะนี้กับที่กล่าวมาแล้วในข้อ ๔ ก็คือว่า ในข้อ ๔ เป็นไปส่วนมากในด้านดี หรือความยินดี ส่วนประการ หลังนี้เป็นด้านไม่ค่อยดี หรือก่อให้เกิดอารมณ์ชนิดร้ายแรง ชนิดเป็นไปในด้านทำลายมากกว่าสร้างสรรค์

๖. วิญญาณที่ขาด ๆ วิน ๆ ไม่มีความสม่ำเสมอ (Fragmented Consciousness) หมายถึงสภาพของ จิตใจที่ขาดบูรณภาพ (integrity) หรือส่วนสำคัญที่ ประกอบขึ้นเป็นลักษณะเฉพาะของบุคคลผู้นั้น ๆ ทั้งนี้ มักเป็นผลสืบเนื่องมาจากโรคจิต (psychosis) โรคประสาทอย่างแรง (severe neurosis) โรคลืม (amnesia) โรคหลงตัวเองคือมีความรู้สึกคล้ายกับว่า ตนเองเป็นคนสองคน หรือมากกว่าสองคน (multiple personality) สภาพดังกล่าวมานี้ อาจเกิดจากความ ตึงเครียดทางใจอย่างรุนแรงเป็นเวลานาน หรือบางที่อาจ เกิดจากอุบัติเหตุและยากระตุ้นประสาทก็ได้

๗. วิญญาณที่เจริญล่าหลัง (Retarded Consciousness) หมายถึงสภาพทางจิตใจที่ทำให้เกิดความรู้สึกผิดอันไม่เหมาะสมกับอายุตามปฏิทิน หรือลักษณะท่าทางโดยทั่วไป ลักษณะเช่นนี้อาจเกิดจากสาเหตุภายในยีน (genetic factors) หรือการได้รับบาดเจ็บที่สมองก็ได้

๘. วิญญาณถอยหลัง (Regressed Consciousness) เกิดจากการถูกสะกดจิตใจให้ระลึกลับย้อนหลังย้อนไปในอดีตเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงเมื่อครั้งตนยังเป็นเด็ก (และก็เลยกระทำกิริยาอาการเหมือนเด็ก ๆ ออกมาด้วย) ประเภทนี้ต่างกับประเภทที่กล่าวมาข้างต้น (ข้อ ๗) คืออย่างต้นนั้นเป็นสภาพถาวร แต่อย่างหลังนี้ เป็นไปชั่วคราวเท่านั้น และอย่างหลังนี้บางครั้งก็อาจเกิดขึ้นจากยาเสพติด หรืออุบัติเหตุได้เหมือนกัน

๙. วิญญาณเกลียดสังคม (Sociopathic Consciousness) เกิดจากการที่เมื่อเยาว์วัยไม่ได้รับความรักและความเอาใจใส่จากผู้อื่นตามสมควร เมื่อโตขึ้น ความรู้สึกอันนั้นก็ฝังใจอยู่และมีความน้อยเนื้อต่ำใจอยู่เสมอ

จึงทำให้เกิดความชิงชังเคียดแค้นผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา และทำให้มีใจแข็งกร้าว ไม่รู้จักเมตตากรุณาผู้อื่น ในเวลาเดียวกันความประพฤตินั้นตัวก็ไม่มีหลักธรรม คือไม่มีความรู้สึกละเอียด (ต้อบาบ) ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และความรับผิดชอบแต่อย่างใดเลย

๑๐. วิญญาณชั้นต่ำ (กว่าระดับมนุษย์) (Feral Consciousness) คือมีระดับเพียงแค่อัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชั้นต่ำเท่านั้นเอง ความรู้สึกเหมือนมนุษย์ทั่วไปจึงยังไม่มีเลย สภาพของจิตชนิดนี้อาจเกิดขึ้นได้จากการสะกดจิต หรือโดยเสพติดบางอย่าง ในกรณีที่เราเห็นว่า ได้มีสัตว์ป่า นำลูกมนุษย์ไปเลี้ยงไว้เป็นลูก เด็กนั้นก็จะมีวิญญาณหรือสภาพของจิตใจอยู่ในระดับนี้เท่านั้น

๑๑. วิญญาณชั้นผ่อนคลาย (Relaxed Consciousness) คือสภาพของจิตที่มีการกระเพื่อมออกมารับอารมณ์น้อยมาก และไม่มีการดำเนินงานของประสาทที่ทำงานแบบเครื่องจักรกล (motoractivity) (คือประสาทสัมผัสทางตา หู จมูก เป็นต้น เกือบจะไม่ทำงานเลย) สภาพเช่นนี้อาจเกิดขึ้นได้ ในระหว่างที่ไม่มีเครื่องเร้า

ประสาทจากภายนอกเลย เช่นในขณะที่กำลังนอนฝัน
แฉก ลอยตัวอยู่ในน้ำ และอาจเป็นผลของยาเสพติด
บางอย่างก็ได้

๑๒. วิญญาณที่ฝันกลางวัน (Day dreaming)
คือความคิดที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วโดยไม่ได้เกี่ยวกับสิ่งเร้า
ภายนอกเลย สภาพเช่นนี้เกิดจากความรู้สึกเบื่อหน่าย
ความเหงาและการไม่มีเครื่องเร้าที่ถูกต้องเป็นต้น สภาพ
เช่นนี้ได้เกิดขึ้นแก่เราเกือบทุกคน

๑๓. วิญญาณที่ตกภวังค์ (Trance Conscious-
ness) อาจเกิดขึ้นได้จากความสนใจด้วยความยินดีอย่าง
ลึกซึ้งในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างเดียวก่อนนั้น เช่นอาจจะเป็น
เสียงของผู้สะกดจิต หรือเสียงสวดมนต์ก็ได้ หรืออาจ
จะเกิดจากอำนาจของยาเสพติดอีกด้วยก็ได้ ตัวอย่าง
นอกจากนี้ได้แก่การจ้องดูสิ่งๆ ที่หมุนไปมาเป็นเวลานาน ๆ
จนลืมหูลืมตา พิธีกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้จิตตกภวังค์ก็มี เช่น
พิธีกรรมในการทรงวิญญาณ และการเดินรำของคนป่า
ในสมัยโบราณ การล้างสมอง และการถูกบังคับให้ได้
รับความทรมานอยู่นาน ๆ ก็เป็นสาเหตุได้เหมือนกัน
เพลงกล่อม หรือเพลงที่มีทำนองเยือกเย็น การดูบท

ภาพยนตร์หรือละครโดยการปล่อยให้ไปจนขาดสติ การทำงานจำเจที่ต้องใช้ประสาท หรือการฟังมาก แต่มีความเปลี่ยนแปลงน้อย เช่นการจ้องดูจอเรดาร์อยู่เป็นเวลานาน ๆ หรือการที่คนขับรถทางไกลต้องจ้องดูขีดขาวที่แบ่งเส้นทางอยู่เรื่อย ๆ เป็นเวลานาน (จนตาลาย) ก็ล้วนเป็นสาเหตุ ให้เกิดสภาพทางจิตดังกล่าวแล้วนี้ได้ทั้งสิ้น ลักษณะของจิตที่อยู่ในสภาวะเช่นนี้ จะสังเกตได้คือสามารถจะรับคำแนะนำคือสั่งให้ทำอะไร ๆ ได้ง่ายมาก (เพราะไม่มีความคิดหาเหตุผล คือสติกำกับอยู่ด้วย) และนอกจากนั้นประสาทส่วนอื่นก็ไม่ทำงานตอบสนองต่อเครื่องเร้าอีกด้วย

๑๔. วิญญาณที่ขยายขอบเขตของการรับรู้ออกไปอีก (Expanded Consciousness) คำนี้ได้ถูกนำมาใช้เป็นครั้งแรกโดยนักค้นคว้าทางยากะตุ้นประสาทสองคน คือ อาร์ อี แอด มาสเตอร์ส และ ยีน ฮุสตัน ทั้งสองคนนั้นกล่าวว่าวิญญาณในระดับนี้มีอยู่ ๔ ระดับ คือ :-

- (๑) ระดับ sensory ได้แก่การที่มีความรู้สึกทั่ว กาละ อวกาศ ร่างกาย และความรู้สึกทางประสาทสัมผัสเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

- (๒) ระดับ recollective analytic เป็นการฟื้นความจำเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ในอดีต (ที่อาจจะลืมไปหมดแล้วในสภาวะปกติธรรมดา) และทำให้บุคคลผู้นั้นเกิดความเข้าใจเด่นชัดขึ้นถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเอง การงานของตนและความเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น
- (๓) ระดับ symbolic ทำให้ระลึกย้อนหลังไปในอดีตกาลอันไกล (กว่าระดับ ๒ ซึ่งเป็นเรื่องของชาตินี้เท่านั้น) ความรู้ในระดับนี้ทำให้บุคคลคิดว่าตนเองเป็นบุคคลใดบุคคลหนึ่งในประวัติศาสตร์ หรือนิทานที่ล่วงมาแล้ว เพราะทำให้บุคคลเห็นอย่างเด่นชัดว่า ตนได้มีความสัมพันธ์กับบุคคล และเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ทั้งในทางโลกทางศาสนา และทางนิยายโบราณคดีอย่างจริงจังเหลือเกิน
- (๔) ระดับ integrative เป็นระดับที่ทำให้บุคคลมีความรู้สึกทางศาสนาอย่างรุนแรง ทำให้รู้สึกว่าตัวตนของตนได้ตายไปแล้ว และได้เข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าแล้ว

ที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นมติของ **ดร. กริปเนอร์** ผู้ซึ่งได้เรียกร้องให้วิทยาศาสตร์เริ่มทำการค้นคว้ากันอย่างจริงจังเสียทีในเรื่องสภาวะต่าง ๆ ของวิญญาณ เพราะเราควรจะได้รู้รายละเอียดในเรื่องนี้อีกมากมายหลายประการ เช่นควรจะได้รู้ว่า สภาวะที่กล่าวมาแล้วนั้น อย่างไหนมีความสัมพันธ์กับอย่างไหน และไม่มีความสัมพันธ์กันกับอย่างอื่น ๆ อีกหรือไม่ และเพียงใด นอกจากนั้นเราก็ควรจะได้รู้ว่า สภาวะอย่างไหนมีความสำคัญกับชีวิตมนุษย์เพียงใด สภาวะของจิตที่ตกภวังค์นั้น ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เพราะปรากฏว่า สภาวะของวิญญาณแบบนี้ดูเหมือนจะเป็นปากทางที่จะทำให้เราเข้าถึงภูมิที่เรามองไม่เห็นได้เป็นอย่างดี จิตแพทย์ชื่อ **อาร์โนลด์ ลูควิก** ได้กล่าวว่า จิตที่ตกภวังค์นี้น่าจะมีความสามารถและมีคุณประโยชน์อย่างอื่นอีกมาก ไม่ใช่จะเป็นเพียงเครื่องมือของนักสะกดจิตดังที่เราทราบกันอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น

มีปัญหาน่าคิดว่า หากวิทยาศาสตร์ได้ดำเนินการสอบสวนเรื่องเช่นนี้กันอย่างจริงจังแล้ว จะมีทางเป็นไปได้

ไหมหนอที่จะได้มีการรับรองกันเสียที่ว่า ความคิดของเราเกี่ยวกับอำนาจจิตที่เราได้เชื่อกันมาเป็นเวลานานแล้วนั้น เป็นไปได้อย่างแน่นอน และความคิดผ้นดังกล่าวแล้วก็คือ “ความสำเร็จอันสูงสุดของการแสดงอำนาจจิตของมนุษย์ ก็คือความสามารถที่จะสร้างภาพเหมือนของร่างกายของเราให้ไปปรากฏในที่ไกลได้”

และบางที่อาจมีทางเป็นไปได้ใหม่ที่นักวิทยาศาสตร์จะได้ค้นพบความจริงว่า วิญญาณของเรานั้น นอกจากว่าจะมีหลายสภาพและหลายระดับในสภาพหนึ่ง ๆ แล้ว ในบางครั้ง เช่นกรณีที่เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์ ความป่วยไข้ ความเจ็บปวดอย่างรุนแรง ระหว่างการคลอดบุตร และตอนที่ถึงแก่ความตายเป็นต้น เหล่านี้ วิญญาณอันแท้จริง ซึ่งเป็นตัวตน อันแท้จริงของมนุษย์ (the very essence of man, s true consciousness) จะออกจากร่างกายเนื้อนี้ไป และต่อจากนั้นก็อาจจะท่องเที่ยวไปโดยเป็นอิสระจากกาลและอวกาศ และเครื่องถ่วงทางวัตถุหยาบทุกประการของโลกนี้

ต่อจากนั้น จะมีทางเป็นไปได้ไหม ที่นักวิทยาศาสตร์จะค้นคว้าให้สามารถรู้ว่า ประตูลับที่ทำให้วิญญาณออกไปจากกายเนื้อได้ตามปรารถนา (โดยยังไม่ต้องถึงแก่ความตายเสียก่อน) นั้น อยู่ในส่วนใดของสมองกันแน่

ในการเสนอรายงานต่อที่ประชุมดังกล่าวมาข้างต้นนั้น **ดร. คริปเนอร์** ได้อ้างคำกล่าวของ **วิลเลียม เยมส์** ซึ่งเป็นผู้บุกเบิกทางแห่งการค้นคว้าเกี่ยวกับวิญญาณไว้ในคำนำของเขาด้วย ข้าพเจ้าใคร่ขอคัดข้อความดังกล่าว นั้นมาลงไว้เพื่อเป็นการจบหนังสือเล่มนี้ดังต่อไปนี้

“สภาพของวิญญาณในขณะตื่นที่เรารู้จัก และใช้อยู่ตามปกติ (โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้ง ๕) นี้ เป็นเพียงลักษณะอย่างหนึ่งของวิญญาณเท่านั้น อันที่จริง ยังมีสภาพของวิญญาณอย่างอื่น ๆ อีก ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกับวิญญาณที่ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง ๕ ของกายเนื้อนี้มากมายเหลือเกิน สภาพอื่น ๆ ของวิญญาณที่กล่าวนี้มีความเป็นอยู่พลุกพล่านเหมือนกับสภาพของวิญญาณตามปกติของเราเพียงชนิดเดียวเท่านั้นเอง ถ้าจะเปรียบก็เท่ากับมีแผ่นบาง ๆ ที่สุดกันไว้เท่านั้น บุคคลอาจเกิด

มาแล้วตายไปเปล่าโดยไม่ได้สงสัยเลยแม้แต่เล็กน้อยก็ได้
 ว่า สภาพของวิญญาณอื่น (จากประสาทสัมผัสทั้ง ๕ นี้)
 มีอยู่จริง ๆ แต่ถ้าเราใช้เครื่องกระตุ้นหรือประกอบเหตุ
 ให้ถูกทางแล้วชั่วแวบเดียวเท่านั้น วิญญาณในสภาพที่
 เราคิดไม่ถึงอีกหลายประการนี้ ก็จะแสดงตัวออกมาให้
 เห็นอย่างพิสดาร ถ้าเราคิดจะศึกษาค้นคว้าเรื่องสากล
 จักรวาลให้ได้ความรู้กันถึงที่สุดจริง ๆ แล้ว เราจะเว้นไม่
 ศึกษาสภาพอื่น ๆ ของวิญญาณดังกล่าวมาแล้วนี้ไม่ได้
 เลยเป็นอันขาด” (.....our normal waking
 consciousness.....is but one special type of
 consciousness, whilst all about, parted from it by
 the filmiest of screens, there lie potential forms
 of consciousness entirely different, We may go
 through life without suspecting their existence,
 but apply the requisite stimulus, and at a touch
 they are there in all their completeness.....No
 account of the universe in its totality can be
 final which leaves these forms of consciousness
 quite disregarded)

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู

เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕, ๒๘๑-๑๗๐๖

นางสาวศรีเพ็ญ จักตะศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๕

